

Galatyalılar Mektubu Üzerine Bir İnceleme

- Ayet Çalışması ve Vaaz Taslağı -

*“Galatyalılar Mektubunun
ilk alıcılarının ne anlaması
ve buna göre ne yapması gerektiği;
Kutsal Kitap’ın bütününde
bu mektubun mesajının ne olduğu;
ve bugünün kilisesinin
bu metuptan çıkarması gereken
teorik ve pratik dersler
hakkında bir çalışma”*

Rev. İlhan Keskinöz

YAYIN NO: 18

KİTAP: Galatyalılar Mektubu *Üzerine Bir İnceleme*

Yazar: Rev. İlhan Keskinöz

Kapak Tasarım: Bio Ofset

Sipariş Adresi-Yayıncı:

© **avemedia**

İstiklal Cad. Tokatlıyan İş Mrk. No:76 K:1/1 Beyoğlu/İST.

Tel: 0212 244 0 244 Faks: 0212 251 97 71

info@avemedia.com - www.avemedia.com

Bu kitabın tüm hakları yazarına aittir. Yazarın yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla bu kitabın içeriğinin bir kısmı veya tümü yeniden üretilemez ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-5322-07-6

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 19847

© **Türk Dünyası Presbiteryen Kilisesi**

www.presbiteryen.org

© Bio Ofset Matbaacılık Yay. San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

İstiklal Cad. Tokatlıyan İş Mrk. No:76 K:1/1 Beyoğlu/İST.

Tel: +90 212 244 0 244 Faks: +90 212 251 97 71

Baskı:

Bio Ofset Matbaacılık Yay. San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cd. Kazım Dinçol Sn. Sit. No:81/89 Topkapı/İST.

Tel: +90 212 567 73 13 Faks +90 212 251 97 71

info@bioofset.com / www.bioofset.com

1. Basım: Temmuz 2012

İçindekiler

Önsöz	
İçerik Şeması	
Mektubun İncelenme Yolu	
Mektubun Genel Çerçevesi	
I. (1:1-5)	
II. (1:6-10)	
III. (1:11-2:21)	
<i>a. (1:11-17)</i>	
<i>b. (1:18-2:10)</i>	
<i>c. (2:11-21)</i>	
IV. (3:1-4:31)	
<i>a. (3:1-5)</i>	
<i>b. (3:6-4:11)</i>	
<i>c. (4:12-20)</i>	
<i>d. (4:21-31)</i>	
V. (5:1-6:10)	
<i>a. (5:1-15)</i>	
<i>b. (5:16-6:6)</i>	
<i>c. (6:7-10)</i>	
VI. (6:11-18)	
İlave Açıklama: 1:1-6:18	

Kısaltmalar:

BİA: Belçika İnanç Açıklaması

Hi: Heidelberg İlmihali

WİA: Westminster İnanç Açıklaması

WKİ: Westminster Kısa İlmihal

WUİ: Westminster Uzun İlmihal

krş. / karşılaştırınız

Önsöz

Galatyalılar Mektubu Tanrı'nın eskiden başlattığı bir **işin (kurtuluşun)** Mesih'te tamamlandığına tanıklık eder. *İbrani, Ferisi ve Yasa konusunda gayretli olan* Pavlus'un hem kendi yaşamı ile tecrübe ettiği hem de ilahiyatçı gözüyle açıklama getirdiği bu mektup, Müjde'yi teorik ve pratik olarak anlamamızı ve bunu yaşamamızı amaçlar.

İnsanın '**vaat, miras, aklanma, kurtuluş**' konularına **Mesih'te bakmadıkça** Müjde'nin eşsizliğini ve üstünlüğünü göremeyeceğine; bu sebeple insanın eski dinsel uygulamalarını Müjde öğretisi ile birleştirmeye çalışılmasının ölümcül bir hata olacağına dikkat çekilir.

Böylece Müjde'yi insan yapımı desteklere ihtiyaç duyulmaksızın pak bir şekilde yaşamamız gerektiği ortaya konur.

Seri vaazlar hazırlamak için ayetlerin incelenmesi ile başlayan bu semineri notunun okuyuculara bereket olması dileklerle...

Rev. İlhan Keskinöz

1-) İçerik Şeması:¹

Müjde eşsizdir:

- I. (1:1-5)
- II. (1:6-10)
- III. (1:11-2:21)
  - a. (1:11-17)
  - b. (1:18-2:10)
  - c. (2:11-21)

Müjde üstündür:

- IV. (3:1-4:31)
  - a. (3:1-5)
  - b. (3:6-4:11)
  - c. (4:12-20)
  - d. (4:21-31)

Müjde özgürlüktür:

- V. (5:1-6:10)
  - a. (5:1-15)
  - b. (5:16-6:6)
  - c. (6:7-10)
- VI. (6:11-18)

---

¹ İçerik Şeması: *Spirit of the Reformation Study Bible*, Grand Rapids: Zondervan, 2003.

2-) İçerik Şeması:

**1:6 Sizi Mesih'in lütfuyla çağıranı bırakıp de-
ğişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönme-
nize şaşıyorum.**

**5:1 Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı.
Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyun-
duruğuna girmeyin.**

1-) *Bu iki ayeti temel aldığımızda: a-) başka bir müj-
deye dönerseniz, kölelik boyunduruğuna girersiniz, b-
) lütf çağrısı sizi özgür kılar şeklindeki ana mesaj
belirgindir.*

2-) Ana mesaja bağlı olarak "İman, Yasa, Lütuf, Öz-
gürlük, Çarmih, Kutsal Ruh" eksenini etrafında *Müjde
tanımı ve Müjde savunması* meydana çıkar.

3-) Böylece ispat edilen bu yetkin ve üstün Müjde'ye
bağlı olarak, "*sadece Lütuf Müjdesi'ne (1:6) iman
etmenin yeterli olması (Müjde'ye ilave yapılmasına
gerek olmaması); ve bu eşsiz Müjde altında özgür
kimseler (5:1) olarak yaşamak*" konusu açıklanır.

Böylece Mektuba 1:6 ayetinden bakarsak üç ana be-
lirgin mesaj görünür:

- a-) Lütuf Müjdesi'ne inan,
- b-) Lütuf Müjdesi dışında başka bir müjde yoktur,
- c-) Lütuf Müjdesi'ne göre yaşa.

Mektuba Mektuba 5:1 ayetinden bakarsak da benzer
üç ana mesaj belirgindir:

- a-) Özgürlük Müjdesi'ne inan,
- b-) Özgürlük Müjdesi dışında başka bir müjde yoktur,
- c-) Özgürlük Müjdesi'ne göre yaşa.

3-) İçerik Şeması:

Müjde eşsizdir (1:1-2:21):

1: ³Baba Tanrı'dan ve Rabbimiz İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun;

⁴O, Babamızın ve Tanrımızın isteğine göre, bizi Şimdiki kötü çağdan kurtarsın diye, günahlarımız için kendisini teslim etti;

⁷Başka *İncil* yoktur; ama sizi karıştıran ve Mesih'in İncil'ini bozup saptırmak isteyen bazıları vardır.

¹²Çünkü ben onu ne insanlardan aldım, ne de öğretildim; ama İsa Mesih'in vahyi ile aldım.

2: ¹⁶Bir adamın Yasa'nın işleriyle değil, ama İsa Mesih imanı aracılığıyla aklandığını bilerek, biz de Mesih İsa'ya iman ettik ki, Yasa'nın işleriyle değil, Mesih imanıyla aklanalım; çünkü hiçbir kimse Yasa'nın işleriyle aklanmayacaktır.

²¹Tanrı'nın lütfunu geçersiz kılmıyorum; çünkü eğer aklanma Yasa aracılığıyla ise, o zaman Mesih boşuna öldü.

Müjde üstündür (3:1-4:31):

3: ⁵Onun için, size Ruh'u sağlamış olan ve aranızda kudretli işler yapan *Tanrı*, bunu Yasa işleriyle mi, yoksa iman haberi ile mi yapıyor?

¹¹Ama Tanrı önünde hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı bellidir; çünkü, "doğru kimse imanla yaşayacaktır;"

²²Ama İsa Mesih imanıyla vaat iman edenlere verilsin diye, Kutsal Yazılar bütün şeyleri günah altında kapadı.

²⁷Çünkü Mesih'e vaftiz olunanlarınızın hepsi Mesih'i giydiniz.

²⁸Ne Yahudi ne de Grek vardır; ne kul ne de özgür vardır; ne erkek ne de dişi vardır; çünkü Mesih İsa'da siz hepiniz birsiniz.

4: ⁷Onun için artık köle değil, oğulsun; ve eğer oğul isen, Tanrı aracılığıyla mirasçısısın.

26Ama hepimizin anası olan yukarıdaki Yerusalemler özgürdür.

Müjde özgürlüktür (5:1-6:18):

5: ¹Onun için Mesih'in, bizi özgür kıldığı özgürlükte sabit durun ve tekrar kölelik boyunduruğuna tutulmayın.

⁶Çünkü Mesih İsa'da ne sünnetlilik, ne de sünnetsizlik bir şeye yarar; ama sevgiyle işleyen iman yarar.

¹³Çünkü kardeşler, siz özgürlüğe çağrıldınız; ancak özgürlük bedene bir fırsat olmasın, ama birbirinize sevgiyle hizmet edin.

¹⁴Çünkü bütün Yasa bir sözde, şunda tamamlanır: "Komşunu kendin gibi seveceksin."

²⁵Eğer Ruh'la yaşıyorsak, Ruh'la da yürüyalim.

6: ²Birbirinizin yüklerini taşıyın ve böylece Mesih'in yasasını yerine getirin.

⁸Çünkü kendi bedenine eken kişi, bedenden çürüme biçecektir; ama Ruh'a eken kişi, Ruh'tan sonsuz hayat biçecektir.

¹⁵Çünkü Mesih İsa'da ne sünnetlilik bir şeydir ne de sünnetsizlik; ama yeni yaratılış *bir şeydir*.

Mektubun İncelenme Yolu

Galatyalılar Mektubuna içerik şemasına göre 6 bölüm halinde bakacağız.

Ancak bu mektubu çalışmaya başlamadan önce, bütün mektubu bölümler ya da ayetler yokmuş gibi, tek parça olarak birden fazla okumak böyle çalışmalar için faydalı bir disiplindir. Çünkü bir araştırma veya yorum için mektubun bir bölümüne bakarken mektubun genel mesajının bütünlüğünü de göz önünde bulundurmak gerekecektir. Bu yüzden de metni birden fazla okumak gereklidir.

Galatyalılar Mektubunu bölümlere göre incelerken her bölüme, genel olarak kullandığınız İncil tercümesinden farklı olan bir tercüme ile bakmak da konuya farklı açılardan bakabilmek için gereklidir. Bu anlamda Galatyalılar Mektubunu içerik şemasına göre VI bölüm halinde incelerken, metnin bütününe bakarak 22 alt bölüm görmekteyiz. Genel bölümler ve alt bölümler, vaaz serisi yaparken bölüm bölüm odaklanmamıza yardım edecektir.

Bu alt bölümlere bakmak, Mektubun genelini kavramamızda, bir kısa özet gibi bize yardım edecektir. Diğer yandan mektubun tamamına bakarken her bölümde önemli kelimelerin altını çizmek, ayetlerin bölüm içinde ve mektup genelinde diğer bölümlerle ilişkisine bakmak, diğer yandan da mektubun bütün Kutsal Kitap içindeki diğer bölümlerle ilişkisine bak-

mak, bir parçayı çalışırken bütünü görebilmek açısından faydalı olacaktır.

I. (1:1-5)

1:1-5

1İnsanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve O'nu ölümler arasından dirilten Baba Tanrı tarafından haberci atanan ben Pavlos'tan.

3Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere kayra ve esenlik olsun.

II. (1:6-10)

1:6-10

6Sizleri Mesih'in kayrası aracılığıyla çağırana böyle kısa bir zamanda bırakıp bambaşka bir habere kayıvermenize şaşıyorum.

9Daha önce söyledik, şimdi yine bildiriyorum: Almış olduğunuz Haber'le çelişkiye düşen bir haberi size kim bildirirse lanetlensin.

III. (1:11-2:21)

1:11-24

11Sizlere belirtirim ki kardeşler, bildirdiğim Sevinç Getirici Haber insandan kaynaklanmamıştır.

12Çünkü ben onu ne herhangi bir insandan aldım ne de insandan öğretildim. İsa Mesih'in açıklamasıyla verildi bana.

2:1-10

3Benimle birlikte bulunan Titos bir Yunanlı olmaya karşın, sünnet edilmeye zorunlu tutulmadı.

4Aramıza sokulan bazı yalancı kardeşler yüzünden oldu bunlar. Onlar Mesih İsa bağlılığında sahip olduğumuz özgürlüğü hiç sezdirmeden gözetlemeyi ve bizi tutsaklığa sürüklemeyi amaçlıyorlardı.

5Ama Sevinç Getirici Haber'le ilgili gerçek sizin yararınıza korunsun diye bir an için bile onlara boyun eğmedik.

2:11-16

11Ne var ki, Petros Antakya'ya geldiğinde yüzüne karşı ona direndim. Çünkü o suçluydu.

15Doğuştan Yahudi olan bizler uluslardan oluşan günahlılardan değiliz.

16Ama kişinin ruhsal yasada sıralanan işlerle değil, Mesih İsa'ya iman ederek doğrulukla donatıldığını bildiğimizden biz de Mesih İsa'ya iman ettik. Ruhsal yasada sıralanan işlerle değil, Mesih'e iman ederek doğrulukla donatılalım diye... Çünkü ruhsal yasada sıralanan işlerle hiçbir insan doğrulukla donatılmayacaktır.

2:17-21

19Çünkü ben ruhsal yasa yoluyla ruhsal yasa karşısında öldüm. Öyle ki, Tanrı için yaşayabileyim. Mesih'le birlikte çarmıha çakıldım.

20Artık yaşıyan ben değilim; bende yaşıyan Mesih'tir. Şimdi bedende yaşadığım yaşamı beni seven ve benim için canını veren Tanrı Oğlu'na imanla yaşamaktayım.

IV. (3:1-4:31)

3:1-5

1Ey akılı kıt Galatyalılar! Kim sizlere büyü yaptı? Gözlerinizin önünde Mesih'in çarmıha mıhlandığı açıklıkla belirtilen sizlere.

5Sizlere Ruh'u sağlayan ve aranızda güçlü işler yapan Tanrı bunları ruhsal yasada sıralanan işleri yerine getirdiğiniz için mi, yoksa Sevinç Getirici Haber'i işitip iman ettiğiniz için mi yapıyor?

3:6-9

7Demek ki, iman kuralına bağlı olanlar İbrahim'in gerçek çocuklarıdır.

8Tanrı'nın ulusları iman kuralı uyarınca doğrulukla donattığını öngören Kutsal Yazı, Sevinç Getirici Haber'i İbrahim'e önceden müjdeledi: "Tüm uluslar sende kutlu kılınacak."

3:10-14

13Mesih bizim için lanetlenerek, ruhsal yasanın lanetinden bizleri özgür kıldı. Çünkü Kutsal Söz'de şöyle yazılmıştır: "Tahtaya asılan herkes lanetlenmiştir."

14İbrahim'in kutluluğu İsa Mesih bağlılığında uluslara ulaşsın diye oldu bu. Öyle ki, vaat edilen Ruh'u iman aracılığıyla alabilelim.

3:15-18

17Şunu demek istiyorum: Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı, ondan dört yüz otuz yıl sonra beliren ruhsal yasa ortadan kaldırmaz. Böylelikle vaadi geçersiz kılamaz.

18Çünkü miras ruhsal yasadaki geliyorsa, artık vaat uyarınca değildir. Ama Tanrı, vaadi uyarınca bunu İbrahim'e sağladı.

3:19-25

24Demek ki, ruhsal yasa Mesih'in gelişine dek bizlere eğitmenlik etti; imandan gelen doğrulukla donatılalım diye.

25Ama şimdi iman geldiğine göre, bundan böyle ruhsal yasanın eğitmenliği altında değiliz.

3:26-29

26Çünkü Mesih İsa'ya iman yoluyla hepiniz Tanrı'nın çocuklarıdır.

27Çünkü Mesih'le birleşmek üzere vaftiz edilenleriniz Mesih'i kuşandınız.

28Öyle ki Yahudi ile Yunanlı, köle ile özgür, erkek ile kadın arasında hiçbir ayrım yoktur. Çünkü hepiniz de Mesih İsa bağlılığında birsiniz.

29Eğer siz Mesih'in iseniz, bu durumda İbrahim'in soyusunuz. Vaat uyarınca mirasçılar..

4:1-7

3Bunun gibi bizler de ruhsal yönden çocukken, dünyanın ilkel öğelerince tutsak edilmiş-tik.

4Ama vakit dolunca, Tanrı öz Oğlu'nu gönderdi. O bir anadan doğdu, doğumu da ruhsal yasa altındaydı.

5Öyle ki, ruhsal yasa altında bulunanları özgür kılsın ve bizler evlatlığa alınabilelim.

4:8-20

8Tanrı'yı tanımadığınız günlerde gerçek olmayan tanrılara kölelik ettiniz.

9Ama şimdi Tanrı'yı tanıdınız, daha doğrusu O sizleri tanıdı. Öyleyse nasıl olur da yeni baştan ilkel öğelerin cılızlığına ve yoksulluğuna dönersiniz? Nasıl yeni baştan onlara uşak olmak istersiniz?

19Sevgili çocuklarım, Mesih varlığınızda biçimleninceye dek yeni baştan sizinle birlikte bir ana gibi doğum sancıları çeken ben,

20şu anda yanınızda bulunmayı ve sesimin tonunu değiştirmeyi nasıl isterdim! Çünkü sizlere ilişkin şaşkınlık içindeyim.

4:21-31

24Bunlar dolaylı anlatımlardır. Bu iki kadın iki antlaşmayı betimlemektedir. Biri kölelik için çocuk doğuran Hacer'dir. Sina Dağı'ndan.

25Hacer, Arabistan'daki Sina Dağı'nı simgeler. Bugünkü Yerusálim ona karşıt gösterge-

dir. Çünkü çocuklarıyla birlikte kölelik etmektedir.
26Öte yandan göksel Yeruşalim özgürdür ve bizim anamızdır.

V. (5:1-6:10)

5:1-6

1Mesih bizi özgür olalım diye özgürlüğe kavuşturdu. Öyleyse özgür kişiler gibi dimdik durun ve yeniden uşaklık boyunduruğuna girmeyin.

4Ruhsal yasa aracılığıyla doğrulukla donatılmak isteyen sizlerin Mesih'le ilişkisi kopmuştur. Tanrısal kayradan ayrı düşmüş bulunuyorsunuz.

5Bize gelince Ruh bağlılığında, imandan oluşan umutla doğruluğu gözlemekteyiz.

6Çünkü Mesih İsa bağlılığında olana ne sünnet edilmenin, ne de edilmemenin bir yararı vardır. Önemli olan, sevgi yoluyla etkisini belirten imandır.

5:7-12

10Rab bağlılığında sizlere güvenim var; başka bir akla hizmet etmeyeceğinize inanıyorum. Sizi altüst edene gelince, o kim olursa olsun yargısını taşıyacaktır.

11Bana gelince kardeşlerim, sünnet gereğini yaymayı sürdürseydim bu güne dek katlandığım saldırıların bir anlamı olabilir miydi? Öyle olsaydı, haçın kösteklemesi sorunu da ortadan kalkmış olurdu.

5:13-18

13Kardeşlerim, sizler özgürlüğe çağrıldınız. Ancak özgürlüğü beden gereksiz istekleri doğrultusunda kullanmayın. Tam tersine, sevgi yoluyla birbirinizin uşağı olun.

16Şunu demek istiyorum: Vaktinizi Ruh yönetiminde geçirin; böylece bedenin gereksiz isteklerini doymakla uğraşmazsınız.

5:19-26

24Mesih İsa'ya bağlı olanlar, utandırıcı tutkuları ve istekleriyle birlikte bedeni çarmıha mıhlamış bulunuyorlar.

25Eğer Ruh uyarınca yaşıyorsak, yaşam yolunda yürüyüşümüz de Ruh uyarınca olsun.

6:1-6

1Kardeşlerim! Eğer biri suçüstü yakalansa da siz ruhsal olanlar yumuşak huylulukla onu doğruluğa getirin. Kendi durumunuzu da göz önünde bulundurun; olmaya ki, sen de günahla denenesin.

2Birbirinizin yükünü taşıyın, böylelikle Mesih'in yasasını uygulayın.

6:7-10

7Kandırılmayın! Tanrı'yla eğlenilmez. Herkes ne ekerse onu biçecektir.

8Bedeninin gereksiz isteklerini hoşnut etmek için eken, bedenden çürüme biçecek. Buna

karşı Ruh'u hoşnut etmek için eken, Ruh'tan
sonsuz yaşam biçecek.

VI. (6:11-18)

6:11-18

14Ama Rabbimiz İsa Mesih'in haçından başka bir şeyle övünmek benden irak olsun. O haç aracılığıyla dünya benim gözümde çarımına çakıldı, ben de dünyanın gözünde.

15Çünkü ne sünnet edilmenin önemi vardır ne de sünnet edilmemenin. Ağırlıklı gerek yeni yaratık olmaktır.

Mektubun Genel Çerçevesi²

Dönemin Galatya bölgesi Anadolu'nun tam ortasında yer alıyor. Kuzeyde Bitinya ve Pontus bölgesine komşu, güneyde ise Pamfilya, Kilikya şehirlerine kadar iniyordu. Pavlus'un kiliseler kurduğu Listra, Derbe, İkonyum, Pisidya Antakyası yine Galatya bölgesi içindeydi.

Bu durumda mektubun bu bölgedeki kiliselere yazıldığını düşünmekteyiz. Pavlus Kıbrıs'tan geldiği zaman bu bölgelerden geçmişti (Elçilerin İşleri 13:4-14:25).

Bu Mektubun İ.S. 48 yıllarında, Yeruşalim Konsülünden (Elçilerin İşleri 15) hemen önce yazıldığı tahmin edilmektedir. Yeni Ahit'in ilk yazılan metinlerinden biri olup, tüm kilise tarihi içinde temel öğretilerin bulunduğu ve kiliseye teşvik veren bir mektup olmuştur.

Pavlus'un o bölgede Müjde öğretisi ile tanınması neticesinde pek çok Yahudi Pavlus'tan nefret etti. Böylece Pavlus o bölgeden ayrılınca bazı "Yahudi-Hristiyanlar" başka şehirlerden gelip Mesih'e iman

---

² D.A. Carson, Douglas J. Moo, Leon Morris, *An Introduction to the New Testament*, Grand Rapids: Zondervan, 1992, 289-301; R.A. Cole, *The Letter of Paul to the Galatians: an Introduction and Commentary*, Grand Rapids: Eerdmans, 17-60; Walter Elwell, Robert W. Yarbrough, *Encountering the New Testament*, Grand Rapids: Baker, 296-301; Greshem Machen, *The New Testament: An Introduction to Its Literature and History*, Carlyle: Banner of Truth, 1976, 122-130.

etmiş olan herkesin halen Kutsal Yasa'yı tutması gerektiğini öğretiler. Yani tüm detayları ile Musa'nın zamanındaki gibi yapılması gerektiğini savundular.

Bu sahte öğretmenler aynı zamanda Pavlus'un otoritesine karşı da savaşarak onun öğretisinin değerini düşürmeye çalıştılar. Onların kiliseye yönelik bu saldırısı etkili olmaya başlayınca Pavlus sert bir uyarı yazarak (1:8-9) onlara düşüş noktasına yaklaştıklarını hatırlatıp; mektubun başından sonuna kadar elçilik yetkisi ile Mesih'ten konuştuğunu vurguladı (1:1, 6:17). 1:11-24 ayetlerinde Pavlus bu Müjde'yi nereden aldığını savunurken hiçbir insandan (elçi) ders almadan sadece Tanrı'dan öğrendiğini hatırlatır. 2:1-10 ayetlerinde Pavlus'un elçiliğinin Yeruşalim'deki elçiler tarafından da onaylığını görmekteyiz. 2:11-21 ayetleri arasında Pavlus'un anlattığı olay Pavlus'un elçisel yetkisini anlamamız açısından önemlidir. Böylece Pavlus Tanrı'nın hoşnutluğu için çalışan bir elçi olduğunu belli eder (1:10; 5:11).

Mektuplarına şükran sözü ile başlayan Pavlus'un bu mektupta benzer bir giriş yaptığını görmüyoruz. Çünkü bu acil bir durum karşısında yazılan bir mektup olduğundan Pavlus hemen konuya girdi.

Böylece Pavlus sünnet, özgürlük, Yasa, iman, Kutsal Ruh hakkında yazarak onları Gerçek Müjde'ye davet etti.

6:12; 5:2-6 ayetlerinde sahte öğretmenlerin sünnet konusunda emir verir gibi ısrarcı oldukları belli oluyor.

Pavlus ise sünnet olacılara “*Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorundasınız*” diyerek uyarmaktadır (5:3).

4:11 ayetinde ise sadece sünnetin değil Musa'nın Yasası'na göre olan her şeyin yapılmasının öğretildiğini okuyoruz.

4:21 ayetinde bu kişilerin Yasa altında yaşamaya çalıştıklarını; böylece 5:4 ayetinde ise Yasa aracılığıyla aklanmaya çalıştıklarını okuyoruz.

İnananların Mesih'teki özgürlüğünü çalmaya çalışan bu sahte öğretmenler dindar Yahudilerdi ve bir şekilde Mesih'e iman etmişlerdi (Elçilerin İşleri 11:2-3; 21:20; 15:1, 5).

Yahudi bir kişi Mesih'e iman ettiği zaman –*kurban kesme konusu hariç*- geleneksel Yahudi yaşantısını, kültür ve bayramlarını –*kurtuluş için şart olarak düşünmeksizin*- yaşayabilirlerdi. Diğer taraftan böyle kişiler Yahudi olmayan kimseleri kendileri gibi yaşamaya zorlayamazdı. Gerek Yahudilerden gerekse Uluslardan kimselerin aklanma kazanmak için Yahudi ilkelerine dönmesi Mesih'in çarmıhının boş olduğunu söylemek gibi olacaktı (2:21). Böylece Pavlus sahte öğretmenlerin öğretişinin gerçek dinden sapma anlamına geldiğine işaret etti (5:4; 1:6-9; 3:1).

5:13, 18 ayetleri de Hristiyan Özgürlüğünü doğru kullanmamız açısından yapılmış bir uyarıdır.

Diğer yandan Roma altında Yahudilik yasal olduğu için Yahudiler imparatora kurban kesmek ya da Roma'nın putlarına tapınmak gibi bir eyleme katılma zorunluluğu altında değillerdi. Eğer uluslardan gelen imanlılar da dışarıdan Yahudi gibi yaşarlarsa onlara daha az baskı ve işkence (6:12) olacaktı –*bu durum da bazen yerleşik kültürün gerçek din açısından bir engel ve ayartıcı olabileceği konusunda dikkatli olmamızı gerektirir.*

Pavlus'un Pisidya Antakyası'nda verdiği vaazın (Elçilerin İşleri 13:16-41) Galatyalılar Mektubu içinde benzerliklerini görüyoruz. Yani Pavlus'un bu Mektubu yazmadan önce verdiği öğretisi ile bu Mektup'taki öğretisi aynıdır:

a.16-22 / İsrail'in Tanrısı bütün tarih boyunca günahkâr insanı kurtararak kendisine ait bir halk meydana getirmiştir. Bu ayetlerde atalardan (İbrahim) bahsediyor, Mısır'dan çıkıştan dolayısı ile Musa'dan, Samuel ve Davut'tan bahsederek Tanrı'nın tarih boyunca yaptığı işe dikkat çekilmektedir.

a.23-25 / Tanrı'nın gönderdiği bir habercinin İsrail'i kurtarmak üzere gelen Mesih'e dair tanıklığı.

a.26-31 / Mesih'in Müjdesi Yahudi olanlar ve bütün uluslar içindir. Ancak genelde Yahudiler Mesih'i reddettiler. Mesih dirildiğinde ise İsrail'in Kurtarıcısı olduğu ilan edilmiş oldu.

a.32-37 / Mesih'teki kurtuluş sadece elçiler dönemindeki vaazlarda değil, Mesih'ten önceki peygamberlerde Müjdelenmiştir.

a.38-41 / Bu Müjde'yi duyan herkes Tanrı halkına katılmaya davet edilmektedir. Ancak açık bir şekilde uyarılmaktadırlar. Yahudiler ve Yahudi olmayanlar Tanrı'nın Mesih'te yaptığı bu saçma işe (I.Korintliler 1:18-25) bakıp da iman etmezlerse peygamberlerin uyarıları onların başına gelecektir.

I. (1:1-5)

1:1-5 ayetleri mektubun ‘selamlama ve giriş’ bölümünü oluşturur. Bu bölümde “*Kutsal Üçlübir Tanrı, Mesih’in dirilişi, Mesih’teki kurtuluş, lütuf*” konusu vurgulandığından, mektup içindeki bütün konulara bu açıdan bakmamız gerekir.

**1:1 İnsanlardan ya da insan aracılığıyla değil, ama İsa Mesih ve O’nu ölümden dirilten Baba Tanrı aracılığıyla elçi olan Pavlus’tan;
2 Ve benimle birlikte olan bütün kardeşlerden Galatya kiliselerine:**

Mektup en başındaki selamlama ve bereketlemede Elçisel yetki ile yazıldığını ilan eder. Bu yetkinin kaynağı Baba Tanrı ve Mesih’tir. Ayet açıkça Üçlübir Tanrı’ya işaret ederek bu Tanrı’nın insanın kurtuluşu için yaptığı işi hatırlatır. Bu kurtuluşun merkezinde olan şey ise Mesih ve O’nun çarmıhıdır.

1:3 Babamız Tanrı’dan ve Rab İsa Mesih’ten sizlere lütuf ve esenlik olsun.

Müjde’nin en temel mesajı olan “*lütuf*” burada bir bereketleme olarak “*esenlik*” ile birlikte verilmektedir. Hristiyan yaşamı lütuf ile belirlenmiştir. Ve Baba Tanrı’nın bağışladığı bu lütfu bizler alalım diye Mesih İsa alçalmış, çarmıhta acı çekmiş ve görkemle dirilmiştir. Bu yüzden lütfun da esenliğin de kendisi Babamız Tanrı ve Rabbimiz Mesih’tir.

Mesih'in kendisi nasıl bizler için karşılıksız bir bağış oldu ise; "lütuf" da "esenlik" de Tanrı'nın Mesih'te karşılıksız bir armağanıdır. Böylece bu ayetteki selamlama ve bereketleme sözü lütuf ve esenliğin kaynağı olarak Kutsal Üçlübir Tanrı'ya işaret eder; ve Kutsal Üçlübir Tanrı da halkına antlaşmasını veren ve halkını kurtaran Tanrı'dır.

Yaratılış nasıl Tanrı'nın isteğine göre oldu ise, kurtuluş da Tanrı'nın isteğine göre lütufkârca belirlenmiş; ve insan bu kurtuluşu alsın diye de ona lütuf sağlanmıştır. Böylece 'yaratan Tanrı, kurtaran Tanrı, kurtuluş için lütuf sağlayan Tanrı' kavramı mektup boyunca savunulan konuların merkezi olacaktır.

Diğer yandan "Müjde eşsizdir; Müjde üstündür; Müjde tektir; Müjde değişmezdir" şeklindeki öğretiş mektup boyunca konuya hakim olacaktır. Bu durumda kurtuluş ve özgürlük Müjdesi'ni lütuf ve esenlikten ayrı bir konu olarak düşünemeyiz. Çünkü lütuf ve esenlikten bahsetmeden Müjde'yi anlatamayız.

1:4 Mesih, Tanrımız ve Babamızın isteğine göre, bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımız için kendisini teslim etti;

Lütuf ile kurtuluş Tanrı'nın isteği ile; insanın isteği ile değildir. Mesih, bizler günahlarımız yüzünden ölü iken (Efesliler 2:1-6) kendisini kurtuluşumuz için feda etmiştir. Bu da kurtuluşun düşmüş insana lütufkârca bağışlanması-

dır. Bu kurtuluş günah yüzünden gazap çocukları³ olan insana Tanrı'nın isteği doğrultusunda bağışlanmıştır. Kurtuluş insanın kazanamayacağı ve hak edilmeyen bir armağandır –*lütüftür*. Böylece *esenlik* de bu lütüfkâr Tanrı ile diri bir ilişkinin kendisinde var olan şeydir.⁴ Ayet “**Mesih bizi kurtarmak için kendini feda etti**” demektir. Ve Mesih'in bu işi ‘**günahlarımıza karşılık**’ yapılmış olduğundan, günahkâra sunulan kurtarışın lütuf olduğu açıktır.

Yaygın Yahudi anlayışında “*bu çağ –bu dünya*” ifadesi Mesih'in gelmesinden önceki zamanı anlatıyor. Mesih gelince “*bu çağ*” bitecek ve “*Mesih çağı*” başlayacaktır. Ancak Pavlus Yeni Ahit açısından bakıyor ve “*bu çağ –bu dünya*” içinde Mesih'in gelişi ve çarmının zaferine bakarak konuşuyor. “*Mesih geldi ve bizi bu kötü çağdan kurtardı*” diyerek gözlerimizi Mesih'in ikinci gelişine çeviriyor.

Böylece bir anlamda geleneksel Yahudi inanışına da bir cevap vererek Mesih çağının başlangıcında olduğumuzu

---

³ [Romalılar 2:6-8] Efesliler 2:1-2 Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümranlığın egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. 3 Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık.

⁴ Romalılar 5:1 Böylece imanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz. 2 İçinde bulunduğumuz bu lütfâ Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek *umuduyla* övünüyoruz.

hatırlatıyor.⁵ Böylece *bu dünyaya* yani içinde bulunduğumuz bu çağa *Mesih'teki yenilenmişlikte* bakmamız gerekiyor. Bir başka açıdan söylersek, *Mesih'in tekrar gelişindeki çağa (dünyaya) bakarak içinde bulunduğumuz dünyayı Mesih'teki yenilenmişlikte yaşamamız*, Mesih'in şifa, özgürlük ve kurtuluş Müjde'sini *her yerde ilan ederek ve bunu gündelik yaşamın içinde uygulayarak yaşamamız gerekmektedir.*

Mesih bizi bu kötü çağdan kurtardığı için Tanrı'yı tanıyor, Tanrı'yı seviyoruz. Mesih bizi bu kötü çağdan kurtardığı için *“bir zamanlar anlayışsız, söz dinlemez, kolay aldanan, türlü arzulara ve zevklere köle olan, kötülük ve kiskançlık içinde yaşayan, nefret edilen ve birbirimizden nefret eden kişiler”* olan bizlere (Titus 3:3) Kutsal Ruh armağanı verilmiştir:

Romalılar 6:17 Ama şükürler olsun Tanrı'ya! Eskiden günahın köleleri olan sizler, adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız.

18 Günahtan özgür kılınarak doğruluğun köleleri oldunuz.

Böylece bizler bu kötü çağdan kurtulduğumuz için, Mesih bizi bu kötü çağın tutsaklığından özgür kıldığı için Tanrı'ya dönebiliyoruz (Romalılar 12:2).

---

⁵ Mesih çağı geldi; yasa ve işler Mesih'te tamamlandı; artık Mesih'te *-lütuf ve esenlikte-* bir yaşam ile devam etmek söz konusudur.

Mesih'in bizi *şimdiki kötü çağdan kurtarması* ne anlama geliyor?

WİA.XX/1. Mesih'in Müjde altında imanlılar için satın aldığı özgürlük, imanlı kişilerin günahın suçluluğundan, Tanrı'nın mahkûm edici gazabından, ahlaksal yasanın lanetinden;⁶ şu anki kötü dünyadan, Şeytan'a tutsaklıktan, günahın boyunduruğundan;⁷ güçlüklerin kötülüğünden, ölümün dikeninden, mezarın zaferinden ve sonsuz lanetten⁸ özgür olmalarını; ve ayrıca Tanrı'ya özgürce yaklaşabilmelerini⁹ ve bir köle korkusuyla değil, fakat çocuk sevgisi ve istekli bir bilinçle¹⁰ O'na itaat etmelerini içerir. Tüm bunlar yasa altındaki imanlılar için de geçerliydi.¹¹ Ancak, Yahudi kilisesinin tabi olduğu törensel yasanın boyunduruğundan özgür kılınmalarında¹² olduğu gibi; ve lütuf tahtına daha büyük bir cesaretle yaklaşabilmelerinde¹³ ve Tanrı Ruhu'nun esinini yasa altındaki imanlıların normal olarak sahip olduklarından daha dolu olarak almalarında¹⁴ olduğu gibi Yeni Ahit altında, Hristiyanların özgürlüğü daha da genişlemiştir.

⁶ Titus 2:14, I.Selanikliler 1:10, Galatyalılar 3:13

⁷ Galatyalılar 1:4, Koloseliler 1:13, Elçilerin İşleri 26:18, Romalılar 6:14

⁸ Romalılar 8:28, Mezmur 119:71, I.Korintliler 15:54-57, Romalılar 8:1

⁹ Romalılar 5:1-2

¹⁰ Romalılar 8:14-15, I.Yuhanna 4:18

¹¹ Galatyalılar 3:9, 14, 11, I.Korintliler 5:7

¹² Galatyalılar 4:1-3, 6-7; 5:1, Elçilerin İşleri 15:10-11

¹³ İbraniler 4:14, 16, İbraniler 10:19-22

¹⁴ Yuhanna 7:38-39, II.Korintliler 3:13, 17-18

1:5 Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun. Amin.

Mesih gelmiş, Kutsal Üçlübir Tanrı'yı bize açıklamış, Baba ile diri bir ilişki içinde olmayı ve çarmıh aracılığı ile kurtuluşu ve esenliği bize bağışlamıştır. Böylece insana söyleyecek bir şey kalmamıştır –*Tanrı'ya hamt etmek, Tanrı'ya şükretmek, Tanrı'yı övmek ve yüceltmekten başka...*

İlave Açıklama

Mesih'teki lütuf ile kurtuluş, inanan kişi için sarsılmaz bir güvencedir. Bu sarsılmaz güvence ile esenliğimiz vardır. Lütuf ve esenlik için, nefes aldığımız her zaman için Tanrı'ya ne kadar çok şükran borçlu olduğunuzu hatırlayarak yaşama gayreti içinde olmalısınız. Mesih'in lütuf ve esenlik Müjdesi sizde sevinçli bir yürekle Tanrı'ya ve kilisesine hizmet etmeyi teşvik etmeli; hizmet ettikçe de, sevinciniz de övgünüz de artmalıdır.

Hristiyan yaşamı bu çağdan kurtulmuş olduğunuzun, bu dünyadan ayrı olduğunuzun tanıklığıdır (Yuhanna 17:9, 14-15). Hristiyan yaşamının sevinci ve esenliği ise Mesih'e dönmenin, Mesih'te olmanın, Mesih ile yürümenin sevinci ve esenliğidir.

Bu durumda bir Hristiyan olarak sizin sözlerinizde ve eylemlerinizde lütuf ve esenlik ile bereketlenmiş olduğunuz yansımalıdır. Bir Hristiyan olarak sizin yaşamınız ve tanıklığınız Kutsal Üçlübir Tanrı'da lütuf ve esenlik ile bereketlenmiş olduğunuzun tanıklığı olmalıdır. Bunun sonucu olarak da bir kiliseye [*ya da kiliseden birine*] ya da dünyaya konuşurken dilinizi dizginlemek, dilinizi doğru kullanmak açısından bu konu aklınızda olmalıdır. Böylece sizler de bu mektubun yazılmasına sebep olan gibi, gergin¹⁵ bir durum içine girdiğiniz bir zamanda bile lütuf altında düşünüp, lütufkâr davranıp, esenlik ve bereket sözleri ile başlayabilme alışkanlığı geliştirebilirsiniz; Müjde'nin en çok ihtiyaç duyulduğu böyle öfkeli, gergin zamanlarda doğru bir başlangıç yapmış ve karşınızdakine Müjde'yi tam zamanında sunmuş olursunuz.

Çünkü cennette esenliğe ihtiyacımız olmayacak; ama cennette Tanrı her şey de her şey olacak. Rabbimizin kendisi bize esenlik olacak. Böylece bu dünyasal yaşam içinde sizlerin düşüncelerini, sözlerini ve eylemlerini belirleyen en önemli şey de lütuf ve esenlik olmalıdır.

Lütuf, esenlik ve Mesih'teki her göksel bereketlemeler bizlere sıkıntılarımızda, acıları-

---

¹⁵ 1:6-7; 2:4; 3:1; 4:20; 5:1, 2, 4, 7-10, 12; 6:12-13

mızda, denenmelerimizde ve zayıflıklarımızda Mesih'te dayanalım, Mesih'te devam edelim diye verilmiştir. Dünyaya olan tanıklığımız Mesih' in etkin varlığı ve gücü ile parlasın diye bizlere her bereketlenme verilmiştir.

Mesih'te bu kötü çağdan kurtarıldık (1:4), bu yüzden "Mesih'te" yaşamalıyız; "Mesih ile birlik-te" yaşamalıyız; "*şimdi bedende sürdürdüğümüz yaşamı, bizi seven ve bizim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla yaşamalıyız*" (2:20). Çünkü "*Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle övünmeyiz. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya bizim için ölüdür, biz de dünya için*" (6:14).

II. (1:6-10)

Bu bölüm mektubun yazılış amacını özetlemektedir. Böylece Müjde ve Müjde'nin içeriğinin savunulmasına dair olan diğer konulara bir giriş niteliğindedir.

Kendilerini İncil öğretmeni olarak tanıtan bazı kimseler ulusların kurtulması için sünnet olması gerektiğini öğretiyorlardı. Ancak bu durum Mesih'in lütfunu yetersiz saymak olacaktır. Mesih bizleri yasadan özgür kılmıştır. Tek bir Müjde vardır ve Müjde Mesih hakkındadır; Tek bir Müjde vardır ve o da Mesih'ten bir Müjde'dir. Bunun dışındaki bir bildiri sahte bir bildiridir. Böylece mektubun başında Pavlus elçiliğini Tanrı'ya ve Mesih'e dayandırarak bundan sonraki sözlerinin "*Mesih'in bir bildirisi; Mesih'ten bir bildiri*" olduğunu anlamamızı; ve bunu iyi düşünerek bu mektubun bütününe değerlendirmemizi ister.

Çünkü Mesih'teki lütuf ile kurtuluş sadece Yahudiler için değil, hem Yahudiler hem de bütün Uluslar içindir; yerin bütün halkları için Müjde aynıdır, aynı tek ve eşit Müjde'dir:

Romalılar 10:12 Çünkü Yahudi Grek ayrımı yoktur, aynı Rab hepsinin Rabbi'dir. Kendisine yakaranların tümüne eli açıktır.

Böylece *Mesih'e ve imana* bazı düzenlemeler yapmak, çarmıhın zaferini yetersiz ve güçsüz göstereceğinden Müjde'nin tekliğini iyi anlamak önemlidir.

1:6 Sizi Mesih'in lütfunda çağırandan çabucak farklı bir müjdeye dönmüş olduğunuza şaşıyorum;

7 Bir başka müjde yoktur; ama sizi karıştıran ve Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyen bazıları vardır.

Tanrı ve insan arasında tek bir aracı vardır (I.Timoteyus 2:5-6). Bu yüzden de kendisini fidiye olarak sunmuş olarak Mesih'in Müjdesi tektir. Tanrı kendi sağladığı kurbanı insan düzeni olan işlerin eklenmesini istemiyor. **“Mesih'e iman”** üzerine eklenebilecek bir şey yoktur; **“Mesih'e iman”** yanına eklenebilecek bir şey yoktur. Bu yüzden de **gerçekte başka bir müjde yoktur**. Günahların affı ve kurtuluş bazı ritüeller sayesinde değil, Mesih'e iman ile mümkündür.

Gerçekte başka bir müjde yoktur; “İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardır” (2:4).

WIA.X/4. ... *Hristiyan inancını ikrar etmeyen insanlar, kendi yaşamlarını ikrar ettikleri inancın kurallarına ne denli titizlikle uydurmaya çalışsalar da kurtulamayacakları kesindir:*

Elçilerin İşleri 4:12 Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur.¹⁶

---

¹⁶ Yuhanna 14:6 İsa, "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" dedi. "Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez. 17:3 Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlar.

... Bu tür kişilerin kurtulabileceğini iddia etmek ya da Müjde dışında bir öğretişe bağlı kalarak kurtuluşun mümkün olduğunu düşünmek son derece zararlıdır ve bu tavırdan nefret edilmelidir (I.Korintliler 16:22):

II.Yuhanna 9 Haddini aşp Mesih'in öğretisine bağlı kalmayan hiç kimsede Tanrı yoktur. Bu öğretiyeye bağlı kalanda ise hem Baba, hem de Oğul vardır.

10 Size gelip de bu öğretiyeyi getirmeyeni evinize almayın, ona selam bile vermeyin.

11 Çünkü böyle birine selam veren, kötü işlerine ortak olur.

1:6-8 ayetlerine bakarken **“Mesih’in lütfu ile çağrılmak”** konusunu göz önünde tuttuğumuzda şunu hatırlamalıyız: Lütuf insanın yaptığı işten doğmuyor; lütuf layık olduğumuz için verilmiş bir şey değildir:

1:15-16 Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağırın Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım;

Romalılar 4:4 Çalışana verilen ücret lütuf değil, hak sayılır.

5 Ancak çalışmayan, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır.

6 Nitekim, iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğunu Davut da şöyle anlatır:

7 "Ne mutlu suçları bağışlanmış,

Günahları örtülmüş olanlara!

8 Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!"

9 Bu mutluluk yalnız sünnetliler için mi, yoksa aynı zamanda sünnetsizler için midir? Diyoruz ki, "İbrahim, imanı sayesinde aklanmış sayıldı."

10 Hangi durumda aklanmış sayıldı? Sünnet olduktan sonra mı, sünnetsizken mi? Sünnetliyken değil, sünnetsizken...

11 İbrahim daha sünnetsizken imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı. Öyle ki, sünnetsiz oldukları halde iman edenlerin hepsinin babası olsun, böylece onlar da aklanmış sayılsın.

12 Böylelikle atamız İbrahim, yalnız sünnetli olmakla kalmayan, ama kendisi sünnetsizken sahip olduğu imanın izinden yürüyen sünnetlilerin de babası oldu.

13 Çünkü İbrahim'e ve soyuna dünyanın mirasçısı olma vaadi Kutsal Yasa yoluyla değil, imandan gelen aklanma yoluyla verildi (8:30; 9:11-12).

Bu yüzden Pavlus, Mesih'teki lütuf Müjdesi'ni bırakıp başka müjdeye dönenlere "şaşıyorum" der (1:6). Bu yüzden Pavlus, Mesih'teki lütuf Müjdesi'ni bırakıp başka müjdeye dönenlere "bu bir akılsızlık olur" der (3:1).

1:8 Ama biz ya da gökten bir melek bile, size ilân ettiğimize ters düşen bir müjde ilân ederse lanet olsun ona.

9 Daha önce söylediğimiz gibi şimdi tekrar söylüyorum: Eğer bir kimse size, kabul ettiğinize ters düşen bir müjde ilân ederse lanet olsun ona.

Lütfa karşı olan bir düzen yargılanmıştır (WUI.3. **Tanrı'nın Sözü nedir?** Eski ve Yeni Ahit'in Kutsal Yazılar'ı Tanrı Sözü olup, iman ve itaatın yegâne kuralı-

dır).¹⁷ Lütfa karşı olan bir öğretiş Tanrı Sözü'ne bir şeyler eklemek ve Tanrı Sözü'nden bir şeyler çıkarmak anlamına gelecektir (Tesniye 12:32, Meseller 30:5-6).

Bu ayetlerden önce “*başka bir müjde yoktur*” uyarısı yapılmıştı (1:7). Öyleyse bu ayetlerle birlikte 3:10 ayeti, lütuf Müjdesi yerine yerleştirilmeye çalışılan ‘*başka bir müjde ile devam etmenin insanları lanet altına sokacağı*’ şeklindeki uyarısı birlikte düşünülmelidir. Çünkü laneti sadece Mesih kaldırabilir ve Mesih üzerimizdeki laneti kaldırmışken (3:13-14), insanların kendilerini lanet altına sokmaya çalışmaları (3:1) *akılsızlık* değilse nedir?

Müjde'nin öğretisi ile başka bir öğreti arasındaki farklar bazen net bir şekilde görülemeyebilir. Yahudiliği bilmeyen, uluslardan Mesih'e yeni iman etmiş kimseler için durum böyleydi. Yahudi yanlısı sahte öğretmenlerin pak bir Mesih imanını tek başına yeterli göstermeyen öğretisini uluslardan gelen imanlıların ayırması zor olacaktı. Bu öğretmenlerin öğretilerinin arkasındaki gerekçe ne olursa olsun; özünde Müjde'ye aykırı olduğu gibi Elçinin yetkisine de saldırı niteliği taşımaktaydı. Böylece Pavlus Müjde'yi savunurken bunu elçisel yetkisini savunarak ortaya koydu.

---

¹⁷ WİA.I/6 Tanrı'nın yüceliği, insanın kurtuluşu, iman ve yaşama ilişkin Tanrı'nın tüm öğüdü, Kutsal Yazı'da ya açık bir dille belirtilmiştir ya da gerekli ve iyi sonuçlar çıkartılabilecek bir şekilde yazılmıştır. Ruh'un yeni vahiyleri ya da insanların gelenekleri aracılığıyla Kutsal Yazı'ya hiçbir zaman hiçbir şey eklenemez...

Bir melek Müjde yerine sahte bir bildiri getirebilir miydi? Evet:

II.Korintliler 11:14 Ve buna şaşmamalı, Şeytan bile kendisini ışık meleği gibi göstermeye çalışır.

15 Bu yüzden onun hizmetçilerinin, kendilerini doğruluğun hizmetçileri gibi göstermeye çalışması büyük bir şey değildir; onların sonu işlerine göre olacaktır.

WİA.I/6. Tanrı'nın yüceliği, insanın kurtuluşu, iman ve yaşama ilişkin Tanrı'nın tüm öğüdü, Kutsal Yazı'da ya açık bir dille belirtilmiştir ya da gerekli ve iyi sonuçlar çıkartılabilecek bir şekilde yazılmıştır. Ruh'un yeni vahiyleri ya da insanların gelenekleri aracılığıyla Kutsal Yazı'ya hiçbir zaman hiçbir şey eklenemez...

1:8-9 ayetleri için bakınız: BİA.7, 29

Mesih'in çarmıh ölümü ve dirilişi vahiy açısından önemli dönüm noktasıdır. Gücünü Mesih'in çarmıh ölümü ve dirilişinden alan bir Müjde artık tarihe son bir nokta koymuştur. Artık vahiy edilen bu Müjde'yi melekler bile değiştirmeye kalkamazlardı. Diğer yandan 1:8-9 ayeti bir yargı ifadesi olduğu kadar sahte elçilerin Müjde'yi nasıl çarpıtılmış bir şekilde sunduklarını da vurgulamaktadır.

1:10 Çünkü şimdi insanların onayını mı arıyorum, yoksa Tanrı'nın mı? Ya da insanları hoşnut etmeye mi çalışıyorum? Çünkü eğer hâlâ insanları hoşnut etseydim, Mesih'in kulu olmazdım.

Bu sahte öğretiler hem Müjde'ye hem de Müjde'nin hizmetkârlarına karşı çıkmaktadır. Tanrı'nın Mesih'teki lütufkâr işi Yasa'nın işleri ile kazanılacak bir şey değildir. Müjde, Yasa'nın ruhsal anlamını yaşamayı, işler aracılığı ile değil lütuf üzerinde yaşamayı getirmiştir; Müjde, Tanrı'nın onayını –Tanrı'nın beğenisini- kazanan bir yaşama bakarak devam etmeyi gerekli kılar:

4:10 Özel günler, aylar, mevsimler, yıllar kutluyorsunuz!

5:11 Bana gelince, kardeşler, eğer hâlâ sünneti savunuyor olsaydım, bugüne dek baskı görür müydüm? Öyle olsaydı, çarmıh engeli ortadan kalkardı.

Bazen Mesih'e hizmet etmek insanların tepkisini çekmeye neden olur; Mesih'e hizmet etmek isterken insanların öfkesine hedef olma durumu ile karşılaşırız. Pavlus'un karşılaştığı durum tam böyleydi.

Ancak Mesih'e hizmet etmek *kiliseye girmeye çalışan bir yanlışa* sessiz kalmakla mümkün olmayacak bir şeydi. Ve Pavlus da bu durumda Tanrı'nın yargısını hatırlatarak başladı. Böyle bir duruma sessiz kalmak insanları hoşnut etmek anlamına gelecekti.

Tanrı'ya hizmet, bazen insanların hoşnutsuzluğuna rağmen Müjde'den konuşmayı, gerektiğinde de Müjde'yi savunmayı gerektiriyordu; ve Pavlus'un da yaptığı şey buydu.

1:10 İlave Çalışma Notu: WIA.XX/2.

Bu durumda insanlar ya Müjde'yi kabul edecek, bunun anlamı Mesih'teki lütuf ile kurtuluştur; ya da yasacılık ve işlere dayalı olarak kişi kendi doğruluğu ile kurtuluğu arayacak, bunun da anlamı Mesih'ten ayrı düşmektir.

Sahte öğretmenlerin yaymaya çalıştığı öğretiyeye göre insan ancak Yasanın törenleri, işleri aracılığı ile vaatlere kavuşabilirdi. Ancak Yasa'nın bereketleri ve vaatleri özünde Mesih'e işaret etmektedir. İnsanlar Yasa'daki bu bereket ve vaatleri okudukça Mesihsel çağın ne denli güzel ve mükemmel olduğunu düşünüp teşvik alabilirlerdi. Ancak bunun yerine antlaşma işareti olan sünneti bu vaat ve bereketlere sahip olma yolu olarak düşündüler. Fakat Lütuf Müjdesi Yasa'nın Mesih'te tamamlandığını göstermektedir:

Matta 5:17 Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim.

Ve Lütuf Müjde'si Yasa'nın vaatlerine ve bereketlerine sünnet ile [*işler, kurbanlar ve törenler ile*] değil; Mesih ile kavuştuğumuzu göstermektedir:

3:13-14 İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" diye yazılmıştır.

Belli ki, Galatya'daki imanlıların Mesih'te iman yaşamı konusunda belli bir tecrübesi vardı (1:6). Ancak onların

[hepsi değil, bir kısmı] sahte bir öğretiyi “çarçabuk” benimsemiş olmaları elçinin “değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum” sözlerindeki kızgınlık ifadesine sebep olmuştur.

Elçinin bu kızgınlığı her dönemin kiliseleri için bir uyarıdır. İmanlı bir ailede doğmuş olmak iyidir, ancak tek başına bir güvence değildir. Benzer şekilde kişiler iman yaşamlarındaki tecrübelerine ya da diğerlerine göre bilgilerine bakarak kendileri üzerine dayanan bir güven içine düşerlerse bu bir gurur olur; ve gurur da yıkım getirir. Bu yüzden ayık ve uyanık olmalıyız:

I.Petrus 5:8 Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşiyor.

I.Selanikliler 5:5 Hepiniz ışık çocukları, gündüz çocuklarıdır. Geceye ya da karanlığa ait değiliz.

6 Öyleyse başkaları gibi uyumayalım, ayık ve uyanık olalım.

7 Çünkü uyuyanlar gece uyur, sarhoş olanlar da gece sarhoş olurlar.

8 Gündüze ait olan bizlerse, iman ve sevgi zırhını kusanıp başımıza miğfer olarak kurtuluş umudunu giyerek ayık duralım.

Müjde adıyla gelen bir öğretiş Mesih’teki lütuf ile kurtuluşu vaaz etmiyorsa bu sadece “*insanların akıllarını karıştıran*” bir bildiridir (1:7). Mesih’in Müjdesi çarpıtıldığı zaman ortaya çıkan öğreti kişileri Mesih gibi yaşamaktan alıkoyar; kişileri Mesih’in öğrettiği şekilde değil de başkaları gibi yaşamaya özendirir. Müjde tamdır, Müjde yetkindir; Müjde tektir. O halde ihtiyacımız olan şey sadece

Müjde'dir; o halde ihtiyacımız olan şey sadece lütuftur; ihtiyacımız olan şey sadece Mesih'e iman ve Mesih'in Müjdesi'ne göre yaşamaktır:

Yuhanna 14:6 İsa, "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" dedi. "Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez.

Tanrı'nın krallığında sahte öğretiler gazapla yargılanacaktır (1:8-9):¹⁸

Tesniye 18:20 Ancak, kendisine buyurmadığım bir sözü benim adıma söylemeye kalkışan ya da başka ilahlar adına konuşan peygamber öldürülecektir.

Mesih'in Müjde'sine bir şey ekler ya da çıkarırsanız bekleyeceğiniz tek bir şey vardır: **YARGI**. *Müjde gerçeğine ekleyerek ya da çıkararak* Tanrı'nın gerçeğini çarpıtmak yargı nedenidir:

Vahiy 22:18 Bu kitaptaki peygamberlik sözlerini duyan herkesi uyarıyorum! Her kim bu sözlere bir şey katarsa, Tanrı da bu kitapta yazılı belaları ona katacaktır.

19 Her kim bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkaracaktır.

---

¹⁸ II. Yuhanna 9-11, I. Korintliler 16:22, Galatyalılar 1:6-8

Bu yüzden İncil'in içinde "lanet" sözü bize şaşırtıcı gelmemelidir. Çünkü Tanrı sevgi Tanrısı olduğu kadar adalet, yargı ve gazabın da Tanrısı'dır:

WİA.XV/4. En küçük günah bile lanetlenmeyi hak etmeyecek kadar küçük değildir.¹⁹

Sahte öğretiler ne kadar paklıktan, kutsallıktan konuşursa konuşsun, ne kadar günahtan kaçınmayı öğretmeye çalışırsa çalışsın; öğretisinde insanın işine dayalı, insan çabası ile kurtuluş vaaz ettiğiinden kurtuluşun merkezine insanı koyar. Ancak Tanrı'nın onayı olan Müjde gerçek tövbe ve iman ile Mesih'e kullar olarak eğilip tapındığımız bir yaşamı getirecektir. Gerçek Müjde insan hoşnutluğu yerine Tanrı hoşnutluğu üzerine bir yaşamdan bahseder. Böylece Lütuf Müjdesi'nin vaat ettiği kurtuluşun merkezinde insan değil Tanrı vardır (1:8-10).

İlave Açıklama

1-) 1:6 ayetini 3:1-5 ayetleri ile karşılaştırınız.

2-) Mesih'in Müjdesi'nden farklı öğretiler hep olacaktır. Çünkü dünya, şeytan ve günahla lekelenmiş benlik Mesih tekrar gelinceye kadar devam edecektir -dünyasal öğretim ve doğru öğretim arasında hep bir çatışma olacaktır (5:17, Romalılar 8:5-9).

---

¹⁹ Romalılar 6:23; 5:12, Matta 12:36

Kilise olarak burada kimin ne öğrettiğini tartışmadan önce şunu gözden geçirmeliyiz: ilk sevgimizden uzaklaştık mı; *tövbe ve iman ile*²⁰ başladığımız Hristiyan hayatını aynı şekilde korumaya gayret ediyor muyuz?

3-) Sahte öğretim kiliseye nasıl girer; imanlı evleri nasıl karıştırabilir? Cevap açıktır: Gerçek Müjde'den uzaklaşırsak, Müjde'yi sürekli ve düzenli araştırmazsak, Tanrı'yı artan bir şekilde tanımayı aramak için Kelam ve dua ile Kutsal Ruh'un içsel aydınlatışını aramazsak sahte öğretimin tuzağına çok çabuk düşebiliriz. Kelam'ı iyi bilmediğimiz sürece, Kelam'dan bilmediğimiz konular olduğu sürece sahte öğretim bize saldırmaya devam edecektir. Ancak gerçek Müjde'yi tanıdıkça sahte öğretiyi ayırt edebiliriz.

Bütün bunlar Kelam eğitimi almamış kimselerin öğretmesinin ne denli tehlikeli olduğunu ayrıca göz önünde tutmamızı gerektirir.

4-) Yasa'yı bozmanın bir yargı getirdiğini biliyoruz. Bu durumda Mesih'in yasasına karşı gelen-

---

²⁰ Koloseliler 2:6 ayetinin "*Rab Mesih İsa'yı nasıl kabul ettinizse*" diyen ifadesine "*tövbe ve iman ile*" şeklinde bir cevap verebiliriz; böylece ayetin devamındaki "*O'nda öylece yaşayın*" şeklindeki ikinci kısma bakarak "*tövbe ve iman ile kabul ettiğiniz O'nda tövbe ve iman ile yaşayın*" şeklinde bir yorum ortaya çıktığı açıktır.

lerin ne kadar daha büyük bir yargı ile karşı karşıya kaldığını göz önünde tutabiliyor musunuz?

Diğer yandan çarmıhın kendisinin bir lanet olduğunu hatırlarsak, 3:13-14 ayetleri ile İşaya 53:4-9 ayetleri Mesih'in bizlerin yerine laneti üstlendiğini vurguluyor (II.Korintliler 5:21). Böylece Tanrı'nın günahkâra olan lütfu en açık bir şekilde, lanetin ve yargının olduğu bir yerde (*çarmıhta*) açıklanıyor. Bu da Mesih'in aracılığının bize nasıl doğruluk bağışladığını açıklıyor.

5-) Müjde hizmetinde yapılabilecek hatalardan biri de insanların onayını aramak; yapılan hizmetin başkalarınca övülmesini ya da alkışlanmasını beklemektir. Bu tür bir durum içine düştüğünüzde zaman içinde insanların övgüsü sizi gurura düşürebilir. Müjde'ye hizmet ederken aranması gereken tek ölçü Tanrı'nın onayıdır.

Petrus ve Yuhanna sakat dilencinin iyileştirilmesinden (Elçilerin İşleri 3:1-10) sonra verdikleri vaz ile (Elçilerin İşleri 3:11-26) Yüksek Kurulun tepkisi ile karşılaşmışlardı (Elçilerin İşleri 4:1). Böylece tutuklu geçen bir günün ardından sonra "*Mesih adını bir daha anmamaları*" emredildiğinde şöyle karşılık verdiler:

Elçilerin İşleri 4:19 Ama Petrus'la Yuhanna şöyle karşılık verdiler: "Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. 20 Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz."

1:10 ayetindeki *"ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum?"* şeklindeki ifade, Müjde'ye karşıt durumlarda Kelami olan tavrın ne olduğunu görmemize yardımcı oluyor (Elçilerin İşleri 5:29, II.Korintliler 5:9, 11, I.Selanıkliler 2:4). Ve Pavlus insanların hoşnutsuzluğuna hedef olmayı göze alarak böyle sert bir çıkış ile aslında imanda güçsüz kimselerin zayıflıklarını yüklenerek onların ruhça gelişmesine yardım etmeye çalışıyor (Romalılar 15:1-3). Çünkü hizmetinde Tanrı'nın hoşnutluğuna odaklanıyor (Efesliler 6:6, Yakup 4:4). Bu durum da kime kulluk ettiğini iyi bilmek ile ilişkilidir.

1:11-12 ayeti de benzer şekilde insanların öğretilerine değil de Tanrı'nın vahyine bakmayı önemsemektedir. Ve yine 1:13-14 ayetlerinde insanın yaşamını Tanrı'nın vahyinin nasıl değiştirdiğini okuyoruz. Bu değişiklik aynı zamanda insan öğretilerinin etkisinin geçici, Tanrı'nın vahyini takip etmenin ise kalıcı bir değişim getirdiğini göstermektedir.

Doğruluk ve iyi işler konusu için ayrıca bakınız:
Hİ.60-63

III. (1:11-2:21)

Mesih'in Müjdesi lütuf ile kurtuluştur. Elçi bu Müjde'yi insandan değil Mesih'te almıştır. Bu bölümde sahte öğretmenlere karşı Mesih tarafından atanmış bir kişinin elçiliği ve sahte öğretilere karşı da Mesih'in Müjdesi savunulur.

Pavlus Yasa'ya bağlılıkta Ferisi olup (Filipililer 3:3-7) çağdaşlarından daha ileri düzeydedir. Mesih'in kilisesine zulmeden biri iken (Elçilerin İşleri 8:1) Mesih tarafından elçi olarak çağrılmıştır. Yani Pavlus elçilerin öğretilerini dinleyerek değil doğrudan Mesih'ten öğrenmiştir.

Pavlus kendi Yahudi geçmişini saklamıyor; aksine Yahudiliği iyi bilen ve "*gayretle yaşamaya çalışan*" biri olarak tanındığını, kiliseye zulmeden biri iken Mesih tarafından çağrıldığını, aldığı vahiy üzerine Müjde'yi öğrettiğini, öğretisinin elçiselliğinin onaylanmış olduğunu ve bu yüzden de Yahudi yanlısı sahte öğretmenlerin bildirisinin güvenilmezliğini ortaya koyuyor.

Pavlus'un elçiliği ve yaydığı Müjde'nin Yeruslaim'deki kilise tarafından da onaylanmış olması, mektup boyunca savunulan görüşlerin doğruluğuna bir kanıt teşkil edecektir. Böylece Pavlus'un dirilmiş Mesih ile karşılaşması ve Mesih'ten aldığı vahiy, aynı zamanda nasıl yaşadığına bakılarak da doğrulanabilecektir (2:19-20).

III.a. (1:11-17)

Müjde insandan değil Tanrı'dandır. Tanrı bu Müjde'yi Mesih'teki lütfu ile vahiy etmiştir.

1:11 Kardeşler, yaydığım Müjde'nin insandan kaynaklanmadığını bilmenizi istiyorum.

12 Çünkü ben onu ne insanlardan aldım, ne de başkalarınca öğretildim; ama bunu bana İsa vahiy yoluyla açıkladı.

1:11 İlave Çalışma Notu: B1A.7

- 1:1-2 ayetlerinde Pavlus'un elçiliğinin dirilmiş Mesih ve Baba Tanrı'ya atfedilmesini aklımızda tutarsak, Müjde'nin göksel kaynağı burada tekrar hatırlatılmaktadır (Efesliler 3:3-9).

Müjde Tanrı'dan geldiği için **“vahiy yoluyla”** gelmiştir. Pavlus'un hem vahiy almış biri hem de Mesih'in diğer elçilerince onaylanmış biri olduğunu hatırladığımızda Galatyalılar Mektubunun gökselliği daha açık olur. Bu da neden sadece Müjde'yi kabul etmemizin gerektiğini, neden Müjde'ye bir şey eklemenin ya da Müjde'den bir şey çıkarmanın gerekmediğini açıklıyor.

Vahiy insan isteği ile değil, insanı kurtarmayı isteyen Tanrı'nın isteğinden gelir; ve vahiy Tanrı'nın doğrudan bir işi olarak vardır. Tanrı Sözü'nü bu denli eşsiz ve değerli kılan da yazarının Tanrı olmasıdır. İnsanlar Tanrı'dan vahiy istemeden önce Tanrı insana konuşmuştur. Yani vahiy Tanrı'nın lütfunun bir işidir.

Böylece sahte öğretmenlerin yaymaya çalıştıkları öğretinin tam tersi olarak **“Mesih'teki lütfü ile kurtuluş”** Pavlus'un kendisinin bulduğu ya da birinin öğrettiği yeni

bir şey olmaktan öte Tanrı'nın amacıdır; Mesih'teki lütuf ile kurtuluş konusu Kutsal Kitap boyunca Tanrı'nın açıklanmış isteği olarak vardır.

Eğer Pavlus insanların onayını arasaydı, Tanrı'yı değil insanı mutlu etmeye çalışmış olacaktı (1:10). Ancak Müjde insandan değil (1:11) Tanrı'dan kaynaklandığı için (1:12) Pavlus Tanrı'yı hoşnut etmek için çalışmaktadır.

Pavlus daha önceleri insanın onayı ve memnuniyeti için çalıştığından (1:13-14) bir anlamda zorluklarla karşılaşmamıştı. Bu zorluklara katlanmasının Tanrı'yı hoşnut etmekten başka amacı olamazdı. Diğer yandan insanın onayı ve memnuniyeti için çalışmanın kişiyi götüreceği yıkım ve yargıyı zaten öncesinde açıklamıştı (1:8-9).

1:13 Çünkü Yahudi dinine bağlı olduğum zaman nasıl bir yaşam sürdüğümü duydunuz. Tanrı'nın kilisesine alabildiğine zulmediyor, onu kırıp geçiriyordum.

14 Ve yaşıttım olan soydaşlarımdan birçoğunun ötesinde Yahudi dininde ilerideydim, atalarımın geleneklerini savunmakta çok daha gayretliydim.

1:13-14 İlave Çalışma Notu: WUİ.109

Pavlus'un Mesih'e iman etmeden önce kiliseye karşı olan saldırgan tutumu sadece Galatya kiliselerince değil (Elçilerin İşleri 9:1-2); dönemin bütün topluluklarınca bilinen bir durumdu. Bu durumda "bir zamanlar kiliseye zulmeden Pavlus" nasıl oluyor da "bir zamanlar yıkmaya çalıştığı imanun şimdi elçisi durumuna" gelmiştir (1:23)?

Pavlus'un 'sadece Mesih'teki lütuf ile kurtuluşu' vaaz etmesi onun geçmişini görmemizle (kiliseye zulmeden yönüyle –Elçilerin İşleri 22:2-5; 26:4-5) daha iyi anlaşılır olmaktadır:

Romalılar 4:4 Çalışana verilen ücret lütuf değil, hak sayılır.

5 Ancak çalışmayan, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır.

Kiliseye olan düşmanlığı (Elçilerin İşleri 8:1, 3) ile ünlü Pavlus eğer lütuf olmasaydı şimdi Mesih imanının savunucusu olamayacaktı. Bu değişim Pavlus'un tercihi sonucunda değil, Tanrı'nın isteği sonucunda oldu.

Böylece Yasa'nın işlerini yaparak değil; Tanrı'nın Mesih'teki lütfu aracılığı ile kurtuluşun gerçek olduğu daha da açıklık kazanıyor:

2:16 Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek aklandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz.

Mesih'ten önceki Pavlus'un daha sonra nasıl iman ederek Müjde'ye göre yaşadığını anlarsak Mesih'teki lütuf ile

kurtuluşun nasıl paha biçilemez bir özgürlük olduğunu daha iyi anlarız.²¹

Bu durumda 1:11-12 ayetlere bakınca Pavlus'un vaaz ettiği Müjde'yi neden "*insandan değil, Tanrı'dan aldığı*" yönündeki ifade daha derinlik kazanıyor. Çünkü Pavlus lütfu tattığı zaman kendi önceki hayatı ile ilgili olarak bir gerçek daha da açıklığa kavuşuyordu: Pavlus Tanrı'ya, Kutsal Kitap'ın öğrettiği şekilde değil de; insana göre olması şeklinde inanıyor ve öyle hizmet etmeye çalışıyordu. Kendisinin tasarladığı dini tapınışı yaymak için kiliseye zulmediyordu; Tanrı'nın suretinde yaratılmış insan eziyet ederek Tanrı'ya daha iyi hizmet ettiğini düşünüyordu; böylece lütufkâr bir dini inanış değil, yozlaşmış bir düşüncüyü yaymaya çalışıyordu.

Ancak sadece Tanrı'nın lütfu günahkârın kötülük ve ölümüne son verebilirdi:

I.Timoteyus 1:13 Bir zamanlar O'na küfreden, zalim ve küstah biri olduğum halde bana merhamet edildi. Çünkü ne yaptysam bilgisizlikten ve imansızlıktan yaptım.

14 Ama Rabbimiz'in lütfu, imanla ve Mesih İsa'da olan sevgiyle birlikte bol bol üzerime döküldü.

1:14 ayetindeki "*atararımın geleneklerini savunmakta çok daha gayretliydim*" şeklindeki ifadeyi Romalılar mektubu çok güzel açıklıyor:

---

²¹ Bu gerçek de bizi Tanrı'ya daima şükretmeye, sevinçle Müjde'ye tanıklığa ve kiliseye hizmet etmeye yönlendirmektedir.

Romalılar 9:30 Öyleyse ne diyelim? Aklanma peşinde olmayan uluslar aklanmaya, imandan gelen aklanmaya kavuştular.

31 Aklanmak için Yasa'nın ardından giden İsrail ise Yasa'yı yerine getiremedi.

32 Neden? Çünkü imanla değil, iyi işlerle olurmuş gibi aklanmaya çalıştılar ve "sürçme taşı"nda sürçtüler.

33 Yazılmış olduğu gibi:

"İşte, Siyon'a bir sürçme taşı,

Bir tökezleme kayası koyuyorum.

O'na iman eden utandırılmayacak."

10:1 Kardeşler! İsraililer'in kurtulmasını yürekten öz-
lüyor, bunun için Tanrı'ya yalvarıyorum.

2 Onlara ilişkin tanıklık ederim ki, Tanrı için gayretli-
dirler; ama bu bilinçli bir gayret değildir.

3 Tanrı'nın öngördüğü doğruluğu anlamadıkları ve
kendi doğruluklarını yerleştirmeye çalıştıkları için
Tanrı'nın öngördüğü doğruluğa boyun eğmediler.

4 **Oysa her iman edenin aklanması için Mesih, Kut-
sal Yasa'nın sonudur.**

**1:15-16 Ama beni daha annemin rahmindeyken se-
çen ve lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdele-
mem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca
hemen insanlara danışmadım;**

Pavlus'un bu ifadesi Yeremya'nın hizmet ve tanıklık çağ-
rısını hatırlatmaktadır:

Yeremya 1:5 Ana rahminde sana biçim vermeden ön-
ce tanıdım seni.

Doğmadan önce seni ayırdım,
Uluslara peygamber atadım.

Pavlus da “*lütfuyla çağıran Tanrı*” aracılığı ile ortaya çıkıyor. Pavlus uluslara müjdelemeden önce Tanrı ona Mesih’i gösteriyor; öyle ki, Pavlus da Yereşya ya da Tanrı’nın diğer hizmetkarları gibi (İşaya 49:1, 5) Mesih’e bakarak uluslara tanıklık edebilsin. Tanrı’nın bu lütufkâr girişimi (Tesniye 7:7-8) Pavlus’un mesajının insandan değil, Tanrı’dan geldiğinin (Matta 11:25-26, Efesliler 1:5) bir başka açıklamasıdır.

‘Oğlu’nu bana açıklayan Tanrı’ düşüncesi *‘Oğlu’nu bende açıklayan Tanrı’* düşüncesini açıklıyor.

1:17 Yereşalim’e, benden önce elçi olanların yanına da gitmedim; Arabistan’a gittim, sonra yine Şam’a döndüm.

Pavlus yaydığı Müjde’yi insanların değerlendirmesi veya beğenmesi için bir onay aramadığını açıklıyor. İman edişii ile birlikte Yereşalim’deki elçilere de gitmediğini görüyoruz. Pavlus’un Mesih ve kilise için farklı bir düşüncesi varken Şam yolunda Mesih’le karşılaşması neticesinde Tanrı’nın kilise için bir planı olduğunu görüyor; Müjde’nin kendisine vahiy edilmesi karşısında, Tanrı’dan aldığı Müjde ve çağrı için başkalarına danışmıyor. Böylece iman edişinden hemen sonra Yereşalim’e gitmemiş, Arabistan’a yönelmiştir.

Görülen şey şu ki, Pavlus Yahudilere değil uluslara müjdelemek için çağrı aldığından Müjde’ye Yereşalim patenti

ve elçilerin onayını alma zorunluluğu görmemiştir. Çünkü Yerusalim Yahudi inancından olan kimseler için merkez bir yerdi; ancak uluslar kültürel olarak böyle bir yaklaşım içinde değildi.

İlave Açıklama

1-) *Kutsal Elçisel ve Evrensel İman* bizleri yaşadığımız her yerde, nefes aldığımız tüm zamanlar boyunca Mesih'teki lütuf ile kurtuluşa tanıklık etmeye çağırıyor. Çünkü bizler de Pavlus gibi Tanrı'nın lütfu ile korunuyoruz; Tanrı lütfu aracılığı ile Mesih bize de açıklandı.

Tanrı'nın bu lütfunu anlamak ve hep hatırlamak için Mesih'ten önce kim olduğumuzu bilmek önemlidir:

Titus 3:3 çünkü bir zamanlar biz de anlayışsız, söz dinlemez, kolay aldanan, türlü arzulara ve zevklere köle olan, kötülük ve kıskançlık içinde yaşayan, nefret edilen ve birbirimizden nefret eden kişilerdik.

Böylece kim olduğumuzu anladıkça Tanrı'ya yüce lütfu için duyduğumuz şükran da artacaktır. Sizlerin de yaşamları Tanrı'ya olan böyle bir şükranı yansıtıyor mu?

2-) Pavlus'un "beni annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağırın Tanrı" ifadesi (1:15-16) "kurtuluş işinde etkin Tanrı etkindir" diye bir mesaj vermektedir. Bu durumda açık olan bir şey var ki, Tanrı yarattığı dünyayı düşüştürmüyor ve insan yok olmasın diye lütüfkâr bir şekilde Tanrı kurtuluşumuz için işliyor. Bu olay bize iman atamız İshak'ın çocukları ile ilgili sözleri hatırlatıyor:

Romalılar 9:10 Ayrıca Rebeka bir erkekten, atamız İshak'tan ikizlere gebe kalmıştı.

11-12 **Çocuklar henüz doğmamış, iyi ya da kötü bir şey yapmamışken, Tanrı Rebeka'ya, "Büyüğü küçüğüne kulluk edecek" dedi. Öyle ki, Tanrı'nın seçim yapmaktaki amacı yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün.**

Tanrı'ya yaklaşırken pek çok kişi kendi imanına ve imanının işlerine bakıyor. Ancak bu ayetler kurtuluşun insanın gayretine değil, insanın aklını kullanmasına değil ya da kurtuluşun kişisel disipline bağlı değil; kurtuluşun Tanrı'ya bağlı olduğunu göstermektedir.

1:11-12 ayetlerinde Pavlus "Müjde'yi ki insandan almadığını, vahiy yoluyla aldığını" ifade etmişti. Bu durumda "Müjde nasıl bir Tanrı ve nasıl bir kurtuluş öğretiyor?" şeklinde bir soru ile 1:15-16

ayetine baktığımızda açıkça görülen şey şudur: Tanrı lütufkârdır, Tanrı kurtuluşu lütufkâr bir şekilde bağışlamaktadır. Ve aslında bu mesaj sadece Galatyalılar Mektubu için değil, bütün Kutusal Kitap'ın mesajı içinde açık bir konudur. Bu ayetlerden sonra 1:23 ayetine geldiğimizde yine benzer bir mesaj görmekteyiz:

1:23 Yalnız, "Bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor" dendiğini duymuşlardı.

Pavlus daha iyi bir iş yapmamışken, kiliseye zulmederken "*Tanrı, Pavlus'a Mesih'i göstermekten hoşnut olmuştur*" (1:15-16). Neden? Çünkü Tanrı yapılan işlere göre değil; yani insana bağlı olarak değil, Tanrı kendi planının, kendi çağrısına ve kendi seçimine dayanarak sürmesinden hoşnutur (Romalılar 9:11-12).

Böylece 1:11-12, 15-16, 23 ayetlerine bakarken Tanrı'nın nasıl büyük bir lütuf ile gazap çocuğu (Efesliler 2:1-5) olan insana merhamet ettiğine tanık olduğumuz gibi; 1:17-22 ayetlerinde de Pavlus'un hizmet çağrısının uluslara (2:8) yönelik olmasının da Tanrı'nın bir planı olduğu açıklığa kavuşuyor.

Bu durumda şunu görüyoruz: çağıran Tanrı, planını insana açıklayan Tanrı, planında insanı kullanan Tanrı... Öyleyse açıktır ki, Tanrı kurtuluşu da sonuca ulaştıracaktır. Ve yine burada insanın değil Tanrı'nın etkin olduğunu görmekteyiz.

3-) 1:12 ayetinin demek istediği şeyi 1:13 ayetinde daha açık bir şekilde görmekteyiz. Mesih Müjde'yi Pavlus'a ne zaman vahiy yoluyla açıkladı? Cevap 13. ayette nettir: Pavlus alabildiğine zulmederken ve bunun için gayret ederken Mesih ona Müjde'yi vermiştir. Bu durumda elçisel Müjde'nin lütufkâr yönü çok açıktır (Romalılar 5:8). Böylece Yahudiliğe yeniden dönüşü getirmeye çalışan sahte öğretmenlerin öğretilerine sonraki bölümde verilen cevap (2:1-5; 15-21) Lütuf Müjde'sinin üstünlüğüne dair güzel bir iman savunması olacaktır.

4-) 1:11-24 ayetlerine bakarak Hristiyanlığın "*vahiy öğretisi*" hakkında hemen şunu söyleyebiliriz: vahiy insanın isteğinden kaynaklanmadı ama Tanrı, insan iyi bir iş yapmamışken bile vahyini insana vermekten hoşnut oldu.

5-) Diğer yandan 1:15-16 ayetlerinde "*hemen insanlara danışmadım*" şeklindeki ifade bizleri Müjde'nin gücü hakkında düşündürmektedir. Vahiy öyle güçlü bir şey ki, Tanrı'nın Sözü kişiye ulaş-

tığında kişinin düşüncü, yaşayışı değişiyor; kişinin dünya görüşü değişiyor. Benzer şekilde Pavlus'un bedensel durumu Galatyalılar için çetin bir deneme olduğu halde bile (4:14) Müjde onlara vaaz edildiğinde onlar Tanrı tanımazlıktan, günah tanımazlıktan, dünyasallığın köleliğinden özgür kılınmışlardı.

Pavlus Müjde'yi vahiy yoluyla Mesih'ten aldığı zaman kendisinde o kadar güçlü bir tamamlanma buluyor ki, insanlara yani elçilere '*neye inandığını*' onaylatmak ihtiyacı duymuyor. Müjde o kadar güçlü ve tam ki, vahiy elçiye verildiği zaman onu tam bir tatmin ve tam bir doyunluk ile dolduruyor.

Genelde insanlarda bir yere ait olma hissi vardır. Bu his tatmin bulmadığı zaman kişi yalnızlık duygusu çeker. Böylece Pavlus dünyasal bir yetki veya makam arayışı içinde olmadan, Tanrı'da olmanın güveni ve esenliği içinde olaraktan bir insan onayına ihtiyaç duymuyor. Vahiy ile kendisine verilmiş olan Müjde'yi yaymaktan başka bir şeye ihtiyacı olmadığını biliyor.

Müjde o kadar güçlü ki, Pavlus Müjde'yi alınca Tanrı'yı tanıyor, Tanrı'yı tanıdığı için de kendisini tanıyor. Bütün zayıflık ve ihtiyacı ile kurtarılmak için Tanrı'ya ne denli bağımlı olduğunu gö-

rüyor. Tanrı'nın düşüncesini tanıyınca 'neye inandığı' hakkında insan onayına ihtiyaç duymuyor.

Siz de vahiy edilmiş Tanrı Sözü'nde benzer bir şekilde çağrıldınız. Galatyalılar'ın ya da Pavlus'un Müjde'yi tam olarak nasıl tecrübe ettiklerini anlayamasanız bile Müjde'nin gücü ve Kutsal Ruh'un işleyişi ile benzer şekilde çağrıldınız.

Bazen hayatın zorlukları ve dünyanın denemeleri karşısında yorgun düşebilirsiniz. Ancak ihtiyacınız olan şey insanlardan övgü duymak veya alkış almak değil; Müjde'nin gücüdür; ihtiyacınız olan şey Kutsal Ruh'un işleyişi ile Tanrı Sözü'nün yüreklerinizi güçlendirmesidir.

Müjde ve Müjde'nin gücü hakkında en son ne zaman düşündünüz? Müjde'yi ve gücünü en son ne zaman aradınız?

6-) Mezmur 139'a bakarak Müjde ve lütuf hakkında neler söyleyebilirsiniz?

III.b. (1:18-2:10)

Pavlus'un yaydığı Müjde ile Yeruslaim'deki elçiler ve diğer ileri gelenler hemfikirdir. Öyleyse Yahudi yanlısı bir öğretisi savunanlar Pavlus'un elçiliğine ve öğretisine karşı çıkmakla elçisel öğretiye karşı çıkmış olurlar.

1:18 Bundan üç yıl sonra Kefas'la tanışmak üzere Yeruşalim'e gittim, on beş gün onun yanında kaldım.

19 Öbür elçilerden hiçbirini görmedim, yalnız Rab İsa'nın kardeşi Yakup'u gördüm.

Yakup önceleri Pavlus gibi Mesih'e iman etmiyordu. Ancak dirilişe tanıklık ettikten sonra Pavlus gibi iman etti:

Yuhanna 7:5 Kardeşleri bile O'na iman etmiyorlardı.

I.Korintliler 15:7-8 Bundan sonra Yakup'a, sonra bütün elçilere, son olarak zamansız doğmuş bir çocuğa benzeyen bana da göründü.

Diğer yandan bu ayet “*bundan üç yıl sonra*” şeklindeki ifadeye bakarak, 1:21 ayetinde bahsedildiği üzere yolculuklar yapması (Elçilerin İşleri 9:26-30), Pavlus'un diğer elçilerden bir talimat ya da bir öğretilmeye ihtiyacı duymaksızın hareket ettiğini, 1:1-2, 11-12 ayetlerinde bahsettiği üzere kendisine bağışlanmış olan elçilik yetkisine göre hareket ettiği düşüncesini desteklemektedir.

1:20 Bakın, size yazdıklarımın yalan olmadığını Tanrı'nın önünde belirtiyorum.

Tanrı her şeyi bilir, görür, her yerdedir; bunun için de Tanrı'dan gizli bir şey yoktur. Tanrı yaptığımız ya da düşündüğümüz her şeyi bilir. 1:20 ayetinde Pavlus'un “*yazdıklarımın Tanrı önünde açık*” olduğunu söylemesi ciddi bir iştir. Pavlus savunduğu Müjde için Tanrı'yı kefil gösteriyor. Müjde'nin eşsizliği de buradan kaynaklanıyor. Müjde

Tanrı'nın tanıklığını, Tanrı'nın onayını içeren bir gerçektir.

Pavlus'un Petrus ve Yakup ile tanışıklığından bahsettikten sonra 20. ayetteki ifadesi bir güvensizliğe yer bırakmıyor. Bu yüzden de sahte öğretmenlerin Pavlus hakkında söyledikleri ya da ima etmeye çalıştıkları yanlış şeylere bir savunma niteliği taşıyor.

1:21 Sonra Suriye ve Kilikya bölgelerine gittim.

Kilikya bölgesi içinde Tarsus yer aldığından Pavlus'un bu hizmeti Elçilerin İşleri 1:8 ayetindeki *"Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız"* şeklindeki Mesih'in ifadesini hatırlatmaktadır. Pavlus da kendi Yeruşalim'i olan kendi şehrine gitmiş ve orada müjdelemiştir.

Diğer yandan Elçilerin İşleri 9:26-30 ayetlerine baktığımızda Yeruşalim'de hizmet için Pavlus'un kötü ününün o zaman açısından bir engel teşkil ettiği açıktır.

1:22 Yahudiye'nin Mesih'e ait kiliseleri beni şahsen tanııyorlardı.

23 Yalnız, "Bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı iman şimdi yayıyor" dediğini duymuşlardı.

24 Böylece benden ötürü Tanrı'yı yüceltiyorlardı.

Pavlus ile şahsen tanışmamış olan Hristiyanlar onun kötü ününü biliyorlar (Elçilerin İşleri 9:13) ve şimdi iman et-

mesinden dolayı seviniyorlardı. Pavlus diğer elçiler gibi aktif hizmet ve tanıklık içinde yer almış bir kişi idi (Elçilerin İşleri 9:20):

Elçilerin İşleri 9:26 Saul Yerusalim'e varınca oradaki öğrencilere katılmaya çalıştı. Ama hepsi ondan korkuyor, İsa'nın öğrencisi olduğuna inanamıyorlardı.

27 O zaman Barnaba onu alıp elçilere götürdü. Onlara, Saul'un Şam yolunda Rab'bi nasıl gördüğünü, Rab'bin de onunla konuştuğunu, Şam'da ise onun İsa adını nasıl korkusuzca duyurduğunu anlattı.

28 Böylelikle Saul, Yerusalim'de girip çıktıkları her yerde öğrencilerle birlikte bulunarak Rab'bin adını korkusuzca duyurmaya başladı.

29 Dili Grekçe olan Yahudiler'le konuşup tartışıyordu. Ama onlar onu öldürmeyi tasarlıyorlardı.

30 Kardeşler bunu öğrenince onu Sezariye'ye götürüp oradan Tarsus'a yolladılar.

Pavlus'un bu hizmetinde Barnaba ve elçilerle bir araya gelmiş olması onun öğretisinin diğer elçilerce de onaylanmış olduğunu göstermektedir. Bu durumda Yasa ve işlerle kurtuluş öğretmeye çalışan kimselerin öğretisi sahte idi.

Pavlus dirilmiş Mesih ile karşılaştıktan sonra Müjde onun bütün yaşamı ve tanıklığı oldu. Bir zamanlar karşı çıktığı Müjde, Mesih ile karşılaştıktan sonra yaşam amacı oldu. Bu durumda Pavlus'un hayatına bakıp, benzer şekilde Mesih merkezli bir yaşama davet edildiğimizi bilerek devam etmeliyiz.

Pavlus'un adanmış yaşamı ve gayreti her bir Hristiyan kişi için örnek olmalıdır. Pavlus Müjde *gerçeği* için yaşamış ve *insanların onayını* aramadığı için de Müjde'yi savunurken Tanrı'ya dayanarak katlanabilmiştir (II.Korintliler 11:22-28). Pavlus'un Müjde uğruna yaşadığı sıkıntılar bir anlamda Müjde'nin gücünün de tanıklığıdır.

Böylece 1:23-24 ayetleri insanı karanlıktan ışığa Tanrı'nın tanıklığıdır; Tanrı düşmüş insanı Mesih'te çağırıyor, Tanrı'ya düşman ve Tanrı halkına düşman bir kişi böylece Tanrı'nın uluslar arasındaki övgüsü oluyor:

I.Timoteyus 1:13 Bir zamanlar O'na küfreden, zalim ve küstah biri olduğum halde bana merhamet edildi. Çünkü ne yaptysam bilgisizlikten ve imansızlıktan yaptım.

14 Ama Rabbimiz'in lütfu, imanla ve Mesih İsa'da olan sevgiyle birlikte bol bol üzerime döküldü.

15 "**Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi**" sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. Günahkârların en kötüsü benim.

Kurtarılışımız bu denli şaşırtıcı ve harikadır!

2:1 On dört yıl aradan sonra Titus'u da yanıma alıp Barnaba'yla birlikte yine Yeruslaim'e gittim.

2 Ve vahiy uyarınca gittim. Boş yere koşmayayım ya da koşmuş olmayayım diye, öteki uluslar arasında yaydığım Müjde'yi özel olarak ileri gelenlere sundum.

Aradan geçen uzun zaman boyunca Pavlus Müjde'yi savunmuş; bunu yaparken de bir elçiden ders almamıştır. Bu uzun zaman aralığından sonra yaydığı Müjde'yi elçilere de sununca onlar da bu Müjde'yi onaylamıştır. Çünkü Pavlus Müjde'yi insandan değil, Mesih'ten almıştır (1:11-12).

On dört yıl ifadesi bize II.Korintliler 12:1-6 ayetlerini hatırlatmaktadır. Ancak Pavlus'un hizmete hazırlanmasında bu süre kuşkusuz önemli bir zaman dilimidir.

Ancak "*Vahiy uyarınca gittim*" şeklindeki ifade ne anlama gelmektedir? (1-) Pavlus'un Yeruşalim'e gidişi, "*gitmesi gerektiği*" konusunda aldığı bir vahiy sebebiyle olmuştur. (2-) Ya da ortada olan belki bir sorundan, belki bir ihtiyaçtan dolayı dua ederken "*Tanrı'dan, Yeruşalim'e gitmesi gerektiği*" şeklinde bir yönlendiriş olarak ve bundan emin olarak Yeruşalim'e gitmiştir.

Ancak "*Vahiy uyarınca gittim*" ifadesi "*yayıdığım Müjde'yi onaylatma ihtiyacından dolayı gitmedim*" şeklinde bir düşünce çağrıştırmaktadır.

Diğer yandan Pavlus'un sahte öğretmenlere ve kiliselere "*Müjde'yi insandan değil, Mesih'ten aldım*" şeklindeki ifadesine ek olarak (1:11-12); "*ben Yeruşalim'e gitmeyi bile insansal bir davet ya da insansal bir gereklilikten dolayı düşünmedim; Rab'den aldığım çağrı üzerine gittim*" demiş olması, Pavlus'un Tanrı ile diyalogunu gösteren bir başka savunma sözü olabilir. Ancak ne sebepten olursa olsun, açık bir şey var ki, Pavlus Tanrısal bir amaç ile ve Tanrı'nın isteğine uygun bir şekilde Yeruşalim'e gitmiştir.

Böylece Pavlus aldığı vahiy uyarınca Yerus alim'e gitmiş ve "ileri gelenlere" yani kilisenin ruhani kuruluna "zel olarak" Müjde'yi sunmuş; yani önderlerin soru ve sorgulama için bir araya geldiği bir *oturuma* katılmıştır. Bu da yaydığı Müjde'nin hem uluslar hem de Yahudiler arasında elçisel bir yetki altında olduğunu göstermesi açısından önemlidir.

2:3 Benimle birlikte olan Titus bile Grek olmasına karşın sünnet edilmeye zorlanmadı.

Sünnet, Kutsal Yasa altında olmanın bir işaretiydi. Ancak Mesih'in sunduğu kurtuluşu almanın bir ön şartı değildi. Kurtuluş için Mesih'teki lütuf yeterliydi. *Müjde gerçeğini* göz önüne aldığımızda sünnet lütuf kazanmak için yapılabilecek bir şey olamazdı.

Pavlus Yerus alim'e gittiği zaman (2:1) Titus'un sünnet edilmesinin gerekmediği konusunda elçilerin hemfikir olduğunu ima etmektedir. Çünkü yaydığı Müjde'yi ileri gelenlere (2:2) sunmak için gittiği zamanı hatırlatarak, Uluslardan birinin Mesih'e iman etmesi durumunda "Yahudileştirilmesinin gerekmediği" yönündeki fikrin elilerce de bilindiğini ve öyle kabul edildiğini söylemektedir.

Sünnet konusu 5:2-6 ayetlerinde ayrıca ele alınır.

2:4 Ne var ki, İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardı.

Bu ayetteki '*el altından öğrenmek; gizlice aramıza sızan; sahte kardeşler*' şeklindeki ifadeler Pavlus ve yasacı öğretiş veren sahte öğretmenler arasında sadece açıktan değil, gizlide devam eden bir rekabet ya da çekişme olduğunu da vurgulamaktadır.

Böyleleri kendilerine hizmet edilsin diye çalışmaktadırlar:

4:17 Başkaları sizi kazanmaya gayret ediyor, ama niyetleri iyi değil. Kendileri için gayret edesiniz diye sizi bizden ayırmak istiyorlar.

Böyle kimseler 5:10 ayetinde '*aklınızı karıştıran*' olarak tanımlanmaktadır. 5:12 ayeti de onların samimiyetsiz ve hatalı olduğuna dikkat çekmektedir. Bu durum Kutsal Kitap'ta, İsrail halkının arasına sızan sahte peygamberlere benzetilmektedir (II.Petrus 2:1-2).

Bu ayetteki "*köleleştirmek*" ifadesi '*köle; günaha köle*' düşüncesini çağrıştırmaktadır (Romalılar 6:6-7 [16-18]; 7:14-25; 8:13-17):

4:4-5 Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki, bizler oğulluk hakkını alalım.

6 Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun "Abba! Baba!" diye seslenen Ruhunu yüreklerinize gönderdi.

7 Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı.

3:23-26 ayetleri kölelik konusuna özgürlük ve ayrıcalığı-mız açısından ayrı bir cevap niteliğindedir.

2:5 Müjde gerçeği sürekli sizinle kalsın diye bir an bile onlara boyun eğip teslim olmadık.

Bu ayeti “... İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerini-zin önünde tasvir edilmedi mi?” diyen 3:1 ayeti ile birlikte okuduğumuzda “boyun eğip teslim olmadık” şeklindeki ifadenin bir seçenek değil; Mesih gerçekten dirilmiş oldu-ğu için, bu gerçekten doğan bir sonuç olduğunu görüyo-ruz. Böylece “Müjde gerçeği sürekli sizinle kalsın diye onlara teslim olmadık” derken 4:16 ayetindeki “size ger-çeği söylediğim için düşmanınız mı oldum?” ifadesi yanlış öğretiş verenleri dinleyen kimselere geriye dönük olarak durumu tekrar gözden geçirmelerini istemektedir.

Yani Pavlus burada “teslim olma ve teslim olmama seçe-neklerinden birini kullandım” demiyor. Ama “Mesih çar-mıha gerildiği için insan öğretişine teslim olamazdım [sahte öğretişe tutsak olmadım]” şeklinde bir sonucu ima ediyor.

Bu durumda “İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa ara-cılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Ya-sa'nın lanetinden kurtardı...” diyen 3:13-14 ayetine baka-rak kurtuluşun çarmıha gerilmiş olan Mesih'in lütfu ile bağışlandığını; Mesih'in çarmihını kurtuluş için yetersiz gösteren bir öğreti ile uzlaşmanın söz konusu olmadığını görüyoruz.

“Müjde gerçeği” ifadesi mektup içindeki genel ifadelere bakılarak şöyle özetlenebilir:

- 1-) Başka bir Müjde yoktur (1:8-9).
- 2-) Müjde Tanrı’dan gelmiştir (1:11-12)
- 3-) Mesih’in Müjdesi kölelik değil özgürlüktür (2:5 [2:11-14]).
- 4-) Yasa’nın işlerini yaparak değil, Mesih’e iman ile akladık (2:16).
- 5-) Müjde dünyanın bütün ulusları içindir (2:8).
- 6-) Müjde’nin mührü Kutsal Ruh’tur (3:13-14).
- 7-) Müjde yerin bütün uluslarını tek bir halk yapmıştır (3:26-28).

2:6 Ama ileri gelenler -ne oldukları bence önemli değil, Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz- evet, bu ileri gelenler söylediklerime bir şey katmadılar.

Yeruşalim Ruhani Meclisinin önderleri için kullanılan “*ne oldukları bence önemli değil*” şeklindeki ifade için 3:28 ayetine bakarak “*artık Yahudi olan ve olmayan ayrımı kalmadığı*” şeklinde bir anlam çıkarabiliriz. Yine 2:11-14 ayetlerine baktığımızda “*Yahudi bile olsa, sünnetli bile olsa, ikiyüzlülüğe ve günaha herkes düşebilir*” şeklinde bir anlam çıkmaktadır.

Bu iki anlam da “*Müjde gerçeği*” hakkında bize farklı bir açıdan konuşmaktadır: **Müjde insanları ayırmıyor, birleştiriyor; Müjde bu insanları günahattan Mesih’teki lütuf ile kurtuluşa ve esenliğe davet ediyor:**

Romalılar 2:28 Çünkü ne dıştan Yahudi olan gerçek Yahudi'dir, ne de görünüşte, bedensel olan sünnet gerçek sünnettir.

29 Ancak içten Yahudi olan Yahudi'dir. Sünnet de yürekle ilgilidir; yazılı yasanın değil, Ruh'un işidir. İçten Yahudi olan kişi, insanların değil, Tanrı'nın övgüsünü kazanır.

Diğer yandan 2:2 ayetindeki “*Vahiy uyarınca gittim*” ifadesi bu ayetteki net konuşmayı açıklıyor. Pavlus Vahiy uyarınca gidince onun söylediklerine kimse bir şey katanmıyor. Müjde'ye eklenecek bir şey olmadığı için ‘*vahiy uyarınca öğreten*’ Pavlus'u onaylıyorlar (2:9).

Eyüp 34:19 ayeti Tanrı hakkında “*önderlere ayrıcalık tanımayan*” ifadesi kullanılmaktadır (32:21-22). Bu durumda Pavlus da kimseye ayrıcalık tanımıyor; ve bahsedilen görüşmenin eşit şartlarda gerçekleşmiş olduğu daha da açıklık kazanıyor.

2:7 Tam tersine, Müjde'yi sünnetlilere bildirme işi nasıl Petrus'a verildiyse, sünnetsizlere bildirme işinin de bana verildiğini gördüler.

Pavlus sadece Müjde'yi Mesih'ten almamıştı; Müjde'yi ne şekilde uygulayacağı da aldığı ilahi yönlendirişe uygundu:

1:15-16 Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım;

Böylece Yerusalim'deki *ruhani kurul oturumundan* bahsederken **“bana verildiğini gördüler”** Şeklindeki ifade ile Ruhani Kurulun, Tanrı'nın Pavlus için olan planını anladığını ve bunun böyle bilinmesinin onaylandığını göstermektedir.

2:8 Çünkü snnetlilere elçilik etmesi için Petrus'ta etkin olan Tanrı, öteki uluslara elçilik etmem için bende de etkin oldu.

Müjde hem Yahudilere hem Uluslara Mjdelenmelidir. Bu fikir sadece Pavlus'un değil Petrus'un da fikridir; ve özünde Müjde'nin bir gerçeğidir (Elçilerin İşleri 1:8):

Elçilerin İşleri 10:34-35 O zaman Petrus söz alıp şöyle dedi: "Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ama kendisinden korkan ve doğru olanı yapan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten anlıyorum.

Elçilerin İşleri 11:17 Böylelikle Tanrı, Rab İsa Mesih'e inanmış olan bizlere verdiği armağanın aynısını onlara verdiyse, ben kimim ki Tanrı'ya karşı koyayım?"

Pentekost ile birlikte Petrus'un Yahudilere yönelik hizmeti belirginleşmektedir (Elçilerin İşleri 2:14-22; 3:12-13, 22; 4:1-4; 5:12-13, 16). Bu durumda sadece Yahudilere yönelik bir hizmet söz konusu olmadığını için Pavlus'un da uluslara (1:15-16) hizmeti kendiliğinden belli olmaktadır (Elçilerin İşleri 22:21; 13:1-2; 19:24-26):

Elçilerin İşleri 9:15 Rab ona, "Git!" dedi. "Bu adam, benim adımla öteki uluslara, krallara ve

İsrailoğulları'na duyurmak üzere seçilmiş bir aracım-
dır (Efesliler 3:8-9).

Ve vaaz edilen Müjde tektir. Uluslara da Yahudilere de verilen Müjde aynıdır. Müjde'yi kimin nereye götüreceği konusu ise detaydır (I.Korintliler 3:4-9).

2:7-8 İlave Çalışma Notu: B1A.30

2:9 Topluluğun direkleri²² sayılan Yakup, Kefas ve Yuhanna bana bağışlanan lütfu sezince paydaşlığımızın işareti olarak bana ve Barnaba'ya sağ ellerini uzattılar. Öteki uluslara bizlerin, Yahudiler'e kendilerinin gitmesini uygun gördüler.

2:6 ayetinde “söylediklerime bir şey katmadılar”, 2:7 ayetinde “bana verildiğini gördüler”, 2:8 ayetinde “Tanrı, öteki uluslara elçilik etmem için bende de etkin oldu” şeklindeki ifadelere uygun olarak 2:9 ayetinde ‘bana bağışlanan lütfu’ şeklindeki ifade şunu göstermektedir: Pavlus’un çağrısı Tanrı’dandır, Pavlus’un yaydığı Müjde elçiseldir.

Bu da bize bir gerçeği hatırlatıyor: Tanrı’nın uluslar için olan Müjdesi ile Tanrı’nın Yahudiler için olan Müjdesi aynıdır; kurtuluş Müjdesi tektir.

Yeruşalim’deki kilisenin ileri gelenlerinin (Ruhani Kurul) ellerini uzatması hem Pavlus’un yaydığı Müjde’nin onay-

---

²² Topluluğun direkleri: 2:2, 6 ayetlerinde “ileri gelenler” olarak geçer (Vahiy 3:12).

landığını hem de Pavlus'un hizmet için olan çağrısının kabul görmüş olduğunu göstermektedir. “*Öteki uluslara bizlerin, Yahudiler'e kendilerinin gitmesini uygun gördüler*” şeklindeki ifade Pavlus'un elçilik konumunu Yeruslaim'deki elçilerle eşit düzeye getirmektedir.

Ve bu el koyma aynı zamanda elçisel kilisenin Tanrı'nın iradesine (1:15-16) nasıl yaklaştığını da göstermektedir.

Pavlus'un “*bana bağışlanan lütuf*” şeklindeki ifadesi Müjde lütü hakkında düşünmemizi gerektirmektedir. Bu lütuf ‘*her ulustan insanın iman edip söz dinlemesini sağlamak için Mesih aracılığıyla*’ verilmiştir (Romalılar 1:15) ve elçilik de bu lütfun içindedir (Romalılar 15:15).

Benzer şekilde bize bağışlanan aynı lütuf ‘*Tanrı'nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olmamız ve kilise ailesine hizmet etmemiz*’ içindir (I.Petrus 4:10).

Ancak bize bağışlanan bu lütuf ile kardeşlere hizmet ederken *onlar ile* birlikte dua ederiz, *onlar için* dua ederiz; birlikte hizmet ederken onlara vaaz ve öğretiş ile nasihat ederiz ve aynı şekilde onlardan gelen ve öğretişe kulak vererek kendimizi geliştiririz. Ancak hepsi bu değildir, *bize bağışlanan lütuf* maddi yardımlaşmayı da kapsar (Romalılar 15:25-27, İbraniler 13:16):

Elçilerin İşleri 11:29 Öğrenciler, her biri kendi gücü oranında, Yahudiye'de yaşayan kardeşlere gönderilmek üzere yardım toplamayı kararlaştırdılar.

30 Bu kararı yerine getirip bağışlarını Barnaba ve Saul'un eliyle kilisenin ihtiyarlarına gönderdiler.

Böylece 10. ayetin neden ansızın karşımıza çıktığı daha da anlaşılır olmaktadır.

2:10 Ancak yoksulları anımsamamızı istediler. Zaten ben de bunu yapmaya gayret ediyordum.

Mesih'in merhamet hizmetini Mesih'in yeryüzündeki ruhani bedeni olan kilise devam ettirecektir. Müjde'nin gittiği her yerde ondalık, sunu, sadaka toplama ve uygun yerlere dağıtma hizmeti de olacaktır (Elçilerin İşleri 4:34-37, II.Korintliler 8; 9):

I.Yuhanna 3:17 Dünya malına sahip olup da kardeşini ihtiyaç içinde gördüğü halde ondan şefkatini esirgeyen kişide Tanrı'nın sevgisi olabilir mi?

İlave Açıklama

1-) 1:24 ayetindeki "*benden ötürü Tanrı'yı yüceltiyorlardı*" şeklindeki ifadeye bakarak kendi yaşayışınızı düşündüğünüzde, sizin varlığınızdaki memnuniyet duyan insanlar ve sizin varlığınızdaki şikâyet eden insanlar açısından kendinizi hiç sorguladınız mı?

WUİ.1. soruda şöyle diyor: **İnsanın varlığının en baş amacı nedir?** İnsanın varlığının en baş amacı

Tanrı'yı yüceltmek²³ ve sonsuza dek O'ndan zevk almaktır.²⁴

Pavlus'un Mesih'ten önce ve Mesih'ten sonra (1:13, 23) olmak üzere yaşamına genel olarak baktığınızda sizin yaşamınız Tanrı'yı övmek, Tanrı'yı yüceltmek konusunda ne durumda?

O dönemde birçok kilise Pavlus için "**bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor**" diyerek Tanrı'yı yüceltmişlerdi.

Belki sizler Mesih'ten önceki Pavlus gibi kötü bir üne sahip olmadınız. Belki kendi halinde yaşayan bir insanken hayatınızın bir yerinde Mesih'i Rab ve Kurtarıcınız olarak kabul ettiniz. Belki Hristiyan bir aile içinde doğdunuz ve evdeki iman yaşamına uygun olarak hayatınız yönlendi. Ancak Pavlus'un hayatının başkaları için bir övgü ve şükran konusu olmasına baktığınızda, Hristiyan hayatının olması gereken düzeyi açısından kendinize nasıl bir pay çıkarıyorsunuz?

Sizin katıldığınız kilise ve başka kiliseler sizin varlığınızdan dolayı Tanrı'ya şükrediyor mu?

---

²³ I.Korintliler 10:31, Romalılar 11:36

²⁴ Mezmur 73:25-28

2-) 1:23-24 ayetlerine bakarken Pavlus'un Yeruslm'de nasıl Rab'bin adına tanıklık ettiğini (Elçilerin İşleri 9:26-30) hatırlamıştık. Pavlus tanıklık ederken dindar Yahudiler tarafından öldürülmek istenmişti (Elçilerin İşleri 9:29). Bu tecrübe kuşkusuz Pavlus'un bir zamanlar nasıl bir kimse olduğunu kendisinin görmesi açısından düşündürücüdür. İman hayatında böyle bir tecrübe yaşamak sizce Pavlus'un hizmetine nasıl etki etmiştir?

Sizler Mesih'e iman ettikten sonra, önceki yaşantınızla hiç yüzleştiniz mi? Mesih'ten önce nasıl biri olduğunuzu görmek, sanki kendinize yardım eder gibi, Mesih'siz yaşayan diğerlerine hizmet ve tanıklık tutkunuzu güçlendirmiyor mu?

3-) Tanrı İsrail'i Mısır'dan çıkarınca (Sayılar 23:22-23) uluslar bu işi "Tanrı İsrail için neler yaptı" diyecek kadar şaşkırtıcı bulmuşlardır (Mez-mur 44:1-3, Mika 7:15-16, Mezmur 64:9; 126:2-3).

Benzer şekilde Pavlus'ta etkin olan Tanrı'yı gören birçokları "**bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor**" diyerek bu şaşkırtıcı iş yüzünden Tanrı'yı yüceltmişlerdi. Ancak Tanrı'daki bu değişim her zaman sevinçle karşılanmayabilir. Mesih'in yeryüzündeyken hizmet ve tanıklığını gören bazıları Tanrı'yı yüceltirken (Yuhanna 11:45-46;

2:23; 10:41-42) bazıları ise karşı çıkmışlardır (Yuhanna 12:42):

Yuhanna 11:47 Bunun üzerine başkâhinler ve Ferisiler, Yüksek Kurul'u toplayıp dediler ki, "Ne yapacağız? Bu adam birçok doğüstü belirti gerçekleştiriyor.

48 Böyle devam etmesine izin verirsek, herkes O'na iman edecek. Romalılar da gelip kutsal yerimizi ve ulusumuzu ortadan kaldıracaklar."

49 İçlerinden biri, o yıl başkâhin olan Kayafa, "Hiçbir şey bilmiyorsunuz" dedi.

50 "Bütün ulus yok olacağına, halk uğruna bir tek adamın ölmesi sizin için daha uygun. Bunu anlamıyor musunuz?"

Mesih'te yaşam bu yüzden bazen övgü bazen de saldırı ile karşılaşabilir. Ancak iman eden sizler *"ışığınız insanların önünde öyle parlansın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!"* teşvikiyle (Matta 5:16) yürümeye davet edildiniz:

I.Selanıklılar 1:8 Rab'bin sözü sizden yayıldı. Tanrı'ya imanınızın haberi yalnız Makedonya ve Ahaya'ya değil, her yere ulaştı. Artık bizim bir şey söylememize gerek kalmadı.

9 Çünkü herkes bizi ne kadar iyi karşıladığınızı anlatıp duruyor. Yaşayan gerçek Tanrı'ya kulluk etmek, O'nun ölümden dirilttiği ve

bizleri gelecek gazaptan kurtaran Oğlu İsa'nın göklerden gelişini beklemek üzere putlardan Tanrı'ya nasıl döndüğünüzü anlatıyorlar.

4-) Farklı armağan ve farklı çağrılar olan Müjde görevlileri alçakgönüllülük içinde bir araya geldiğinde nasıl uyum içinde çalıştıklarını Yerusâlim'deki ruhani kurul toplantısında görmekteyiz.

Yine Pavlus'un kendisine Mesih'ten vahiy edilen Müjde'yi Yerusâlim'deki kilise önderleri ile paylaşmasından, Kelam hizmetinde bir takım olarak çalışmanın elçisel kilisede bir bereket olduğu konusu böylece bu günün kiliselerine bir model olmaktadır.

Sizin de Rab'be hizmetinizde diğer önderlerin kafalarında bir soru işareti olmaması açısından ve sizi en azından duaları ile desteklemesi açısından ruhani kurulda kendinizi anlatmanız ve vizyonunuzu paylaşmanız önemlidir.

Yerusâlim'deki bu toplantının sonucuna baktığımızda sadece *"Pavlus ve Yerusâlim Kilisesi önderlerinin anlaşma içinde olması; ya da bir uzlaşma noktasında birleşmiş olmaları"* şeklinde bir resim görmek, bu günün kiliseleri için eksik bir resim olacaktır.

Elçilerin İşleri 9:19-30 ayetlerinde Pavlus'un Rab'be iman etmesini okuyoruz. 31. ayette ise tek bir kişinin iman etmesinin kiliseye vermesi gereken bakış açısını görmekteyiz:

Bütün Yahudiye, Celile ve Samiriye'deki inanlılar topluluğu esenliğe kavuştu. Gelişen ve Rab korkusu içinde yaşayan topluluk Kut-sal Ruh'un yardımıyla sayıca büyüyordu.

Yani 2:9 ayetindeki uzlaşma konusuna bakarken tek bir kişinin imanı ile değişen yaşamlar, tek bir kişinin imanı ile etkilenen kilise ve yönlendirilen tarih hakkında da düşünmeliyiz.

Müjde Yeruşalim'den sonra Yahudiye, Celile ve Samiriye'de de yayılmaya başlamıştır (*Elçilerin İşleri 1:8*). Bundan sonraki ayetlere bakalım: Elçilerin İşleri 10:1-11:18 ayetleri boyunca Uluslardan biri olan Kornelyus'un iman etmesi hakkında okuyoruz:

11:17 Böylelikle Tanrı, Rab İsa Mesih'e inanmış olan bizlere verdiği armağanın aynısını onlara verdiyse, ben kimim ki Tanrı'ya karşı koyayım?"

Bu ayetlerde Petrus Yahudi olmayan bir kişinin iman etmesini anlatırken, Mesih'in Müjdesi'nin

Yahudiler ve Yahudi olmayanlar için tek olduğunu gözler önüne sererken Müjde'nin 'bütün dünyaya' yayılmaya başladığının da işaretini vermektedir (*Elçilerin İşleri 1:8*).

Böylece Galatyalılar Mektubunda 2:9 ayetine baktığımızda tek bir kişinin Mesih'e iman etmesini, Müjde'nin "**dünyanın dört bucağı**" üzerinde yayılmaya başladığı; yani hem Yahudilerin hem de Yahudi olmayanların Mesih'e geldiği esas büyük resmin bir parçası olarak (*Elçilerin İşleri 1:8*) görmeliyiz. Böylece Elçilerin İşleri kitabı bu büyük resmin altını çizerek bitiyor:

Elçilerin İşleri 28:28-29 "Şunu bilin ki, Tanrı'nın sağladığı bu kurtuluşun haberi öteki uluslara gönderilmiştir. Ve onlar buna kulak vereceklerdir."

30 Pavlus tam iki yıl kendi kiraladığı evde kaldı ve ziyaretine gelen herkesi kabul etti.

31 Hiçbir engelle karşılaşmadan Tanrı'nın Egemenliği'ni tam bir cesaretle duyuruyor, Rab İsa Mesih'le ilgili gerçekleri öğretiyordu.

Ama bir gerçek var ki, Elçilerin İşleri kitabı 28. bölüm 31. ayet ile bitmiyor. Bu son ayet bize kü-

çük bir pencere açarak “*Kutsal Ruh’un İşleri* 29. bölümde”²⁵ olduğumuzu hatırlatıyor.

5-) Gerek kurumsal açıdan gerekse teolojik açıdan farklılık gösteren kiliseler birbirlerine Müjde’nin teklifi, elçiselliği ve evrenselliği temelinde baktıklarında farklılıklarından daha güçlü ve sarsılmaz bağlarla birbirlerine bağlı olduklarını görebilirler. Böylece “*ben şu bu kilisedenim, onlar şu kilisenden*” demeden önce “*bizler Hristiyanız; bizler, hepimiz Mesih’teki lütuf ile kurtuluş Müjdesi’nin paydaşlarıyız*” düşüncesi aklımızda olmalıdır.

Bir Hristiyan olarak kendi kilisemiz ile diğer bir kilise arasında, kendi önderliğimiz ve diğer bir kilisenin önderliği arasında “*Kelam’ı anlama ve yaşama, Kelam’ı yorumlama ve öğretme, kiliseyi yönetme ve yapılandırma, sakrament, disiplin ve atama, dua ve tapınma, hizmet ve vizyon gibi*” birçok konuda farklılıklar olduğunu kabullenmeli; farklılıklarımızı Mesih’teki sevgi ile karşılayıp, kendimizin asla tek başına tamamlayamayacağı büyük resme bakarak, aynı tarlanın işçileri olarak birbirimizi desteklemeyi öğrenebilmemiz Müjde’nin ilerlemesi açısından önemli bir bakış açısıdır.

---

²⁵ Bir Kelam çalışması sırasında bir Pastor “*neden bu bölüme ‘Elçilerin İşleri’ deniyor, anlamıyorum; bu kitap Kutsal Ruh’un işlerinden bahsediyor*” şeklinde bir ifade kullanmıştı.

6-) Mesih'e tanıklık etmek için on dört yıl beklemek gerekmiyor. Mesih'e iman etmiş kişilerin kurtuluş Müjdesi'ni etrafındaki kimselerle paylaşması için böyle uzun bir zaman beklemelerini öğretmiyoruz. Böylece "on dört yıl" ifadesi bugün bizlere Müjde hizmetinde belirli bir göreve atanmak için Kelam'da büyüme ve imanda olgunlaşmak için uygun bir zaman gerektiğini ifade etmektedir. Bu ifade, kişilerin kilisede aktif bir hizmet almaları için yeterli bir Kelam çalışması ve Kelam eğitimi ile hazırlanması gerektiği konusunda bizi düşündürmelidir. Kelam çalışması aynı zamanda imanda büyüme için de gerekli bir adımdır.

Genel olarak bilgide ve Ruh'ta ilerlemiş kişilerin Kelam'a bir bütün olarak bakmak ve Tanrı'nın planını anlamak konusunda başkalarına göre biraz daha olgun olmaları konusu biraz daha nettir.

Yeni iman etmiş kimselerin imanlarını etraflarındaki kimselerle paylaşması farklı bir şey, kilisede onlara aktif roller vermek farklı bir şeydir. Bu anlamda günümüz kiliselerinin bazen sabırsız olduğunu; halen devam eden hizmetin hızla ilerlemesi için Kelam eğitimini göz ardı ettiğini ya da ikinci plana ittiğini görünce Pavlus örneği ve

bugünün kiliseleri arasındaki zıtlık için ne sizler ne düşünüyorsunuz?

7-) 2:4 ayetindeki kölelik ve sahte kardeşler konusuna, Yuhanna 8:31-36 ayetleri ile birlikte bakınız.

Mesih'te gibi gözüken sahte inanışların benzer yönü köleleştirmektir (II.Petrus 2:19). Benzer şekilde 4:3 ayeti bir zamanlar ne durumda olduğumuzu hatırlattığında 4:9-10 ayetleri özgürlükten tekrar köleliğe dönmenin nasıl bir durum olduğunu göstermektedir.

8-) Ekümenik inanç açıklamalarını kabul edip de birbirlerine sağ ellerini uzatamayan kiliseler Müjde'nin yayılması önünde bazen bir başka engel teşkil etmektedir. Farklı görüşleri saygı ile karşılamaya, Müjde için emek veren kimseleri ve kiliseleri dua ile desteklemeye Müjde'nin ilerlemesi için ihtiyacımız vardır.

Diğer yandan bir kilisenin ilerlemesine engel bir durum teşkil etmek ise, içinde olduğumuz büyük resmi bozmaya çalışmak anlamına geleceğinden, bizden daha farklı düşünen bir kardeşi ya da bir kiliseyi desteklemekten kaçınmamak gerekir.

Westminster İnanç Açıklaması (XXV/1-2, 4-5) mükemmel bir kilise olmadığını vurgulayarak şu gerçeklere dikkatimizi çeker:

(1-2) Mesih'in başı olduğu kilise Müjde'nin yetkisi altındadır; (4) kilise bazen daha fazla bazen daha az görünür olmuştur. Bazı kiliseler, Müjde doktrininin öğretilmesine ve kabul edilmesine, buyruklara uyulmasına ve tapınma toplantılarına göre daha az ya da daha fazla paktır; (5) gökyüzünün altındaki en pak kiliselerde bile hem yanlışlığa hem de karışıklığa açıktır.

O halde kiliseyi yönetirken ya da bir konuda yönlendirirken en doğru vizyonun sizde olduğunu ve diğer kiliselerin de buna uymasını mı bekliyorsunuz yoksa farklıklarınıza rağmen diğerlerine sağ elinizi uzatabiliyor musunuz?

9-) Kilisenin birliği "Müjde gerçeği" (2:14) üzerinde bina olmalıdır. Farklı kiliselerden önderlerin bir araya gelip benzer hizmet veya vizyon konularında birbirlerine destek olmaları, dua ve teşvik için bir araya gelmeleri farklı bir şey; tek bir kilisenin içindeki önderlerin "Müjde gerçeği" üzerinden hareket ederek yanlışlıkları düzeltmek için ya da doğru olanı güçlendirmek için "*ruhani*

kurul” oturumunda bir araya gelmeleri farklı bir şeydir.

Tanrı’nın size sağladığı bereketleri başkalarıyla paylaşma için temeliniz “Müjde gerçeği” (2:14) mi yoksa sizin kararlarınıza uygunluk, sizin projelerinize yatkınlık mı? Yani sizin vizyonunuza ya da yorumunuza paralel bir bakış açısı içinde olan kiliseler ya da iman kardeşlerinizle bir şeyler paylaşıyor olmanız normaldir. Ancak farklılıklarınız olan kiliselerle diyalogunuz ne durumdadır?

Kilisenizin ileri gelenleri tek bir kişinin aldığı kararı mı uygulamaya çalışıyor yoksa kararları tartışarak mı belirliyor?

Sizin veya kilisenizin kararları ile hem fikir olmayan ama Mesih’teki iman ile devam eden kimselere veya kiliselere sağ elinizi uzatabildiğiniz zaman kilisenizin içindeki birlik ile “Müjde gerçeğine” uygun olarak kiliseler arası birlik söz konusu olmuş olur.

10-) Etrafınızdaki yoksulluğu görebilmek için de dua ediyormusunuz (Elçilerin İşleri 11:27-30, Romalılar 15:25-29)?

2:10 ayetindeki “yoksulları anımsamak” fikri elbise, yiyecek, para yardımı gibi şeyler dışında sizin için neler çağırıyor? Sizden daha fakir birine yardım etme konusu dışında, “Müjde gerçeği” temelinden bakınca sahip olduğunuz imkânlar, sahip olduğunuz dostluklar da Müjde’ye hizmet eden diğer kiliselerin daha rahat veya daha sevinçli bir şekilde hizmet etmesine aracılık ediyor mu?

Sizinle farklı bir vizyonda olan bir kilisenin bildiğiniz bir sıkıntısı konusunda, sizden talep etmediği halde gidip yardım teklif etmeyi ya da size göre farklı olan bir kiliseye gidip bir ihtiyaçları olup olmadığını veya onlar için nasıl dua edebileceğiniz konusunda sormak için gitmeyi de “yoksulları anımsamak” fikri içinde hiç düşündünüz mü?

III.c. (2:11-21)

Mesih'ten önceki Yahudi yaşayışında gayretli, Ferisilikte diğer çağdaşlarından üstün olan Pavlus, Mesih imanına kavuşunca en az önceki kadar iman yaşamında hassas ve gayretlidir. Ama önceki ve sonraki gayretinin arasındaki fark ise sevgi ve özgürlüktür; ve buna bağlı olarak oğulluk ve mirastır. Böylece Pavlus kiliseye hizmet eden başkalarının hatalarından etkilenmez, aksine onları düzeltmek için tutkuludur.

Bir tarafta Kutsal Yasa ve işler aracılığı ile aklanmaya çalışmak, diğer tarafta da Mesih'te iman ile aklanma var. İman konusu ne kadar içsel ve kişisel bir nitelik taşısa da, iman kişinin gündelik hayatını etkileyen bir şeydir. Çünkü gerçek iman kendisini fiziksel dünyadan ayırmaz.

“Mesih'e iman ettim; şimdi nasıl yaşayacağım?” sorusu belki birçok kimsenin düşünmediği bir konudur. Çünkü kişiler Hristiyan olan bir aile içinde doğmuşlarsa *“yapmaları gerekeni”* yaptıklarını düşünmeye eğilimlidirler. Eğer kişiler bu ayetlerde olduğu gibi hayatlarının başladığı ve uzunca bir zaman devam ettiği şekilden, hem kişisel hem de toplumsal olarak alıştıkları ve bildikleri düzenden bir anda kesintiye uğramışsa benzer bir soru ile yüzleşirler.

Ancak imanlarının henüz taze, ilgilerinin sormaya aç ve öğrenmeye açık olduğu, hataların alçakgönüllülükle kabul edildiği, ilk sevgilerinin sıcak olduğu o dönem bazen zaman içinde *[kişinin dikkatsizliğinden dolayı]* soğur. Kişinin en başındaki Kelam konusundaki dikkati ve titizliği, dua, tapınma ve paydaşıltaki sevinci ve kiliseye bağımlı bir şekilde yaşama pratiğinin önüne kişinin kendine olan

güveni geçmeye başlar. Kişilerde bunca zaman kiliseye katılma, Kelam okuma ve araştırma tecrübesi “*iman yaşamını artık tek başlarına, başkalarına sormadan veya destek almadan devam ettirebilecekleri*” şeklinde bir güvenle yer değiştirir. Bu durum da kişileri hatalara, bazen de ayartılara açık hale getirir.

İman ve yaşamı dikkatle korumak “*Müjde gerçeğini*” (2:14) öğrenmekle, “*Müjde gerçeği*” ile güçlenmekle, “*Müjde gerçeği*” ile ilerlemeye çalışmakla mümkündür. Bu da Kutsal Ruh’un yardımı ile zamanla gelişir. Bu gelişim kilise ile birlikte yürümeye çalışarak yani topluluk ile birlikte Kelam ve dua, hizmet, tanıklık ve birliktelik paydaşlığı içinde devam ederek beslenir ve güçlenir.

Mesih tarafından yetiştirilmiş bir Elçinin ise Pavlus’un ifadesi ile “**ikiyüzlülüğe kapılması**” III.b. bölümü sonunda Westminster İnanç Açıklamasından yaptığımız özet ile açıkladığımız üzere bizlere her an hata yapabileceğimizi ve kendimize güven konusunda dikkatli olmamızı hatırlatmalıdır.

Diğer yandan Petrus ve Barnaba’nın bu hatalarına ek olarak Yuhanna’nın da farklı bir hatayı iki defa tekrarlamasını Vahiy kitabında görebiliriz (Vahiy 19:10; 22:8-9): Yuhanna kendisine konuşan meleğe tapınmak istemişti, ancak melek bunu onaylamamıştı. Bu iki farklı kişi, iki farklı olay bize her zaman ilk günahın ne kadar radikal bir yozluk getirdiğini hatırlatmalıdır.²⁶

---

²⁶ İlave Açıklama: Galatyalılar 2:11-14. Kutsallaşma: Hİ. 114, WİA.XIII/2

Ve bu ayetlere bakarak her bir Hristiyan kişi olarak ya da her bir kilise olarak hata yapabileceğimizi göz önünde tutmalıyız. Bütün bunlar da bizi Tanrı önünde alçakgönüllü olmaya yönlendirmeli; Tanrı'nın bize zayıflık ve günahlılığımıza karşın ne kadar lütuf dolu yaklaştığına bakarak herkese lütufkâr olmaya çalışmalı; ve Tanrı önünde daima bize olan lütfundan dolayı şükran sunmalıyız.

2:11 Ne var ki, Kefas Antakya'ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim.

12 Çünkü Yakup'un yanından bazı adamlar gelmeden önce Kefas öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yedi. Ama o adamlar gelince sünnet yanlılarından korkarak sünnetsizlerden uzaklaştı, onlarla yemek yemez oldu.

Görünen o ki, sahte öğretmenler sadece sünneti öğretmeye çalışmamışlar; Hristiyanları bir Yahudi gibi yaşamaya özendirmek için de çalışmışlardır. Böylece sünnet konusundaki yasacı düşüncelerde ısrar etmekle kalmayıp, kendi Yahudilik yorumlarına uygun olarak sosyal hayata düzenleme getirmeyi istemeleri de *-kültürel anlamda-* bir başka yasacılıktır. Böylece bu sahte öğretmenlerin henüz iman hayatı üzerinde fazla tecrübesi olmayan kişileri etkilemesi kolay olacaktı.

Zaten bu insanlar Yahudi geçmişleri boyunca diğer uluslarla sınırlı ilişki içine girmişlerdi. Bir çoğunun Mesih'e iman ettikten sonra bile uluslardan Mesih'e iman etmiş biri ile aynı sofraya oturabilmeleri bazen kolay olmayacaktı. Diğer yandan içinde yaşanılan Yahudi kültür zaten

kişilerin kendini diğer uluslardan ayırmasını destekliyordu:

Elçilerin İşleri 10:28 Onlara şöyle dedi: "Bir Yahudi'nin başka ulustan biriyle ilişki kurmasının, onu ziyaret etmesinin töremize aykırı olduğunu bilirsiniz..."

2:12 ayetinde bahsedilen "*Yakup'un yanından bazı adamlar*" hakkında çok bir şey bilmiyoruz. Ancak Yakup'un yanından geldikleri için sahte öğretmenler değil de Yahudilikten Mesih'e dönmüş imanlılar olduğunu düşünüyoruz. Muhtemelen bu insanlar Mesih'i kabul ettiklerinde diğer ulusların da Mesih'e iman etmeleri gerektiği konusunda (Elçilerin İşleri 11:2-3, 18) bilgileri vardı. Ancak pek çoğunun geçmişlerinden dolayı böyle bir yeni uygulamaya birden geçmesi zor olacaktı. Yahudi kültürel ve sosyal hayatı içinde yerleşmiş olan bu mirasın, yeni imanlıları hiç de etkilememesi düşünülemezdi.

Hristiyanlığın yeni geliştiği başlangıç aşamasında uluslardan olup da Mesih'e yeni iman etmiş kimselerin, sahte öğretmenlerin Yahudi kültürüne göre şekillenmiş yaşam tarzlarına baktıklarında etkilenmesi zor olmayacaktı. Şüphesiz ki, sahte öğretmenlerin Yahudi kültüründen gelen dindar yaşam tarzında Kutsal Kitap'a göre şekillenmiş bazı uygulamalar vardı. Uluslardan Mesih'e yeni iman etmiş olan kimselerin sahte öğretmenlere kulak verdikleri zaman, bu dışsal uygulamalara bakarak kendi yaşamlarını düzenlemeye çalışmaları ile bu sahte öğretişin kiliseye yerleşmesi de zor olmayacaktı. Sünnet, bayramlar, özel günler, yeme içme ve temizlik kuralları genellikle Yahudi

olanlar ile olmayan arasında görülebilen belirgin dışsal farktı –ancak sahte öğretmenlerin Yasa konusunda başka ne öğrettiğini bilmiyoruz.

Yuhanna 12:42 Bununla birlikte, önderlerin bile birçoğu İsa'ya iman etti. Ama Ferisiler yüzünden, havra dışı edilmemek için iman ettiklerini açıkça söylemediler.

Bu ayette Petrus ve Barnaba'nın içine düştüğü hatanın arka planını daha iyi görebiliriz. Böylece “*insandan korkmak*” ile “*imani yaşamak*” arasında her toplumda ve her kültürde farklı çatışmalar yaşanabileceğini göz önüne almalı; benzer bir duruma düşmemek için dikkatli olmalıyız. Diğer yandan Müjde dünya tarafından Mesih zamanında bile reddedilme ile karşılaştı ise Müjde ile dünya kültürü, dünya görüşü arasında her zaman bir farklılık olacağını bilmeliyiz. Ve “*insandan korkmak*” tuzağının “*Tanrı'yı hoşnut etmek*” ile ters düştüğünü iyi görmeliyiz.

Müjde'den dünyayı hoşnut etmek zorunda olmadığımızı öğrenmeliyiz.

2:4 ayetlerinde bahsedilen “*aramıza sızan sahte kardeşler*” ifadesindeki yasacı kişiler 1:6-9 ayetlerinde şiddetli bir uyarı almışlar; ve Müjde'nin bu konudaki yargısı da açıkça gösterilmişti. Ancak “*Yakup'un yanından gelen bazı adamlar*” ile bu “*sahte kardeşleri*” birbirinden ayırmak gerekmektedir.

Her ikisi de aynı öğretiye inanan kimseler olsaydı bu durumda Petrus da 1:8-9 ayetlerdeki uyarı sebebi ile Pavlus

tarafından lanetlenmiş olacaktı. Fakat Pavlus burada Petrus'a böyle bir şey söylemiyor. Pavlus'un Petrus'a yönelik "açıkça, yüzüne karşı" azarlaması "Kim günaha düşürülür de ben onun için yanmam?" şeklindeki bir diğer ifade ile örtüşmektedir (II.Korintliler 11:29).

Ancak kilisenin bir kurul (*ileri gelenler*) tarafından yönetiliyor olması kilise önderlerini *Müjde gerçeğinde* ortak karar alma, *Müjde gerçeğinde* ortak hareket eme konusunda (2:14) bağlıyordu. Bundan dolayı Müjde'nin ne söylediği konusunda herkes hemfikir olduğundan yapılan hatalara getirilen eleştiriler ve düzeltme talepleri kişinin kendi alçakgönüllülüğü sebebiyle olmasa bile eşit bir platformda oturmanın getirdiği durumdan kaynaklanan diğerlerinin ağırlığı sebebiyle kabul görmek durumunda kalacaktı. Ve öyle de oldu; Pavlus eleştirdi, azarladı, yanlışı gösterdi, uyardı; bunun sonucunda da "Yahudi geleneğinde kilise" ve "ulusların kilisesi" şekilde gelişecek bir ayrıma engel oldu. Çünkü bu yaklaşım gelecekte Yahudi gibi yaşayan Hristiyanların diğer Hristiyanlara göre daha kutsal ya da ayrıcalıklı olduğunu düşündürtecekti. Diğer yandan bu hatanın yerleşmesi ise henüz Yahudileşmemiş kimseleri "Hristiyan olamazmış" gibi kilisenin dışında tutacağından, böyle bir yaklaşım Müjde'nin yayılması önünde bir engel teşkil edecekti.

Pavlus'un buradaki hataya yaklaşımı önderlik mektupları ile uyum içindedir:

I.Timoteyus 5:20 Günah işleyenleri herkesin önünde azarla ki, öbürleri de korksun.

II.Timoteyus 3:16 Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır.

Petrus bir önder olarak bu hatayı yaptığında bu durum Barnaba'yı da etkilemiştir. Ancak Barnaba ise Pavlus'un iman hayatına en yakın tanıklardan biridir (Elçilerin İşleri 9:27). Barnaba ve Pavlus hizmette birlikte emek vermişlerdir (Elçilerin İşleri 11:25-26; 13:3, 42). Üstelik Barnaba hem Yahudilere hem de uluslara aynı anda hizmet etme konusunda tecrübesiz değildir (Elçilerin İşleri 13:43; 14:1).

Buradaki durumdan, önderlerin de korkabileceği zamanlar olabildiğini; kültürün, yetişme tarzının bazen "*Müjde gerçeği*" üzerinde kararlar almaktan ve bunları uygulamaktan önderleri alıkoyabileceğini; baskın olan kültürün, kişilerin olaylara bakışında ve bazı şeyleri *Müjde gerçeğine* göre görmelerinde bir engel olabileceğini öğreniyoruz.

2:11-12 ayetlerinden, tek başına *-yalnız-* bir önderin bazen hatalarını görmek ve buna engel olmak konusunda güçsüz kalabileceğini; belki kabullenilme arzusu, belki dışlanma korkusu sebebiyle önderlerin de hata ve ayartılara açık olduğunu daima göz önünde bulundurmamız gerektiğini; ve samimi inanan herkesin hata ve günahlara her zaman açık olabileceğini öğreniyoruz.

Bütün bunların yanında azarlanmaya, eleştirilmeye açık olmak da samimi inanan kimseler olarak öncelikle önderlerin benimsemesi gereken bir davranış biçimi olmalıdır. Çünkü önderler sadece Müjde'yi topluluğa kilisede anlatıp

öğretirken değil, kilisenin dışındaki yaşamlarında da göz önünde olan kimselerdir. Diğer yandan Hristiyanlar yaşadıkları yerlerde toplumsal olarak çoğunluk değillerse, önder olsun ya da olmasın yaşam tanıklıkları daha fazla dikkat çekmektedir.

Pavlus'un açıkça "*Kefas'a açıkça karşı geldim*" kelindeki ifadesi ile 2:5 ayetindeki ifadesi uyum içindedir. Pavlus bu karşı çıkışını Mesih'e sadık bir hizmetkâr olarak çok emek vererek (*hapis, dayak, ölümlerle karşılaşma ve açlık ve susuzluk gibi fiziksel ayartılar dahil* –II.Korintliler 11:23-27) ruhsal baskılara rağmen sürdürmüştür (II.Korintliler 11:28).

2:11-12 İlave Çalışma Notu: WUİ.78, 195

İlave Açıklama

1-) Pavlus Yeruşalim'deki kiliseye uluslar arasında yaydığı Müjde'yi sunmak için gittiğinde "*Müjde'yi özel olarak ileri gelenlere sundum*" şeklinde (2:2) bir ifade kullanmıştı. Ancak burada Pavlus'un Petrus'u azarlamasından bir elçinin diğer bir elçiye göre daha üstün olmadığını, ancak elçiler arasında temsil ve hizmet bakımından öncelikli kimseler bulunabildiğini görüyoruz.

Petrus Yeruşalim Kilisesinin önderi olması dolayısıyla ile "*ileri gelenler*" arasında yer almıştır. Ancak Petrus bu önderliği tek başına yapmıyordu. Yakup Mektubunun yazarı olan Mesih'in kardeşi

Yakup ise elçi olmamasına rağmen “ileri gelenler” arasındaydı.²⁷

2:6 ayetindeki “**Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz**” sözü 2:11-14 ayetlerinde ciddi bir örnek ile açıklanmış oluyor.

2-) 2:11 ayetindeki Pavlus’un karşı duruşu bize Tanrı’nın vahiy ettiği kimselere (Matta 16:17) verdiği sorumlulukları da düşündürmektedir. Tanrı’nın vahyi öylesine güçlüydü ki, bu vahiy sadece bir söz söyleme ile değil, vahiy ile verilen diğer lütuflar sayesinde bu vahiy sözüne dayanmayı da (II.Korintliler 11:21-28) getirmekteydi. Bu yüzden Pavlus önemli kişiler olmasına rağmen tavsiye, uyarı ve azarlama vermekten kaçınmadı:

---

²⁷ Böylelikle Mesih’in hizmeti sırasında Petrus’un sözcü konumunda olması ve Mesih’in bazı durumlarda diğer elçilerden ayrı olarak Petrus, Yakup, Yuhanna’yı yanında bulundurmasından (Matta 17:1, Markos 5:37) bu elçinin ‘eşitler içinde öncelikli’ olduğunu anlıyoruz. Ancak bu öncelikli olmanın tek başına bir karar yetkisine sahip olma anlamına gelmediği açıktır. Bu yüzden de “ileri gelenler” olarak adlandırılan bir “ruhani kurul” ile kilisenin yönetildiğini görüyoruz. Ancak İncil’de Mesih’in kilisesinde “elçi” ve “ihtiyar” (presbiter) arasında bir ayırım olduğunu görüyoruz (Elçilerin İşleri 15:2, 6). Bu ayırım Mesih’in hizmete atadığı kişiler ve elçiler tarafından hizmete atanmış kişiler olarak kendini belli eder. Yani Yakup ihtiyar (presbiter) olarak “ileri gelenler” içindeydi.

I.Timoteyus 5:20 Günah işleyenleri herkesin önünde azarla ki, öbürleri de korksun.

Aksi bir durum Yunus'un sorumluluklarından kaçmaya çalışması gibi olacaktı (Yunus 1:3). Pavlus'un burada yanlışa olan öfkesi Tanrı'nın yüreğini yanıtmaktadır (Yunus 4:9, Matta 16:23).

Çünkü *'öteki uluslar da mirasa ortak, aynı bedenün üyeleri, ve Müjde aracılığıyla Mesih İsa'da vaade ortak'* olduklarından (Efesliler 3:6) bu durum görmezden gelilemezdi. Böylece uluslardan bir Mesih imanlısı ile yan yana olmaktan kaçınmak Mesih'e sürekli muhalefet eden Ferisler'in günahına bulaşmak olacaktı (Luka 15:2). Ancak Mesih imanlısına düşen şey önemli mevkilerde olan insanların hatalarına rağmen *'her kötülükten kaçınmak'* olmalıydı (I.Selanikliler 5:22). Böyle yapamamak da insandan korkmak anlamına gelecekti (Meseller 29:25).

Petrus'un eleştirilen yanlış tutumu bize Mesih'i üç kez inkâr etmesini hatırlatmaktadır (Matta 26:69-75). Hiç düşündünüz mü, sizler acaba Mesih'i nasıl inkâr ediyorsunuz?

2:13 Öbür Yahudiler de onun gibi ikiyüzlülük ettiler. Sonunda Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı.

14 Müjde gerçeğine uygun davranmadıklarımı görünce hepsinin önünde Kefas'a şöyle dedim: "Ya-

hudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?

I.Korintliler 15:33 ayeti “*kötü arkadaşlıklar iyi huyu bozar*” demektedir. Bu durumda Barnaba'nın ilişki içinde olduğu kimseleri dikkatli seçmesi gerekirdi. Bir önder bu şekilde bir yanlışa düştüğünde başkalarının da aynı hataya sürüklenmesine sebep olur (azıcık mayanın bütün hamuru kabarttığını bilmiyor musunuz? –I.Korintliler 5:6).

Böylece Pavlus'un eleştirisi ve azarlaması “*ileri gelenler*” tarafından itiraz ile karşılanmıyor. Buradan şu sonucu çıkarabiliriz:

- 1-) Müjde eğitiminde belirli bir donanımı olan kimse-lerin sorunları aşması daha kolaydır.
- 2-) Müjde eğitiminde belirli bir donanımı olan kimse-ler birlikte aynı karar mekanizması içinde yer alıp uyumlu çalışabilirler; yanlışlıkları, sorunları çok daha fazla büyümeden birlikte çözebilirler.
- 3-) Müjde eğitiminde belirli bir donanımı olan kimse-lerle birlikte kilise yönetildiğinde, kilise, tek bir önderin düşünmeden ya da dikkatsizce kararlar alarak hatalar yapması riskine karşı korunması için biraz daha güvenli bir yol izlenmiş olur.

Çoğulcu bir yönetim sistemi ile yapılanmış kilise yöneti-minde hatalar ve kilise içinde yaşanabilecek karmaşıklık-lar bazen önceden engellenebilir; bazen de bir sorun çıktığında daha kolay dizginlenebilir; ve bu yol İncil'de elçisel

kilise içinde var olan bir model olarak bizlere sunulmuştur.

Müjde gerçeği Mesih'teki lütuf ile kurtuluş vaaz ettiğinden kişilerin ne soyları, ne kültürleri, ne fedakarlıkları ve özverileri (I.Korintliler 9:4-6) ne de işleri birincil önemlidir:

Filipililer 3:3 Çünkü gerçek sünnetliler Tanrı'nın Ruh aracılığıyla tapınan, Mesih İsa'yla övünen, insansal özelliklere güvenmeyen bizleriz.

4 Ben aslında bunlara da güvenebilirdim. Eğer başka biri bunlara güvenebileceğini sanıyorsa, ben daha çok güvenebilirim.

5 Sekiz günlükken sünnet oldum. İsrail soyundan, Benyamin oymağından, özbeöz İbrani'yim. Kutsal Yasa'ya bağlılık dersiniz, Ferisi'ydim.

6 Gayret dersiniz, kiliseye zulmeden biriydim. Yasa'ya dayanan doğruluk dersiniz, kusursuzdum.

2:11-14 ayetlerini böylece şu şekilde özetleyebiliriz: Mesih'e iman ile bağlılık, Mesih'te lütuf ve esenlik yaşamı dikkate almamız gereken birincil önceliğimizdir. 2:5 ayetinde sahte öğretmenlere *Müjde gerçeği* ile direnen Pavlus, burada yine *Müjde gerçeği* gereğince yanlışa karşı çıkar ve *Müjde gerçeğine* uygun düzeltme talebinde bulunur.

2:15 Doğuştan Yahudi olan bizler öteki uluslardan olan 'günahlılar' değiliz.

Bu ayete bakarak iki soru sorabiliriz:

- 1-) Yahudiler neden öteki uluslardan olan ‘günahlılar’ değil?
- 2-) Öteki uluslar neden dolayı ‘günahlılar’?

Bu ayetten önceki 2:11-14 ayetlerini göz önüne alarak şunları söyleyebiliriz: O günün Ferisi düşüncesinde “Yasa’nın dediklerini yapıyorum (Luka 18:11-12); demek ki, günahlı değilim” şeklinde bir görüş hakimdi. Yahudiler açısından dönemin yerleşik kültüründe diğer uluslara bakışı “biz İbrahim çocuklarıyız; üstün bir halkız” şeklindeki bir düşünce oldukça etkiliyordu (Filipililer 3:5, Luka 3:8).

Ulusların dini ve sosyal yaşamları ise Yahudi inancı açısından pek çok karmaşıklık ve ahlaksızlık ile dolu olduğundan, bir anlamda “Yahudiler diğer ulusların günahlarından uzaktı.” Yahudiler Yasa’dan günahın ne olduğunu öğrenmişlerdi, biliyorlardı. Uluslar da günahı tanımamanın getirdiği bir yaşam içindeydi (Romalıları 1:18-32; 2:12).

Bir anlamda Yahudiler “onlar gibi” ya da “onlar kadar” günahkâr değildi. Ancak diğer yandan da Müjde gerçeğine göre “**en küçük günah bile lanetlenmeyi hak etmeyecek kadar küçük değildi**” (WİA.XV./4, Romalıları 6:23; 5:12, Matta 12:36).

Hristiyanlığa yasacı Yahudi inancı getirmek için çalışan sahte öğretmenlerin kafasında bu yüzden “Yahudi inancı ve kültürün kutsallığı, diğer ulusların düşük, çirkin ahlaki yaşamları” vardı.

Böylece onlarda “*Yahudi olmadan Mesih’e tam olarak gelinemez*” gibi bir düşünceyi kiliseye yerleştirme çabası vardı. Böylece Yerus alim’den bazı kimseler geldiği zaman Petrus da diğer uluslardan gelenlerle yemek yemekten kaşındı. Ancak bir Hristiyan hiçbir zaman Mesih’teki öz-gürlüğünden vazgeçip Yasa ve Yahudi gelenekleri altına giremezdi.

Pavlus’un 2:16 ayetinde ne dediğine dikkat edin:

Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek aklandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek **aklanalım** diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz.

Böylece 2:15-16 ayeti açıkça şunu söylemeye çalışıyor: “biz Yahudiler ‘uluslar gibi ve uluslar kadar’ günahkâr değilsek bile, **kimse kendi doğruluğuna güvenmesin;** kimse kendi doğruluğu ile Tanrı'ya yaklaşamaz.”

Böylece dönemin yerleşik Yahudi kültürüne göre olan yaygın düşünceye Vaftizci Yahya açıkça karşı çıkarak, kendilerini uluslardan olan günahkârlardan ayrı ve daha üstün gören İsraililere açıkça günahkâr olduklarını söylemiştir (Matta 3:7-10). Benzer şekilde Mesih İsraililerin günahkâr olduğunu açıkça söylemiştir (Yuhanna 8:31-49, 59):

Yuhanna 8:42 İsa, "Tanrı Babanız olsaydı, beni severdiniz" dedi. "Çünkü ben Tanrı'dan çıkıp geldim. Kendiliğimden gelmedim, beni O gönderdi.

44 **Siz babanız İblis'tensiniz** ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır.

Aklanmamızın, dolayısı ile Tanrı'ya yaklaşabilmemizin arkasında olan şey yasa ile değil, Müjde'de açıklanan gerçeğe göre Mesih'e imandır; aklanmamız Mesih'teki lütuf aracılığı ile. Bu durumda Yasa ve Peygamberliklere hem Yahudiler hem de uluslar "Mesih'te" bakmaları gerekecektir (Romalılar 4:16-17). Bu nedenle Pavlus günah konusunda Yahudi ve uluslar ayrımı yapmaksızın konuşmaktadır:²⁸

Romalılar 3:9 Şimdi ne diyelim? *Biz Yahudiler öteki uluslardan üstün müyüz? Elbette değiliz. İster Yahudi ister Grek olsun, daha önce herkesi günahın denetiminde olmakla suçladık.*

Böylece *Müjde gerçeği* bize Mesih'teki lütuf ile kurtuluş öğrettiğine göre ister "*uluslardan olan günahlılardan*" ister "*Yahudilerden olan günahlılar*" olalım işler ile aklanmıyoruz; işler ile kurtulmuyoruz; işler ile kutsal olmu-

---

²⁸ Efesliler 2:3 ayetinde açıkça demek istediği şey şudur: Bir zamanlar bütün Yahudiler olarak hepimiz böyle uluslardan insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak **ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık.**

yoruz. Hem Yahudiler hem de Uluslar *Müjde gerçeğine* göre aklandığından; aklanmayı neden “*Yasa-işler-gelenek*” ile kazanmaya çalışalım? Halen bize bağışlanmış bir şeyi [*Mesih'teki lütuf ile kurtulmuşluğumuzu*] neden kendi çabamızla kazanmaya çalışalım?

Böylece “*‘günahlılar’ değiliz*” şeklindeki ifade Pavlus’un bildirdiği elçisel Müjde dışındaki bir bildiriye yayanların *günahlı* olduğunu göstermektedir. Bir anlamda Pavlus’un elçiliğine ve yaydığı Müjde’ye şüphe getirmeye çalışanların Pavlus’a “*günahkâr*” damgası vurmaya çalıştıklarını göz önüne alırsak; Pavlus kendisine yönlendirilmiş olan bu sıfatı onlara ve onun gibi düşünenlere tekrar iade ediyor.

2:16 Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek aklandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz.

Ayetin ilk yarısına bakarak kısmen özetleyelim: *insan Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmadığı için* (2:16), İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı (3:13-14).

İnsan Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmadığı için (2:16), Kutsal Yazı bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor (3:22); *insan Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak*

aklanmadığı için (2:16), Mesih'in gelişine dek Yasa eğitmenimiz oldu (3:23-24); *insan Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmadığı için* (2:16), Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi ki, bizler oğulluk hakkını alalım (4:4-5).

Ve yine 2:16 ayetinde “*kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz*” derken 19. Ayet “*ben Tanrı için yaşamak üzere Yasa aracılığıyla Yasa karşısında öldüm*” açıklaması yapar. 3:10-12 ayetleri Yasa ile aklanmaya çalışanların lanet altında olduğunu hatırlatır. Bu durumda Yahudiliğin yasacılığına bağlanmak Mesih'ten ayrı düşmek olur (5:4).

Yahudiler için de sünnetsizler (*uluslar*) için de Tanrı ile paydaşlık ve ilişki için tek bir yol vardır; Mesih'e gelmeli, Mesih'teki lütfu sarılmalıdır. *Müjde gerçeği* bunu öğretmektedir.

Bu durumda Tanrı'nın Müjdesi'nden başka bir bildiriyi kabul edenler Tanrı önünde doğru yaşamıyor demektir. Bu durumda “*aklanmaktan*” nasıl bahsedilebilir; *Müjde gerçeği* dışında bir bildiri ile kurtuluştan nasıl bahsedilebilirdi ki?

-Kurtuluş sadece Tanrı'dan gelmektedir:

Mezmur 130:7 Ey İsrail, RAB'be umut bağla!

Çünkü RAB'de sevgi,

Tam kurtuluş vardır.

8 İsrail'i bütün suçlarından

Fidyeyle O kurtaracaktır.

-Çünkü doğruluk (aklanma) sadece Tanrı'dadır:

İşaya 45:24 "Benim için şöyle diyecekler:
'Doğruluk ve güç yalnız RAB'dedir,
İnsanlar O'na gelecek.
RAB'be öfkelenenlerin hepsi utandırılacak.
25 Ama bütün İsrail soyu
RAB tarafından aklanacak,
O'nunla övünecek.
54:17 Ama sana karşı yapılan hiçbir silah işe yaramayacak,
Mahkemede seni suçlayan her dili
Suçlu çıkaracaksın.
RAB'be kulluk edenlerin mirası şudur:
Onların gönenci bendendir" diyor RAB.

-Çünkü doğruluk (aklanma) Mesih'te bir armağandır – lütüftür:

İşaya 53:8 Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü.
Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden
Yaşayanlar diyarından atıldı.
Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu?
53:11 Canını feda ettiği için
Gördükleriyle hoşnut olacak.
RAB'bin doğru kulu,
kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak.
Çünkü onların suçlarını o üstlendi.

Böylece düşmüş insanın Yasa'nın işleri aracılığı ile kurtuluş bulamayacağı kesindir.

WİA.XI./1. Tanrı, günahkârın içine doğruluk koyarak değil, Mesih'in itaatini ve tatminini onlara sayarak, günahlarını Mesih'te bağışlayarak ve onları Mesih'te doğru kişiler kabul ederek aklar.²⁹

Zaman dolunca Yasa altında doğan Mesih günahkârların aklanmaları için öldü ve dirildi.³⁰

2:16 İlave Çalışma Notu: BİA.22, Hİ.60

2:17 Mesih'te aklanmak isterken kendimiz günahlı çıkarsak, Mesih günahın yordakçısı mı olur? Kesinlikle hayır!

2:12 ayetini hatırlayarak bu ayete baktığımızda iki tarafa hitaben bir konuşma olduğunu söyleyebiliriz: Yakup'un yanında gelen adamlar ve onların korktuğu sünnet yanlıları.

Bu ayet **“aklanmak isterken günah işlersek”** şeklinde bir ikileme dikkat çekiyor. Yasa, işler ve gelenek ile aklanmadığımız bu kadar açık ise onların üzerine dayalı bir güven ile devam etmeye çalışmak ancak günah işlemek olacaktır. Diğer yandan kişiler *Yasa, işler ve gelenek* ile aklanma ararlarsa günahlı olduklarını kabul etmemiş ola-

---

²⁹ Romalılar 4:5-8, II.Korintliler 5:19, 21, Romalılar 3:22, 24-25, 27-28, Titus 3:5, 7, Efesliler 1:7

Yeremya 23:6, I.Korintliler 1:30-31, Romalılar 5:17-19

³⁰ Galatyalılar 4:4-5, I.Timoteyus 2:6, Romalılar 4:25

caklardır. Çünkü günahkâr olduğumuz için Mesih'e gelmekteyiz.³¹

Böylece işlere dayalı bir iman, insanın kendisinin günahlı olduğunu görmesi önünde duran bir engeldir. Açıkça görüldüğü üzere aklanmak için *Yasa, işler ve gelenek* ardından giden İsrail ise günahını adeta reddederek Yasa peşinden koşmuş; ve bu yüzden de Mesih'te tökezlemiştir. Aklanmak için *Yasa, işler ve gelenek* ardından giden İsrail bu yüzden kurtuluşa kavuşamamıştır (Romalılar 11:7).

Böylece ayetin mesajı açıktır: “günahlı olduğunuzu kabul edin (Romalılar 3:23) ve Mesih'e gelin (I.Yuhanna 3:5).”

Diğer yandan bu ayet *“Mesih'in akladığı insanlar eğer günah işlerse, Mesih günahın yordakçısı olur”* diyen bir düşünceye cevap niteliğindedir. 6:5 ayetinin vurguladığı üzere Tanrı önünde kişisel olarak herkes kendi davranışlarından sorumludur.

2:18 Yıktığımı yeniden kurarsam, kendim yasayı çiğnediğimi kanıtlamış olurum.

Bu ifade *“Mesih'teki lütfu bırakmak ve değişik bir müjdeye çarçabuk dönmek”* hakkında uyarıcı 1:6 ayeti ile birlikte derin bir anlam kazanıyor. Lütuf öğretisi o kadar pak ki, lütfu bir şey eklemek lütfu bırakmak anlamına gelmektedir.

---

³¹ I.Timoteyus 1:15 *“Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi”* sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. *Günahkârların en kötüsü benim.*

Mesih kendisini izlemenin bedeli hakkında konuşurken kullandığı bir ifade Galatya'daki kiliselerin içinde bulunduğu duruma söylenecek bir uyarıdır:

Luka 9:62 ... Sabanı tutup da geriye bakan, Tanrı'nın Egemenliği'ne layık değildir.³²

1:6 ve 2:18 ayetine bakarak “*Mesih'i bırakmak ve Yasaya dönmek*” ifadesi aynı zamanda “*değersiz ve etkisiz ilkelere köle olmak*” anlamına gelmektedir:

5:2 Bakın, ben Pavlus size diyorum ki, sünnet olursanız Mesih'in size hiç yararı olmaz.

3 Sünnet edilen her adamı bir daha uyarıyorum: Kutusal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorundadır.

4 Yasa aracılığıyla aklanmaya çalışan sizler Mesih'ten ayrıldınız, Tanrı'nın lütfundan uzak düştünüz.

9 Şimdiyse Tanrı'yı tanıdınız, daha doğrusu Tanrı tarafından tanıdınız. Öyleyse nasıl oluyor da bu **değersiz, etkisiz ilkelere dönüyorsunuz?** Yeniden onların kölesi mi olmak istiyorsunuz?

Özetle, Mesih imanı özgürlükte yaşanan bir şeydir. Bu imana yasacılığı ve gelenekleri eklemeye çalışmak yıkılmış bir şeyi yeniden kurmaya çalışmak olacaktır. Bu durumda 3:10 ayetinde açıkça bahsedildiği üzere, kişi “Ya-

---

³² İbraniler 10:38 Doğru adamım, imanla yaşayacaktır. Ama geri çekilirse, ondan hoşnut olmayacağım. II.Petrus 2:20 Rab ve Kurtarıcı İsa Mesih'i tanımakla dünyanın çirkeflüğünden kurtulduktan sonra yine aynı işlere karışıp yenilirlirse, son durumları ilk durumlarından beter olur.

sa'nun gereklerini yapmış olmaya güvenmekle lanet altında” olduğunu göz önünde bulundurmalıdır. Çünkü “*Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir*”.

Kişi Mesih'e iman etmekle “*işlere dayalı yasayı yıkmış*” ancak daha sonra “*yasayı tekrar kurmakla*” yasayı daha önce yıkmış olmaktan dolayı –*yasaya göre*- yasayı çiğnemiştir; suç işlemiş olacaktır. Böylece Yasa'ya dönmek Yasa'yı tamamlayan Mesih'i bırakmak anlamına gelecektir.³³

6:2 ayetinde “**Mesih'in Yasası'nı yerine getirirsiniz**” şeklindeki ifadeye bakarak Mesih'teki lütuf ile kurtuluşu bırakıp da Yasa ve geleneklere dönmenin aynı zamanda Mesih'in Yasası'nı yıkmak olduğunu göz önüne almalıyız. Çünkü Mesih Yasa'yı kendi bedeninde etkisiz kılmıştır:

Efesliler 2:14-16 Çünkü Mesih'in kendisi barışımızdır. Kutsal Yasa'yı, buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak iki topluluğu birleştirdi, aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı. Amacı bu iki topluluktan kendisinde yeni bir insan yaratarak esenliği sağlamak, düşmanlığı çarmıhta öldürmek ve çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı.

---

³³ Romalılar 3:19 Kutsal Yasa'da söylenenlerin her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin diye Yasa'nın yönetimi altında-kilere söylendiğini biliyoruz. Romalılar 8:13 Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz; ama bedeninizin kötü işlerini Ruh'la öldürürseniz yaşayacaksınız. İbraniler 7:19 Çünkü Yasa hiçbir şeyi yetkinleştiremedi. Bunun yerine, aracılığıyla Tanrı'ya yaklaştığımız daha sağlam bir umut verildi.

Mesih imanı ile yıktığımız şey, İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğe karşı savaşıyor ve bizi köleleştirmek için çalışan sahte öğretmenlerin öğretisi idi (2:4). Mesih imanı ile yıktığımız şey gereği böyle yanlış öğretilere teslim olmamaktı (2:5). Mesih imanı ile yıktığımız şey Petrus ve Barnaba'nın düştüğü yanlışın arkasındaki düşünce idi (2:9). Mesih imanı ile yıktığımız şey Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaya çalışmak idi (2:16). Mesih imanı ile yıktığımız şey Tanrı tarafından tanınma ayrıcalığı ile bizleri tutsak almaya çalışan değersiz ve etkisiz ilkeler idi (4:9). Mesih imanı ile yıktığımız şey yasacılığın köle etmeye çalışan baskısı idi (5:11). Yıktığımız bu şeylere yeniden dönmek daha önce tam ve mükemmel bir şekilde tutamadığımız Yasa, işler ve gelenek tutsaklığına yeniden dönmek olacaktı.

Ancak bunlara dönmek, Mesih'in, uğruna öldüğü kardeşleri (Romalılar 14:15) ve imanda zayıf olanları incitmekten başka bir şeye yardım etmeyecekti. Petrus ve Barnaba'nın bazı kimseler ile aynı sofraya oturmaması ile özetlenen sahte öğretiler, imanda yeni olan pek çoklarının düşmesine yol açacaktı (I.Korintliler 8:11-12).

2:19 Çünkü ben Tanrı için yaşamak üzere Yasa aracılığıyla Yasa karşısında öldüm.

Pavlus Yasa'nın getirdiği yargı karşısında "ölü" olduğunu söylüyor. Ve bunu Mesih'in bedeni ile ilişkilendiriyor. Mesih'in çarmıh ölümü Yasa'nın bütün gerekliliklerini karşıladığından Pavlus "Yasa karşısında ölü" yani "Yasa'nın artık kendisine bir şey yapamayacağını; bir yaptı-

rında bulunamayacağını ve dolayısı ile bir yargıda bulunamayacağını” söylüyor:

Romalılar 7:1 Bilmez misiniz ki, ey kardeşler -Kutsal Yasa'yı bilenlere söylüyorum- Yasa insana ancak yaşadığı sürece egemendir?

2 Örneğin, evli kadın, kocası yaşadıkça yasayla ona bağlıdır; kocası ölürse, onu kocasına bağlayan yasadan özgür olur.

3 Buna göre kadın, kocası yaşarken başka bir erkekle ilişki kurarsa, zina etmiş sayılır. Ama kocası ölürse, kadın yasadan özgür olur. Şöyle ki, başka bir erkeğe varırsa, zina etmiş olmaz.

4 Aynı şekilde kardeşlerim, siz de bir başkasına -ölümden dirilmiş olan Mesih'e- varmak üzere Mesih'in bedeni aracılığıyla Kutsal Yasa karşısında öldünüz. Bu da Tanrı'nın hizmetinde verimli olmamız içindir.

Mesih'e kadar yasacılıkta çok gayretli olan (1:13-14) Pavlus, Mesih'e iman edince Yasa karşısında ölmüş oluyor. Bu ifade Mesih'in çarmıh üzerinde yaptığı işe işaret etmektedir. Mesih çarmıhta aynı yasacılığı da üstlenmiş olduğu için, çarmıha gerilmiş Mesih ile birlikte Yasa ve işlerine ölmüş olduğundan Pavlus da eski yaşamı Mesih ile birlikte çarmıhta bırakmış oluyor.

Bu fikir aynı zamanda 6:15 ayetinde söyleyeceği “*yeni yaratılış*” düşüncesinin alt yapısını oluşturmaktadır.

Ve yine 19. ayetin peşinden gelen 20. ayet de “*Mesih ile birlikte ölmek*” fikrini desteklemektedir. Ve bu her iki

ayette “*iman aracılığı ile Mesih ile birleşmiş olmak*” konusu belirgindir.

‘*Yasa aracılığıyla Yasa karşısında ölmek*’ şeklindeki ifade bizlere Yasa’ya bağlı bir güvenin lanet getirdiğini hatırlatmalıdır (3:10). Çünkü Yasa Mesih imanı ile aklanmamız için bize eğitmen olmaktadır (3:24).

Diğer yandan “*Tanrı için yaşamak üzere Yasa aracılığıyla Yasa karşısında öldüm*” şeklindeki ifade mektubun okuyucularına kimin yaşadıklarını düşündürmelidir. Bu ifade “*Yasa için öldüm, Mesih’te (Mesih aracılığı ile) yaşıyorum*” düşüncesinin arka planıdır (II.Korintliler 5:15). Ve böylece 20. ayet tam da yerinde karşımıza çıkmaktadır:

2:20 Mesih’le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu’na imanla sürdürüyorum.

Bu ayet Mesih’e gerçek iman ile bağlı bir kişinin durumunu açıklamaktadır.

2:20 İlave Çalışma Notu: Hİ.21, 90 (1, 51, 53-54, 127)

Mesih İsa çarmıh aracılığı ile kanını dökerek ölmesi ve dirilmesi ile kurtuluşun kendisindeki lütuf ile mümkün olduğunu göstermiştir:

Romalılar 6:10 O'nun ölümü günaha karşılık ilk ve son ölüm olmuştur...

İbraniler 9:11 Ama Mesih, gelecek iyi şeylerin başkâhini olarak ortaya çıktı. İnsan eliyle yapılmamış, yani bu yaratılıştan olmayan daha büyük, daha yetkin çadırdan geçti.

12 ... sonsuz kurtuluşu sağlayarak kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdi.

27-28 Bir kez ölmek, sonra da yargılanmak nasıl insanların kaderiyse, **Mesih** de birçoklarının günahlarını yüklenmek için **bir kez kurban edildi. İkinci kez,** günah yüklenmek için değil, **kurtuluş getirmek için** kendisini bekleyenlere **görünecektir.**

İbraniler 10:10 İsa **Mesih'in bedeninin ilk ve son kez sunulmasıyla** ki, biz o **tanrısal istek ile kutsal kıldık.**

İ.Petrus 3:18 Nitekim **Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü.** Bedence öldürüldü, ama ruhça diriltildi.

Böylece Mesih çarmıhı aracılığı ile günahın lanetinden ve yargının gazabından halkını kurtarmış; yani halkının kurtuluşunu sağlamıştır. Böylece Mesih kurtuluş sağladığı kişilere özel bir şekilde Sözü'nü ve Kutsal Ruh'u vererek onlar ile diri bir ilişki ve birleşmişlik içine girmiştir. Yani inananlar Mesih'in çarmıhı aracılığı ile Mesih'le birleşmiştir.

2:20 ayetindeki ifadeler Mesih'in yaptığı işe dikkat çektiği gibi, bir Hristiyanın Mesih ile birlikte ölmüş ve Mesih ile birlikte dirilmiş olduğuna dikkat çekmektedir.

Mesih nasıl çarmıhta ölmüş ise, bir Hristiyan da Mesih'in çarmihına olan imandan dolayı günah karşısında ölmüştür. Böylece bir Hristiyanın çarmıhtaki Mesih ile ölümünde birleşmişliğinin doğal sonucu da Mesih'in dirilişi ile birlikte inanan kişiye bağışlanmış olan dirilmişliktir.

Böylece bizlerin bu dünyadaki hayatını belirleyen şey “*Mesih’le Birleşmişlik*” gerçeğidir. 2:20 ayetindeki “**Mesih’le birlikte çarmıha gerildim**” ifadesi samimi inanan her bir kişinin Mesih ile tecrübe ettiği bu “*Mistik Birleşme*” konusuna dikkat çekmektedir. Pavlus, Mesih çarmıha gerildikten sonra iman ettiği halde “*Mesih’le birlikte çarmıha gerildim*” şeklinde radikal bir ifade kullanmaktadır. Mesih’in çarmıhta kanını dökerek günahlı insanlar yerine ölmesi o kadar kişisel bir gerçektir ki, Pavlus “*Mesih benim suçlarım için, benim yerime çarmıhta öldü*” demek isterken, aynı zamanda ruhsal anlamda her inanan kişinin Tanrı’nın önbilgisine göre Mesih’e önceden (Romalılar 8:29) aşılınmış olduğuna dikkat çeker:

Romalılar 5:8 Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü.

Böylece 2:20 ayeti sadece Mesih’in evrenselliğine ve dolayısı ile Mesih’in yetkisine dikkat çekmiyor; bizler daha kötü kimseler iken, bizler daha günah ve suçlarımız yüzünden ölü kimseler iken Mesih’in bizler için öldüğüne tanıklık ediyor; ve kurtuluşun kişinin imanından önce Tan-

rı'nın kararından geldiğini ve kurtuluşun Mesih'in çarmıhına dayalı olduğunu vurguluyor.³⁴

Mesih'in çarmıhta tek seferde tüm zamanlar için yaptığı işin inanan kişilere uygulanmasının sonucunu Heidelberg İlmihali şöyle özetliyor:

Hİ.60. Tanrı'da nasıl doğru olursunuz?

Yalnızca İsa Mesih'teki gerçek iman aracılığı ile.²

Vicdanım Tanrı'nın bütün emirlerine karşı ağır günahlar işlediğim
ve onlardan hiçbirini asla tutmadığıma dair³
beni suçlamakla birlikte
ve halen kötü olan her şeye meyilli olduğum⁴
yine de
bütün bunlara layık olmaksızın⁵
ancak yalnızca lütuf ile⁶
Mesih'in benim yerime olan itaatinden dolayı
sanki hiç günah işlememişim ya da günahlı değilmişim gibi
sanki mükemmel bir şekilde itaat etmişim gibi⁷
Tanrı beni kabul eder ve
Mesih'in mükemmel bedel ödemesini,^(*)

---

³⁴ Koloseliler 1:21 Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. 22 Şimdiyse Mesih sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz olarak çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı. 2:13 Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı. 14 Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı.

doğruluğunu ve kutsallığını bana bağışlar.⁸

Bütün yapmam gereken
Tanrı'nın bu armağanını inançlı bir yürekle kabul et-
mektir.⁹

² Romalılar 3:21-28, Galatyalılar 2:16, Efesliler 2:8,
9, Filipililer 3:8-11

³ Romalılar 3:9-10

⁴ Romalılar 7:23

⁵ (Tesniye 9:6, Hezekiel 36:22) Titus 3:4-5

⁶ Romalılar 3:24, Efesliler 2:8

⁷ Romalılar 4:24, 25; II.Korintliler 5:21

(*) Yasa'nın günahın karşılığı olarak talep ettiği bedel.

⁸ Romalılar 4:3-5, [Tekvin 15:6] II.Korintliler 5:17-
19, I.Yuhanna 2:1-2

⁹ Yuhanna 3:18, Elçilerin İşleri 16:30, 31, (Romalılar
3:22)

Böylece Pavlus'un "*bedende sürdürdüğü yaşamı*" Mesih ile olan bu birleşme sonucunda "*Tanrı Oğlu'na imanla*" bu dünyada devam etmektedir. Pavlus'un bu bedendeki ve bu dünyadaki yaşamına temel aldığı gerçek ise "*Mesih'in sevgisi; Mesih'in günahkâr uğruna kendisi çarmıhta sun-
duğu sevgisi*" ile açıklanmıştır:

II.Korintliler 5:14 Bizi Mesih'in sevgisi zorladığından yargımız şudur: eğer hepsi uğruna biri öldüyse, o hâl-
de hepsi öldü;

15 Ve Mesih hepsi uğruna öldü; öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil ama kendileri uğruna ölen ve dirilen Mesih için yaşasınlar.

Böylece 2:20 ayeti Mesih'le birleşmek (Gizemli Birleşme) konusuna odaklanmaktadır: **“Mesih'le birlikte** çarımha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, **Mesih bende yaşıyor”** ifadeleri iman hayatının *“Mesih'le birlikte”* yaşanan bir şey olduğunu ve *“Mesih'in inanan kişide yaşaması”* ile inanan kişinin hayatına Mesihsel lütufların girdiğine dikkat çekmektedir:

II.Korintliler 5:17 Böylece, bir kimse Mesih'te ise yeni yaratıktır. Eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.

21 Çünkü bizler Mesih'te Tanrı'nın doğruluğu olalım diye, Tanrı bizim uğrumuza günahı bilmeyen Mesih'i günah yaptı.

Böylece *“bir kimse Mesih'teyse”* aklanmıştır; *bir kimse Mesih'teyse, ‘Tanrı Oğlu'na imanla dayanarak yaşamını sürdürme’* ile kutsallaşmaktadır; *çünkü bir kimse Mesih'teyse yeni yaratıktır.* Bu durumda Pavlus'un sahte öğretmenlere yönelik söylediği şeylere şunu ilave edebiliriz: *“Mesih'teymeniz ‘Yasa-işler-gelenek’ ile kurtuluş aramak gerekmez; Mesih'teymeniz, sizi seven ve sizin için kendini feda eden Tanrı Oğlu sizinle yaşıyor demektir; Mesih'teymeniz, sizde yaşayan Mesih ile diri yaşamınız var demektir; Mesih'teymeniz, şimdi bu bendende ve bu dünyadaki yaşamda Mesih'teki lütufla ile kurtuluş üzerinde bina olan imana dayanarak yaşamınız yeterlidir.”*

Demek ki, *“Mesih'te iman, Mesih'te yaşam”* inanan kişinin *“bedende sürdürdüğü”* yaşamını [ve dolayısı ile içinde bulunulan zamanı; ve bazen coğrafyayı ya da çağı]

etkilemektedir. Diğer yandan günahkâr kişinin “Mesih’te” olması “günahkâr kişinin kutsallaşması” anlamına gelmektedir.

Mesih ile birlikte çarmıha gerilmiş (ölmüş) kişi nasıl yaşar (5:24)?

Romalılar 14:7 Hiçbirimiz kendimiz için yaşamayız, hiçbirimiz de kendimiz için ölmeyiz.
8 Yaşarsak Rab için yaşarız; ölürsek Rab için ölürüz.
Öyleyse, yaşasak da ölsek de Rab'be aitiz.

Mesih’te olan kişi Tanrı’nın yüceliği için (I.Korintliler 10:31) yaşar:

I.Selanıkliler 5:10 Mesih bizler için öldü; öyle ki, ister uyanık ister uykuda olalım, O'nunla birlikte yaşayalım.

Kutsallaşma (2:20) İlave Çalışma Notu: BIA.24, Hİ.43, 115 (122, 124), WIA.XIII, WUI.78

WUI.75. Kutsallaştırılma nedir? Kutsallaştırılma Tanrı lütfunun bir işlevidir; böylece, dünyanın temelleri atılmadan önce Tanrı’nın kutsal olmak üzere seçtiği kişiler uygun zamanda, Ruhu’nun güçlü işleyişi aracılığıyla³⁵ Mesih’in ölümünü ve dirilişini onlara uygulamasıyla,³⁶ bütün varlıklarında Tanrı benzerliğinde yenilenirler;³⁷ yaşama götüren tövbe-

---

³⁵ Efesliler 1:4, I.Korintliler 6:1, II.Selanıkliler 2:13

³⁶ Romalılar 6:4-6

³⁷ Efesliler 4:23-24

nin tohumlarına sahiptirler ve tüm diğer kurtaran lütuflar onların yüreğine konmuştur³⁸ ve bu lütuflar öylesine alevlendirilmiş, çoğaltılmış ve güçlendirilmiştir ki,³⁹ günaha giderek daha fazla öldükçe, yeni bir yaşama dirilirler.⁴⁰

2:21 Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu.

Buraya kadar olan ayetler ışığında “*Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim*” şeklindeki ifadeye bakınca “**Mesih'te sunulan lütfa yasacılık-gelenek-işler eklemenin yanlış olduğuna inandıkça Tanrı'nın lütfunu onaylamış; Tanrı'nın Mesih'teki lütfunu iman ile sevip kabul etmiş oluruz**” şeklinde bir düşünce belirginleşmektedir.

Mesih Yasa'yı tamamlamak için çarmıha çıktığına göre, eğer halen Yasa'yı yerine getirerek – *Yasa'yı biz kendimiz tamamlamaya çalışarak*- devam edebilseydik “*Mesih boş yere ölmüş olurdu.*” Bu durumda *Tanrı'nın Mesih'te sunduğu lütfu kurtuluş için yeterli görmeyip ‘Yasa-gelenek-işler’ ile kurtulmaya çalışanlar* “Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış” olmaktadır. Mesih'in boş yere ölmesi söz konusu olamayacağına göre –*böyle olsaydı Mesih'in kanı boş yere akmış olabilirdi*- aklanmayı Mesih'ten başka bir yolda

---

³⁸ Elçilerin İşleri 11:18, I.Yuhanna 3:9

³⁹ Yahuda 20, İbraniler 6:11-12, Efesliler 3:16-19, Koloseliler 1:10-11

⁴⁰ Romalılar 6:4, 6, 14, Galatyalılar 5:24

aramak ‘Mesih’in lütfunu geçersiz ya da yetersiz saymak’ anlamına gelecektir.

2:16 ayetinde ‘Kutsal Yasa’nın gereklerini yaparak hiç kimsenin aklanmayacağını’ okuduktan sonra yalnızca ‘Mesih’e iman ile aklandığımız’ vurgulanmaktadır. 2:21 ayeti de ‘çarmıha gerilmiş Mesih’ ile ‘Tanrı lütfunun insanlara sunulması’ arasında bir bağlantı olduğuna dikkat çekmektedir.

Böylece 2:21 ayetine 3:1 ayetindeki “İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi?” ifadesi ile birlikte baktığımızda ‘**iman ve aklanma**’ konusu gözümüzde daha da kesinlik kazanmaktadır. Eğer kişiler halen “şunu yap, şunu yapma” şeklindeki ‘Yasa ve işler’ ile kurtuluş aramak durumunda olsalardı Mesih’in çarmıha gerilmiş olması ne işe yarayacaktı? Bu durumda hem çarmıha gerilmiş Mesih’i kabul etmek hem de “şunu yap, şunu yapma” şeklindeki ‘Yasa ve işler’ ile kurtuluş aramak Tanrı’nın lütfunu geçersiz saymak olacaktı?

Böylece “aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu” ifadesine yeniden döndüğümüzde, “Mesih çarmıhta öldü, aklanmamız bu yüzdendir” şeklinde bir düşünce vurgulanmaktadır. Aklanmamız Mesih’in beden alıp aramıza gelmesi kadar gerçektir; aklanmamız Mesih’in çarmıha gerildiği kadar gerçektir; aklanmamız Mesih’in dirildiği kadar gerçektir (I.Korintliler 15:2, 14, 17 krş. Romalılar 10:3; 11:5-6, İbraniler 7:11).

2:21 İlave Çalışma Notu:

BİA.22 –İmanla Aklanma

Bu büyük gizemin gerçek bilgisini elde etmemiz için tüm faziletleri ile İsa Mesih'e sarılan ve O'nu kendisine ait kılan ve O'ndan ayrı olarak başka bir şeyi aramayan Kutsal Ruh'un yüreklerimizde gerçek bir iman ateşi yaktığına inanırız.

Buna göre, kurtuluşumuzla ilgili talep edilen her şey ya Mesih'te değildir;ya da eğer her şey Mesih'te ise o zaman iman ile kim Mesih'e sahip ise onun tam bir kurtuluşu vardır.

Bundan dolayı, Mesih'in yeterli olmadığını aynı zamanda başka şeylerin de gerekli olduğunu söylemek Tanrı'ya karşı yapılmış en büyük hakarettir– ki, bu doğru olsaydı İsa Mesih sadece yarım bir kurtarıcı olacaktı. Bu nedenle Pavlus'un da söylediği gibi aklanmamız “sadece imanla”⁵³ ya da “işlerden bağımsız” imanla gerçekleşmektedir.

Ancak, daha da uygun bir şekilde ifade etmek gerekirse, bizleri kurtaran imanın kendisidir demek istemiyoruz– iman yalnızca doğruluğumuz olan İsa Mesih'e sarılmamız için gerekli bir araçtır.

Bizler için ve bizim yerimize bütün kutsal işlerini yapmış olan ve tüm faziletleri bizler için mümkün kılan İsa Mesih doğruluğumuzdur. Ve iman ise, O'nunla (Mesih ile) ve O'nun bütün yararları ile bizleri paydaş kılan bir araçtır.

O yararlar bizim olduğunda bizim günahlarımızın temizlenmesi için gerekenden fazladır.

⁵³ Romalılar 3:28

İlave Açıklama

1-) Pavlus ve Petrus arasındaki ayrılığa baktığınızda *“kilise içindeki farklı görüşlere yaklaşımınızı; hatalara ve günahlara bir eleştiri getirme veya bir düzeltme talebinizi barışçıl⁴¹ bir şekilde yapabilme pratiği olan biri”* olarak tanıdığınızı söyleyebilir misiniz? Eğer öyle söyleyebilirsiniz ya da öyle düşünüyorsanız, bu konuda sizi onaylayacak kaç kişi olduğunu düşünüyorsunuz?

Kilise içinde sizden farklı bir davranış ve/veya düşünüş içindeki biri ile uzlaşma ve sorunu çözüme konusunda Kelam'ın sağladığı yolları sonuna kadar kullanabilen biri misiniz?

2-) 2:1 ayetinde Barnaba'yı yakın bir arkadaş olarak Pavlus ile yolculuk yapan biri olarak görmekteyiz. Günümüz dünyasında otobüs ya da uçak ile çok en uzun mesafeye çok kısa zamanda gidilebilmektedir. Ancak antik zamanda yürüyerek ya da at sırtında ya da gemi ile yolculuklar haftalar veya aylar sürmekteydi. Bu durumda antik dönemde yolculuğa çıkmak uzun bir zamanı

---

⁴¹ Matta 18:5, Luka 17:3, Levililer 19:17-18

kapsadığı ve diğer yandan farklı riskler içerdiği için, genellikle yolculuklar rastgele biri ile yapabileceğiniz bir şey değildi. 2:1 ayetinde Pavlus ve Barnaba'yı birlikte yolculuk yaparken görmek bizleri *'yakın arkadaşlık, paydaşlık, güven'* gibi konular hakkında düşündürmelidir. Çünkü birlikte hizmet edeceğiniz kişi bir anlamda sizi temsil ediyordur; ve siz toplum önünde birlikte hizmet ettiğiniz kişiyi temsil etmektesinizdir.

Bir zamanlar aynı kilisede hizmet eden iki yakın arkadaşın yolları ayrıldığında birbirlerinden habersiz olduğu, birbirlerinin telefon numaralarını bilmediği bir durumda, birbirlerinden habersiz oldukları durumları hiç gördünüz mü?

Bu durumda biri ile arkadaş olmak ve birinin arkadaşı olarak tanınmanın toplum içinde ne kadar önemli olduğunu düşününüz. Sizler yaşadığınız toplumda kimin arkadaşı olarak tanınıyorsanız, arkadaşınızın toplumda bıraktığı izlenime göre değerlendirileceğinizi unutmayın. Bu durumda 2:1 ayetinde Pavlus ve Barnaba arasındaki samimiyet, diyalog ve işbirliğinin 2:13 ayetinde bir hayal kırıklığına uğradığını görebiliyoruz - Pavlus *"Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı"* diyerek durumu özetliyor.

Birlikte hizmet ettiğiniz biri ile bu denli farklı bir ayrılığa düştüğünüzde sizin tepkiniz ne olacaktır?

Bir kişi ile yakın diyalog ve paydaşlık içindeyken arkadaşınızın sizin paydaşlık ve hizmet düşüncenizden farklı noktalara gitmesini nasıl karşılarıyorsunuz? Bu durumda tepkiniz nasıl olur?

Biri ile fikirleriniz çatıştığında hemen o kişi ile yollarınız ayrılmışsa bu durumda siz o kişi ile hiç dost olamamışsınızdır. Dostluk zor zamanlarda terk etmez. Biri sizin dostunuzsa siz bir yanlış yaptığınızda sizi "*defterden silmez*" ve yalnız bırakmaz. Sizi düzeltmek için uğraşır. Veya bir yanlış yapmadan da görüş ayrılığına düştüğünüzde bu durum önceden var olan diyalogu bitiriyorsa, taraflar '*dost olmak*' konusunda samimi olmamışlar demektir. Bu durum sadece karşılıklı bir çıkar işbirliği olmuş olur, dostluk değil.

Mesih dostluk konusunda mükemmel örneğimizdir. Petrus üç kez inkâr ederek Mesih'e karşı yanlış yaptı. Bu durumda Mesih ne yaptı? O'nu terk etmedi ve yanına gidip "*beni seviyor musun?*" diyerek Petrus'un sevgisini yeniledi, kırılan ilişkiyi yeniden düzenledi; ve hizmetin devamı için Petrus'u teşvik etti (Yuhanna 21:15-17).

Pavlus'un burada yaptığı şey Mesih benzeri bir tutumdur. Yanlış yapan arkadaşına gidip uyarıda bulunuyor. Devam etmesi gereken hizmet için arkadaşını içine düştüğü yanlıştan kurtarmaya çalışıyor. Bizler pek çok kez hata yaparız ama sadık olan Rab bizleri düşüşe bırakmaz, hatalarımızda bizleri terk etmez. Tanrı'nın bu sadakati dostluk ilişkilerimize bir temel olmalıdır.

İnsan olarak çok hatalar yaparız; Hristiyanlar olarak çağrımız *"yaşam sözüne sınıksız sarılarak aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığımız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları olarak"* devam etmek ve öylece tanıklık vermektir (Filipililer 2:14-16). Mesih *"sizi koyunlar gibi kurtların arasına gönderiyorum"* derken (Matta 10:16) nasıl bir dünyada olduğumuza dikkat etmemizi istemiştir. Kurtların arasında canlı kalmak bir koyun için ne kadar emek gerektiriyorsa, imanlılar da dünya tarafından yutulmamak için o denli emek vermelidir. Bu yüzden Tanrı'ya ve insana ihtiyacımız vardır. Düşüğümüzde terk edilmek istemediğimiz için düşen kardeşleri terk etmek de istemeyiz. Ve dostluğumuz kardeşleri sürekli kollamak ile güçlenir:

I.Selanikliler 3:5 Bu nedenle ben de daha fazla dayanamadım; acaba Ayartıcı bir yolunu bulup sizi ayarttı mı, emeğimiz boşa mı gitti di-

ye iman durumunuzu öğrenmek için Timoteos'u gönderdim.

3-) Petrus ve Barnaba'nın içine düşükleri durum tam da Vaiz kitabında anlatıldığı gibidir (Eyüp 15:14, Mezmur 130:2; 143:2):

Vaiz 7:20 Çünkü yeryüzünde hep iyilik yapan,
Hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur.

Günah radikal bir sorundur; herkes günahlıdır, önderler dahil herkes hatalar yapar.

Günümüz dünyasında bir kilise topluluğunda meydana gelen bir skandal çok çabuk duyulup etrafa kötü örnek olarak yayılmaktadır. Kilisenin paklığını korumak, Müjde'nin saygınlığını korumak ile ilişkilidir. Kilisede kötü bir olay olduğunda ilk tepkiniz ne olur? Kiliseyi terk etmek mi? Yoksa benzer bir hataya düşmemek için dua edersiniz?

Bir kilisede kötü bir durum çıktığında "*onlar şöyle, böyle...*" diye konuşanlar çıkacaktır. Ancak unutmayın ki, *suçsuz olup da ilk taşı atabilecek* kimse yoktur:

Meseller 20:9 Kim <<Kalbimi temizledim, Günahımdan arındım>> diyebilir?

Yani kilisenin ya da önderlerinin üzerinden dedikodu yapan kimse kendisinin zayıflığını, güçsüzlüğünü, günahını ortaya dökmüş olur.

Tekrar Barnaba ve Petrus'a dönersek, onların hataları kilise topluluğunun dışarıdan yanlış tanınmasına sebep olacaktı. Kilisenin paklığı, saygınlığı açısından iyi bir tanıklık değildi:

Vaiz 10:1 ... Biraz aptallık da bilgeliği ve saygınlığı bastırır.

Ayrıca bu durum hemen üzerine gidilmeseydi '*vicdanı zayıf olanların sürçmesine*' yol açabilirdi (I.Korintliler 8:9). Bu durumda "*ileri gelenler*" ile yönetilen kiliseler (*ihtiyar heyeti ile yönetilen kiliseler*) karar mekanizması olarak tek bir önderin özgürlüğüne göre daha dikkatli olacaklardır. Önderler karar alırken ruhani kuruldaki diğerlerinin ağırlıklarını yanında hissedeceklerinden kiliseyi bir skandala sürükleme riski daha az olacaktır. Böylece Pavlus'un ileri gelenler arasında yaptığı uyarı ile olaylar büyümeden düzeltilmiş oldu.

Benzer durumlarla karşılaştığınızda neler yapmanız gerektiğini gözden geçiriniz:

a-) Kişiye açıkça suçu gösterilir:

2:11 Ne var ki, Kefas Antakya'ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim.

b-) Ortada olan soruna yüreklerimizde hemen bir yargı getirmeden, Mesih'teki sevgi ve lütuf ile yaklaşmak gerekir:

Levililer 19:17 Kardeşine yüreğinde nefret beslemeyeceksin. Komşun günah işlerse onu uyaracaksın. Yoksa sen de günah işlemiş olursun.

c-) Mesih'teki iman hatalarımızla yüzleşmeyi gerektirir. Bir başka ifade ile açıklarsak, gerçek ile yüzleşmek ve hataları kabullenmek ancak belli bir *imanın olgunluğu* ile ilişkilidir:

Mezmur 141:5 Doğru insan bana vursa, iyilik sayılır,

Azarlasa, başa sürülen yağ gibidir,

Başım reddetmez onu.

Çünkü duam hep kötülere karşıdır.

d-) Hata ve günahlara sessiz kalmak, ortada bir yanlış yokmuş gibi davranmak, bir kişiye sevgi göstermek değildir:

Meseller 27:5 Açıkça azarlamak daha iyidir;

Gizli tutulan sevgidense.

e-) Kültürümüzde "*dost acı söyler*" ifadesi bu durumda oldukça yerindedir. Çünkü sadece

düşman sizlerin hatalarınızda devam etmenizden sevinç duyar:
Meseller 27:6 Bir dostun yaralamaları sadıktır
Fakat bir düşmanın öpücükleri bolcadır.

Ancak şunu unutmayın, bir kişiye yönelik suçlama ve düzeltme talebiniz olduğunda bunu öncelikle o kişi ile konuşarak düzeltin; bu konuda başarısız olursanız kilisenin yönetiminden yardım isteyin ve konuyu onlara devredin. Eğer ortadaki hata burada olduğu üzere birçokları tarafından görülebilen bir şey ise, bu konuyu çözmek o kilisenin yönetiminin faaliyet alanına girer. Ve eğer ortadaki hata bir öndere ait ise yine bunun çözümü o kilisenin yönetim kuruluna aittir. Ve eğer biri size gelip birinin hatasını ya da günahını konuşursa, konuyu ilgili kişi veya yönetim kurulu ile konuşmak yönünde tavır sergileyin (Matta 18:15-17, II.Korintliler 13:1). Öyle ki, kimin ne yaptığı ya da yapmadığı ile ilgili olarak dedikoduculuğa düşmeyin.

4-) *'Tanrı'dan korkmak'* konusunda yeterli bir duyarlılık edinemezsek, bunun yerini hemen *'insandan korkmak'* refleksi alacaktır. "Tanrı'dan korkmak" konusunda eksiği olanların bazen *'sadece kendine güvenme, sadece kendi yeterliliğine ve başarı için kendi yöntemlerinin doğruluğuna inanma'* şeklinde hatalara düşebilmesi; bazen de mevkisini

kaybetme korkusu ya da mevkisini yetkin kullanamama durumu içine düşmeleri kaçınılmazdır.

Öncelikle Pavlus'un karşı çıktığı sünnet yanlılarını hatırlayalım. Bu kişiler doğru bir öğretmen gibi dolaşmaktaydılar; ve saygın bir öğretmen gibi dinlendiler. Ancak Pavlus gelip de Kelam'ın vaazı ile onların vaazı arasında bir fark olduğunu gösterdiğinde durum tam tersi oldu. Galatyalılar Mektubu yazıldıktan sonra sizce o öğretmenlerin topluluklar gözündeki yeri ne olmuştur?

Petrus'un hatasını hatırlayalım. Petrus'un yanlışı Barnaba'yı etkilemişti. Önce Petrus, sonra Barnaba, derken eğer topluluğun önderleri yaptıkları hatalarla önce bütün bir kiliseyi sonrasında da diğer kiliseleri etkileyebilirlerdi. Ancak Pavlus'un uyarısı ve konuyu ruhani kurul (ileri gelenler) içinde çözmek için yaptığı girişim bu hatanın büyümesini engelledi.

Sizin kendi yanlışlarınıza başkalarının getirmek istediği düzeltmelere sizler de Petrus ve Barnaba kadar alçakgönüllü müsünüz?

Birlikte hizmet ettiğiniz kimseler size "*hatalarınızı cesur bir şekilde söyleyebilsinler*" diye dua ettiğiniz hiç oldu mu? Yoksa insanlar, konu sizin hataları-

nız olunca öfkenizden korkup sessiz kalmayı mı tercih ediyor?

5-) Yeremya 17:9, Meseller 3:5-6, Eyüp.4:17, Yeremya 13:23 ayetleri insanın günah ve yanlışlara açık bir yönü olduğunu, insanın kötülüğe eğilimli bir yönü olduğunu gösteriyor. Bu durumda size yapılan eleştirilere tepki vermeden önce bu ayetleri hatırlamak ve bunlar üzerinde tekrar düşünmek; barışçı bir yaklaşım ve uzlaşmacı bir yürek ile eleştirilerle yüzleşebilme pratiğini benimsemiş olmak; kilisenin büyümesi, güçlenmesi ve yayılması yanında kilisenin paklığının korunması ve tanıklığının güçlenmesi için de gereklidir. İnanan kimseler olarak böyle bir refleks geliştirmeyi karşı taraftan beklemeden önce kendimizin geliştirmesini hedeflemeliyiz.

6-) Petrus daha önce *'Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını'* bir görünüm aracılığı ile öğrenmişti (Elçilerin İşleri 10:9-23):

Elçilerin İşleri 10:34-35 O zaman Petrus söz alıp şöyle dedi: "*Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını*, ama kendisinden korkan ve doğru olanı yapan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten *anlıyorum*."

Böylece Romalı Yüzbaşıya müjdelemeye gittiğinde kendisinin ayaklarına kapandığını görünce "*kalk, ben de insanım*" diyerek insan olma açısından eşitliği vurgulamıştır. Ancak 2:11-14 ayetlerinde Petrus'un hatasına baktığımızda şunu iyi aklımızda tutmalıyız. Eğer aldığı vahiylerle rağmen bir elçi hata yapabiliyorsa bizler çok daha kolay hatalar yapabiliriz. Öyleyse Kelam ve dua ile kendimizi disiplin altında tutmak için çok gayretli olmalıyız.

Diğer yandan hatalarımızla yüzleşmek için alçakgönüllü olmalıyız. Yaptığımız yanlışlar bize söylendiğinde *-durum hoşumuza gitmese de-* bunu kendimizi yenilemek ve Rab'de bereketlenmek için bir fırsat olarak görmeliyiz. Ve tek hatasız ve günahsız olan Mesih'e daha güçle bağlanmayı aramalıyız.

Hatalarımızı ve günahlarımızı Mesih Rab'be her zaman alçakgönüllülükle itiraf ederek yenilenmeyi ve samimi tövbe ile meyve vermeyi aramalıyız. Ve hatalarımızı ve günahlarımızı bize gösterenlere de itiraz ve gururla değil Mesih imanlısına yakışır bir şekilde cevap vermeliyiz.

Petrus bu açıkça azarlanmadan kendisi için çok güzel bir pay çıkarmış olduğundan Pavlus ile

dostluğu bozulmamıştır. Ve her zaman Pavlus'tan övgü ile söz etmiştir:

II.Petrus 3:15 Sevgili kardeşimiz Pavlus'un da kendisine verilen bilgelikle size yazdığı gibi, Rabbimiz'in sabrını kurtuluş fırsatı sayın.

Unutmayın, dostlar birbirinin hatalarını düzeltmeyecek ise bunu düşmanlar asla yapmayacaktır.

7-) İnsanın günah ve kötülüğe eğilimli yönünü hatırlatan ayetlere bakarak kolayca kendi yasanızı güçlendirme ve bunu koruma yoluna gidebileceğinizi ve *"lütuf ile kurtuluş Müjdesi'nin"* gölgelenebileceğini unutmayınız.

8-) Mektubun Yasa'ya ilişkin öğretilerini bir araya getirip Romalılar 3:20-26, 30; 4:23-25; 5:1; 8:3, II.Korintliler 5:19, İbraniler 7:18-19, 22-28 ayetleri ile birlikte değerlendiriniz.

9-) Yanlış öğretilerden korunabilmenin yolu Kutusal Kitap'ı tam bilmektir. Gerçeği ne kadar iyi bilerseniz sahteyi o kadar kolay ayırabilirsiniz. Bu durumda Kelam'ı okuma, araştırma, öğrenme gibi pratikleri ruhani hayatta büyüme ve gelişme fırsatları olarak değerlendirmek gerekir. Gerçeğin korunması ve yanlışlar karşısında gerçeğin

savunulmasının tek tek her inanan kişinin sorumluluğu olduğunu unutmamalıyız.

10-) Buraya kadar (1:1-2:21) okuduğumuz ayetler ışığında özet olarak şunu söyleyebiliriz. Pavlus Galatya'daki kiliselere Müjde'yi vaaz ettiğinde onlar da önce bunu sevinçle kabul etmişler ancak daha sonra elçiden duydukları Müjde'den başka bir bildiriye Müjde'ye eklemeye çalışmışlar; böyle yapmayı uygun görmüşlerdir.

Pavlus'un bu mektubu ortada bir hata olduğunu göstermektedir. Benzer şekilde Petrus ve Barnaba'nın da hata yaptıklarını okuduğumuzda şunu görmeliyiz: en iyi donanımlı önderler bile hata ve günaha düşebilirler (Romalılar 7:14-25). Benzer şekilde bu göğün altında mükemmel bir kilise yoktur (WIA.XXV). Durumun bu denli ciddi⁴² olduğunu anladıkça Tanrı'nın lütfunun ve sevgisinin gücünü daha iyi anlamaya başlıyoruz. Tanrı bizim gibi hatalara ve günahlara açık kimselere sevgi ve sabır ile yaklaşmakta, tövbe ve iman ile Mesih'e ve Müjde'sine sarılmamızı istemektedir. Bu gerçek de bizleri daima bağışlayan bir yürek ile yaşamaya davet etmektedir.

---

⁴² Kurtuluşla ilgili olarak "*Öyleyse kim kurtulabilir?*" sorusuna Mesih şöyle cevap veriyor: İnsanlar için bu imkânsız, ama Tanrı için her şey mümkündür (Matta 19:16-26).

Kilisenizde ya da başka kiliselerde gördüğünüz yanlışlara veya önderlerin günah ve yanlışlarına bakış açınız, Lütuf Müjdesi'ne inanan birinin bakış açısını mı yansıtıyor; yoksa sizin standartlarınıza uymayanları "yola getirmek" için kendi yasanıza itaat mi bekliyorsunuz?

Lütfa inanıp lütfu vaaz ediyor olsanız bile, çok çabuk "yasacı" bir şekle dönebileceğinizi unutmayın.

11-) 2:11-14 ayetlerinde önce Petrus'un sonra da Barnaba'nın benzer bir hata içine düşmesini tartışmak bazı kimseler için "Mesih'in havarilerinin günah işlemesi" açısından ilginç bir tartışma konusu olabilir. Ancak bu konuya "elçiler günah işler mi; ya da Mesih'in öğretisini iyi bilen elçilerin günah ve hataya düşmesi mümkün mü?" diye yaklaşımdan önce "Doğru kimse yok, tek kişi bile yok" diyen ayeti (Romalılar 3:10) iyi anlamak gerekecektir.

Bir kimsenin Müjde'yi iyi bildiği halde, uzun zamandır imanlı biri olarak tanındığı halde, yanlış olduğunu bildiği bir hatayı yaptığına hiç tanık oldunuz mu? Ve yine siz, Müjde'ye göre yapmamanız gereken bir şeyi yaptığınız oldu mu; ya da Müjde'ye göre yapmanız gereken bir şeyi yapmadığınız veya ihmal ettiğiniz oldu mu?

Müjde'ye göre yanlış olan sözleriniz ve yanlış olan davranışlarınızı kilisede itiraf edecek kadar cesur musunuz? Ya hiç kimsenin bilmediği, aklınızdan geçen ve Müjde'ye uygun olmayan düşünceleriniz? Hiç bunları saymayı düşündünüz mü?

Müjde'ye göre yanlış olan sözlerinizi, eylemlerinizi ve düşüncelerinizi saymaya kalksaydınız unuttuklarınız hatırladıklarınızdan daha fazla olacaktı. Bu durumda "gündelik olarak töbe ile yürümek" konusunun nasıl ciddi bir şey olduğunu anlayabilirsiniz.

Petrus ve Barnaba'ya dönersek, genelde Petrus'u Mesih'in yardımcısı gibi düşünürüz. Kısmen doğrudur; Mesih, kilisesi için elçileri görevlendirmiştir. Ancak Mesih'in Rab'liğini hatırladığımızda Tanrı'nın bir insana değil, insanın Tanrı'ya ihtiyacı olduğu çok daha açıktır. "Doğru kimse yok, tek kişi bile yok" diyen ayeti tekrar hatırlarsak, Mesih sadece sıradan kimseler için değil, elçiler için de Rab'dir. Mesih sadece kilisede cemaat olarak oturan kimseler için değil; kilisede öğretme ve yönetme yetkisi olan kimseler için de çarşıya gerilmiştir.

Öyleyse şunu açıkça söyleyebiliriz: Petrus'un Rab'bin yardımına duyduğu ihtiyaç, bütün

Adem soyunun Rab'be olan ihtiyacından daha az değildir. Sizin ne kadar Rab'be ihtiyacınız varsa, Petrus'un Rab'be ihtiyacı da aynıdır. Çünkü bütün Adem soyu ilk günah ile düştü; bütün Adem soyu Mesih'in kurtarışına muhtaçtır.

Petrus'un hatasının Barnaba'yı etkilemesine bakınca şunu iyi aklımızda tutmalıyız: Önderlerin hataları başkalarını daha kolay sürükleyebilir. Ve yine önderlerin günahını ya da bir başkasının günahını tartışmadan önce günahın nasıl radikal bir sorun olduğunu iyi anlamamız lazım. Daniel 9. bölümdeki ulusal tövbe duasını hatırlayınız:

8 Evet, ya RAB, bizler, krallarımız, önderlerimiz, atalarımız sana karşı işlediğimiz günah yüzünden utanç içindeyiz.

10 Tanrımız RAB'bin sözüne kulak vermedik, kulları peygamberler aracılığıyla bize verdiği yasalara uymadık.

11 **Bütün İsrail halkı yasanı çiğnedi, sırtını sana dönüp seni dinlemek istemedi.**

Ve yine Nehemya 9. bölümdeki ulusal tövbe duasını hatırlayınız:

32 "Ey Tanrımız! Sen antlaşmana bağlı kalırsın. Güçlü, görkemli, yüce bir Tanrı'sın. Asur krallarının döneminden bugüne kadar krallarımız, önderlerimiz, kâhinlerimiz, peygam-

berlerimiz, atalarımız ve bütün halk acı çekti.
Çektiklerimizi küçümseme.
33 Başımıza gelen bütün olaylarda sen hep
adil davrandın, doğru olanı yaptın, bizse
kötülük yaptık.

“Doğru kimse yok, hepimiz gazap çocuğuyuz” diyen Kutsal Yazılar’a göre (Romalılar 3:10, Efesliler 2:3) başkalarını suçlamanın kolay olduğunu, ancak Kutsal Yazılar’a göre hepimizin, bütün insanların suçlu olduğunu iyi anlamalıyız.

Bir önderin günahı başkaları ile konuşarak değil, önderin sorumlu bulunduğu ruhani kuruldan bir önder ile konuşularak düzeltilmeye çalışılmalıdır. Sevgi ile hataların düzeltilmesine çalışmak bütün Hristiyanların ortak davranışı olmalıdır. Yine kişilerin günahları, o kişiyi utandırmak için değil, sevgi ile iyileştirmek için yetkili kimselerle konuşulmalıdır.

12-) Bu konu ayrıca kilisede önder atanacak kimselerin Kelam eğitimi ve öğretimi almış olmalarının önemi üzerinde düşünmemize sebep olmalıdır. Eğer Mesih’in elçileri böyle hatalar yaparsa, eğitimsiz önderlerin daha fazla hata yapmaları mümkün değil mi? Kelam eğitiminin yanı sıra iman hayatında yeterli tecrübesi olmayan kimselerin de kilisede önder konumuna getirilmelerinin benzer şekilde hatalara sebep olabileceği göz

önüne alınmalıdır. Bu durumda acele etmeden uygun zamanın gelmesini beklemenin de kiliseyi yanlışlardan korumak için bir bereket olduğunu unutmamalıyız.

13-) Genelde protokol kuralları insan ilişkilerini düzenlemede önemlidir. Dünyada genel olarak, insanlar tanınmasa bile üzerinde üniforma bulunan kimselere yaklaşımında biraz daha dikkatli, sözlerinde biraz daha ölçülü olmaya çalışırlar. Diğer yandan insanlar, üzerinde üniforma bulunmasa da bazı yetkileri ya da mevkileri olan kimselere benzer şekilde ölçülü bir şekilde yaklaşır. Bunda aslında yanlış bir şey yoktur:

Romalılar 13:7 Herkese hakkını verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin.

2:6 ayetinde Pavlus'un Yeruşalim kilisesi önderleri hakkında "*ne oldukları bence önemli değil*" şeklindeki ifadesine baktığımızda siz neler düşünüyorsunuz?

Unutmayalım ki, Pavlus bu sözleri söylerken kendisi ile eşit yetkide olan bu dini önderleri küçümsemiyor; ancak onlardan bahsederken '*Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığı*' gerçeğine

göre davranmaya çalışıyor; Tanrı'nın insanların rütbelerine değil, insanların yüreklerine baktığı (I.Samuel 16:7) gerçeğine göre davranıyor. Ve bunu saygılı bir şekilde yapıyor?

Ancak bir önderin hata yapması durumunda, Pavlus kendisinin de bir önder olarak hataları düzeltmek ve kiliseyi hatalardan korumak için sorumlu olduğunu bilerek duruma yaklaşıyor. Ve Rab'deki hizmeti gereği bu durum onun müdahale etmesini gerektiriyordu. Böylece Pavlus protokol kurallarının Rab'deki hizmetin önüne geçmesini uygun görmüyor ve kendi sorumluluğunu yerine getiriyor.

Eğer Pavlus kendisi ile aynı mevkide olan bu arkadaşı ile kötü olmamak adına sessiz kalsaydı *"sevgisinde ikiyüzlü"* olmuş olacaktı. Ancak imanlıların *"birbirlerine kardeşlik sevgisiyle bağlı olma"* yükümlülüğü onu kardeşini düzeltmeye yönlendirmiştir:

Romalılar 12:9 Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinin, iyiliğe bağlanın.

10 Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın.

Hristiyanlar olarak bütün insanlara, her şeyden önce Tanrı suretinde yaratılmış oldukları için

saygılı olmalıyız. Bir vali veya belediye başkanı ile olan konuşmalarınızla, yardımınızı dileyen muhtaç birine yaklaşımınızda aynı saygınlığı koruyabilmelisiniz.

Hristiyanlar olarak *“saygın bir yaşam sürme”* çağrınızı (Romalılar 13:13) yaşamakta zorlandığınız durumlar nelerdir? *“Sevginizde ikiyüzlü olma”* ayartısını yaşadığınız durumlar ve o kişilerle ilişkinizi yeniden düzenlemek için yapmanız gerekenleri geciktirme hatasına düştükçe yanlış davranışlara yatkınlığınız artacaktır. Diğer yandan da karşı taraftaki kişi belki yaptıklarının doğru olduğunu düşündüğünden, belki yaptıklarının fark edilmediğini düşündüğünden bir yanlış gerçeğin yerine koymuş olacaktır. Elbette ki, insanların vicdanı olamazsınız. Ancak ölçülü ve seviyeli bir şekilde insanlara yanlışlarını konuşmak bu dünyadaki pek çok kimse için benimsemesi gereken bir davranış biçimi olmalıdır – özellikle Hristiyanlar için.

14-) Hiç birlikte çalıştığınız kimselerle iyi geçinmek için onların hatalarına sessiz kaldığınız oldu mu?

Kilisede bir önder değil ama cemaat olduğunuzu farz ederek, bir önderin bazen hatalarına, bazen eksikliklerine rağmen saygınızı ve ölçülü davranışlarınızı koruyabiliyor musunuz? Kilisede kar-

deşlerinize ve önderlere yaklaşımınızın dışarıdan bakıldığında nasıl bir tanıklık verdiğini düşünürsünüz?

Önderlere davranışınızın diğer insanların Hristiyanlığa ve kiliseye bakışını nasıl etkilediğini hiç düşündünüz mü?

I.Selanıkliler 5:12 Kardeşler, aranızda çalışanların, Rab yolunda size önderlik edip öğüt verenlerin değerini bilmenizi rica ederiz.

13 Yaptıkları işten ötürü onlara sınırsız saygı, sevgi gösterin. Birbirinizle barış içinde yaşayın.

I.Timoteyus 5:17 Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün.

İbraniler 13:17 Önderlerinize itaat edin ve boyun eğin; çünkü onlar hesap verecek olanlar olarak, canlarınız için bekçilik ediyorlar; öyle ki, bunu inleyerek değil, sevinçle yapsınlar; yoksa bu sizin için yararsız olurdu.

15-) 2:20 ayeti Mesih'teki yaşamı nasıl görmemiz gerektiğini anlattığı gibi; Mesih'teki insanın Adem'den gelen günahının nasıl kalktığına da dikkat çekmektedir. Mesih ile olan birleşmişliğimiz O'nun işlerine bizi de ortak etmektedir.

Eski yaşamda ölüp, yeni bir yaşam sürmek üzere yeni yaratılışı almamız (6:15) Kutsal Ruh'un bizi Mesih ile birleştirmesi ile gerçekleşiyor. Hristiyan hayatımızı belirleyen bu gerçek aynı zamanda Mesih bizi yanına alana kadar devam eden gündelik yaşamımızı da etkilemektedir. Artık günaha ölmüş kimseler olarak yaşamak için karşılaştığımız her ayartıda dünyaya ve şeytana "*Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum*" diyebiliriz. Hayatın her durumunda benliğe yenilmemek için bu ayeti sıklıkla kendimize okumalıyız.

Mesih kendisini izleyenlere günaha ölü bir yaşam için şöyle demişti:

Luka 9:23 Sonra hepsine, "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, her gün çarmıhını yüklenip beni izlesin" dedi,

24 "Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır.

25 İnsan bütün dünyayı kazanıp da canını yitirirse, canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?

26 Kim benden ve benim sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da kendisinin, Babası'nın ve

kutsal meleklerin görkemi içinde geldiğinde o kişiden utanacaktır.

Dünya bizlerin sözleriyle ilgilendiğinden daha fazla nasıl yaşadığımızla ilgilenmektedir. Hayatın her alanında olaylara nasıl baktığımız ve kişileri nasıl cevapladığımız konusu Hristiyan yaşamının kalitesi açısından önemlidir. Tanıklığımız yani bütün yaşamımız Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş biri olduğumuza işaret etmelidir. İnsanlar bir Hristiyanın sözlerine ve işlerine baktığında çarmıha gerilmiş olan Mesih'i görebilmelidir.

2:20 ayetini destekleyen ve Mesih'le birleşmiş bir şekilde yaşayalım diye Mesih'in yaptığı işi açıklayan bu ayetler aynı zamanda günaha karşı bir meydan okuma niteliğindedir:

Koloseliler 2:13 Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı.

14 Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı.

15 Yönetimlerin ve hükümlerlerin elindeki silahları alıp onları çarmıhta yenerek açıkça gözler önüne serdi.

Bu ayetler ölüyken dirildiğimizi söylüyor; Mesih'te suçlarımızın bağışlandığını ilan ediyor. Yasacı öğretiş insanlara nasıl bağışlanacaklarını öğretmeye çalışırken Müjde "bağışlandınız" diyor. Düşmüşlüğümüzle her gün çiğnediğimiz Yasa bizi suçlarken Müjde "yargınız kaldırıldı" diyor.

Yasacı öğretiş verenlerin yaşam şekli ile bu ayetlerdeki Hristiyan yaşamına baktığımızda çok derin bir farklılık görülmektedir. Dünyanın ölü olan imanına karşılık Mesih'te diri bir iman göze çarpmaktadır. Çünkü günah yaşamı Tanrı'ya düşmanlıkken Mesih ise bize Tanrı ile barışma bağışlamıştır:

II.Korintliler 5:17 Böylece, bir kimse Mesih'te ise yeni yaratıktır. Eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.

18 Bunların hepsi Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barıştıran ve bize barıştırma hizmetini veren Tanrı'dandır.

19 Böylece Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti.

Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş olarak yaşamak, benliği çarmıha germiş (5:4) olarak yaşamayı getirecektir. Yani benliğin tutkularına, benliğin

işlerine ölmeyi getirecektir. Böylece bizler (eski Adem) küçüldükçe bizde Mesih yükselecektir.

Mesih, Tanrı'nın Oğlu olduğu halde dünyayı kurtarmak için alçaldı, yüceliğini ve görkemini bıraktı; Mesih aramıza geldi çünkü Rab ve Kurtarıcı olarak iman edenleri *bu kötü çağdan (1:4)* kurtarmak için kendini feda etti. Öyleyse Mesih ve Müjde uğruna bizlerin de yaşamı alçakgönüllü ve fedakar Mesih'in yaşamı yolundan devam etmelidir.

16-) 2:19-20 ayetleri "*ölmek ve yaşamak*" fiillerini aynı anda kullanırken her ikisinin bir kişide aynı anda mümkün olduğuna dikkat çekmektedir. Böylece bu ayetlere bakarken Mesih imanının dışsal olmayan yönü, yani içsel ve diri yönü güçlü bir şekilde vurgulanmış olmaktadır:

I.Korintliler 15:21 Ölüm bir insan aracılığıyla geldiğine göre, ölümden diriliş de bir insan aracılığıyla gelir.

22 Herkes nasıl Adem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak.

Adem ve mirası dünyaya ölüm getirmişken; Mesih'in çarmıh ölümü ise iman edenlere diriliş mirası bağışlamaktadır (Romalılar 5:12-21). Kendisinde gerçek yaşam olan Mesih (Yuhanna 1:4;

10:10), kendisine iman edenler için *“Diriliş ve yaşam Ben'im; Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır”* demiştir (Yuhanna 11:25).

Böylece sahte öğretmenler dışsal değişime, yani işlere dayalı bir güvene odaklanırken; Mesih imanını içsel değişim getirdiğinden, Pavlus Adem'de, Yasa'da ve işlere güvende ölüp Mesih'te diri olmayı işaret ettiğinden *“yeni yaratılış”* (6:15) insanın kendisinin işler ile kazanamayacağı bir şey olarak lütfa dayalıdır. Böylece Pavlus *“ben öldüm, Mesih'te yaşıyorum”* derken Mesih'te bağışlanan kurtuluş lütfunun, Mesih'in çarmıh ölümü kadar gerçek olduğunu bedeninde yaşayan biri olarak konuşmaktadır.

IV. (3:1-4:31)

Bu bölümde imana dayalı kurtuluş [*ve Yasa'dan özgürlük*] konusu Tanrı'nın İbrahim ile yaptığı antlaşma temel alınarak açıklanır. Pavlus bu kısımda, yaydığı Müjde'nin teolojik kanıtlarını ortaya koyar.

Mesih'in çarmihına ve Kutsal Ruh'a dayalı olan Müjde'yi bırakmak akılsızlık olacaktır (3:1-5). İşlere değil, imana dayalı bir kurtuluş bildiren haberin Müjde olup olmadığına ya da Tanrı'dan olup olmadığına kanıt mı istiyorsunuz? İbrahim'e bakın (3:6-9)! İşlere dayalı bir güven ile kurtuluşun lanet altına girmek olduğuna inanmıyor musunuz? Yasa'ya bakın (3:10-11)! Bütün bunların gerçekliği hakkında şüpheniz mi var? İbrahim'e verilen bereketleri alalım diye bizleri lanetten kurtaran, çarmıha gerilmiş İsa Mesih'e bakın (3:13-14)! Böylece 3:6-14 ayetlerinde verilen kısa özet bu bölümdeki savunma ve kanıtın temelini oluşturacaktır.

Böylelikle "*Müjde Mesih'tir; vaat ve bereketlemeler Mesih'tedir; Yasa Mesih'e işaret etmek için vardır*" tezinin savunulması ve bunun doğrulanması "*kölelik ve özgürlük, çocukluk ve yetişkinlik*" ikilemi ile birlikte anlatılarak, mektubun okuyucularının İbrahim'in mirası konusunda doğruyu görmelerine çalışılacaktır (3:15-29). Böylece yasacı ve gelenekçi öğretinin Mesih'in çarmihı yanında bir önemi olmadığı vurgulanır.

Tanrı Oğlu Mesih'in ne yaptığına bakarsanız (3:13-14; 4:4-6), Tanrı'nın çocukları olma ayrıcalığının başka türlü mümkün olamayacağı açıktır. Hepimizin annesi olan *yukarıdaki özgür Yerusâlim'e* bakarak yaşamak Tanrı'nın özgür ço-

cukları olarak yaşamaktır; Mesih'in ne yaptığına bakarak yaşamak vaat ve bereketleri almış, mirasın sahibi olan çocuklar olarak yaşamaktır (4:22-31).

IV.a. (3:1-5)

Kilise imanında ılık olmamak için ilk iman tecrübesini unutmamalıdır. Kutsal Ruh ile birlikte yaşanan ilk iman tecrübesine bakılarak dünyasal öğretiler ayırt edilebilir.

3:1 Ey akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi? İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi?

“Tanrın Rab’bin ismini boş yere ağzına almayacaksın; çünkü Rab kendi ismini boş yere ağzına alanı suçsuz tutmayacaktır” diyen üçüncü emir hakkında Westminster Uzun İlmihal şu açıklamayı yapar:

(WUI.113) Üçüncü emirde hangi günahlar yasaklanmaktadır? Tanrı’nın ismini gerektiği gibi kullanmamak;⁴³ Söz’ü yanlış yorumlamak,⁴⁴ yanlış uygulamak⁴⁵ ya da her hangi bir şekilde bir kısmını ya da tümünü çarpıtmak;⁴⁶ yanlış öğretinin korunması;⁴⁷ Tanrı’nın gerçeğine, lütfuna ve yollarına karşı⁴⁸ ifti-

---

⁴³ Malaki 2:2

⁴⁴ Matta 5:21-48

⁴⁵ Hezekiel 13:22

⁴⁶ II.Petrus 3:16, Matta 22:24-31, 25, 28-30

⁴⁷ I.Timoteyus 1:4, 6-7; 6:4-5, 20, II.Timoteyus 2:14, Titus 3:9

⁴⁸ Elçilerin İşleri 13:45-56, 50; 4:18; 19:9, I.Selanikliler 2:16, İbraniler 10:19

ra etmek,⁴⁹ bunları aşağılamak,⁵⁰ ya da karşı çıkmak...

Böylece sahte öğretiye kulak vermekle Galatya'daki kiliselerin içine düştüğü durumu daha geniş bir açıdan düşünebiliriz.

“Sizi kim büyüledi” şeklindeki ifade Pavlus’un zamanında ulusların dünyasında büyücülük toplumda yaygın olarak bilinen (Elçilerin İşleri 8:9-11, 13; 13:6-8) bir uygulamaydı ve toplumda belki korkudan belki hayranlıktan [*özünde cehaletten*] büyücüler saygın bir yere sahiptiler.

Pavlus kilisenin kandırılmasını büyülenmemeye benzeterak kendilerine duyurulan bildirinin gerçeğin karşıtı bir bildiri olduğunu vurgulamaya çalışır. Çünkü gerek büyü, gerek kandırılma olsun, bunlar gerçeğin yerleştirilmesi ve gerçeğin yaşanmasını engellemek için yapılan girişimlerdir. Galatyalı toplulukların içine düştüğü bu durum da onları Mesih gerçeğinden dolayısı ile Müjde gerçeğinden alıkoymaktadır.

Galatya'daki kiliselerin “akılsız” şeklinde aldıkları azarlama “İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi?” sözlerinde açıklığa kavuşur. Elçi bu kiliseye Müjde’yi açıkça anlatmıştır. Elçinin açıkladığı Müjde ise Mesih’in Yasa’yı tamamlamak ve Yasa’nın lanetinden halkı kurtarmak ve böylece vaatleri ve bereketleri ile Tanrı’nın antlaşmasını bizler için tutmuş

---

⁴⁹ Elçilerin İşleri 13:45, I.Yuhanna 3:12

⁵⁰ Mezmur 1:1, II.Petrus 3:3

olmaya dayalıdır: İbrahim'e verilen kutsamanın Mesih aracılığı ile ulus sağlanması (3:13-14)...

Bu kadar açıkça anlatılan bir bildiriye⁵¹ kabul ettikten sonra bunun yerine başka bir bildiriye kısa zamanda kabul etmek Pavlus'tan "akılsız" şeklinde bir uyarı alır; bu akılsızlık öyle tehlikeli bir boyuttadır ki, "büyülenmiş olma" durumuna benzetilir.

2:20 ayetindeki "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor" ifadesini, 21. ayetteki "Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim" ifadesi takip ediyor. Bu durumda 3:1 ayeti çarmıha gerilmiş Mesih ile kurtuluş aramayan, dolayısı ile lütfu geçersiz sayan kimselere "başka söylenecek bir söz kalmadı" demek gibi bir cevap oluşturuyor. 'Akılsız' yakıştırmaları diğer yandan Tanrı'nın kusursuz, doğru, adil işlerine bağlanmayı istemeyen eski İsrail'den bazılarının azarlanmasını hatırlatmaktadır (Matta 7:26):

Tesniye 32:4 O Kaya'dır, işleri kusursuzdur, Bütün yolları doğrudur. O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır. Doğru ve adildir.

5 Bu eğri ve sapık kuşak, O'na bağlı kalmadı. O'nun çocukları değiller. Bu onların utancısıdır.

6 RAB'be böyle mi karşılık verilir, Ey akılsız ve bilgelikten yoksun halk? Sizi yaratan, size biçim veren, Babanız, Yaratıcınız O değil mi?

---

⁵¹ Müjde o kadar açık bir şekilde anlatılmıştır ki, Mesih adeta çarmıha gerilmiş bir şekilde gözlerinin önünde tasvir edilmiştir (3:1).

Diğer yandan 1:6; 4:9; 5:7 ayetleri de buradaki ifadeyi desteklemektedir.

3:2 Sizden yalnız şunu öğrenmek istiyorum: Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız?

3 Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyor-sunuz?

Pavlus yine cevap istemediği bir soru sorarak kiliseye Kutsal Ruh hakkındaki tecrübelerini hatırlatır. Bu sorunun cevabı açıktır ki, Yasa-gelenek-işler yolu ile değil 'duyduklarına iman –iman haberini duymak' yoluyla, yani elçiden duydukları Müjde'ye iman ederek Kutsal Ruh'u almışlardır.

Bir iş yapmaksızın; Mesih'in çarmıha neden gerildiğini duyarak ve Müjde'ye iman ederek Kutsal Ruh'u⁵² almışlardır. Böylece bu soru ile Pavlus kilisenin içine düştüğü durumu daha net görmelerini istiyor.

3:2 ayeti "*Kutsal Ruh'u Müjde'ye iman ederek aldınız*" mesajı verirken 3:3 ayeti "*lütf ve iman hayatının, Kutsal Ruh'u almamızda yeri olmayan 'insan gayreti-çabası' ile devam edemeyeceğini*" bildirmektedir. Aslında "*Bu kadar akılsız mısınız?*" şeklindeki soru ayetin içinde "*beden[in işleri]* ile mi yetkinliğe ulaşacaksınız?" sorusu ile cevaplandırılıyor.

---

⁵² Benzer bir Kutsal Ruh tecrübesi Petrus'un gittiği Kornelyus'un evinde yaşanmıştı (Elçilerin İşleri 10:34-43, 44-47).

Böylece “*Kutsal Ruh'ta yaşam*” ile “*insan çabasına dayalı yaşam*” konularının zıt şeyler olduğu açıkça ortaya konur. Böylelikle Kutsal Ruh'un gücüne dayalı bir yaşam –*Hristiyan yaşamı*- özendirilir. Kutsal Ruh'un gücüne dayanmadan Yasa'yı yorumlamak mümkün değildir. Ve yine Kutsal Ruh'a dayanmaksızın Mesih'te yaşamak mümkün olmadığı gibi (Romalılar 7:7-25), ‘*insan çabasıyla*’ da lütuf kazanmak [*ve/veya lütfu tamamlamak*] mümkün değildir (Filipililer 3:1-7, Galatyalılar 2:16).

3:2 ayetindeki soru benzer şekilde 3:5 ayetinde de karşımıza çıkar (*krş.* İbraniler 2:2-4). Ruh'la başladıktan sonra insan çabası ile devam etmenin kölelik olacağı 4:7-10 ayetlerinde tekrar belli edilir. Ve insan çabası 6:12 ayetinde ‘*bedende gösteriş*’ olarak karşımıza çıkar.

3:4 Boş yere mi bu kadar acı çektiniz? Gerçekten boşuna mıydı?

5 Size Kutsal Ruh'u veren ve aranızda mucizeler yaratan *Tanrı*, bunu Yasa'nın gereklerini yaptığınız için mi, yoksa duyduklarınıza iman ettiğiniz için mi yapıyor?

3:5 İlave Çalışma Notu: BİA.24

Galatya'daki kiliselerin iman yaşamındaki tecrübeleri ve karşılaştıkları zorlu denemeler hakkında bir şey bilemediğimiz için “*acı çektiniz*” şeklindeki ifade tam olarak neleri işaret etmektedir, bilemiyoruz. İçinde buldukları kültürün Hristiyanlığa bakış açısından dolayı fiziksel ya da duygusal acılar yaşamış olabilirlerdi. Diğer yandan Pavlus

putperest bir kültürde Hristiyan olarak yaşamının zorluğunu da ima ediyor olabilir. Hristiyan değer yargıları ve ahlaki anlayışının o dönem toplumu içinde diğer uluslarca tepki ile karşılaşması ya da yanlış anlaşılması gibi durumları da “acı çektiniz” ifadesi içinde düşünebiliriz.⁵³

Bu durumda imana dayalı yaşam için dayanma, Mesih’in Müjdesi’ne bakarak eski benliğin çarmıha gerilmesi sürecinin kendisi de bir anlamda zor bir süreçtir. Mesih’ten sonra sözlerimiz, toplum içinde yaşayışımız, düşüncelerimiz Müjde’ye uygun bir şekilde değişmesi gerektiğinden bu değişim süreci de bazen zorluk bazen acılarla dolu olacaktır. Pavlus en azından her Hristiyanın yaşadığı iman tecrübesinden bahsediyor olabilir.

3:5 ayetinde de 3:2 ayetindeki soru tekrar edildiğinden, Galatya’daki kiliselerin ilk iman ettikleri zaman Kutsal Ruh’u aldıklarından emin olmaları istenmektedir. Böylece yasacı işler yaparak değil, Müjde’ye iman ile Kutsal Ruh’u aldıkları ilk iman tecrübelerinin başlangıcına dönerek yenilenmeleri gerekmektedir. “Sadece İman” ile kendilerini Tanrı’da güvenlikte hissetmeleri için Pavlus onlara ilk iman tecrübelerini hatırlatmayı gerekli görmektedir. Çünkü kişiyi Tanrı’ya yaklaştırabilecek şey ‘iş’ değil ‘iman’dır.

---

⁵³ Mesih’in “Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!” şeklindeki uyarısını hatırlarsak (Yuhanna 16:33); Hristiyan hayatının ve Mesih’in Müjdesi’nin bu dünyada her zaman “hoş geldiniz” sözü ile karşılanmayacağını kilise olarak anlayabiliriz (Matta 5:10-11).

Galatya'daki imanlılar Tanrı'nın mucizelerine de tanık olmuştur. Böylece Pavlus bu topluluğa "*insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine*" bakmayı bırakıp "*Ruh'un kanıtlayıcı gücü*" hakkındaki tecrübelerini hatırlamalarını istiyor. Pavlus'un kiliseyi döndürmeyi istediği bu süreç şüphesiz ki, insan çabasına dayalı şeylerin cazibesinden⁵⁴ onları alıkoyma amacındadır.

Galatyalılar arasında gerçekleşen mucizelerin detaylarını bilemeyiz. Ancak Elçiler, Rab hakkında cesaretle konuşarak yürüyen kimseler olduklarından, Rab'bin de belirtiler ve harikalar ile kendi lütfunu doğrulaması elçilerin döneminde var olan bir durumdu (Elçilerin İşleri 14:3; 19:10-12).

İlave Açıklama

1-) İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak size anlatıldığı halde Tanrı'nın gerçeğine aykırı olan sözleriniz ve işleriniz oldu mu? Olduysa bunları nasıl yenmeyi öğrendiniz?

İman hayatında devam ederken bazen bir kişinin durgun bir dönem içine girmesi, bazen düşüşler yaşaması durumunda bizlerin yapabileceği iki

---

⁵⁴ Koloseliler 2:20-23 ayetlerinde işlere odaklanan bir kurtuluş bildirisinin "*insan yapımı; insan öğretilerine dayalı*" olduğu; alçakgönüllülük ve tapınma konusunda "*'bilgece' görünmesine rağmen benliğin tutkularını denetlemekte yetersiz*" olduğu; Mesih'e iman ile *-ölümünde ve dirilişinde Mesih ile birleşmiş olmakla-* dünyasalıktan özgür kıldığımız anlatılmaktadır.

şey nettir: çarmıha gerilmiş Mesih'in o kişinin gözlerinde yeniden tasvir edilmesi için Kutsal Kitap ve dua ile yardım etmek; ve kişiye ilk iman tecrübesini hatırlatarak, kişinin Kutsal Ruh ile birlikte tecrübe ettiği lütuf, sevgi ve sevinci yeniden yaşama isteğine kavuşmasına yardımcı olmak...

Benzer şekilde bizler de ilk iman tecrübemize bakarak ilerlemeye çalıştıkça hayatın zorluk ve ayartıları karşısında daha güçlü bir şekilde ayakta durabiliriz. Böylece dünyanın, benliğin ve şeytanın saldırılarından kendimizi korumak için Mesih'in bildirisine dönmek; düzenli bir şekilde Kelam'a Mesih merkezli bir şekilde bakarak dua ile kendimizi korumalıyız. Kelam ve dua hayatını canlı kılan şey ise Kutsal Ruh'un içsel aydınlatmasıdır. Kutsal Ruh'un desteği ile bunları yapmamız mümkündür. Bu şekilde sadece kendimizi durgunluk ya da düşüşten korumak için değil; Mesih ile diri bir ilişki ve paydaşlıkta ilerlemek için geliştiririz.

Benzer şekilde **Efesliler Mektubunda** elçisel öğretilere yaraşır yaşamayı (4:1 vd.) teşvik ederek Tanrı'nın oluşturduğu birlik ve düzen içinde kalırsak *"insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar olmayacağız"* diyerek (4:14) Mesih'teki kurtuluş ve lütuf

yaşamında devam etme teşvik edilir. Böylece Pavlus Galatyalı Hristiyanlara içine düştükleri akılsızlık durumunu göstererek *kurnaz insanların aldatıcı düzenler kurmaktaki becerileriyle öteye beriye sürüklenenlerden* olduklarını fark etmeleri ister.

Bu durumda benzer hatalara sürüklenmemek için bizlerde çarmıha gerilmiş Mesih'e ruhsal gözlerimizi odaklamamız gerekiyor. Yani Mesih'in kim olduğunu ve bizim için ne yaptığını bakmamız gerekmektedir. Elçilerin Müjdesi tam da bu şekilde Mesih merkezlidir:

I.Korintliler 1:23 Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar.

24 Oysa **Mesih**, çağrılmış olanlar için -ister Yahudi ister Grek olsun- Tanrı'nın gücü ve Tanrı'nın bilgeliğidir.

Öyleyse Mesih bilgelimiz olmadığı sürece 'akılsız' olarak sürüklenmemiz kaçınılmazdır.

2-) "Boş yere mi bu kadar acı çektiniz? Gerçekten boşuna mıydı?" ifadesi Mesih'teki doğruluk ve kutsallık yaşamı ile devam etmenin bu dünyada engellemeler, baskılar ve ayartılarla karşılaşacağını hatırlatmalıdır. Diğer yandan dünyanın krallığından gelip de göksel krallığın vatandaşı olarak yaşamaya çalışmak, eski yaşamdaki pek çok şeyi

değiştirmekle ilgili olup, netice de bu da bir süreç meselesidir ve sıkıntıları olması kaçınılmazdır.

Galatyalı imanlıların Ruh ile başladıktan sonra insan çabası ile devam etmeye çalışması (3:3), doğru kişinin doğruluğunu bırakması anlamına gelmektedir (II.Petrus 2:20 *krş.* Galatyalılar 3:3-4, II.Yuhanna 8):

Hezekiel 18:24 Doğru kişi doğruluğundan döner, günah işler, kötü kişinin yaptığı bütün iğrenç şeyleri yaparsa, yaşayacak mı? Onun yaptığı doğru işlerin hiçbiri anılmayacaktır. Sadakatsizliği yüzünden suçludur, günahları yüzünden ölecektir.

Öyleyse çekilen acıları hatırlamak, iman ve Ruh ile birlikte yürümenin getirdiği sevinç ve bereketleri hatırlatmanın diğeri bir yolu olarak karşımıza çıkar. Yani Galatyalı imanlılar sıkıntılarına bakarak Kutsal Ruh ile birlikte yürüme tecrübesini hatırlayacaklardır.

İlk günahın bizdeki bir başka hasarı da *unutkanlık* olmalıdır. Efes kilisesi de zaman içinde ilk sevgisini bırakmıştı (Vahiy 2:4). Benzer şekilde İbrani-ler Mektubunun okuyucuları da zaman içinde ilk sevgilerini bırakmaya başlamışlardı. O zaman mektubun yazarı topluluğa eski günlerini hatırla-

tır: “mücadele ederek yaşadınız, sitemler ve sıkıntılarla dolu günlerde tahammül ederek katlandınız, toplumda bir seyirlik oyun benzeri bütün sıkıntılarda ve baskılarda göz önünde oldunuz, mallarının yağma edilmesine bile sevinçle katlandınız, benzer sıkıntıda olanların yanında oldunuz” diyerek geçmiş günlerin zorluklarını hatırlatarak bir zamanlar doğru yolda nasıl yürüdüklerini tekrar görmelerini ister (İbraniler 10:32-34). Böylece yazar acı ve sıkıntılarını göstererek okuyucuların cesaretlerini teşvik eder (İbraniler 10:35).

Pavlus da benzer bir hatırlatma yolu kullanır. Sizlerin de kendiniz için böyle unutkanlıklara tekrar bir hatırlatma getirmek için izlemeniz gereken yol benzer bir yoldur.

Hatırlatma ve cesaret için sizden daha zayıf kimselere benzer şekilde teşvik olmak için çalışırsanız, gelecekte kendi yaşamınızda karşılaşılabileceğiniz bu tür teşviksizliklerden, geri çekilme ve hatalara düşmekten kendi yaşamınızı koruyabilirsiniz.

İman yalnız ve tek başına yaşayarak değil; birlik-telik ve paydaşlık içinde güçlenir. O halde kilisedeki diğerlerini düşünerek, gözeterek Tanrı'nın ev halkı ile ilişki içinde olmak, kendimizi ve başkalarını böyle düşüşlerden korumak için gereklidir.

3-) İman hayatınızın en başındaki sevinciniz ve Tanrı'nın lütfuna duyduğunuz minnettarlık, bu gün de sizlerin hayatın zorlukları karşısında hatırladığınız ve dolaysı ile dayanmanıza yardım eden şeyler mi?

Yaşadığınız zorluklar ve ayartılar yanında iman hayatındaki düşüşlerinizden ne ders aldınız? Eğer ilk sevginizi hatırlayarak devam ediyorsanız alçakgönüllülük ve kutsallıkta ilerleme yapmışsınızdır. Ama bunda başarısız olursanız kendinizden çok başkalarının hatalarına odaklanmaya başlarsınız; bu da sizi bazen yasacı bazen de yargılayıcı bir konuma sürükler.

4-) 3:4 ayeti Cosmades tercümesinde "*Bunca görgü boşa mı gitti? İnanılacak şey değil!*" diye geçer. Diğer tercümedeki "*acı çekmek*" kelimesinin karşılığı olarak "*görgü*" kelimesi eklenmiştir. Çünkü orijinal kelime her iki anlama da gelmektedir.

Bu tercümede "*görgü*" kelimesi burada yaşanılarak elde edilen **tecrübeleri** ifade etmektedir.

Pavlus 2:19-3:1 ayetlerinde çarmıha odaklanmaktadır. 3:2-3, 5 ayetlerinde ise Kutsal Ruh'un işine odaklanmaktadır. Bu durumda 3:4 ayetine bakarak çarmıh konusundan dolayı yaşanan acılara

odaklanmak ya da Kutsal Ruh'un işine bakarak, Ruh'un olumlu ve güçlü işine odaklanmak seçeneklerini arasında bocalamayalım.

Eğer ayet "tecrübe ettiğiniz şeyler boşuna mıydı?" diye soruyorsa, Hristiyan hayatının neyi tecrübe etmek olduğunu düşünmeliyiz. 2:19-20 ayetleri Hristiyan kişiyi "Yasa karşı ölmüş; Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş" olarak tanımlar (krş. 5:11). Ama aynı zamanda Hristiyan hayatı acılar yanında Kutsal Ruh'u tecrübe etmektir.

3:2-3, 5 ayetlerine bakarak 4. ayeti "Bunca görgü boşa mı (bunca yaşadığınız tecrübe/birikim boşuna mı)" diye tercüme ederek Kutsal Ruh'un olumlu işine odaklandığımızda yine de önceki tercümeyi geçersiz saymıyoruz (I.Korintliler 15:2, II.Korintliler 11:23-33).

Çünkü Kutsal Ruh desteği olmadan kendi gücümüzle Yasa karşısında ölemeyiz; Kutsal Ruh'un gücü olmaksızın çarmıha gerilemeyiz (2:19-20); çünkü Ruh olmasaydı, sıkıntılarda ya kaçacak ya da inkâra düşecektik. Ruh'un aydınlatışı olmadan Müjde'ye ve Mesih'e bağlılığın anlamını kavrayamayacaktık (I.Korintliler 1:18); yani Ruh'a dayanmadan sıkıntı ve zorluklarda Müjde'ye ve Mesih'e bağlılığı bırakacaktık (4:29; 6:17 krş. Romalılar 9:32-33). Kutsal Ruh tecrübesini Mesih uğruna sıkıntılara katlanmaktan ayıramayız.

5-) “Lütuf ile kurtuluş” vaaz etmek başka bir şey “lütuf ile yaşamak” başka bir şeydir. Tanrı’nın size ne kadar çok bağışladığını (Matta 18:21-33, Luka 7:36-47) sıklıkla hatırlamaya ihtiyacınız vardır. Bu da sizi Tanrı’ya karşı daha fazla minnettar yapar. Çünkü insani yönünüz size yapılan hataların veya kötülüklerin listesini çok kolay yapabilecekken size yapılan iyilikleri çabuk unutmaya meyillidir.

Yine insani yönümüz bizim başkalarına yaptığımız iyilikleri unutmazken başkalarının bize yaptığı iyilikleri çabuk unuttur.

Yaşamınız lütuf ile kurtulmuş biri olduğunuzu tanıklık ediyor mu? Ediyorsa sizler Mesih’in bu dünyaya yazdığı mektuplar gibisinizdir. Ne mutlu size!

Çok olan borcunuz silinmişken sizler bunu başkaları için yapabiliyor musunuz? Eğer Tanrı’nın lütfunu içselleştirebilmişseniz bunu yapabilirsiniz. Tanrı sizin çok olan borçlarınızı bağışladı; öyleyse sizler de size karşı yapılan şeyleri bağışlayabilmelisiniz. Lütufta yaşamak böyle bir şeydir. Lütufta yaşamak sevgi ile yaşamak, sevgi ile bağışlamaktır. Lütufta yaşamak sevgi ile hizmet etmek, sevgi ile söz söylemektir.

Lütuf ile yaşamaktan uzaklaştıkça *“lütfu hak etmeye çalışarak yaşamak”* hatasına düşersiniz. Bu da sizi yasacı bir yola sürükler. Çünkü bir şeyleri hak etmeyi düşündükçe *“bir şeyler yapmaya çalışırız”*. Ancak lütuf hak edilemez; çünkü bu lütuftur. Romalılar Mektubu (4:4) çalışana verilen şeyin *‘ücret’* olduğunu; çalışan için ücretin *‘hak’* olduğunu söylüyor. Ancak Tanrı size ücret değil, çok daha fazlasını veriyor -buna da **‘lütuf’** diyoruz. Çalışmadan bize verildiği için, hak etmediğimiz halde verildiği için Tanrı’nın iyiliğine **‘lütuf’** diyoruz.

6-) Galatya’daki kiliselerin durumu yanlıştı, kötüye gidiyordu. Böyle özel bir zamanda Pavlus’un kiliseyi uyarırken öfkesini nasıl kullandığını, Kelam’ı vaaz etmekten kaçınmayıp nasıl uyardığını göz önüne alırsanız; emek verdiğiniz bir şeyin bozulduğunu veya yıkılmak üzere olduğunu gördüğünüz zaman sizin duygularınızı dışavurumunuz kime benziyor?

Duygusal tepkilerinizi yapıcı bir şekilde ifade etme refleksi geliştirebildiniz mi? Sizin başladığınız ama başkasının bozduğu bir durum üzerine siz de Pavlus gibi Müjde’yi vaaz edebilir misiniz?

Öfkeniz yangın mı çıkarıyor [*ya da yangını mı körükliyor*] yoksa bir yıkımı engelliyor mu? Öfke, kaygı, karmaşıklık gibi bir durum ortasında bütün bunları Rab'bin Krallığı için kullanabileceğiniz bir fırsat olarak görebilme bilgeliği için ne düşünüyorsunuz?

IV.b. (3:6-4:11)

İbrahim'in Tanrı'ya iman edip aklanması gibi, iman aracılığı ile gelen aklanma bir konu; Yasa'yı aklanma aracı görmek, Yasa'yı tam olarak yerine getirememekten dolayı yargı altında olmak diğer bir konudur. 3:6-4:11 ayetleri boyunca İbrahim'in imanı konusuna bakarak doğru öğretinin savunmasını okuyacağız. İbrahim ve dolayısı ile Eski Ahit'in iman ve aklanma öğretisinden yola çıktığında (3:6-12) Mesih'in yaptığı iş tam olarak anlaşılabilir (3:13-14).

Mesih'ten sonra Yasa'ya nasıl bakacağız? Mesih'ten sonra Yahudiliğin alması gereken şekil Pavlus'un Ferisi geçmişi ve aldığı yüksek eğitim ile net ve öz bir şekilde cevaplanır.

Mesih'e iman ile gelen aklanmayı anlayabilirsek, bunların İbrahim'e verilen kutsama ile ilişkisi daha anlaşılır olacaktır. Bu durumda kutsanmayı alma başka bir şey ve lanetten kurtuluş başka bir şey değildir; lanetten kurtuluş kutsanmayı almanın kendisinde var olan bir şeydir (3:8-10). İbrahim, antlaşma, Yasa konularının Mesih ile ilişkilendirilmesi ile bizler Mesih'ten önceki dini pratiklerin özünde Mesih'e işaret ettiğini görüp, Yasa'ya ruhsal anlamı ile bakmalıyız. Bu da Kutsal Üçlübir Tanrı'nın kurtarışını (3:13-14) ve bu kurtarışın yetkinliğini, eşsizliğini görmemize yardım etmelidir.

Bu yüzden İbrahim'e verilen antlaşmanın doğasını doğru anlarsak, Mesih'in yaptığı işin, bu antlaşmanın geçerli olan ruhsal doğasını görünür bir şekilde ortaya koymak ve bu antlaşmayı kendi kanıyla mühürlemek olduğunu iyi anlarız (3:15-20). Bu yüzden antlaşma ve buna bağlı ola-

rak gelen Yasa insanların değil Mesih'in tamamlayacağı bir konudur (3:21-25). Böylece bizler Ruh sayesinde (3:13-14) Mesih ile birleşmiş ve Tanrı halkına aşılınmış (kiliseye katılmış) kimseler olarak (3:25-29), Mesih'in yapıp tamamladığı bir şeyi eksik kalmış gibi tamamlamaya çalışarak yaşayamayız. Tanrı'nın çocuğu olduğumuza göre Mesih'teki özgürlükte yaşamalıyız (4:1-7). Mesih'ten önce içinde bulunduğumuz durumun kötülüğünü hatırlamalı (4:8) ve Mesih'teki yaşamın üstünlüğüne sarılmalıyız (4:8-11).

3:6 Örneğin, "İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı."

İlave Açıklama (3:6-9)

Acaba bazı dindar Yahudileri, Pavlus'un gittiği yerleri takip ederek Müjde'ye karşıt olan şeyleri öğretmek üzere yola düşüren hareketin arkasında olan düşünce ne idi?

Hem Hristiyanlar hem Yahudiler İbrahim'in Tanrı'dan lütuf almış bir kişi olduğu konusunda yaklaşık olarak aynı düşünmekteydiler. "Ancak Kutsal Yazılar dışındaki bazı Yahudi yorum kitaplarında İbrahim'in Tanrı'daki doğruluğu (aklanma) itaati sonucu kazandığı öğretilmektedir. Yani onlara göre İbrahim'in doğruluğu bir armağan değildi, İbrahim'in doğruluğu kendisinin kazandığı bir şeydi:

Sirak 44:19 İbrahim çok sayıda ulusun yüce atasıdır, Hiç kimse asla İbrahim kadar ünlü olmamıştır.

20 O yüce Tanrı'nın yasasına uymuş, O'nunla antlaşma yapmıştır. İbrahim bu antlaşmayı kendi soyuyla sağlama bağlamış, Büyük sıkıntıdayken antlaşmaya içtenlikle bağlı kalmıştır.

21 Bu nedenle Tanrı Onu izleyecek kuşakların uluslarını kutsayacağına dair İbrahim'e söz verip ant içmiştir. Topraktaki toz kadar onları çoğaltacağına, Onu izleyecek kuşakları yıldızlar gibi yükselteceğine, Onlara miras olarak bir denizden diğerine, İrmaktan dünyanın öbür ucuna dek uzanan toprakları vereceğine dair İbrahim'e söz verip ant içmiştir.

Bazı rabbaylar da İbrahim'in doğruluğu kazanması için on sıkıntıdan geçmesi gerektiğini öğretmekteydiler:

I.Makabiler 2:52 İbrahim yargılandığında sadık olduğu anlaşılmadı mı, Böylece ona doğruluk sayılmadı mı?"⁵⁵

Böylece 3:6 ayeti kendilerine "*biz İbrahim soyundanız; onun çocuklarıyız*" diyerek gururla övünenlere (Matta 3:9)

---

⁵⁵ Ryken, Galatians, s.98

verilen güzel bir cevaptır.⁵⁶ İbrahim'in Tanrı'ya iman etmesi ona doğruluk sayılmıştır. Yani İbrahim bir iş yapmamışken Tanrı'da doğru sayılmış yani aklanmıştır:

Romalılar 4:11 İbrahim daha sünnetsizken imanla akladığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı. Öyle ki, sünnetsiz oldukları halde iman edenlerin hepsinin babası olsun, böylece onlar da aklanmış sayılsın.

12 Böylelikle atamız İbrahim, yalnız sünnetli olmakla kalmayan, ama kendisi sünnetsizken sahip olduğu imanın izinden yürüyen sünnetlilerin de babası oldu.

13 Çünkü İbrahim'e ve soyuna dünyanın mirasçısı olma vaadi Kutsal Yasa yoluyla değil, imandan gelen aklanma yoluyla verildi.

14 Eğer Yasa'ya bağlı olanlar mirasçı olursa, iman boş ve vaat geçersizdir.

15 Yasa, Tanrı'nın gazabına yol açar. Ama yasanın olmadığı yerde yasaya karşı gelmek de söz konusu değildir.

3:6 ayetine 3:7-9 ayetleri ile birlikte baktığımızda söyle-
necek şeyler (Romalılar 4:21-22 *krş.* 9:31-33) yine aynı-
dır...

Romalılar 4:6 Nitekim, **iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin** mutluluğunu Davut da şöyle anlatır...

---

⁵⁶ Galatyalılar 3:1-4:7 ayetleri ile Yuhanna 8:31-47 ayetlerini karşılaştırınız. Mesih'in Yahudilerle İbrahim'in çocuğu olmak konusundaki tartışması bu ayeti çok güzel bir şekilde desteklemektedir. İbrahim'in çocukları olanlar Mesih'e iman edenler; Mesih imanına bir şey eklemeye çalışmadan iman edenlerdir.

3:7 Öyleyse şunu bilin ki, İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir.

Bu durumda İbrahim'in Tanrı'ya yaklaşımda olan şey İbrahim çocuklarında da olmalıdır. İbrahim'in yaşlı ve karısı Sara'nın kısır olması durumu insan gözünde imkânsız ve umutsuz bir durumdu. Ama İbrahim “*birçok ulusun babası olacaksın*” diyen Tanrı'nın vaadine imandan doğan umutla baktı. İçinde bulunduğu umutsuz durum imanının güçlenmesine sebep oldu ve “*Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi*” ve bu iman ile aklanmış sayıldı (Romalılar 4:18-22).

Bu durumda 7. ayet *İbrahim soyundan* olmak ile övünen kimseler için (Luka 3:8) bir anlamda kötü haberdur. Bu ayet ile kendilerine “*İbrahim'in oğulları*” diyenler ile “*İbrahim'in gerçek oğulları*” arasında bir ayrım olduğu ortaya çıkıyor.

Bu durumda Mesih'teki imanda olan kimseler, İbrahim çocuklarıdır. İbrahim çocukları olmamız ile Mesih imanı arasında nasıl bağ kurabildiğimiz 3:26-29 ayetlerinde açıklanıyor. Ya da Mesih imanına sahip olduğumuz için İbrahim'in **gerçek** çocukları olduğumuzu biliyoruz (Yuhanna 8:31-40, Romalılar 4:11-12).

Bundan sonraki ayetlerde İbrahim'in gerçek çocuklarının işlerle kurtuluşa iman edenler değil; İbrahim gibi Tanrı'ya ve O'nun vaatlerine bakarak iman edenler olduğu ortaya konacaktır. Çünkü İbrahim soyu vaade dayanan bir soydur (Romalılar 9:7).

3:8 Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, "Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak" müjdesini önceden verdi.

Kutsal Yazılar bütün ulusların İbrahim imanında aklanaçağına tanıklık etmektedirler. Bu durumda *Yasa-işler-gelenek* ile aklanma aramanın İbrahim'inkine benzer bir iman olmadığı açıktır. Tekvin 12. bölümdeki vaatler (*toprak, korunma, bütün ulusların bu soya aşılması ve kutsamalar*) İbrahim'in soyu ile ilişkilidir (Tekvin 17:19; 22:18). Tekvin 12. bölümdeki vaatler ve kutsamalar İbrahim'e imana dayalı olarak verilmiş şeylerdir. Benzer şekilde İbrahim'e bir soy (*çocuk ve ondan çıkan ulus*) vaadi de yine ona imana dayalı olarak verilmişti:

İbraniler 11:11 İmanla Sara'nın kendisi de vaat edeni sadık saydığından, gebe kalmaya kuvvet buldu; ve yaşı geçmişken çocuk doğurdu.

12 Bundan dolayı da tek bir kişiden, hem de ölü durumda olan birinden, çoklukta göğün yıldızları kadar ve deniz kıyısındaki kum kadar sayısız soy doğmuş oldu.

Böylece etnik bir kökenden olmak, bir aile ya da soyun mensubu olmak, sünnetli olmak, Ferisi (dindar) olmak tek başına vaatlere kavuşmayı garantilemiyordu. Pavlus bu özellikleri "*zarar ve süprüntü*" (Filipililer 3:5-9) sayıyor. Çünkü Yasa işlere dayalıdır, bu işler otomatik bir şekilde yapılabilir olduğu için de imana dayalı değildir. Tanrı'nın açıkladığı kurtuluş ise tıpkı İbrahim örneğinde gördüğü-

müz üzere imana dayalıdır. Böylece bu ayet gözleri ruhsal olana çevrilmiş bir imana işaret etmektedir.

İbrahim'in Tanrı'dan verilen vaatlere iman etmesi gibi, İbrahim soyunun da vaade dayalı olarak İshak ile sürmesi (Romalılar 9:7) gibi, İbrahim'in gerçek çocuklarının Mesih'e olan imana dayanan vaadi almaları için aklanma ve kutsanma müjdeleyen aynı Kutsal Yazı "*bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor*" (3:22). Günahlılığımızı bilmek de Mesih'in kurtuluş vaadine iman gerektiriyor. Böylece İbrahim'in gerçek çocukları Mesih'te (3:16) günahattan özgür kılınmış çocuklar oluyor (4:30-31).

3:9 Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar.

7-8 ayetlerinin sonucu olarak ya da özeti olarak bu ayet karşımıza çıkıyor. İbrahim gibi iman edenler, İbrahim'e verilen vaat ve bereketleri de iman ile alırlar, işler yaparak değil. Bu ayet "*İbrahim'le birlikte kutsanan kişiler kim?*" sorusunu akla getirebilir. Cevap açıktır: İbrahim gibi iman edenler İbrahim soyu (İbrahim çocukları) oluyorlar (3:13-14; 4:28). Ve yerin bütün uluslarından (Matta 28:19) böyle bir iman sahibi olan kimseler "*İbrahim'e verilen vaat ve kutsanmaya paydaş olmuş kimseler*" oluyorlar (Tekvin12:3; 18:18).⁵⁷ Bu ayet bizleri Mesih'in çarmihına

---

⁵⁷ Bu da "*yalnızca Mesih'e iman ve itaat eden kişiler değil (Markos 16:15-16, Elçilerin İşleri 8:37-38), fakat anne ve babadan birisinin ya da her ikisinin de imanlı olduğu ailelerin bebeklerinin de vaftiz edilmesini*" daha açıklar ve anlaşılır kılmaktadır (Tekvin 17:7-8, Galatyalılar 3:9, 14, Koloseliler 2:11-12, Elçilerin İşleri

bakmaya yönlendiriyor. Çünkü bu ayet “iki topluluğun” yani Yahudi olanlar ve Uluslardan olanların nasıl kutsandığını anlamamıza yardım ediyor.

Zaman dolunca Yasa altında doğan Tanrı'nın öz oğlu (4:4-5), çarmıh aracılığı ile Yahudi olan ve Yahudi olmayan diğer ulusları Tanrı ile barıştırmak ve birbirleri ile barıştırmak için gelmiştir. Bunun için de Mesih Kutsal Yasa'yı kendi bedeni aracılığı ile çarmıhta tamamlamıştır. Öyle ki, kimse Kutsal Yasa'yı tam ve mükemmel olarak yapamaktan dolayı yargı ve lanet altına girmesin; ama Mesih'in kurtarıcı işine iman ederek, Yasa'nın işleri aracılığı ile değil, Mesih'e iman aracılığı ile kurtuluşa kavuşsun (Efesliler 2:14-16).

Geleneksel olarak Yahudilikte “*Yasa'nın işlerini yapıyorum; demek ki günahkâr değilim*” şeklinde bir inanış vardı (Luka 18:9-12). Böylece bu ayet işler ile değil iman ile İbrahim çocukları olmayı vurguluyor. Böylece bereketleri ve vaatleri etnik olarak İbrahim soyundan olanların almasının söz konusu olmadığı ama Mesih'teki lütfa iman edenlerin İbrahim'e verilen vaatlere ve bereketlere paydaş olması gerçeği açıklığa kavuşuyor.

2:38-39, Romalılar 4:11-12, I.Korintliler 7:14, Matta 28:19, Markos 10:13-16, Luka 18:15).

İlave Açıklama (3:10-14)⁵⁸

1-) Yahudiler 'ağaç üzerine asılmanın lanet ve kirlilik' olduğunu iyi biliyorlardı:

Tesniye 21:22 "Eğer bir adam bir günahtan ötürü ölüm cezasına çarptırılıp öldürülür ve ölüsü ağaca asılırsa,
23 ölüyü gece ağaçta asılı bırakmamalısınız.
O gün kesinlikle gömmelisiniz. **Asılan kişi Tanrı tarafından lanetlenmiştir.** Tanrınız RAB'bin mülk olarak size vereceği ülkeyi kirletmeyeceksiniz.

Bu yüzden Amorlu kralların ölümü hakkında da aynı şeyi görüyoruz (Yeşu 10:26-27). Krallar ağaca asılarak öldüğü için lanetli idiler. Ve cesetlerin hava kararmadan önce gömülmesi gerekiyordu. Cesetleri daha fazla bekletmek, lanet ile ülkeyi kirletmek anlamına gelecekti (Yuhanna 19:31).

Böylece bu ayetler Yahudilerin lanet ve kirlilik olarak gördüğü ağaç üzerinde asılma konusunu Tanrı'nın nasıl bir bereket ve kurtuluşa dönüştürdüğüne dikkat çekmektedir.

---

⁵⁸ Ryken, Philip Graham. Galatians, P&R Publishing, New Jersey, 2005. s. 115-116

2-) Tesniye 27:26 "Bu yasanın sözlerine uymayan ve onları onaylamayana lanet olsun! "Bütün halk, 'Amin! diyecek."⁵⁹

O dönemde birisi kırbaç cezasına çarptırılırken hahamlar yüksek sesle Yasa Kitabından lanetleri okurlardı. Pavlus da Yahudilerin çok iyi bildiği "lanet" konusunu bu ayetlerde tersine çevirerek Mesih'in acıları ile bize bağışlanmış olan zafere dikkatimizi çekiyor. Ve Yine Pavlus beş kez otuz dokuz kırbaç ile cezalandırıldığından (II.Korintliler 11:24) bütün yazılarında lanet, ceza, Mesih'in zaferi konusunu çok özenli bir şekilde lütuf ve kurtuluş konusu ile ilişkilendirmektedir.

3:10 Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir."

3:10 İlave Çalışma Notu

- WIA.VI/6, WUI.93, 96, 152

- WKİ.84. *Her günahın hak ettiği şey nedir? Her günah hem bu yaşamda ve hem de [bundan sonraki] gelecek olanda Tanrı'nın gazabını ve lanetini hak eder.*⁶⁰

---

⁵⁹ Ryken, s. 106-107

⁶⁰ Efesliler 5:6, Galatyalılar 3:10, Yeremya'nın Mersiyeleri 3:39, Matta 25:41

- *Hİ.62. Niçin yaptığımız iyi işler bizleri Tanrı'da doğru yapamaz ya da en azından doğru sayılmamıza yardım etmez? Çünkü Tanrı'nın sınamasından geçebilecek doğruluk tamamıyla mükemmel olmalı ve ilahi yasanın ölçülerine her şekilde uymalıdır.*¹

*Bu yaşamda yapabileceğimiz en iyi şey bile mükemmel değildir ve günahla lekelenmiştir.*²

1 Romalılar 3:20, [Tesniye 27:26], Galatyalılar 3:10

2 İşaya 64:6

2:16 ayetinde de vurgulanan aynı konudur. Böylece 3:10-11 ayetleri birbirini tamamlar: 3:10 “*Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir*” diyerek ‘ölüm ve kölelik’ vurgusu yaparken 11. ayet “*İmanla aklanan yaşayacaktır*” diyerek ‘kurtuluş’ vurgusu yapar.

Bu durumda Yasa ve işler merkezli bir kurtuluşa inananların önünde bir engel vardır. Yasa'da yazılı olan emir ve yasakları sürekli bir şekilde yerine getirememek yargı ve lanet altına girmek demektir. Bu durumda Yasa ve işler ile kurtuluş aramanın insanı götüreceği yer yıkımdır.

Bu durumda 10. ayette “*Yahudilerin diğer uluslardan üstün olmadığını; doğru tek bir kişi bile olmadığından Tanrı katında iyilik eden bir kimsenin de olmadığı*” (Romalılar 3:9-18) açıklığa kavuşuyor. Burada “*Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenler*” olarak bahsedilen dindar Yahudilere ve özellikle yasayı iyi bildiklerini düşünen Ferisiler'e güçlü bir mesaj vardır. Bu durumda Ferisiler'in aklına Tesniye 27:11-26; 28:15-68 (29:12-30:20) bölümlerindeki ayetler gelecekti. Böylece Pavlus Tanrı'nın yargısını

onların iyi bildiği bir bölüm ile hatırlatmayı uygun gördü (WIA.XV/4) ve Yasa'yı bilmenin ya da buna sahip olmanın laneti kaldırmadığını göstermiş oldu. Yasa'nın kendisi laneti kaldırmıyor.

Bu durumda Kutsal Yasa mükemmel olduğu için, kendi işlerine ve dolayısı ile kendi doğruluğuna güvenenlerin ağızını kapatmış olmaktadır (Romalılar 3:19). Çünkü Yasa mükemmel (Romalılar 7:14) ise herkesin günah işlemiş olması kaçınılmazdır. Ve günah işlemenin de Tanrı'dan ayrı kalmayı getireceği açıktır (Romalılar 3:23).

Bu durumda Kutsal Yasa'ya baktığımızda "*tam olarak yapamayacağımız kadar çok mükemmel*" olduğunu görmemiz lütfu anlamamız için çok önemlidir (Romalılar 7:22-25). Yasa'nın mükemmelliği karşısında gördüğümüz şey "*Tanrı lütf etmezse kurtulamayacağımız*" düşüncesi olmalıdır.

Bu durumda işlerle kurtuluş öğretenlere Pavlus'un 1:8-9 ayetlerindeki karşı çıkışının Tanrısal bir uyarı olduğunu daha net bir şekilde görebiliyor musunuz? Yasa, işler ve gelenek ile kurtuluşa inanmak bir anlamda kişinin kendisini Mükemmel ve Ruhsal olan Yasa karşısında Yeterli Görmesi; yani kişinin kendi standartlarını Tanrı'nın standartlarında görmesi ile eş anlamlıdır.

Kişiler mükemmel olan Yasa'ya baktıklarında görmeleri gereken şey Mesih'in bizler için olan fedakarlığı olmalıdır; kişiler mükemmel olan Yasa'ya baktıklarında Mesih'in Yasa'yı bizler yerine tutmasından dolayı şükran duymak olmalıdır; kurtuluşumuzun, çarmıhın acı, utanç

ve lanetine katlanmış Mesih'e ne denli bağılı olduğunu görmek olmalıdır.

Bizlerin Yasa'ya uyma çabalarımız Mesih'e duyulan bağılılığın ve şükranın ifade edilmesinden öteye gidemez. Adam öldürmediğimiz için günahkâr olmadığımızı düşünemeyiz; yapmamız ve yapmamamız gerekenleri Mesih'teki kurtuluşumuza duyduğumuz şükrandan dolayı yaparız.

3:11 Tanrı katında hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır. Çünkü "İmanla aklanan yaşayacaktır."

3:11 İlave Çalışma Notu

- WIA.VII/3. Günaha düşmüş olan insan, bu antlaşma yoluyla yaşayamadığından Rab, ikinci bir antlaşma yapmaktan hoşnut oldu. Bu antlaşmanın adı lütuf antlaşmasıdır. Rab böylece günahlılara İsa Mesih aracılığıyla karşılıksız olarak yaşam ve kurtuluş sundu. Kurtulmaları için onlardan Kendisine iman etmeleri şartını koştı. Onları inanmaya istekli kılmak ve bunu yapabilmelerini sağlamak için sonsuz yaşama kavuşturulmak üzere belirlenenlerin tümüne Kutsal Ruh'unu vermeyi vaat etti.

- WUI.73. İman, bir günahkârı Tanrı karşısında nasıl aklar? İman sadece her zaman için kendisiyle birlikte gelen diğer lütuflardan ya da bunun meyveleri olan iyi işlerden ötürü bir günahkârı Tanrı karşısında aklamaz, iman lütfu ya da bunun her hangi bir işlevi, kişinin aklanması için kişiye sayılmış değildir; ancak bu iman yalnızca günahkârın Mesih'i

ve O'nun doğruluğunu kabul etmede ve uygulamada kullandığı bir araçtır.

Sadece Tanrı'da yaşayan iman, Tanrı'da doğru iman zaferlidir; çünkü Mesih'in Çarmıhı Zaferlidir.

Bu ayetle 2:16 ve 3:6-10 ayetlerinin mesajı özetlemiş ve yinelenmiş olur; Tanrı'nın Yasa'sı mükemmel olduğu için insandan sadece işleri ile değil, sözleri ve düşüncesi ile birlikte tam bir itaat bekler ve en küçük günahı bile yasaklar.

Eğer “Tanrı'ya karşı günah işlemeyen tek kişi bile yoktur” ise (I.Krallar 8:46); eğer “iyi işlerine rağmen suçlar ve günahlardan dolayı kimse Tanrı önünde aklanmaz” ise (Mezmur 143:3; 130:3); eğer “yeryüzünde hep iyilik yapan, hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur” ise (Vaiz 7:20); eğer “iyi işlerimize rağmen hepimiz murdar olanlara benzediysek” (İşaya 64:4) **Tanrı katında hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır.**

Bu durumda bizler Tanrı katında “yoldan sapmış kimse-ler iken” bizler imanla aklanalım –öyle ki, yaşayalım- diye Mesih hepimizin suç ve cezasını yüklenmiştir (İşaya 53:6).

Bu durumda geriye *sadece iman* kalıyor. İnsanın kendi yaptığı işlere, insanın kendi çabasına bağlı olmayan, Tanrı'nın lütfuna dayalı iman; Yasa'yı asla tam mükemmel yapamadığımız için bunu bizim yerimize yapan Mesih'e iman; Mesih diri olduğu için diri iman; Mesih zaferli olduğu için de zaferli iman...

Diğer yandan 3:22-24 ayetlerinde Yasa'nın bir Kurtarıcı bekleyişi içinde olmamız üzere verildiğini okuyoruz. Çünkü Yasa'yı okuyan kişi Yasa'dan günaha tutsak olduğunu görecekti. Böylece Yasa'yı okuyan kişi kendisinden daha üstün bir kurban, kendisinden daha üstün olan bir Kurtarıcı'ya bakacaktı.

Hİ.21. Gerçek iman nedir?

Gerçek iman

Tanrı'nın kendi Sözü'nde gerçek olarak açıkladıklarına

yalnızca bilgi ya da bilinçsizce bir inanış değildir;²

Kutsal Kitap³ aracılığı ile Kutsal Ruh'un⁴ bende yarattığı (içimde var ettiği),

başka bir katkı olmadan İsa Mesih aracılığı ile bizler için kazanılan⁵

başkaları için değil, fakat benim de⁶

işlediğim günahların bağışlandığı

Tanrı önünde sonsuza dek aklandığım

ve kurtuluş için kabul edildiğim,⁷

derin-köklü bir emin olmadır.⁸

² Yuhanna 17:3, 17, İbraniler 11:1-3, Yakup 2:19

³ Romalılar 1:16; 10:17, I.Korintliler 1:21

⁴ Matta 16:15-17, Yuhanna 3:5, Elçilerin İşleri 16:14

⁵ Romalılar 3:21-26, Galatyalılar 2:16, Efesliler 2:8-10

⁶ Galatyalılar 2:20

⁷ Romalılar 1:17, İbraniler 10:10

⁸ Romalılar 4:18-21; 5:1; 10:10, İbraniler 4:14-16

3:12 Yasa imana dayalı değildir. Tersine, "Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır."

Yasa'yı yaşamaya çalışırken (yaparken) "işler" görünür bir şekilde belli oluyor. Ama yürekte ve akılda yaşanan şeyler Tanrı için önemsiz değildir. Yasa'da yazılı olan emir ve yasakları yerine getirmek (*yapılması gerekenleri yapmak, yapılmaması gerekenleri yapmamak*) yani 'işler' her zaman imanı gerektirmez. Kişi kendisine bildirilen şeyi bir şekilde yapar, bunu yaparken de bazen işlerinin diğerlerine göre kalitesine bakarak gurura bile düşebilir.

Yani 'işler' ile meşgul gördüğümüz bir kişinin Tanrı ile yakın bir diyalog içinde olduğu sonucuna varamayız. 3:6-11 ayetlerinde açıkladığımız şekliyle *sadece Mesih* aracılığı ile olan iman Tanrı ile bozulmuş olan ilişkiyi yenileyebiliyor. Yasa işlere dayanırken iman ise Mesih'teki lütfaya dayanıyor.

Çalışana verilen ücret lütuf değildir (Romalılar 4:4); ama 'Tanrı'nın lütfu ile kurtulduğumuza iman' Müjde'de açıklandığı üzere Mesih'e dayalı olan imandır. Bu yüzden insanların 'işler' konusundaki eksikliği, başarısızlığı, güçsüzlüğü, isteksizliği, isyanı, itaatsizliği sebebi ile İbrahim'e verilen vaat ve miras İbrahim'in büyük soyu için imana bağlanarak güvence altına alınmıştır (Romalılar 4:16-17).

Böylece Tanrı'nın Mesih'teki lütfu ile kurtuluşa dayanan iman sayesinde, Yasa'nın gereklerini tam yapan Mesih

sayesinde sonsuz yaşamımız vardır –Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır.

3:13-14 İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" diye yazılmıştır.

3:13-14 İlave Çalışma Notu

- WİA.XIX./6 Gerçek imanlılar işler antlaşmasında olduğu gibi her ne kadar yasa altında olmasalar, bunun aracılığıyla aklanıp ya da mahkûm edilmeseler de; bu yasanın diğerlerine olduğu gibi kendilerine de büyük yararı bulunmaktadır; çünkü Tanrı'nın isteğini ve onların sorumluluklarını açıklayan bir yaşam buyruğu olarak onları yönlendirir ve bu yasaya uygun bir şekilde yürümeye bağlar; bunun aracılığıyla aynı zamanda doğalarının günahlı kirliliklerini görürler; böylece kendilerini buna göre değerlendirdiklerinde günahlılıklarının daha derin bilincine ulaşırlar, bu nedenle alçalırlar ve gûnahtan daha da nefret ederler, Mesih'e ve O'nun itaatinin mükemmelliğine ne denli gereksinimleri olduğunu daha açık bir şekilde görürler. Aynı şekilde yasa, günahı yasakladığından, yeniden doğmuş kişiler için de düşmüşlüklerini kontrol altına almalarında onlara fayda sağlar: içindeki tehditler, günahlarının aslında ne tür bir ceza gerektirdiğini; ve her ne kadar yasada belirtilen bu lanetlerden artık özgür olsalar da, günahın sonucu olarak bu yaşamda kendilerini ne gibi güçlükler bekleyebilecek-

rini onlar gösterir. İçindeki vaatler de, aynı şekilde, Tanrı'nın itaate ne kadar değer verdiğini ve bunlara uyulması sonucu ne tür bereketler bekleyebileceklerini onlara gösterir: ancak bu, işler anlaşmasında olduğu gibi kazanılmış bir hak olarak verilmez. Dolayısıyla kişinin, yasanın teşvikine uyarak günahattan kaçınıp, iyilik yaparak diğerlerinden farklı olması ne lütfun, ne de yasanın altında bulunduğunun bir kanıtıdır.

- Hİ.39. **Başka bir ölüm şekliyle ölmek yerine 'Çarmıha gerilmek' önemli mi?** Evet. Çarmıh ölümü Tanrı tarafından lanetlendiğinden bu ölüm benim üzerimde olan laneti O'nun yüklendiğine beni ikna eder.⁷

⁷ Galatyalılar 3:10-13, Tesniye 21:23

Vaftizci Yahya'nın "**dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!**" şeklindeki tanıklığı (Yuhanna 1:29) 3:13-14 ayetlerinin anlatmak istediği şeyi işaret etmektedir:

Koloseliler 2:13 Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı.

14 Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı anlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı.⁶¹

---

⁶¹ Romalılar 4:25; 5:8, II.Korintliler 5:21, Romalılar 3:23 Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. 24 İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. 25-26 Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu...

Günah ve yargıdan kurtuluş⁶² son çağda gerçekleşen bağımsız bir olay değildir. Mesih'in kurtarıcı işine bakarken Tanrı'nın İbrahim ile yaptığı antlaşmayı hatırlamak, Tanrı'nın bütün tarihi nasıl yönetip yönlendirdiğini; bütün yaratılışı nasıl bir süreç ile Mesih'in mutlak krallığına hazırladığını düşünmemize sebep olmaktadır.

Mesih imanı ile bütün uluslar İbrahim'e verilen kutsamalara paydaş olacaklardır [*Mesih ve çarmıhu üzerine olan iman ile*]. Bu ayetlerdeki "**Ruh'u imanla alalım**" ifadesi ile Mesih'in bedeni olan kiliseye aşılmanın, Tanrı'nın ev halkına katılmanın, kurtuluş güvencesine kavuşmanın çarmıhın sonucu olarak doğduğunu görmekteyiz.

Böylece Galatya'daki imanlıların Kutsal Ruh'u nasıl almış olduğunu hatırlamaları yanında (3:1-5) iman ile kavuştukları Kutsal Ruh'un kendileri için ne büyük bir güvence – *oğulluk güvencesi* (4:6)- olduğunu düşünmeleri gerekirdi. Çünkü lütfun Ruh'tan başka bir güvencesi olamazdı:

Efesliler 1:13 Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda **mühürlendiniz.**

14 Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın **güvencesidir.**

II.Korintliler 1:22 O bizi mühürledi ve yüreklerimize **güvence** olarak Ruh'u verdi.

Efesliler 4:30 Tanrı'nın Kutsal Ruhunu kederlendirmeyin. **Kurtuluş günü için o Ruh'la mühürlendiniz.**

---

⁶² 1:4 ayeti altındaki WİA.XX/1 açıklamasına bakınız.

Hİ.53. Kutsal Ruh'la ilgili olarak neye inanıyorsunuz?

İlk olarak, O, Baba ve Oğul gibi sonsuz Tanrı'dır.¹

İkinci olarak, O bana gerçek iman aracılığı ile beni Mesih'e ve O'nun bütün bereketlerine paydaş kılsın,³
beni teselli etsin,⁴
ve sonsuza dek benimle kalsın diye.⁵
kişisel olarak verilmiştir.²

¹ Tekvin 1:1, 2; Matta 28:19; Elçilerin İşleri 5:3, 4; (I.Korintliler 3:16)

² Galatyalılar 3:14, (I.Petrus 1:2)

³ Yuhanna 15:26; Elçilerin İşleri 9:31

⁴ Yuhanna 14:16-17, I.Petrus 4:14

⁵ I.Korintliler 6:19; II.Korintliler 1:21-22; Galatyalılar 4:6, (Efesliler 1:13)

Böylece Mesih yeryüzündeki hizmetindeyken Yahudiler ve diğer uluslara olan hizmeti, çarmıh zaferinden sonra imanlılar ve Ruh sayesinde birlikte yayılmaktaydı (Yuhanna 12:20-24, Elçilerin İşleri 2:1-3, 9-11). Galatyalılar zaten kendi ilk iman tecrübelerinden bunu biliyorlardı.

Bu durumda 3:8 ayetindeki **“ulusların işlerle ya da Yasa ile değil, iman ile aklanacağı”** hakkındaki bildiri ile İbrahim'in yaşadığı tecrübenin paralel olduğuna dikkat edin.

İbrahim Tanrı'ya itaati ile yani imanı ile vaat ve bereketlere kavuşmuştu:

Tekvin 18:18 «Kuşkusuz İbrahim'den büyük ve güçlü bir ulus türeyecek, yeryüzündeki bütün uluslar onun aracılığıyla kutsanacak.

Tekvin 22:18 Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin.»

Böylece uluslar Mesih'e iman ettiğinde İbrahim'e verilen vaadin nasıl gerçekleştiğine tanık oluyoruz.

İlave Çalışma Notu

WİA.VII./5. Bu antlaşma, yasanın ve Müjde'nin altında farklı biçimlerde yürürlüğe konmuştu. Yasa'nın altındayken vaatler, peygamberlikler, kurbanlar, sünnet, fısıh kuzusu ve diğer kurallarla Yahudilere ulaşmıştır. Bunların hepsi Mesih'e işaret etmektedir. O zaman bu biçimler, Kutsal Ruh'un işlevi aracılığıyla günahların tümüyle bağışlandığı ve sonsuz kurtuluşun sağlandığı Mesih vaadinde seçilmişleri eğitmek ve bina etmek için yeterliydimler. Ve buna da Eski Ahit adı verilir.

6. Müjde altında ise, Tanrısal doluluğun beden almış hali Mesih görüldüğü zaman bu antlaşmanın kuralları, Söz'ün duyurulması, vaftiz ve Rab'bin Sofrası sakramentleri halini almıştır. Bunlar sayıca az; daha yalın, daha az bir dışsal yüceliğe sahip olsalar da özünde daha büyük bir doluluk, kanıt ve ruhsal yeterlilikle hem Yahudilere hem de Yahudi olmayan bütün uluslara sunulmuştur. Ve buna da Yeni Ahit adı verilir. Dolayısıyla bunlar özde ayrı olan iki lütuf antlaşması değildir; çeşitlilik gösteren tek ve aynı antlaşma-

dır.

Diğer yandan bu ayetlerde “*Mesih’in lanetlenmesinin sonucu olarak bizlerin lanetten kurtulması yani bizlerin Yasa’nın lanetinden kurtulması*” konusuna gelince (Tesniye 27:11-30:20); yasacı sahte öğretmenler “**Yasa’nın lanetinin**” ne demek olduğunu iyi biliyor olmaları gerekirdi. Yasa’da yerine getirilmeyen şeyler antlaşma altındaki İbrahim çocuklarına lanet getirecekti. Bu durumda İbrahim soyunun üzerinden bu laneti kaldıran Mesih değildi ise başka bir kimse de bunu kaldıramayacaktı. Bu durumda Mesih’teki lütuf ile kurtuluşa dayanan Müjde’deki imana yasacı ilaveler yapmaya çalışmak kişilerin üzerine lanet getirecekti (BİA.26).

3:10 ayeti insana lanet altında olduğunu gösterirken, 13-14. ayetler “Müjde!” diyerek lanetin Mesih’te insan üzerinden kalktığına dikkat çekmektedir. 3:10 ayetinde bahsedilen lanetin Mesih’te (3:16) kalkması sayesinde İbrahim’e verilen kutsamalara bizler de paydaş oluyoruz (krş. 4:4-5; 3:6-9, 29).

3:7-14 İlave Çalışma Notu

- *Tanrı’nın İnsanla Antlaşması; WİA.VII/5.*
- *WİA.XI/1. Tanrı, etkin olarak çağırdığı kişileri, aynı zamanda karşılıksız olarak akladı: bunu, onların içine doğruluk koyarak (kendi doğalarına doğruluk doğasını karıştırarak) değil ama günahlarını bağışlayarak ve onları doğru kişiler sayıp kabul ederek; ne onların içlerinde gördüğü ya da onlar tarafından yapılan herhangi bir şeyden; ama yalnızca Mesih’in uğruna; ne de içlerine inanma eylemi olan iman ya da kendilerine*

doğruluk olarak sayılabilecek her hangi bir itaatkarlık koyarak değil; ama Mesih'in itaatini ve tatminini onların sayarak yaptı, bu kişiler O'nu ve O'nun doğruluğunu iman aracılığıyla aldılar ve iman aracılığıyla bunlara dayandılar (güvendiler); o iman ki kendilerinden kaynaklanmamıştır ama Tanrı'nın armağanıdır.

*- WUİ.34. **Lütuf antlaşması Eski Ahit altında nasıl ortaya konmuştu?** Eski Ahit altında lütuf antlaşması vaatler, peygamberlikler, kurbanlar, sünnet, fışh ve diğer semboller ve uygulamalar ile ortaya konmuştu ve bunların hepsi, kendisi aracılığıyla sonsuz yaşama ve günahlardan mutlak özgürlüğe sahip oldukları ve geleceği vaat edilen Mesih'i önceden simgeliyordu ve seçilmişleri, vaat edilen Mesih'e olan imanlarında bina etmede o zaman için yeterliydi.*

İlave Açıklama

1-) Belki İsrail gibi, inancını ailenizden aldınız; belki Galatyalılar gibi inancınızı kendiniz seçtiniz. İlkinde "biz zaten imanı biliyoruz" şeklinde kendine bir güven ve gurura düşme tehlikesi vardır. Eğer kişiler ailelerinden aldıkları on doğru uygulamanın yanında bir de yanlış uygulama almışlarsa, atalarından aldıkları yanlışları kendilerinden sonraki kuşağa miras bırakma tehlikesi vardır. İkincisinde ise inancın tarihsel boyutunu görememek yanında, inancın temellerini henüz yeni öğreniyor olmaktan ya da inancın öğretisini baştan sona dikkatlice araştıramamış, tam bile-

miyor olmaktan dolayı çok değişik yollara sapma tehlikesi vardır.

Bu durumda sizin tehlikelerden korunma yolunuz nedir?

2-) Galatya'daki kiliselerin Kutsal Ruh'taki tecrübesi, sevinci bir süre sonra kayboldu. Pavlus da onlara mektup yazarak uyardı. Sizin ilk iman tecrübenizdeki sevinciniz ne durumda?

Sevinciniz kaybolursa, iman hayatında devam edemezsiniz. Mesih'in bedenine aşılınmış olmanın verdiği sevinç, Mesih'teki bereketlere hep birlikte paydaş olmanın verdiği ruhsal doygunluk sizin iman hayatında devam etmeniz için doğru bir Kelam bilgisi ile el ele gitmelidir. Mesih'e iman ile yaşanan güvence, kurtuluş güvencesine sahip olmanın verdiği umut ve sevgi ile Kelam'a baktıkça da bu sevincinizde ve umudunuzda yenilenirsiniz. Aksi takdirde sevincinizden uzaklaşmanız ile Tanrı'dan uzaklaşmanız el ele giden bir şey olabilir. Bu yüzden sevincinizi Kelam temelinde korumalısınız.

3-) Bugün belki de kendilerini pastor olarak tanıtan ama Mesih'in Müjdesi'nden uzak bir öğretileri veren kimseler kilisenize ziyarette bulunmuyor ya da bulunamıyor. Ancak bu durum yanlış öğ-

retinin sizden uzakta olduğu anlamına gelmiyor. Sizler dünya görüşü ve/veya toplumsal kültürün kendisinde Müjde'ye aykırı olan şeyleri nasıl ayır- rıyorsunuz?

Dünya kültürü, gazete, televizyon, radyo gibi ile- tişim araçları çoğunlukla Müjde'den farklı bir gö- rüş içindedir. Çocuklarınızı böyle etkilerden ko- rumak için neler yapıyorsunuz?

4-) "*Mesih'e iman ile kurtuluş; lütuf ile kurtuluş; sa- dece lütuf*" gibi sözleri sıklıkla duydunuz -en azından bu mektup boyunca. Lütuf ile kurtuldu- ğunuza inanıyor olabilirsiniz. Ama lütuf ile yaşı- yor musunuz? Siz bir hata yaptığınızda bağış- lanmayı bekliyorsunuz da size bir hata yapıldı- ğında lütufkârca bağışlayabiliyor musunuz?

Sizde olan imkânların sizinle aynı fikirde olma- yan iman kardeşlerinizde olması için de çalışıyor musunuz? Ya da hizmet ve vizyon konusunda sizden farklı düşünen kimselerle sahip oldu- ğunuz imkânları lütufkârca paylaşabiliyor musu- nuz?

Bir zamanlar Tanrı'nın Yasası'na karşı bir şekilde yaşarken, Yasa'nın lanetinden Mesih'te kurtul- duğunuzu biliyorsunuz ve bunun için şükredi- yorsunuz. Kendi hatalarınıza bakışınızla başkala-

rının hatalarına bakışınız arasında bir fark var mı? Lütuf ile kurtulmuşluğunuz gündelik yaşamda kendisini nasıl belli ediyor?

Hristiyanlar olarak yaşamlarımız Tanrı ile barışmış bir kimse olduğumuzu ilan etmeli; sözlerimiz ve eylemlerimiz kölelikten özgür kılınmış bir kimse olduğumuza tanıklık etmeli; Tanrı önünde "kutsal, lekesiz ve kusursuz" biri olarak kabul edildiğimizi unutmadan yaşamalıyız:

Koloseliler 1:20 Mesih'in çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla esenliği sağlamış olarak yerdeki ve gökteki her şeyi O'nun aracılığıyla kendisiyle barıştırmaya razı oldu.

21 Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız.

22 Şimdiyse Mesih sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz olarak çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı.

23 Yeter ki, duyduğunuz Müjde'nin verdiği umuttan kopmadan, imanda temellenip yerleşmiş olarak kalın...

Öyleyse gündelik yaşamın her alanında insanların hatalarına, bilgisizliklerine karşı yaşamlarımız lütufkârca davranışları benimsemiş bir şekilde devam etmelidir.

5-) Unutmayın, siz iman ettiğiniz için size de Kutsal Ruh bağışlandı. Tanrı'yı hoşnut etmek için yaşarken, gayretleriniz lütfu kazanmak için yapılan eylemlere dönüşebilir. Tanrı sizdeki Mesih'i seviyor, sizi kabul ediyor. Tanrı imanınızdan hoşnut olduğu için siz henüz bir iş yapmamışken bile sizden hoşnuttur. Bu durumda sizin de her durumda, Tanrı'nın sizin için olan hoşnutluğunu hatırlayıp şükran ve sevinçle devam etmeniz gerekir.

Sizler de kilisedeki iman kardeşlerinizin yaptıkları iyi işlerde Mesih'i görmeli, yapılan yanlışlarda Mesih'in o kişi üzerindeki laneti kaldırdığını bilerek o kişiye sağ elinizi uzatabilmeli, o kişi için Mesih'in şifa veren eli olmayı severek isteyebilmelisiniz –*özellikle size karşı yapılan yanlışlarda*. Lütufta yaşadığınızın daha açık bir işareti yoktur. Sadece "*Lütfu inanıyorum*" demek kolaydır.

6-) Galatyalılar Mektubunun buraya kadar olan kısmında ortaya çıkan şey çok açıktır: Kutsal Yazılar düzenli okunmalı ve araştırılmalıdır. Ama Tanrı'daki sevinç ile yaşamaya devam etmek için bu bilginiz özellikle bireysel olarak duaya ve tapınmaya dönüşmemiş ise bilginizin gurura dönüşme riski vardır. Ya da çok çabuk bir şekilde ayetleri başkasını yaralamak ya da yargılamak

için bir kılıç gibi kullanma tuzağı içine düşebilirsiniz. Bilginiz bir diğerinin cehaletini yüzüne vurmak için değil, diğerlerinin zayıflıklarını güçlendirmek içindir; bilginiz inanan ve inanmayan kimselerin yaralarını sarmak içindir; bilginiz, tecrübeniz, hizmetiniz, dua ile beslenerek karanlığa ışık getirmek içindir.

Bilginizi Mesih'e hizmet eder gibi kilisenin iyiliği için kullanılmadıkça "lütufta yaşadığımız" konusu karanlıkta kalacaktır.

Bu anlamda Mesih'in "Ben kurban değil, merhamet isterim" sözünü (Matta 9:13) Matta'nın elçi olarak seçilmesi ile ilgili okumanın ötesinde, bu sözün doğrudan size de söylenmiş olabileceğini hiç düşündünüz mü? Siz de merhamet dolu olmak için ne kadar dikkat ederseniz, lütuf hakkında o kadar doğru tanıklık vermiş olursunuz.

7-) Unutmayalım ki, Tanrı'ya yakın olmak için yaptığımız işleri, dua, tapınma, oruç, Kelam okuma ve çalışma, ondalık [sunu, sadaka], paydaşlık ve merhamet hizmetleri gibi Hristiyan hayatı ve Hristiyan tanıklığında büyümemiz için gerekli işleri Tanrı ile paydaşlığın yerine koyma hatasına düşme riski her zaman vardır (3:1-3, 5, 6-9). Bu yüzden lütfu ve iman ile Kutsal Ruh'taki sevincimizi sıklıkla hatırlamak durumundayız.

Sadece bize yenilenmeyi Kutsal Söz ile birlikte çalışan Kutsal Ruh'un getirebilir.

Kutsal Yazılar'a bakarken, emir ve yasakları okurken Mesih gibi yaşam ve tanıklıkta ilerlemek için, lütuf açısından düşünme ve lütüfkâr bir şekilde davranma alışkanlığı geliştirmeliyiz. Daha iyisini gelecekte yapmayı istediğiniz ve düzeltmeye çalıştığınız hatalarınızı ve başkalarının hatalarını değerlendirme pratiğinde gelişmek için ihtiyacınız olan şey Kutsal Yazılar ile etkin olan Kutsal Ruh'a güvenmektir. Bir yap-yapma listesi olmaksızın kendinizi imanda emin hissetmenin başka bir yolu yoktur.

İşler listesine odaklanan bazıları ise "*sanırım ben değişmeyeceğim*" şeklindeki hayal kırıklıkları ve acılıklar ile yaşamak zorunda kalacaklardır. Bazen böyle kimseler kendilerine karşı yapılan hatalarda "*bu insanlar hiç değişmez*" şeklindeki kesin yargıları yüzünden insan ilişkilerinde başarısız kalacaklardır.

Kişilerin kendisinde olmayan doğru ölçüleri başkalarından görmeyi ve o ölçülerle davranılmayı beklemesi, lütfu bilmeyen dünya için yaygın bir hastalıktır. Kutsal Kitap bize düşmüş olduğumuzu söylüyor. Öyleyse önce kendimizin mükemmel olmadığını kabul etmekle insanı sevme ve

bağışlama konusunda lütufkâr olmayı öğrenebilir; uzlaşma ve dayanışma içinde yaşayabiliriz.

8-) 3:10 Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir."

Ferisi ve vergi görevlisinin durumunu hatırlarsak, işlerine güvenen Ferisi yerine günahından pişmanlık duyan vergi görevlisinin aklandığını görüyoruz (Luka 18:9-14). Ferisi Yasa'ya güvendiği için lanet altına giren kimse durumuna düşmüş oldu:

Romalılar 4:15 Yasa, Tanrı'nın gazabına yol açar. Ama yasanın olmadığı yerde yasaya karşı gelmek de söz konusu değildir.

Benliğe dayanan düşünce ile Ferisi kendi standartlarının, kendisini Tanrı önünde kurtuluşu hak eden bir duruma getirdiğini düşünerek boş övünme ve gurura kapılmış oldu. Tövbekar birine merhametle bakması gerekirken küçümseme ile bakan Ferisi'de görülen şey kurtulmuşluğun lütufkâr ve şefkatli yüzünden uzak olarak benliğin/bedenin işidir (5:19-21). Böylece Ferisi "*insanı (komşunu) kendin gibi seveceksin*" emrini çiğnemektedir. Yani yasacı bakış (Tanrı ile ilişki olmaksızın otomatik olarak işlere dayalı kurtuluşa

inanmak) ona lanet, tutsaklık ve ölüm getirdi (Romalılar 8:7; 6:23):

Yakup 2:9 Ama insanlar arasında ayırım yaparsanız, günah işlemiş olursunuz; Yasa tarafından, Yasa'yı çiğnemekten suçlu bulunursunuz.

Gerek 3:10 ayetinin işaret ettiği kimseler gerekse vergi görevlisi ve Ferisi meseli, bize Mesih'in kendisine iman etmeyen kimselere "*Kutsal Yazılar'ı araştırıyorsunuz. Çünkü bunlar aracılığıyla sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır!*" diyerek verdiği cevabı hatırlatmaktadır (Yuhanna 5:39).

Yani '*Yasa-gelenek- işler*' ile devam etmek isteyenlerin durumu tam da buna benzemektedir. Kutsal Yazılar'ın Tanrı'nın Sözü olduğunu biliyorlardı; ve bu yüzden böyle bir '*akli bilmenin*' kendisini iman yerine koyup kurtuluşu kazandıklarını düşünüyorlardı.

Elbette Kutsal Yazılar'ın tümü **Rab'bin kurtuluş, özgürlük duası**dır (II.Timoteyus 3:16-17). Fakat Kutsal Yazılar'a rağmen ortada olan durum, Kutsal Yazılar'dan Mesih'i çıkarmak anlamına gelmekteydi. Ancak Mesih'siz bir yazı da '*Kutsal*' olamayacaktı. Bu yüzden Mesih, Kutsal Yazılar'a iman ettiğini düşünüp de, Kutsal Yazılar'dan

Mesih'i çıkaranlara "Siz Kutsal Yazılar'ı ve Tanrı'nın gücünü bilmediğiniz için yanılıyorsunuz" demiştir (Matta 22:29).

Unutmayın, Mesih açıkça kendisinden önceki Yazılar'ı onaylamıştır (*Bana tanıklık eden de bu yazılardır* -Yuhanna 5:39, Luka 24:27).

Luka 24:44 Sonra onlara şöyle dedi: "Daha sizlerle birlikteyken, 'Musa'nın Yasası'nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar'da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerektir' demiştim."

Ve Mesih, Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da açıkladığı şekliyle imanın gereği olarak "Eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölümler arasından biri dirilse bile ikna olmazlar" demiştir (Luka 16:31).

Ve yine Yeni Ahit, bütün Kutsal Yazılar'ı Mesih ve kurtuluş ile ilişkilendirmektedir (I.Petrus 1:10-11, II.Petrus 1:19-21, Romalılar 1:2-4):

II.Timoteyus 3:14-15 Sense öğrendiğin ve güvendiğin ilkelere bağlı kal. Çünkü bunları kimlerden öğrendiğini biliyorsun. **Mesih İsa'ya iman aracılığıyla seni bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak güçte olan Kutsal Yazılar'ı** da çocukluğundan beri biliyorsun.

Bu yüzden Filipus, Mesih'ten önceki Kutsal Yazılar'ı araştırdığında, gördüğü kişi hakkında Natanel'e "*Musa'nın Kutsal Yasa'da hakkında yazdığı, peygamberlerin de sözünü ettiği kişiyi, Yusuf oğlu Nasıralı İsa'yı bulduk*" demiştir (Yuhanna 1:45 krş. Tesniye 18:15, 18).

Ve yine Pavlus, kral Agripa ve vali Festus önünde savunma yaparken şunları söylemiştir:

Elçilerin İşleri 26:22 Ama bugüne dek Tanrı yardımcım oldu. Bu sayede burada duruyor, büyük küçük herkese tanıklık ediyorum. Benim söylediklerim, peygamberlerin ve Musa'nın önceden haber verdiği olaylardan başka bir şey değildir.

23 Onlar, Mesih'in acı çekeceğini ve ölümden dirilenlerin ilki olarak gerek kendi halkına, gerek öteki uluslara ışığın doğuşunu ilan edeceğini bildirmişlerdi.

Öyleyse bizler Kutsal Kitap'a nasıl bakıyoruz, dikkat etmemiz lazım. Yani Kutsal Kitap'ı bir bütün olarak gördüğümüz, Mesih'in ve elçilerin verdiği mesajın bütünlüğünde olduğu gibi açıkça belli olmalıdır.

Sözlerimiz, vaazımız, yaşamımız, Kutsal Yazılar'ı öğrettiklerini ileri sürerek tutsaklık boyunduruğu

getirmeye çalışan Yasacı sahte öğretmenlere, Mesih'ten bir cevap olmalıdır.

Böylece bütün Kutsal Yazılar'dan Mesih'i çıkararak, Kutsal Yazılar'a Mesih'siz olarak bakanlar işler ile uğraşırken, elçisel öğretiyeye bağlı kalarak yaşayanlar kendilerini '*Tanrı Sözü, dua, tapınma, birlik, paydaşlık, hizmet, tanıklık*' ile belli edeceklerdir:

Koloseliler 3:16 Mesih'in sözü bütün zenginliğiyle içinizde yaşasın. Tam bir bilgelikle birbirinize öğretin, öğüt verin, mezmurlar, ilahiler, ruhsal ezgiler söyleyerek yüreklerinizde şükranla Tanrı'ya nağmeler yükseltin.

Kişiler *Yasa-işler-gelenek* ile kurtulmaya çalıştıkça, yaptıklarının tam olmadığını, mükemmel olmadığını görerek korku ruhu ile esenliklerini kaybederler. Bazen de kişiler kendilerinden daha az iş yapanlara bakarak *-Ferisi ve vergi görevlisi örneğinde olduğu gibi-* gurura düşerler.

Hristiyan yaşamı ise kendisini "*zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı'ya umut bağlamış*" durumda devam ederek belli edecektir (I.Timoteyus 6:17). Mesih'in zaferine bakarak yürümek bu denli farklıdır *-toplumda fark edilebilirdir.*

Sizin yaşamınız bütün Kutsal Yazılar'da Mesih'i görerek yaşayan biri olduğunuza bu denli tanıklık ediyor mu? Kutsal Yazılar'a Mesih'te bakanlar ile Mesih'siz bakanlar arasındaki farkların başka neler olduğunuz düşünüyorsunuz?

9-) Mesih'e iman etmemiz ayrı bir iş, Kutsal Ruh'u almamız ayrı iş değildir. Bize "Mesih'te" her ruhsal kutsama verilmiştir (Efesliler 1:3). Bu yüzden bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır (II.Korintliler 5:17). Yani bir kişi "Mesih'te" ise, ona "Mesih'te" olan her şey verilmiştir -oğulluk; evlat edinilmemiz dahil.

Mesih'e iman ile bize bağışlanmış Kutsal Ruh (3:2, 5), aynı zamanda oğulluk ruhudur; Mesih'in Ruhunun (4:6) bizde bulunmasıdır. Böylece Tanrı Sözü bize Tanrı'nın çocukları olduğumuzu söylerken ve Kutsal Ruh bizde oğulluk ruhu ile kendini belli ederek Tanrı'nın çocukları olduğumuzu onaylar (Romalılar 8:14-16).

Galatyalı kiliselere rahatsızlık veren sahte öğretmenlerin öğretişlerinin tersine Kutsal Ruh armağanı uluslara da iman ile verilmiştir (Elçilerin İşleri 10:44-45). Yahudi ve Grek ayrımı olmaksızın, hepimiz Mesih'te bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik (I.Korintliler 12:13).

Böylece 3:13-14 ayetlerine bakarak Tanrı'nın çocukları olma ayrıcalığı (Yuhanna 1:12; 7:39) hakkında düşünmemiz gerekir. Çünkü bu ayrıcalık bize Mesih'in üstlendiği alçalış, ayartı, çarmıh acıları ve utancı, çarmıh laneti pahasına Kutsal Ruh'ta verilmiştir.

-Böylece kilisenin Mesih'teki tanıklığı Kutsal Ruh ile birliktelikteki paydaşlığa dayanır (Elçilerin İşleri 5:32).

- Göklerdeki Babamız bizi Mesih'te güçlendirmek üzere Kutsal Ruh'ta mesh eder ve kurtuluşumuzun güvencesi olarak bizleri Kutsal Ruh ile mühürler (II.Korintliler 1:21-22, Efesliler 1:13-14; 4:30).

-İçimizdeki Tanrı'nın Ruhu sayesinde Tanrı'nın özel koruması ve ilgisi altındayız (Romalılar 8:9, 14).

-Mesih'te bize bağışlanmış lütuf ile tek Ruh'ta Göklerdeki Babamız'ın huzuruna çıkabiliriz (Efesliler 2:18).

-Mesih'in çarmıhta üstlendiği lanet pahasına bize bağışlanmış Kutsal Ruh'ta (oğulluk ayrıcalığımızda) Tanrı Babamız'ın konutu olmak

üzere Mesih'te bina edilmekteyiz (Efesliler 2:22).

-Ve bizler kötü yürekli olduğumuz halde Tanrı Babamız, Mesih'te (Luka 24:49) bizlere iyi armağanlar verir (Matta 7:11, Luka 11:13).

-Tanrı'nın Ruhü aracılığı ile Mesih içimizde yaşıyor; ve ölümden dirilmiş Mesih aracılığı ile diri yaşamımız olduğunu biliyoruz (Romalılar 8:10-11).

-Bu yüzden Kutsal Ruh'un gücü ile benliğin kötü işlerini öldürebiliriz (Romalılar 8:12-13).

-Ve Kutsal Ruh güçsüzlüğümüzde bize yardım eder; dualarımızda bizim için aracılık ederek dualarımızı arındırıp pak kılarak Tanrı Babamız'a yükseltir (Romalılar 8:26).

Tanrı'nın çocukları olma ayrıcalığı hakkında siz daha neler söyleyebilirsiniz?

Tanrı'nın çocukları olmamız ve Kutsal Ruh'ta yaşam, sizce yaşadığınız çevreye nasıl bir tanıklık olur?

Buraya kadar olan bölümleri göz önüne aldığımızda Pavlus'un neden bu kadar ısrarla konuştuğunu bundan sonraki ayetler açıklamaktadır. Buraya kadar Pavlus yasa-

cılıktan kaçınmak ve lütuf konusuna değinmişti. Bu konuların daha iyi anlaşılması için de İbrahim'e verilen vaat ve antlaşmanın geçerliliğinin ve bu anlaşmanın doğasının iyi anlaşılması gerekiyordu. Çünkü Antlaşmayı iyi anlarsak Yasa'nın yorumunu daha iyi yapabiliriz.

Böylece 3:15-18 ayetleri bütün Kutsal Yazılar'ın (BİA.7) bir uyum ve bütünlük içinde olduğunu kiliseye yeniden hatırlatmaktadır. Antlaşma ve vaatler Tanrı tarafından onaylanmış (mühürlenmiş) olduğundan, daha sonra Yasa'nın gelmesi antlaşmayı bozamamaktadır. Çünkü Kutsal Yasa, İbrahim aracılığı ile bütün dünyaya verilen Tanrı'nın vaatlerine aykırı değildir (3:21).

Diğer yandan Yasa'dan önce vaat vardı (3:15-20). Vaat Mesih'te tamamlandığı için Yasa'ya dönmek geriye dönmek olacaktı (3:21-22). Geriye dönmek ise özgürlükten köleliğe dönmek olacaktır (3:21-25).

3:15 Kardeşler, insan yaşamından bir örnek vereyim. İnsanlar arasında yapılmış bile olsa, onaylanmış bir antlaşmayı kimse geçersiz saymaz, ona bir şey eklemeyiz.

İnsanlar arasında yapılmış olan bir *vasiyet* bile onaylandıktan sonra yürürlüğe girer; onaylanmış bir kontratı kimse geçersiz sayamaz. Benzer şekilde Yasa'nın gelmesi **Antlaşmayı** ortadan kaldırmayacaktı. Şimdi İbrahim ile yapılan antlaşmanın doğasını iyi hatırlamak durumdayız.

Kurban ve Yemin ile yapılan bu Antlaşmayı Tanrı başlatmıştı: Tanrı İbrahim'i çağırdı, Tanrı bu antlaşmanın kan ile mühürlenmesi için kurban talep etti; Antlaşmayı bozan tarafın başına gelecek olan lanet de o parçalanan kurbanlar ile temsil edildi. Böylece Tanrı'nın kendisi ateş ile bu parçalanmış kurbanların arasından geçerek antlaşmanın lanetini kendi üzerine almış oldu (Tekvin 15:9-21). Bu durumda Tanrı bu antlaşmayı bir sarsılmazlık güvencesi ile İbrahim'e sunmuş oldu. Böylece şu nokta kesindir: Antlaşma yürürlüktedir.

3:16 Vaatler İbrahim'e ve soyundan olana verildi. Tanrı birçok kişiden söz ediyormuş gibi, "Ve soyundan olanlara" demiyor; "Soyundan olana" demekle tek bir kişiden, yani Mesih'ten söz ediyor.

İbrahim'e verilen vaat ile Mesih'in çarmıh ölümü arasındaki bağlantıyı iyi anlarsak İbrahim ile Mesih arasında Musa'ya verilen Yasa'yı da doğru anlamış olacağız. Yasa ne vaatten ne de Mesih'ten bağımsız bir şey değildir. Vaat ve Yasa, Mesih'te tamamlanan Yeni Ahit ile bir bütünlük içindedir. Vaat ve Yasa'ya baktığımızda gördüğümüz şey Mesih'tir. Böylece vaadin Mesih'e işaret ettiğini, vaadin tamamlanmasının ise Mesih'in ölümü ile ilişkili olduğunu görüyoruz:

İbraniler 9:15 Ve bu nedenle O, yeni antlaşmanın aracısıdır; öyle ki, birinci antlaşma altındaki suçlardan fidyeyle kurtuluş için bir ölüm meydana geldiğinden, çağrılmış olanlar sonsuz miras vaadini alsınlar.
16 Çünkü nerede bir vasiyet varsa, vasiyet edenin ölüm haberi gelmesi gereklidir.

17 Çünkü vasiyet, ölenin ölümü üzerine geçerli olur; çünkü vasiyet eden yaşadıkça, vasiyetin hiçbir geçerliliği yoktur.

Bu yüzden de Mesih vaadin, Yasa'nın, sonsuz mirasın güvencesidir; Mesih'in Yeni Ahit'in "kefili" olması bunu göstermektedir (İbraniler 7:22). Ölümü ve dirilişi ile Mesih daima yaşayan 'aracı' olarak İbrahim'e verilen vaadin geçerli olmasını sağlamıştır (İbraniler 7:25). Böylece bütün Kutsal Yazılar'da açıklanan vaat ve antlaşmanın kefili Mesih olmuştur.

Bu durumda dönemin Yahudi anlayışının yasacılığı devam etmesi gerekseydi, kâhinlik düzeninin de devam etmesi gerekcekti (İbraniler 7:11). Ancak ölümü ve dirilişi ile "sonsuz dek yaşayan ve kâhinliği sürekli olan Mesih" (İbraniler 7:24) insanın Yasa'yı tutabilme çabasını kendisi üstlenmiş olduğu için (I.Korintliler 11:25, Matta 5:17) Yasa'nın bizim üzerimizde bir gücü kalmamıştır.

3:29 ayeti de aynı şeye dikkat çekiyor.

3:17 Şunu demek istiyorum: Dört yüz otuz yıl sonra gelen Yasa, Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı geçersiz kılmaz, vaadi ortadan kaldırmaz.

Dört yüz otuz yıl (Tekvin 15:13-14):

Çıkış 12:40 İsraililer Mısır'da dört yüz otuz yıl yaşadı.

Bu ayette İbrahim çocuklarının Mısır'da kaldıkları zamana işaret ediliyor. Sina dağında Yasa verilmeden önce yüzyıl-

lar geçmişti. Ancak Tanrı antlaşmasına sadık kaldı. İbrahim imanına ve sünnetine (Yasa'ya) karşın günahtan özgür olmadı. Vaat ise ona kurtuluş güvencesi vermekteydi. Ve vaat ise Mesih'te tamamlanan kurtuluş idi.

Böylece Zekeri'ya'nın Şükran Mezmur'u tam da burada konuştuğumuz gerçeği hatırlatmaktadır (3:15 ... *onaylanmış bir antlaşmayı kimse geçersiz saymaz, ona bir şey eklemeyiz; İşaya 14:27 Her Şeye Egemen RAB'bin tasarısını kim boşa çıkarabilir? Sayılar 23:19 Tanrı insan değil ki, yalan söylesin; insan soyundan değil ki, düşüncesini değiştiresin. O söyler de yapmaz mı? Söz verir de yerine getirmez mi?*):

Luka 1:68 İsrail'in Tanrısı Rab övgüler olsun; çünkü kendi halkını ziyaret etti ve kurtuluşu onlar için başardı;

69 Ve kulu Davut'un evinden bizlere güçlü bir kurtarıcı yükseltti.

70 Eskiden beri kutsal peygamberlerinin ağzıyla söylediği gibi,

71 Düşmanlarımızdan ve bizden nefret edenlerin hepsinin elinden kurtuluşumuzu sağladı.

72 Atalarımıza merhamet etti ve kutsal antlaşmasını hatırladı.

73 Atamız İbrahim'e ant içerek,

74 Düşmanlarımızın elinden kurtulup,

75 O'nun önündeki yaşamımızın bütün günlerinde kutsallık ve doğrulukla korkusuzca kendisine hizmet etmeyi bize sağlamak için söz vermişti.

Bu Mezmur İbrahim ile yapılan antlaşmayı ve buna bağlı olarak devam eden peygamberlikleri yani vaat ve Yasa'yı bir bütün olarak ele alıyor. Tanrı'nın 'Ant ve Vaat' konusunda ne kadar ciddi olduğunu gözler önüne sererek (İbraniler 6:13, 17); Tanrı'nın antlaşmasının sarsılmaz güvenirliğini yeniden hatırlatıyor. Bu yüzden Yuhanna Müjdesi'nde şöyle diyor:

Yuhanna (8:56) 1:17 Kutsal Yasa Musa aracılığıyla verildi, ama lütuf ve gerçek İsa Mesih aracılığıyla geldi.

Yuhanna 1:17 ayetinin ne dediğine dikkat edin. Çünkü Mektubun devamında benzer bir ifade yer alıyor:

5:4 Yasa aracılığıyla aklanmaya çalışan sizler Mesih'ten ayrıldınız, Tanrı'nın lütfundan uzak düştünüz.

Özetle "Yasa, Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı geçersiz kılmaz" (3:17), çünkü Yasa, Mesih'teki lütuf ve gerçeğe bizi yönlendiriyor (Yuhanna 1:17); böylece Mesih'ten ayrılmak lütuftan düşmek anlamına geliyor (5:4).

3:18 Çünkü miras Yasa'ya bağlıysa, artık vaade bağlı değildir. Ama Tanrı mirası İbrahim'e vaatle bağışlamıştır.

19 Öyleyse Yasa'nın amacı neydi? Yasa suçları ortaya çıkarmak için antlaşmaya eklendi. Vaadi alan ve İbrahim'in soyundan olan Kişi gelene dek yürürlükte kalacaktı. Melekler yoluyla, bir aracı eliyle düzenlendi.

Yasa bir aklanma ve antlaşmanın vaatlerine kavuşmanın aracıdır değilse nedir?

Romalılar 3:20 Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.

Bu soruya açıkça 3:19 ayetinde Yasa, “*Vaadi alan ve İbrahim'in soyundan olan Kişi yani Mesih gelene dek yürürlükte kalacaktı*” diyerek cevap verilmektedir.

Eğitmenimiz olarak Yasa (3:24) insanın günahı tanıması için vardı. Günahı tanıyan insan günahın cezası olan yargıdan da habersiz kalmayacaktı (Romalılar 4:15). İnsan Yasa'ya baktığında Tanrı'nın tam mükemmel olan kutsallığını ve doğruluğunu, adaletini ve yargısının cezasını görecek; böylece insan kendi yetersizliğinin bilincinde olarak tamamen kutsal bir aracıya (Kurtarıcı'ya) bakacaktı.

Böylece Yasa aracılığı ile gördüğümüz günahımız ve hak ettiğimiz yargımız (3:22) bizi Kurtarıcı Mesih'e yönlendiriyor (Romalılar 7:7-13, 24-25). Mesih'in çarmıh zaferi ise bize diri bir güvence veriyor. Mesih'in çarmıhı ve dirilişine bakarak O'nun tekrar gelişine dair olan vaade bakarak dayanıyor ve seviniyoruz.

Yasa ve Peygamberlikler ile Mesih arasındaki bağlantı çarmıh kadar güçlüdür:

Luka 16:(19-31) 31 İbrahim ona, 'Eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölümler arasından biri dirilse bile ikna olmazlar' dedi.

Yuhanna 5:45 Baba'nın önünde sizi suçlayacağımı sanmayın. Sizi suçlayan, umut bağladığınız Musa'dır.
46 Musa'ya iman etmiş olsaydınız, bana da iman eder-
diniz. Çünkü o benim hakkımda yazmıştır.
47 Ama onun yazılarına iman etmezseniz, benim söz-
lerime nasıl iman edeceksiniz?"

Diğer yandan *eğitmenimiz* olarak Yasa (3:24) topluma düzen getirmek için vardır. Yasa günahın getireceği yargıyı göstererek herkeste vicdanı uyandırmaya çalışır:

I.Timoteyus 1:9-10 Çünkü biliyoruz ki, Yasa doğrular için değil, yasa tanımayanlarla asiler, tanrısızlarla günahkârlar, kutsallıktan yoksunlarla kutsala karşı saygısız olanlar, anne ya da babasını öldürenler, katiller, fuhuş yapanlar, oğlancılar, köle tüccarları, yalancılar, yalan yere ant içenler ve sağlam öğretiye karşıt olan başka ne varsa onlar için konmuştur.

2:16, 19, 21; 3:11, 13-14 ayetlerini tekrar hatırlayarak 3:18-19 ayetlerine baktığımızda şunu söyleyebiliriz: Mesih imanı tamdır; İbrahim imanı ve Yasa açısından baktığımızda Mesih imanında eksik kalan bir şey yoktur; aksine Mesih'te iman bütün bunları tamamlamaktadır; Mesih imanı Yasa'yı doğrulamaktadır:

Romalılar 3:28 Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız.
29 Yoksa Tanrı yalnız Yahudiler'in Tanrısı mı? Öteki ulusların da Tanrısı değil mi? Elbet öteki ulusların da Tanrısı'dır.

30 Çünkü sünnetlileri imanları sayesinde, sünnetsizleri de aynı imanla aklayacak olan Tanrı tektir.

31 Öyleyse biz **iman aracılığıyla Kutsal Yasa'yı** geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, **Yasa'yı doğruluyoruz.**

Romalılar 5:15 Ne var ki, **Tanrı'nın armağanı Adem'in suçu gibi değildir.** Çünkü bir kişinin suçu yüzünden birçokları öldüyse, Tanrı'nın lütfu ve bir tek adamın, yani **İsa Mesih'in lütfuyla verilen bağış birçokları yararına daha da çoğaldı.**

Konu ayetleri tekrar özetlersek “*miras İbrahim'e vaatle bağışlamıştır*” (3:18) ve “*Yasa'nın amacı suçları ortaya çıkarmak olup, İbrahim'e verilen vaat uyarınca Mesih gelene dek yürürlükte kalacaktı*” (3:19).

Romalılar 2:13 Çünkü Tanrı katında aklanacak olanlar Yasa'yı işitenler değil, yerine getirenlerdir.

Böylece Mesih gelince, “*iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz*” (3:25). “*Melekler yoluyla, bir aracı eliyle düzenlenen Yasa*” bu dünyanın meleklerle değil, Mesih'e bağımlı olduğunu göstermektedir (İbraniler 2:2-3, 5 krş. Yuhanna 1:17).

3:20 Aracı tek bir tarafa ait değildir; Tanrı ise birdir.

Aracı:

İbraniler 8:6 Ama şimdi **Ö**, daha iyi vaatler üzerine kurulmuş olan **daha iyi bir antlaşmanın aracısı** olduğu kadar, daha üstün bir hizmete de sahip olmuştur.

9:15 Ve bu nedenle O, yeni antlaşmanın aracısıdır; öyle ki, birinci antlaşma altındaki suçlardan fidyeyle kurtuluş için bir ölüm meydana geldiğinden, **çağrılmış olanlar sonsuz miras vaadini alsınlar.**

Yasa'nın aracısı Musa idi; ve Tanrı ile İsrail arasında aracılık yaptı. Fakat Mesih "**daha iyi bir antlaşmanın aracısı**" olduğu için Yasa'yı tamamladı (Matta 5:17). Bu durumda insan aracılığı ile (Musa) verilen Yasa mükemmel ise, Mesih aracılığı ile sunulan "Yasa" mükemmelden üstündür. Mesih'in iki doğasını göz önüne aldığımızda Mesih'in aracılığının (I.Timoteyus 2:5-6) Musa'nın aracılığından daha üstün olduğu açıktır. Musa tamamlanmak üzere bir Yasa getirdi (2:21; 3:21) ve aracılığı kısa bir zaman içindi; ama Mesih tam bir iş yaptı ve aracılığı sonsuzdur (İbraniler 7:24-25).

Bir aracı insanın (elçinin, peygamberin, alimin) ise yetkin bir iş yapamayacağı kesindir. Ama işi yapan Tanrı ise bunun üzerine söylenebilecek bir şey yoktur. "*Yasa ile kurtuluş*" diye direnenlere şunu sormalıyız: *Yoksa Tanrı yalnız Yahudiler'in Tanrısı mı?* (Romalılar 3:29). Ve bizler Mesih'te "iman aracılığıyla Kutsal Yasa'yı geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, Yasa'yı doğruluyoruz" (Romalılar 3:31). Ve yine 3:17 ayetinde "*Yasa, Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı geçersiz kılmaz, vaadi ortadan kaldırmaz*" demektedir. Bu iman gerçeği de bizi tekrar tekrar '*tek Tanrı, tek Kurtarıcı (aracı), tek Müjde – tek vaat ve miras*' gerçeğine yönlendirmektedir.

3:20 İlave Çalışma Notu

- (BİA.26) *Tek Aracı olan Mesih olmadıkça, kimsenin Tanrı'ya gelemeyeceğine; bizlerin insan olarak İlahi Yüceliğe girebilmesi için Mesih'in alçarak aramıza geldiğine; bizler ve kurtuluşumuz için öldüğü ve gömüldüğü gerçeği karşında cennette ve dünyadaki varlıklar arasında bizleri Mesih'ten daha fazla seven herhangi biri olmadığına; bizler "Tanrı'nın düşmanlarıyken" bizim için canını veren Mesih'ten başka bizi kimsenin sevemeyeceğine; ölümü yenmiş ve göklere yükselmiş Mesih'ten daha başka saygın ve güçlü bir Kurtarıcı olmadığına; "gökte ve yeryüzünde" kendisinde tüm güç ve yetki olan Tanrı'nın biricik Oğlu'ndan başka sözü daha çok dinlenecek bir başka Aracı kişi olmadığına inanıyoruz.*

-Hİ. 12-19

-WİA. VIII/1

3:21 Öyleyse Kutsal Yasa Tanrı'nın vaatlerine aykırı mıdır? Kesinlikle hayır! Çünkü yaşam sağlayabilen bir yasa verilseydi, elbette insanlar yasayla aklanırdı.

3:18-19 ayetlerine "Yasa'nın ne [amaç için] olduğu" hakkında bir soru sorarak başlamıştık. Yasa "yaşam sağlamak" için değil, günahı öğretmek, yargıyı göstermek, vicdanı uyandırmak için verilmişti. Ve Yasa Tanrı'nın amacına bu şekliyle uygundu. Çünkü Tanrı vaadini Mesih ile tamamlamaktan hoşnut olmuştur.

3:22 ayeti ilk düşüş ve günahı hatırlatarak "dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor" ise, kişiler yargı ve ceza hakkında

“Yasa’da yetersizlik” aramak yerine kendi günahlarına bakmalıdır:

Romalılar 7:14 Yasa'nın ruhsal olduğunu biliriz. Ben-se benliğin denetimindeyim, köle gibi günaha satılmışım.

Düşmüş insan Yasa’yı tam yapamayacağı gibi Tanrı ile doğru bir ilişki de kuramaz. Bu yüzden Mesih de bozulan bu ilişkiyi yenilemek için gelmiştir (WUİ.30):

WIA./VII.3. Günaha düşmüş olan insan, bu antlaşma yoluyla yaşayamadığından Rab, ikinci bir antlaşma yapmaktan hoşnut oldu.⁶³ Bu antlaşmanın adı lütuf antlaşmasıdır. Rab böylece günahlılara İsa Mesih aracılığıyla karşılıksız olarak yaşam ve kurtuluş sundu. Kurtulmaları için onlardan Kendisine iman etmeleri şartını koştu.⁶⁴ Onları inanmaya istekli kılmak ve bunu yapabilmelerini sağlamak için sonsuz yaşama kavuşturulmak üzere belirlenenlerin tümüne Kutsal Ruh’unu vermeyi vaat etti.⁶⁵

Bu ayetin “Kutsal Yasa Tanrı'nın vaatlerine aykırı mıdır?” sorusuna Mesih’in ağzı ile cevap verelim: *Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim (Matta 5:17).*

⁶³ Galatyalılar 3:21, Romalılar 8:3; 3:20-21, Galatyalılar3:15, İşaya 42:6

⁶⁴ Markos 16:15-16, Yuhanna 3:16, Romalılar 5:6-9, Galatyalılar 3:11

⁶⁵ Hezekiel 36:26-27, Yuhanna 6:44-45

Böylece Yasa karşısında ölmemiz (2:19) ve Mesih'te aklanmamız (2:21) arasında bir ilişki olduğunu hep göz önünde tutmalıyız (Romalılar 3:20-22):

Romalılar 10:4 Oysa her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa'nın sonudur.

3:22 Oysa İsa Mesih'e olan imana dayanan vaat iman edenlere verilsin diye, Kutsal Yazı bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor.

İbrahim'e verilen vaat Mesih'e dayanmaktaydı. Kutsal Yazı[lar] dünyaya günah ve yargıyı göstererek kurtuluşun Mesih'te olduğuna işaret etmiştir. Böylece Mesih'e iman edenlere bu vaat verilmiş oldu.

3:19 ayeti "*Yasa suçları gösterir*" derken 22. ayet ise "*Yasa dahil bütün Kutsal Yazılar insana günahla tutsak olduğunu gösterir*" demektir.

3:21-22 ayetlerine Romalılar 3:20-22 ayetleri ile birlikte bakınız.

WIA.XIX/7. Ne de yasanın daha önce belirtilen faydaları, Müjde'nin lütfuna aykırıdır, tersine tatlı bir uyum içerisindedir;⁶⁶ Mesih'in Ruhu, yasada açıklanan ve yapılması öngörülen Tanrı isteğini özgürce ve sevinçle

---

⁶⁶ Galatyalılar 3:21

yerine getirmesi için kişinin iradesini dizginler ve bunları yapmaya yeterli kılar.⁶⁷

İsa Mesih'e olan imana dayanan vaat (Yuhanna 6:40; 3:15-18; 20:31, Elçilerin İşleri 4:12, Efesliler 2:18, İbraniler 9:15, II.Petrus 1:4):

Yuhanna 10:9 **Kapı Ben'im.** Bir kimse benim aracılığım ile içeri girerse kurtulur. Girer, çıkar ve otlak bulur. 10 Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim.

11 Ben iyi çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir.

17 Canımı, tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever.

27 Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler.

28 Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz.

3:23 Bu iman gelmeden önce Yasa altında hapsedilmiştik, gelecek iman açıklanıncaya dek Yasa'nın tutuklusuyduk.

24 Yani imanla aklanalım diye Mesih'in gelişine dek Yasa eğitmenimiz oldu.

25 Ama iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz.

---

⁶⁷ Hezekiel 36:27, İbraniler 8:10, Yeremya 31:33

İman gelmeden önce Yasa altında hapsedilmiştik (23) iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz (25).

Mektup boyunca ne kadar Yasa'dan, sünnetten, işlerden konuşulursa konuşulsun, bütün tartışmaların sonunun Mesih'e çıktığına tanık oluyoruz.

Bu durumda bir Mesih imanlısına düşen şey de bir anlamda Yasa ile açıklanıyor: Yasa kutsaldır, Yasa mükemmeldir; çünkü Yasa bize Tanrı'yı anlamayı, Tanrı'nın kutsallığını ve adaletini, Tanrı'nın insanda biçimlemek istediği karakteri (Mesih karakteri) açıklıyor. Yasa bize kurtuluşun sadece Tanrı'da olduğunu gösteriyor.

Yasa'nın insanı bu şekilde eğitmesi de insanı kurtuluş için Mesih'e yönlendiriyor. Yasa aracılığı ile kurtuluşun "*sadece Tanrı'da*" olduğunu öğrenmemiz de, kurtuluşun sadece Mesih ile mümkün olduğunu göstermektedir. Çünkü '*sonsuz dek bizimle birlikte olsun diye bize verilen Tanrı'nın Ruh'unun, içimizde yaşayan Gerçeğin Ruhu'nun aracılığı ile Mesih'in Baba'da, bizim de Mesih'te olduğumuz*' gerçeği ancak bu şekilde anlamına kavuşuyor (Yuhanna 14:16-20). Pavlus'un sadece vaaz ettiği şey bu değildir, kişisel olarak yaşayıp tecrübe ettiği şey de budur.

Yani Yasa aracılığı ile "*kurtuluşun Tanrı'da*" olduğunu öğrenmiş olmak "*Mesih'in bizde*" olmasının amacını açıklıyor: "*kurtuluşun Mesih'te*" olması ve iman ile "*Mesih'in bizde*" olması "*kurtuluşun bizde*" olmasını açıklıyor.

Mesih gelince Yasa'nın bize rehberlik ve yönlendirme hizmeti tamamlandığı için tekrar Yasa'nın işlerine ve törenlerine dönmemiz de gerekmiyordu. Mesih'in gelişi de Yasa'nın zamanının dolduğunu göstermektedir:

4:4-5 **Ama zaman dolunca Tanrı**, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki, bizler oğulluk hakkını alalım.

4:7 Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. **Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı.**

Bu yüzden insan "*Musa'nın Yasası'yla aklanamadığı her suçtan Mesih aracılığıyla aklanır*" (Elçilerin İşleri 13:38-39, Koloseliler 2:14-17).

3:24 İlave Çalışma Notu

BİA.25 –Yasa'nın Tamamlanması

İsa Mesih'in gelişi ile,yasanın törensel ve sembolik anlamının bittiğine,ön bildirilerin sona erdiğine Hristiyanlar arasında yürürlükten kaldırılması gerektiğine inanıyoruz.

Ancak tüm bunlar gerçeği özü kendisinde tamamlanmış olan İsa Mesih'te bizim için saklıdır.

Bununla birlikte, yasa ve peygamberlerden alınmış ta-nıklıkları Müjde'de bizi onaylasın ve yaşamlarımızı tam bir doğruluk ile düzenlesin diye Tanrı'nın isteğine göre Tanrı'nın yüceliği için kullanmaya devam ediyoruz.

3:25 ayetinde sanki Pavlus Yasa hakkındaki tartışılan şeylere nokta koymak istiyor. Ayetin ne dediğine dikkat edin (3:19): Ama iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz.

Özetle; sahte öğretmenlerin bütün tezlerini Pavlus “*Mesih gelmiş olduğundan Yasa'nın denetiminde değiliz*” sözü ile kapatıyor. Ancak “*Yasa'nın denetiminde değiliz*” demek hem Hristiyanlar hem de sahte öğretmenler için ne anlama gelmelidir?

Mesih'e iman ile bizler kölelikten, yargıdan, işlerin ve törenlerin yaptırımlarından kurtuluyoruz; ancak Yasa'nın ahlaki ve toplumsal yönünü dikkate almak durumundayız (WIA.XIX/6): bu yüzden de “*öldürmeyeceksin*” emrine bakarak “*kimseye öfkelenmemem bile gerek; insanların öfkelerini uyandırmak da Tanrı'nın yüreğine uygun değil*” diye düşünmeye ve buna göre yaşamaya çağırıyoruz. Benzer şekilde “*zina etmeyeceksin*” emrine bakarak “*hayatımızda kötü bakışa bile yer olmamalı*” diye düşünmeye ve buna göre yaşamaya çağırıyoruz (Matta 5:22-37).

Böylece sahte öğretiler verenlerin Yasa'dan eğitim almak yerine Yasa'nın tutsağı olmak yanılgısı içinde oldukları açıktır.

İlave Açıklama

1-) Musa'nın ölümü ve Mesih'in doğumu arasında 1400 yıl gibi bir zaman vardır; İbrahim ve Me-

sih arasında 2000 yıl gibi bir zaman vardır.⁶⁸ Böyle uzun bir zaman dönemi, antlaşmanın sarsılmazlığı ve değişmezliği açısından güven vermektedir. Tanrı'nın bu antlaşmaya olan sadakati Tanrı halkına her zaman güven vermelidir. Mesih'in çarmıhı Tanrı'nın vaadine olan en güçlü güven cemizdir.

BİA.Bölüm 26 -Mesih'in Aracılığı hakkındaki bölümde şöyle demektedir:

... Baba'nın kendisi ve biz arasında atamış
olduğu
fakat bu Aracı
bizleri yüceliği ile korkutmasın,
öyle ki, bizler kendi düşüncemize göre
başka birini aramayalım.
Çünkü ne cennetteki ne de dünyadaki varlıklar
arasında
bizleri İsa Mesih'ten daha fazla
seven herhangi biri yoktur.
Kendisi, "*Tanrı özüne sahip olduğu halde,*"
buna rağmen "*yüceliğinden soyunarak*"

---

⁶⁸ Kral Ahav'ın zamanından (İ.Ö.874-75/853-54) önceki tarihler hakkında çok emin değiliz. Davud'un Mesih'ten 1000 yıl önce olduğunu düşünüyoruz. İbrahim İ.Ö. 2100-1950 arasında doğdu ve 175 yıl yaşadı (Tekvin 25:7). Bu durumda İbrahim İ.Ö. 1925 ve 1775 arasında öldü. Geleneksel olarak İ.Ö. 1446 Mısır'dan çıkış olduğuna inanılmaktadır.

bizler için “bir insan” ve “bir hizmetçi” özünü aldı ve kendisini “her yönden kardeşlerine” benzetti.

Başka bir aracı bulmak zorunda olduğumuzu farz edelim. Bizler “Tanrı'nın düşmanlarıyken” bizim için canını verenden daha çok kim bizi sevebilir ki? Saygın ve güçlü bir aracı bulmak zorunda olduğumuzu farz edelim. “Baba'nın sağında” oturandan daha fazla kimin saygınlığı ve gücü var ki? ve “gökte ve yeryüzünde” kendisinde tüm güç olandan başka kim var? Tanrı'nın biricik Oğlu'ndan başka sözü daha çok dinlenecek kim olabilir ki? ...

Öyleyse bu gerçekler ışığında güveni neden kendimizde yani insanda arayalım? Yasa'ya ruhsal yönüyle değil de ‘işler’ açısından bakarak Mesih'ten ve O'nun tamamladıklarından daha fazla insan ne yapabilir ki? Müjde tamdır; bu yüzden Müjde'de açıklanan kurtuluş da tamdır.

Ancak *Yasa-işler-gelenek* ile yaptığımız iyi işler ve bunlara dayalı bir güven boş ise (İşaya 64:6), kişilerin sürekli çabalayıp kendi işlerine odaklanması kişiye ne kazandırabilirdi ki? Bu durumda kişiler yaptıkları işlere bakarak başkalarından daha iyi ve kutsal yaşadıklarını düşünerek gurura kapılırlar. Ya da yaptıklarının yetip yetmeyeceğini

düşünerek esenliklerini ve sevinçlerini kaybederler. Her iki durumda da 'koru' hakimdir ("öncekinden daha fazlasını, öncekinden daha iyisini yapmalıyım" şeklinde bir korku). Ancak Müjde özgürlüktür. Müjde'nin sunduğu kurtuluş özgürlüktür.

Tanrı'ya Mesih'te iman ve Tanrı'ya Mesih'te güven bizleri kendimize ve işlerimize değil, Mesih'e ve çarmıhının zaferine bakarak kurtulmuşluğumuzda yürümeye devam etmek için yeterlidir.

2-) 3:13-14 ayetinde "İbrahim'e bağışlanan kutsalmanın ve vaat edilen Kutsal Ruh'un bütün uluslara sağlanması için Mesih'in çarmıh laneti üstlenerek bizleri Yasa'nın lanetinden kurtardığını" okuduk.

3:15 ayeti de bize bu olayın tamamlanmış bir antlaşmaya (kurban ve yemin ile yapılan bir vasiyete) dayandığını hatırlatıyor.

İbraniler 9:17 Çünkü vasiyet, ölenin ölümü üzerine geçerli olur; çünkü vasiyet eden yasadıkça, vasiyetin hiçbir geçerliliği yoktur.

Kurtuluşumuz çarmıh kadar gerçek, şaşırtıcı derecede lütufkârdır!

Öyleyse nasıl yaşamamız lazım?

Romalılar (6:13, 16) 6:19 Doğanızın güçsüzlüğü yüzünden insan ölçülerine göre konuşuyorum. Bedeninizin üyelerini ahlaksızlığa ve kötülük yapmak üzere kötülüğe nasıl köle olarak sundunuzsa, şimdi de bu üyelerinizi kutsal olmak üzere doğruluğa köle olarak sunun.

İbraniler 12:15 Tanrı'nın lütfundan kimse yoksun kalmasın diye dikkat edin; her hangi bir acılık kökü filizlenip sizi rahatsız etmesin ve bununla birçokları kirlenmiş olmasın;

Hristiyan yaşamı Tanrı'nın antlaşması altında olduğuna göre, çarmıh kadar kesin bir güvence ile yaşamalıyız. Ve yaşamlarımız insanı *Tanrı'nın lütfundan yoksun* bırakan öğretilere bir cevap niteliğinde olacak şekilde devam etmelidir.

3:13-15 ayetlerine bakarak Antlaşma altında (*Lütuf altında, Kutsal Ruh'u iman ile almış*) kimseler olarak sizce yaşamınız dışarıdan nasıl görünüyor? Nasıl yaşamamız gerektiği konusunda sizin örnekleyeceğiniz ayetler nelerdir?

3-) 3:18 Çünkü miras Yasa'ya bağlıysa, artık vaa-de bağlı değildir. Ama Tanrı mirası İbrahim'e vaa-tle bağışlamıştır.

Çünkü EĞER miras Yasa'ya bağlıysa “*Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet*

altındadır” (3:10); çünkü “Yasa imana dayalı değildir” (3:12).

Çünkü EĞER Mesih İsa'ya iman ile Tanrı çocuklarıysak (3:26); çünkü EĞER Mesih'e ait olmakla İbrahim soyundansak, vaade göre de mirasçılarız (3:29).

Bu durumda ‘Yasa aracılığı ile aklanma’ öğretisi Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymak olacaktır. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu (2:21, Romalılar 4:13-16):

Romalılar 8:17 Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçiyız. Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçılıyız, Mesih'le ortak mirasçılarız.

Ama İbrahim'e ve soyuna verilen vaatler tek bir kişiden, yani Mesih'ten söz ediyor (3:16):

Luka 1:54-55 Atalarımıza söz verdiği gibi, İbrahim'e ve onun soyuna sonsuza dek Merhamet etmeyi unutmayarak Kulu İsrail'in yardımına yetişti (Mezmur 105:5-11).

4-) Nice peygamberler ve kralların görmeyi özlediği halde göremediği (Luka 10:24-25, İbraniler 11:13, I.Petrus 1:11-12) Mesih çağına kavuşmuş

olan bizler, Mesih'teki iman ve lütuf döneminin ne kadar eşsiz ve mükemmel olduğunu daima hatırlamalıyız.

Bu yüzden artık iman [Mesih'te] geldiği için gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikerek yaşamalıyız (İbraniler 12:2).

İman geldiği için Tanrı çocuklarının sahip olduğu özgürlük bize bağışlandı (4:4-5). İman geldiği için Ruh'un yönetimindeyiz ve Yasa'dan özgürüz (5:18). İman geldiği için Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfu altındayız (Romalılar 6:14). Bu yüzden Mesih'te özgürlüğü her yanlış öğretilen ve yasacı tutsaklıktan koruyarak yaşamalıyız.

Böyle ayrıcalıklı bir imana sahip kimseler olarak bu yeryüzünde sizce nasıl yaşamalıyız? Bu imanın sorumluluğu bizlere nasıl bir dünya misyonu yüklüyor?

5-) Yasa'dan 'eğitmen' olarak bahsedilmesi ne anlama geliyor? Grekçe'de "didaskalos" kelimesi "öğretmen" anlamında kullanılırken, "pedagog" olarak da tercüme edilen "paidagogos" kelimesi "eğitmen" anlamında kullanılmaktadır.

Antik dönemde eğitmenler çocuklara altı yaşından itibaren gözetmenlik yapan kimselerdi. Ço-

cukların okula gittiği zamanın haricinde kalan tüm zamanlarda eğitimler çocuğa yardım eder; çocukların her konuda bakıcılığını üstlenirlerdi. Ve bu bakıcılık çocuk yetişkin bir yaşa gelinceye kadar devam ederdi. Eğitimler (pedagog) o dönemde elinde sopa olan bir kişi olarak tasvir edilirdi.⁶⁹

Böylece Yasa itaat aracılığı ile bir kurtuluş yolu olmaktan öte insanın bir kurtarıcıya ihtiyacı olduğunu anlaması için insanı eğitmek için vardı. İnsan bu eğitim ile kurtarıcıyı kabul etmek üzere hazırlanacaktı.

3:26 ayetine bakınca bir an için “*Yasa, sünnet, kurtuluş, vaat, İbrahim, Mesih’te iman*” konusundaki tartışmalar artık bitmiş gibi gözüküyorsa da; amaç kilisenin sünnete karşılık olarak kendisinde olan işarete –*vaftize*- bakması ve bütün bu konuları Tanrı’nın antlaşmasına göre değerlendirmesidir. Böylece 3:25-29 ayetlerinde Vaftiz konusu “*vaftiz ve Tanrı’nın çocuğu olma ayrıcalığı, vaftiz ve kiliseye giriş; vaftiz ve Mesih’le birleşmişlik*” açısından değerlendiriliyor. 3:29 ayeti de bütün bunları tekrar İbrahim ile ilişkilendiriyor ve “*vaftiz*” konusunun Mesih’te “*İbrahim çocuğu olmak, vaadin mirasçısı olmak*” anlamına geldiği hatırlatılıyor. Böylece 4:7 ayetine geldiğimizde “*köle değilsiniz*” ifadesi “*Yasa denetiminde/Yasa altında değilsiniz*” şeklindeki 3:25 ayetini hatırlatmaktadır. O zaman görülüyor ki, vaftiz konusu İbrahim’den ve Yasa’dan

---

⁶⁹ Ryken, s. 130-140

bağımsız, farklı bir şey değil; aksine bütün bunların devamı olarak; vaat ve Yasa'nın devamının bir sonucu olarak var.

3:25 Ama iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz.

26 Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız.

Mesih geldiği için, dünyaya “*Mesih'te iman*” girdiği için, Tanrı halkı olarak bizler Mesih'teki imana bağlandığımız için “*Yasa'nın denetiminde*” değil “*Mesih'teki özgürlük*” altındayız (içindeyiz). Mesih'in “*Kutsal Yasa'yı ve peygamberliği tamamlamış olması*” sebebiyle bizler (Matta 5:17) Tanrı'nın çocukları olduk (WKİ.34). Tanrı'nın çocukları olma ayrıcalığımız da İbrahim gibi iman iledir (Yuhanna 1:12); bir “iş” yaptığımız için değildir.

3:26-27 ayetleri birbirlerini açıklamaktadır. [Mesih'te] Tanrı'nın çocukları olmak Mesih ile birleşmiş olmakla açıklanır.

Oğulluk yetkisi bize Mesih ile olan mistik birleşmemizden dolayı başlanmaktadır. Bu da Mesih'in oğulluğunun bize sayılması anlamına gelmektedir.

İnanç Açıklaması Tanrı'nın sonsuz hükmünü anlatırken (WİA.III/6) şu ifadeye yer verir:

Adem’de günaha düşen seçilmişler Mesih’te kurtarılırlar,⁷⁰ O’nun Ruhü aracılığıyla belirlenen zamanda Mesih’e iman etmeye etkin bir şekilde çağrılırlar, aklanırlar, oğulluğa alınırlar, kutsal kılınırlar⁷¹ ve iman aracılığıyla kurtuluşa erişmek üzere O’nun gücüyle korunurlar.⁷²

Bizler Tanrı’nın çocukları olma ayrıcalığımız hakkında düşünürken sadece İbrahim zamanına değil, bundan çok daha geriye giderek Adem’in zamanına bakıyoruz. İlk günah ile gelen düşüşe Tanrı bir kurtarıcı vaat ederek (Tekvin 3:15) cevap vermişti. Böylece bizlerin oğulluğu Tanrı’nın böyle bir vaadinin sonucudur. Mesih’te bağışlanan Tanrı’nın çocukları olma yetkisi bize Tanrı’nın lütfunu övelim, Tanrı’nın Mesih’teki lütfunu kutlayıp ilan edelim diye bağışlanmıştır.

Böylece Tanrı’nın vaatlerine olan sadakati Tanrı halkı için *çürümez, solmaz, lekesiz, sonsuz* bir mirasın sarsılamaz bir güvencesidir. Lütuf ile bu güvenceye sahibiz.

Ne imanımızın gücünden –*çünkü sürekli iniş çıkış yaşamaktadır*; ne yaptığımız bir işten –*çünkü yapmaya çalıştıklarımızı bile kendimiz bozduğumuzdan, iyi işlerimizi kötü işlerle kirlettiğimizden*; ne de dayanma gücümüzden ya da sadakatimizden –*çünkü bunlar da Tanrı’nın en mükemmel olan yargısından geçemeyecek durumdadır*; sadece Tanrı lütfettiği için oğulluk yetkisi bize bağışlanmıştır.

---

⁷⁰ I.Selanıkliler 5:9-10, Titus 2:14

⁷¹ Romalılar 8:30, Efesliler 1:5, II.Selanıkliler 2:13

⁷² I.Petrus 1:5

Mesih'le birleşmişliğimizden dolayı Tanrı çocukları olma yetkisinin, Mesih'in biricik oğulluğunun bize sayılması olduğunu tekrar hatırlarsak; Mesih'le birleşmemiz Mesih'te her kutsamayı, Mesih'te tam dolulukla kurtuluşumuzun tamamlanması için gerekli olan kurtaran bütün lütufların bize bağışlanmasını içerir.

Böylece sahte öğretmenlerin düşündüğü/inandığı Yahudilik anlayışının uluslara verilmesi gereken bir yenilik olmadığı –*ki bu kölelik olacaktı*- vurgulanmaktadır. **'Müjde gerçeği'**nde açık olan yenilik ise hem Yahudilerin hem de Ulusların Mesih'teki lütuf ile Tanrı çocukları olma lütfudur. Bu da yerin bütün uçlarından insanlığa "*Tanrı'nın ev halkı olma*" kimliğinin/yetkisinin verilmesidir.

3:27 Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi.

Sünnet, Yasa altında olmanın bir işareti idi. Vaftiz sakramenti de Mesih'in çarımta tamamlayarak en ruhsal anlamı ile açıkladığı Yasa'nın yanında lütuf antlaşmasının simgesi ve mührü oldu:

Romalılar 6: Mesih İsa'ya vaftiz edildiğimizde, hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz?

4 Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük.

5 Eğer O'nunkine benzer bir ölümde O'nunla birleştisek, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz.

6 Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan

kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz.

7 Çünkü ölmüş kişi günahdan özgür kılınmıştır.

8 Mesih'le birlikte ölmüşsek, O'nunla birlikte yaşayacağımıza da inanıyoruz.

9 Çünkü Mesih'in ölümden dirilmiş olduğunu ve bir daha ölmeyeceğini, ölümün artık O'nun üzerinde ege-menlik sürmeyeceğini biliyoruz.

10 O'nun ölümü günaha karşılık ilk ve son ölüm olmuştur. Sürmekte olduğu yaşamı ise Tanrı için sürmektedir.

11 Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın.

Vaftiz sakramentinin işaret ettiği ruhsal gerçeklik o kadar kesindir ki, bu ruhsal gerçeklik ile bizler Mesih'le birleşmiş olarak doğru kişiler sayılıyor ve Mesih'in yaşamlarımızdaki bütün alanlarda Rab'liğinin ilanının birer aracısı oluyoruz. Artık Mesih'e olan iman ile yeni bir halk oluyoruz.

Bu durumda kiliseye bir karmaşıklık girdiğinde ya da dünyada zor ve sıkıntılı günler yaşandığında vaftizimizi hatırlamak, vaftizin işaret ettiği gerçeklere bakmak ve Mesih'teki umudumuzda yenilenmek doğru bir bakış açısı olacaktır. Mesih'teki bereketlere bakmak ve Mesih'te bize

bağışlanan bereketlere sarılmak, sahip olduğumuz oğulluk yetkisini yaşadığımız çağa uygulamak olacaktır.

Sünnet yanlılarının sürekli olarak “sünnet” hakkında baskı yapmaları, sünnetin işaret ettiği sorumlulukları vurgulamaları, sünneti göstererek Yasa’daki vaat ve bereketleri öne sürmelerine karşın Pavlus kiliseyi vaftizini hatırlamaya çağırmıştır.

Sahte öğretmenlerin bahsettiği Antlaşma ve Yasa’daki zenginliğe ya da bereketlere odaklanmak yanlış bir bakış açısı idi. Yasa ve vaatlerin gösterdiği bereketler “Mesih’te” kavuşabileceğimiz bir şey olduğundan Pavlus Vaftiz konusunu ileri sürerek Yasa ve vaatlere “Mesih’te” bakmamızın doğruluğuna işaret etmiştir. Yani alacağımız şeylere bakmadan önce alacağımız şeylerin esas sahibine, Mesih’e bakmamız gerekmektedir.

3:27 İlave Çalışma Notu

- BİA.34, WİA.XXVIII/6, WUI.167

- WİA.XXVIII 1. Vaftiz, İsa Mesih tarafından verilmiş Yeni Ahit’e ait bir sakramenttir ve vaftiz olan kişinin yalnızca gözle görülen kiliseye kati katılımını göstermekle kalmaz; fakat aynı zamanda kişi için Mesih’e aşılmasının, yenilenişinin, günahlarının bağışının ve İsa Mesih aracılığıyla kendisini Tanrı’ya vererek yeni bir yaşam sürmeye başlamasının ve lütuf antlaşmasının işareti ve mührüdür. Bu sakrament, Mesih’in buyruğu uyarınca kilisesinde dünyanın sonuna dek uygulanmalıdır.

- **Hİ.67, Söz ve Sakramentler imanımızı kurtuluşumuzun tek temeli olarak İsa Mesih’in çarmıh üye-**

rinde kurban oluşuna odaklama amacıyla mıdır? Doğru! kurtuluşumuzun tamamının Mesih'in çarmıhtaki tek kurban olmasına dayandığını Müjde'de Kutsal Ruh bize öğretir ve kutsal sakramentler aracılığı ile bizi bundan emin kılar.⁶

⁶ Romalılar 6:3; I.Korintliler 11:26; Galatyalılar 3:27

- Hİ.73. O zaman niçin vaftizi günahlardan arınma ve yeniden doğuş yıkaması olarak Kutsal Ruh adlandırmaktadır? Bu sözler için Tanrı'nın iyi bir sebebi var. Suyun bedenin kirliliğini yıkaması gibi Mesih'in kanı ve Ruhunun günahlarımızı temizlediğini Tanrı bize öğretmek istiyor.²

Fakat daha önemlisi, Tanrı, ilahi bir işaret ve kanıt^(*) ile bizi emin kılmak istiyor ki, ruhsal olarak bizlerin günahlarımızdan arınması su ile fiziksel olarak temizlendiğimiz kadar gerçektir.³

² I.Korintliler 6:11; Vahiy 1:5; 7:14

^(*) kanıt: rehin olarak bırakılan şey anlamında

³ (Markos 16:16), Elçilerin İşleri 2:38; Romalılar 6:3-4; Galatyalılar 3:27

3:28 Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz.

Böylece Mesih sayesinde bize bağışlanmış bu lütuflar "ötekileri –ulusları" Yahudileştirmek ve köleleştirmek yerine Mesih'te özgür, Mesih'te Tanrı halkı yani Mesih'te yeni bir kimliği olan yeni bir halk durumuna getirmekte-

dir. Bu yüzden *Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnet-sizliğin yararı vardır* (5:6, Romalılar 4:11-12; 10:12):

I.Korintliler (12:13) 7:19 Sünnetli olup olmamak önemli değildir. Önemli olan, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmektir.

Çünkü Mesih'teki kurtuluşumuz insanın Tanrı ile ve insanın insan ile barıştırılmasını kapsamaktadır:

Efesliler 2:14-16 Çünkü **Mesih'in kendisi barışımızdır**. Kutsal Yasa'yı, buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak iki topluluğu birleştirdi, aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı. Amacı bu iki topluluktan kendisinde yeni bir insan yaratarak esenliği sağlamak, düşmanlığı çarmıhta öldürmek ve çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı.

Mesih'teki bu kurtuluşumuz *-barıştırılmamız-* bizlerin bütün varlığımızın günah ve düşüştüden önceki orijinal haline getirilmesi amacına uygundur. Böylece Mesih'teki yeni yaratılışımızla Grek ve Yahudi ayrımı olmaksızın tek bir halk (Tanrı halkı) olmamız, İbrahim'e verilen vaadin sonucu olarak *“denizin kumu, göğün yıldızları kadar çok bir halk”* olmamız açıklığa kavuşuyor. Ve bütün bunlar da Yasa altında olmakla değil lütuf altında olmakla gerçekleşiyor.

Bu ayete **“ne erkek ne dişi ayrımı var”** şeklindeki ifadeyi doğru anlamak için Tanrı'nın insanı nasıl yarattığını, Tanrı'nın insana verdiği değeri anlamamız gerekmektedir.

Çünkü sahte öğretmenlerin insana bakışı farklıdır. Onlara göre Yahudileşmedikçe diğer uluslar Tanrı'dan uzak ve kendilerinden daha aşağıda kimselerdir:

WUI.17. Tanrı insanı nasıl yaratmıştır? *Tüm diğer yaratıkları yarattıktan sonra Tanrı, insanı erkek ve kadın olarak yarattı; ve adamın bedenini yerin toprağından yarattı ve kadını da adamın kaburga kemiğınden yaptı ve onları diri, düşünen ve ölümsüz bir can ile donattı; bilgide, doğrulukta ve kutsallıkta onları kendi benzeyişinde yarattı; Tanrı yarasını yüreklerine yazarak onlara bunu yerine getirme gücü ve yaratıklar üzerinde hakimiyet verdi...*

Böylece günahın insana getirdiğı düşmanlık ve ayrımın Mesih'te kalktığını görüyoruz. Ve Mesih'teki lütuf bizleri yasacı bir köleliğe değil, kadın erkek ayrımı olmaksızın; *bilgide, doğrulukta ve kutsallıkta* özgür birer bireyler olarak yaşamaya getiriyor. Dünyaya Mesih ile giren bu yenilenme Tanrı'nın "*gökte olan krallığın yeryüzünde de olması*" gerçeğini daha da görünür kılıyor.

Mesih ile birleşenlerin hepsi Mesih'i giyindiğinden, hepsi bir oluyor (3:27); Yahudi, Grek köle, özgür, erkek, kadın ayrımı olmaksızın (3:28). Yani bir ayrımın ortadan kalkması "Mesih'te" oluyor; tek tek her bir farklılığın Mesih ile bir olması, Mesih tek olduğu gibi her şeyi "*Mesih'te bir*" yapıyor. Çünkü Tanrı'nın Krallığında ikinci sınıf bir insan ya da ırk olmayacaktır.

Mesih'in çarmıh zaferinde özgür bireyler olarak yaşamak da İbrahim'in özgür çocukları olarak yaşamaktır. Mesih'e

kadar, Kutsal Kitap boyunca İbrahim güçlü bir karakter ve önemli bir kişiliktir; ve bu sahte öğretmenler için bile aynıdır. Bu durumda sahte öğretmenler şunu görmelidir: Tanrı'nın İbrahim'e olan vaadi asla köle çocuklardan oluşan bir ulus için değildir.

Böylece Mesih'in bedeninde ayırım olmayacağından (3:28), Grekler'in ve Yahudiler'in Mesih'te aynı mirası vardır (3:29). Miras "*Mesih'le birleşmiş*" olmamız ile ilişkilidir. Ve miras vaftiz ile ulus ayırımı gözetmeksizin "*Mesih'te yeni bir halk*" olmamız ile ilişkilidir (Efesliler 2:14-16). Böylece zaferimiz Mesih'in hizmeti ve zaferi ile ilişkilidir –*Yasa altında kölelik ile değil:*

Yuhanna 10:16 Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim. Benim sesimi işitecekler ve tek sürü, tek çoban olacak.

Efesliler 3:6 Şöyle ki, öteki uluslar da mirasa ortaktır, aynı bedenin üyeleridir ve Müjde aracılığıyla Mesih İsa'da vaade ortaktır.

3:29 Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız.

Bu durumda sünnet [*yasacılık, gelenek, işler*] ile övünenlere Vaftiz Sakrametinin işaret ettiği ruhsal gerçeklik hatırlatılarak; Mesih'te kutsal vaftiz tacı ile işaretlenmiş özgür çocuklardan oluşan bu yeni ulusun İbrahim çocuğu ve dolayısı ile vadin gerçek mirasçısı olduğu hatırlatılır.

Önceki ayetlerde sünnet ile övünen sahte öğretmenlere Vaftiz Sakramenti (3:27) hatırlatılmıştı. Böylece 3:29 aye-

ti sahte öğretmenlere Mesih'teki güven ve Mesih'teki övünç ile verilen bir cevap olur. Bu durumda Yasa ve geleneklerle övünen sünnet yanlılarına verilebilecek en güzel cevap “*ben vaftiz oldum –İbrahim'in soyundanım, vaade göre mirasçiyim*” demek olacaktır.

Mesih'e ait olmanın (3:29) diğer bir yönü de benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germiş (5:24) olarak yaşamaktır –*İbrahim çocuklarının iman yaşamı budur* (3:7). İbrahim çocukları özgür çocuklar olduğu için (4:31) vaat ve mirasın sahibidirler (4:7, 28).

İlave Açıklama

1-) Her bir kişi varlığına sebep olan aile ve soya benzetilir. Aslında bu bir anlamda şaşırtıcı değildir. Bizlere yüzeysel olarak bakan biri en azından fiziksel görünüşümüzün ailemiz ya da soyumuzdaki birine benzediğini söyleyecektir. Bunun yanında ailemizin, soyumuzun ve bununla birlikte içinde yetiştiğimiz kültür ve geleneklerin de karakterimizi ve dünya görüşümüzü biçimlediği gerçektir.

Dünya önünde sizler düşüncenizle, sözleriniz ve eylemlerinizle ailenize ya da soyunuza mı daha çok benziyorsunuz; yoksa Mesih'e mi?

Vaftizinizin işaret ettiği gerçekler sizi Tanrı'nın antlaşmasına sarılmaya, her gün çarmıhınızı yük-

lenip Mesih'i izlemeye davet etmektedir. Bizlerin Kutsal Ruh aracılığı ile uzun bir zaman boyunca yürüyüşü ürün (5:22-23) getirecektir.

Belki bugününün dünyasında kilisenizde sizleri Galatyalılar'a Mektupta bahsi geçen sahte öğretmenler rahatsız etmiyor. Ancak dünyanın her yerinde Müjde'ye ve Mesih'in çarmihına karşıt öğretiler devam etmektedir. Belki bu öğretilerle de bir münazara-münakaşa içinde değilsiniz. Ancak "Mesih'te" olmanız size dünya önünde bir [Mesih gibi] duruş, Tanrı'nın antlaşması altında yaşayan bir halk olarak yaşama ve bir tanıklık görevi vermiyor mu? 'Müjde gerçeği' sizi dünyanın öğretilerine, kavga çıkaran boş tartışmalara kâtilmadan tanıklık vermeye çağırıyor mu?

Bu durumda bu gerçeklere rağmen sizin dünya önündeki duruşunuz nasıldır? Dünyayı ve öğretilerini sözleriniz ve yaşayışınızla cevaplarırken, insanlar sizde ailenizden ya da soyunuzdan birini mi görüyor; yoksa Müjde gerçeğini mi?

Romalılar 2:5 ayetindeki "*Sizin yüzünüzden uluslar arasında Tanrı'nın adına küfrediliyor*" ifadesini daha önce hiç '*Müjdeciliğin ne kadar önemli olduğu*' konusunda düşünmüş müydünüz? Peki hiç bu ayeti '*dünya önündeki yaşayışınızın ne kadar önemli bir tanıklık olduğu*' açısından düşündünüz mü?

Çalıştığınız yerdeki diğer kimseler ve işyerinin ilişkide olduğu kimseler karşısında, yaşadığınız yerdeki diğer komşular karşısında, aile ve akrabalarınız karşısında sizin yaşayış ve tanıklığınız Müjde'ye işaret ediyor mu?

2-) Yaşayışınız "*Mesih'teki özgürlükteyim*" sevincini yansıtıyor mu? Lütuf ile size bağışlanan güvencede korku ya da kölelik değil, sevinç ve esenlik vardır.

Etrafınızdaki dünyaya bir bakın. Çevrenizdeki insanların korkularına dikkat edin. Sizdeki sevinç ve güven duygusu onlara bir cevap olabilir mi? Ulusların yiyecek, giyim, barınma, yarınının ne getireceği kaygılarına sizin yaşamınız Tanrı'nın Egemenliği ardından gittiğinizi yansıtarak bir cevap verebiliyor mu (Matta 6:31-34)?

Peki ya etrafınızda gördüğünüz "ölüm korkusu" gibi saplantılar; ya da "karanlık korkusu" gibi fobiler hakkında ne düşünüyorsunuz. Böyle korkulara tutsak olan kimselere Mesih'teki iman ve tanıklığınız Müjde'yi işaret ederek bir cevap verebilir mi? Yoksa sizde de onlarda olmayan başka korkular mı var?

Benliğe göre yaşayanlar (5:19-21) karşısında ya da “dünyaya ait olan benliğin tutkuları” (I.Yuhanna 2:16) karşısında yaşayanlara verdiğiniz ve gösterdiğiniz cevap Mesih’in bağışladığı özgürlükte yaşamının getirdiği bir cevabın kendisi mi?

Yoksa bunları kilisede hatırlayıp dünyaya çıktığınızda unutan kimseler misiniz? Sakının!

3-) Bir topluluğa neden “kilise” deriz? Bir topluluk ne zaman “kilise” olur?⁷³ Kilise dünya önünde nasıl bir duruş sergilemelidir ki, dünya önünde cennetin bir temsilcisi gibi durabilsin (Filipililer 3:20)?

Galatya’da Pavlus’un mektup yazmasını gerektirecek kadar ciddi bir durum oldu; ve bunun neticesinde de bu mektup Kutsal Kitap kanonuna dahil edildi; ancak “Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın” diyen Mesih’in sözlerine bakarak, kilisenin o dönemde nasıl bir sıkıntı ve ruhsal baskı içinde olabileceğini düşünebiliyor musunuz?

Esenliğin yaşandığı bir yer olması gereken kilise Müjde’nin pak vaazı ile meşgul olmak yerine kendisine gelen farklı bir öğretisi dinlemeye baş-

---

⁷³ BİA.27-29, Hİ.54, WİA.XXV/1-6, WUİ.61-64

larsa sonuç kaos olur. Ancak bir kilise böyle bir karışıklığın içine nasıl düşer? Bu durumda şu soruyu sormak lazım: bu kilisenin önderleri, öğretmenleri, dyakonları yok muydu? Başka bir öğretişin öğretmenleri kilisede aktif bir durumda çalışırken onlar ne yapıyorlardı?

Kilisenin önderleri Kelam'a dikkatli bir şekilde odaklanmadıkları zaman ortaya bir kaos çıkması kaçınılmazdır. Kelam'a dikkatli bir şekilde odaklanmadıkça dikkatlerin dünyaya kayması kaçınılmazdır.

Bu durumda Pavlus'un konuya ilgi ve duyarlılığına bakarak, gerek kiliseyi gerek sahte öğretmenleri cevaplama yoluna bakarak Pavlus'un önderliği ile o kilisenin önderliği arasındaki fark için ne düşünüyorsunuz?

Dünyanın her yerinde Müjde'den farklı öğretişler olacaktır. Kilise bunların hepsine cevap vermek zorunda değildir. Kilise Müjde ile meşgul olmalıdır; bunu farklı görüşlerle tartışmak için değil, kendisini kanıtlamak için değil, Mesih'teki diri bir ilişki için yapmalıdır.

Böylece kilise Müjde'nin görünür bir şekilde yaşanması ile Müjde'yi savunmuş olur. Kilise her farklı tez karşısında yeni bir cevap vermek için

çalışmaya başlarsa kendi tezlerini yaşamaya ve öğretmeye vakti olmaz.

Belki bugün sizin kilisenize farklı bir görüşün temsilcileri gelip buradaki gibi radikal bir farklılıkla 'sözde Müjde' yorumu yaparak yeni bir din öğretmeye gelmiyor. Ancak kilise Kelam'a dikkatli bir şekilde odaklanmadığı zaman, Müjde'yi yaşamak için vereceği mesaj da emek de dünyanın karşısında güçsüz kalacaktır. O zaman da kişilerin Kelam'a ve Hristiyan hayatına bakışını şekillendiren şey içinde buldukları coğrafyanın, yaşadıkları çağın kültürü ve dünya görüşü olacaktır. Kilise olarak yaşamımızı dışarıdan olabilecek etkilere karşı korumanın yolu da Kelam ile meşgul olmaktır.

4-) Galatya kilisesine dönersek, Pavlus'un ortada olan durumu aydınlatma çabasının ortasında durup (3:25-29) birden vaftizden bahsetmesinden ne öğrenebiliriz?

Vaftiz sakramenti Mesih ile birleşmiş kimseler olduğumuzu, bütün yaşamımızın gizli bir alan olmaksızın Mesih'e sunulmuş olduğunu, nefes aldığımız tüm zaman boyunca Mesih'in Rab'liğini ilan etmeye çağırılmış, Mesih'te yeni bir halk olduğumuzun ruhsal bir işaretidir.

Böylece kiliseye içinde bulunduğu ruhsal savaşta vaftizini hatırlamalı, vaftizin işaret ettiği gerçeklere bakarak ve Mesih'teki umudunda yenilenmiş bir şekilde devam etmelidir.

Sünnet yanlılarının sünnetin işaret ettiği sorumlulukları hatırlatarak Yasa'daki işler ve Yahudi kültürüne dayalı gelenekleri öne sürmelerine karşın Pavlus Hristiyanlara "*vaftizinizi hatırlayın; vaftizinizi güçlendirin*" şeklinde çağrıda bulunmuştur.

Yaşadığınız her zorluk, baskı, denenme karşısında **vaftizinizi** -*vaftiz olduğunuz günü değil-* **vaftizli biri olduğunuzu** hatırlıyor musunuz? Yaşadığınız bir olay karşısında alacağınız kararı, yapacağınız uygulamayı ya da vereceğiniz tepkiyi vaftizin anlamı aklınız da olarak mı hayata geçiriyorsunuz?

Durumların, olayların değerlendirilip yorumlanmasında; bütün bunların karşısında atılması gereken adımları Tanrı'nın antlaşması altında olduğunuzu hatırlayarak, vaftizin işaret ettiği vaatlere ve bereketlere bakarak mı belirliyorsunuz?

Yoksa sıklıkla Vaftizli biri olduğunuzu unutuyor musunuz? Eğer öyleyse dünyaya "**vaftiz olmuş biri**" gibi tanıklık veremiyorsunuzdur.

Bu durumda kilise olarak üyeliğe kabul ve vaftiz öncesi hazırlık derslerini yeniden gözden geçirmelisiniz. Ve öğretiniz ile insanlara hayatın her durumunda sıklıkla *“vaftiziniz ne anlama geliyor; vaftiziniz sizden ne talep ediyor?”* diye düşünmeyi öğretebilmelisiniz.

Kiliseye giden ile gitmeyen arasındaki fark dünya önünde belirgin olamadığı sürece etkin bir iman tanıklığı gözükmeyecektir.

Galatya’daki kiliseler gibi açık bir saldırı altında olmasanız bile, en azından benliğin saldırısı altında olduğunuzu her gün tekrar düşünmelisiniz.

Kilisenin öncelikli görevi Müjde’yi yaşamaktır; bunun için de vaaz, öğretim, dua, tapınma, sakrament, disiplin ile Tanrı halkının güçlendirilmesi, bina edilmesi için çalışır. Bütün bu aktif hizmetler ile birlikte, üyelerin tek tek birbirleri ve Rab ile olan paydaşlığı ile **doğru öğreti** korunur, günah ve benlik dizginlenir, Yüce Görev devam eder.

Hristiyan yaşamı boyunca her zaman hatırlamamız gereken şey *“vaftiz olmuş bir kişi olmamız”* se-

bebiyle, bizler “önce eski Adem'i soyunmuş olduğumuz için Mesih'i giyindiğimiz” gerçeğidir:

II.Korintliler 5:21 Çünkü bizler Mesih'te Tanrı'nın doğruluğu olalım diye, Tanrı bizim uğrumuza günahı bilmeyen Mesih'i günah yaptı.

Vaftizde Mesih'le birleşerek Mesih'i giyinmemiz eski yaratılışın elbisesini çıkarmamızla ilişkilidir:

Efesliler 4:22-23 Önceki yaşayışınıza ait olup aldatıcı tutkularla yozlaşan eski yaratılışınızdan sıyrılıp atmayı, düşüncede ve ruhta yenilenmeyi,
24 gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaratılışınızı giyinmeyi öğrendiniz.

Öyleyse yasacılığın, gelenek ve işlerin elbisesini çıkardığımız için lütufta yaşamamızın mümkün olduğunu daha iyi anlayabiliyoruz. Ve Mesih'teki yaşamı korumak, devam ettirmek için lütfadan başka bir yolumuz olmadığını da biliyoruz.

5-) “Mesih İsa'ya iman ettiğimiz için Tanrı'nın çocuklarıyız” (Yuhanna 1:12-13, Romalılar 8:14); yani Mesih'in Babası olan Tanrı, Mesih'in aracılığıyla

ğı ile bizlere Baba ve Tanrı oluyor (Yuhanna 20:17). Bu şekilde Mesih'te olan bereketler bizim oluyor.

Bu evlat edinilme lütfu bizleri kölelikten özgürlüğe getiriyor (Romalılar 8:15). *Bu şekilde Mesih'te olan bereketler bizim olduğu için mirasçılar oluyoruz* (Romalılar 8:17). Bunlar "Mesih'te -Mesih ile birleşmiş" olduğumuz için oluyor. Ancak bütün bunların bir arka planı var. Eski zamanlarda Tanrı halkının arasında yaşamak istiyordu. Bu yüzden onların *Tanrısı ve Babası* (Yuhanna 20:17) olmak istiyor; ve onları kendine, bir babanın çocuklarını çağırdığı gibi çağırarak (Yeremya 3:19-20; 31:1) özgürlük ve kurtuluş vaat ediyordu (Yeremya 31:9-11).

Böylece "zaman dolunca, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için aramıza gelen Mesih'in aracılığı ile bizlere oğulluk yetkisi bağışlandı" (4:4-5). *Zaman dolunca* yani iman gelince (3:23, 25) Yasa amacına ulaşmış oluyor. Tanrı'nın vaadi (II.Korintliler 6:18) Mesih'te yerine gelmiş (İbraniler 2:11-13) oluyor.

6-) "Vaftizde Mesih'le birleşmek" ve "Mesih'i giymek" ifadeleri (3:27) bize bir antlaşma altında olduğumuzu hatırlatmalıdır. Çünkü eski kültürde iki kişi arasında bir antlaşma yapıldığında taraf-

lar birbirleriyle elbiselerini değiştirirlerdi; bazen birbirlerinin ayakkabılarını giyerlerdi (İşaya 61:10). *Mesih'le birleşmiş yani vaftizde Mesih'i giyinmiş yani Yeni bir Antlaşma altına girmiş yani kölelikten özgürlüğe getirilmiş yani Tanrı'nın çocuğu olmuş birinin tekrar Yasa ile aklanmaya çalışması Tanrı'nın lütfunu reddetmek değilse nedir?*

Romalılar 13:14 Rab İsa Mesih'i kuşanın. Benliğinizin tutkularına uymayı düşünmeyin.

Efesliler 4:24 gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaratılışı giyinmeyi öğrendiniz.

Koloseliler 3:10 eksiksiz bilgiye erişmek için Yaratıcısı'na benzer olmak üzere yenilenen yeni yaratılışı giyindiniz.

Bu durumda vaftiz olduğunu unutmuş gibi yaşamak ya da vaftizini inkâr edercesine yaşamamanın Tanrı'nın babalığını, Mesih'in lütfunu, Kutsal Ruh'un bizi aşıladığı Mesih'in bedenini; dolayısı ile Tanrı'nın kurtuluş Müjdesi'ni reddetmek olduğunu daha önce hiç düşünmüş müydünüz?

Öyleyse "Vaftizde Mesih'le birleşmek, Mesih'i giyinmek" hakkında ciddi düşünen bir kişinin yaşamı, tanıklığı, hizmeti sizce nasıl olmalı?

Kaybolan Ođul'un hikayesinin gerçekte sizin hikayeniz olduđunu en son ne zaman dűşündünüz?

Luka 15:22 "Babası ise kölelerine, 'Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmasına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin!

23 Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim.

24 Çünkü benim **bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.**' Böylece eğlenmeye başladılar.

IV.b. (3:6-4:11)

Koloseliler 1:14 O'nda (*MESİH'te*) kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz.

Kurtuluş kazanılmış bir şey ise, bu sahte öğretmenlerin yoluna gidenler neyin çabasını verecekler? 4:4-5 ayetleri başka bir şey mi söylüyor? Mesih Yasa altında doğarak kendisine inananlara oğulluk özgürlüğünü vermedi mi? Her şeyin Mirasçısı olan Mesih (İbraniler 1:2) Yasa altında doğarak kendisine inananlara bağışladığı oğulluk ile onları yeni bir halk yapmadı mı; inananları kendi soyu olarak (İşaya 53:10) seçmedi mi? Bütün bunlar için alçalıp aramıza gelmedi mi (4:4-5)?

Geçici olarak eğitimimiz olan Yasa ile gözetim altında olan bizler (4:2), Mesih'te mirasımızı alalım diye Mesih açıkça dünyanın gözü önünde çarmıha gerildi. Böylece Galatya'daki kiliseler dünyanın temel ilkelerinden (4:3) lütuf sayesinde ayrılmışken; ne ulusların eski zamandaki köleliğine (4:8) ne de Yahudilerin Mesih'ten önceki yaşayışlarına (4:9-11) tekrar dönerek köle olamazdı.

Vaftiz konusundan sonra (3:26-29) 4:1-11 ayetlerine baktığımızda, vaftizli kimselerin imanda çocuk gibi değil, imanda yetişkin olarak yaşaması gerektiğini görmekteyiz. Öyleyse vaftizine layık bir şekilde yaşamamak, değersiz ve etkisiz ilkelerin köleliğine dönmek olacaktır (4:8-11).

4:1 Şunu demek istiyorum: Mirasçı her şeyin sahibiyse de, çocuk olduğu sürece köleden farksızdır.

2 Babasının belirlediği zamana dek vasilerin, vekillerin gözetimi altındadır.

İbrahim'e verilen vaatlere, kutsamalara kendi mirasımız olarak sahip olalım diye Yasa'nın gözetmenliği altındaki çocukluğumuza dönemeyiz. Miras yetişkinlere verilen bir şeydir. Çocukluk süresinde miras yetkili vasilerin gözetimi altındadır. Mesih de uygun zamanda gelerek Yasa'nın işlevini tamamlamış, Yahudilere ve Uluslara kendi oğulluğunu ve özgürlüğünü vererek onların mirasa kavuşmalarını sağlamıştır.

İlave Çalışma Notu

- WİA.VIII/1, WUİ.43-45

Çocuklar mirastan dolayı hak ve ayrıcalıklarına kavuşmak için yetişkin olmayı beklemek durumundadırlar. Böylece çocuklar yetişkinliğe eriştiklerinde vasilere bağımlılıktan çıkarlar –*özgür olurlar*. Yasa altında yaşamaya çalışmayı öğretenler bu durumda imanlıları mirastan mahrum etmektedirler.

4:3 Bunun gibi, biz de ruhsal yönden çocukken, dünyanın temel ilkelerine bağlı yaşayan kölelerdik.

Yasa, vaadi alan ve İbrahim'in soyundan olan Kişi (Mesih) gelene dek yürürlükte kalacaktı (3:19). Öyleyse Mesih gelene kadar Yasa'nın eğitimi altında (3:24) köleydik (4:3).

Bizleri göksel mirasımızdan alıkoymak isteyen şeyler dünyasal olan şeylerdir. Mesih'teki özgürlüğümüze, Tanrı'daki sevinç ve esenliğimize engel teşkil eden şeyler dünyasal şeylerdir. Mesih'in eşsizliğini, çarmihını güçsüz

ya da yetersiz gösteren ya da bunu reddeden şeyler dünyasal şeylerdir. O halde dünyayı doğru anlamak için önce Mesih'i doğru anlamamız gerekmektedir.

4:3 ayeti "*Mesih'ten Önce*" ve "*Mesih'ten Sonra*" şeklinde bir zaman ayırımına gidiyor: ve "*çocukken –Mesih'ten önce- köleydik*" diyor. 4:4-5 ayetinde bu duruma "*zaman dolunca Mesih geldi, oğulluk hakkını aldık*" şeklinde açıklama getiriyor.

Bu durumda 4:3 ayeti "*köleydik*" derken 4:4-5 ayeti "*oğulluk hakkını aldık; özgürüz*" şeklinde bir açıklama getiriyor.

Benzer şekilde 3:23-25 ayetlerine bakalım:

3:23 Bu iman gelmeden önce Yasa altında hapsedilmiştik, gelecek iman açıklanıncaya dek Yasa'nın tutuklusuyduk.

24 Yani imanla aklanalım diye Mesih'in gelişine dek Yasa eğitimimiz oldu.

25 Ama iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz.

4:3 ayeti ile 3:23 ayeti aynı paralellikte "*Mesih'ten önce Yasa'nın tutuklusuyduk –Özgür Değildik*" demektedir. Bu özgür olmadığımız süreç eğitim zamanı olarak tanımlanıyor.

4:4-5 ayetleri ile 3:25 ayeti de aynı paralellikte "*Yasa'nın denetiminde değiliz; yani Mesih'in Oğulluğu Bize Verildi;*

Özgürüz” demektedir (4:31; 5:1, Yuhanna 8:31, Romalılar 8:15).

Yersel olanın değersizliğini görmek ve göksel olanın değerini anlamak için dünyanın temel ilkelerini (4:9, Koloseliler 2:8) doğru ayırt etmeliyiz. Yersel olanın geçiciliğini görmek ve göksel olanın kalıcılığına bakarak yaşayabilmek için “*Müjde Gerçeğine*” göre bir bakış açısına sahip olmalıyız. Bizleri göksel olan şeylerden alıkoymak isteyen şeyler de bu durumda düşmüş bir dünyanın temel ilkeleridir (Koloseliler 2:20).

4:4-5 Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki, bizler oğulluk hakkını alalım.

Çocukken bir aile ya da yetişkin birinin gözetimindeydik. Bize ne yapmamız, ne yapmamamız konusunda onlar eğitmen oldu. Yemek istemediğimiz şeyler karşısında ya da yapmak istemediğimiz şeyler karşısında disiplin ve ceza ile uyarıldık, onların desteği ve gözetimi ile eğitildik.

Böylece onların gözetimi altında gitmek istemediğimiz okullarda, sevmediğimiz derslerden ve ayrıca öğretmenler gözetiminde çalıştırıldık; yemek, uyku, tatil, v.s. her konuda yaşamımız onlar tarafından düzenlendi. Nerede ne şekil konuşmamız ve davranmamız gerektiği ya da nerede ne şekil konuşmamamız ve davranmamamız gerektiği bize onlar tarafından öğretildi.

Ama bizler yetişkin yaşa geldiğimizde onların bu disiplin, gözetim ve eğitimciliği ile hayatı kendi başımıza yaşama-ya hazır olduk. Yani özgür olduk. Çocuk olarak büyüdüğümüz zamanda ailenin mirasının zaman geldiğinde bize kalacağını biliyorduk; ama miras üzerinde yasal bir talepte bulunma ya da söz söyleme hakkımız yoktu. Gerçekte anne ve babamızın olan, *ancak kendimiz çalışıp kazanıp biriktirmediğimiz bir mirasın* (bir malın, evin, paranın, ünün) yetişkin yaşa geldiğimizde bizim olacağını bilerek büyüdük.

Böylece zaman gelince bizim çalışarak kazanmadığımız bir varlığın (mirasın) sahibi, çocukluktan yetişkinliğe geçmiş olan bizler olduk.

4:4-5 ayeti bu durumu “*zaman dolduğunda gelen Mesih*” ile ilişkilendiriyor.⁷⁴ Yasa altında bizler vaatlere baktık; İbrahim’in mirasına baktık ama bunlara sahip değildik. Yasa’nın emirleri ve yasakları Mesih gelinceye kadar bizlerin eğiticisi oldu; bizleri yetişkin kimseler olmamız için hazırladı. Böylece bizler de ruhsal yönden çocukken (4:3), Yasa altında doğan Mesih aracılığı ile oğulluk özgürlüğünü alalım diye (4:4-5) Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa’nın lanetinden kurtardı (3:13-14).

---

⁷⁴ Böylece bu ayetlerdeki “*Ama zaman dolunca*” ifadesi aynı zamanda Vaftiz Yahya’nın hizmetinin başlangıcını oluşturmaktadır – *Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır* (Matta 3:1-2). Devamında Vaftizci Yahya tutuklandığında *Mesih “Zaman doldu, Tanrı’nın Egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, Müjde’ye inanın!”* diyerek (Markos 1:15) hizmeti devam ettirmiştir.

Yasa ve vaatlerin işaret ettiği her bereket Mesih'in oğulluğunun bize sayılması sayesinde bize bağışlandı.

Vaftizimizi –*Mesih'teki işaretlenmemizi*- hatırlamak kadar Mesih'in nasıl büyük bir alçalışla aramıza geldiğini hatırlarsak, Mesih'in hizmeti ve tanıklığının en doruk noktası olan çarmıha bakarsak, kurtuluşumuzun ne denli gizemli, ne denli eşsiz ve paha biçilemez olduğunu görebiliriz; ve ancak bu şekilde ellerimizin işlerinin Mesih'in kurbanı ve lütfu karşısında ne kadar değersiz olduğunu görebiliriz.

Galatyalı imanlılar yasacı sahte öğretmenlerin “*sünnet*” ile yerleştirmeye çalıştıkları öğretilerine karşılık “**vaftiz**” ve bununla ilgili olarak Mesih'le birleşmişlik, Mesih'teki lütuf konusunu doğru anlaması ve Tanrı'nın çocukları olarak özgürlüklerine sahip çıkması gerekmektedir.

İlave Çalışma Notu

- WİA.VIII/3-4

- WİA.VIII/2 Üçlübirliğin ikinci üyesi, sonsuz Tanrı'nın kendisi, Baba'yla eş ve aynı özden olan Tanrı'nın Oğlu, zaman dolunca, bütün gerekli nitelikleriyle ve bunların zayıflıklarıyla birlikte ancak günahsız bir şekilde Kutsal Ruh'un gücüyle bakire Meryem'in rahmine düşmüş ve onun özünden olarak insan doğasını üzerine almıştır. Böylece kendi başlarına bir bütün olan iki ayrı ve mükemmel doğa, yani Tanrı ve insan, birbirlerinden ayrılamayacak şekilde tek bir kişide, birbirine dönüşmeden, birleşmeden ve karışmadan bütünleşmiştir. Öyle ki, bu kişi Tanrı'nın kendisi ve tamamen de insandır, fakat tek bir Mesih ve Tanrı ile insan arasındaki tek Aracıdır.

- WİA.XII/1. Tanrı, Kendi biricik Oğlu İsa Mesih'te ve O'nun için, aklanmış olan herkesi oğulluğa alınma lütfuna ortak kılmıştır, aklananlar bu suretle, Tanrı çocuklarının sayısına dahil edilirler, bunun getirdiği özgürlük ve ayrıcalıklardan faydalanırlar, Tanrı'nın ismi onlar üzerine yazılır, oğulluk Ruhunu alırlar, lütfu tahtına cesaretle yaklaşabilirler, Abba, Baba diye seslenebilme yetisi verilir, Tanrı onlara acır, korur, gereksinimlerini karşılar ve bir Baba gibi onları terbiye eder: ancak asla atılmazlar, fakat kurtuluğu günü için mühürlenirler; ve sonsuz kurtuluğuun mirasçuları olarak vaatleri miras alırlar.

4:4-5 ayetlerinin ne dediğine dikkat edin: **“sizler Mesih sayesinde özgürlüğe kavuşmuş Tanrı çocuklarıdır.”**

Yasacı öğretmenlerin tezlerine karşı en temel savunma bu ayetlerde özetlenmiştir. Böylece Mektubun alıcıları Yasa altında “çocuk-köle” olarak devam etmek yerine vaatlerin ve mirasın *efendisi (sahibi, yetkilisi)* olarak, Mesih'te “*yetişkin-özgür*” kimseler olarak yaşamaya davet edilmektedir.

Galatyalılar 3:10-14, II.Korintliler 5:21, Filipililer 2:7; İbraniler 2:17

Böylece Mesih'in günahsız olarak aramıza gelmesi; Yasayı, üstlenemeyecek olan günahlı insanların yerine Mesih'in üstlenmesi işi, “*kimsenin Yasa'yla aklanmadığı*” gerçeğini tekrar ve tekrar hatırlatmaktadır. Bu durumda geriye sadece “*imanla aklanma*” kalmaktadır.

İlave Çalışma Notu

- **WUİ.39. Aracının hangi sebepten ötürü insan olması gerekiyordu?** Aracı, insan olmalıydı öyle ki, doğamızı kalkındırabilsin, yasaya itaati yerine getirebilsin, bizim doğamızda acı çekip, bizler için yakarıшта bulunabilsin, zayıflıklarımızı yakından anlayabilsin; oğulluk hakkını kazanabilelim ve lütuf tahtına rahatça ve cesaretle yaklaşabilelim.

Bu ayetler aynı zamanda Mesih'in Tanrı ve insanlar arasında "Aracı" olma rolüne dikkat çekiyor: Bu, öyle eşsiz Aracılık ki, herhangi biri değil, sadece "İsmi Kutsal Olan Biri" Aracılık edebilecektir. Bu da Tanrı Oğlu'na (İsa) neden "Yeşuah" adı verildiğini açıklıyor:

Matta 1:21 Meryem bir oğul doğuracak. Adını İsa (Yeşuah) koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak.

- **WUİ.42. Aracımız neden Mesih ismiyle çağrıldı?** Aracımız Mesih ismiyle çağrıldı çünkü Kutsal Ruh'la ölçüsüz olarak mesh edilmişti⁷⁵ ve böylece bir kenara ayrılmıştı ve hem alçaltılma hem de yüceltilme konumunda kilisesinde peygamber,⁷⁶ kâhin,⁷⁷ ve krallık⁷⁸ görevini yerine getirmesi için tüm yetki ve yeterlilikle donatılmıştı.⁷⁹

- Mesih'in Aracılığı WUİ.43, 44, 45 (Hİ.31-32)

---

⁷⁵Yuhanna 3:34, Mezmur 45:7

⁷⁶Elçilerin İşleri 3:21-22, Luka 4:18, 21

⁷⁷İbraniler 5:5-7; 4:14-15

⁷⁸Mezmur 2:6, Matta 21:5, İşaya 9:6-7, Filipililer 2:8-11

⁷⁹Yuhanna 6:27, Matta 28:18-20

Diğer yandan “*zamanın doluluğunda*” Mesih’in Yasa altında doğarak aramıza gelmesi, O’nun oğulluğunun ayrıcalığı hakkında düşünmemizi gerektirmektedir:

İşaya 9:6 Çünkü bize bir çocuk doğacak, Bize bir oğul verilecek. Yönetim onun omuzlarında olacak. Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak.

7 Davut’un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek. Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak. Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak Ve sonsuza dek sürdürecektir. Her Şeye Egemen RAB’in gayreti bunu sağlayacak.

Mesih bu şekilde alçarak aramıza gelip –*günah hariç*- bizden biri gibi olmakla bizleri Yasa’dan özgürlüğe kavuşturdu:

İbraniler 2:14 Bu nedenle, çocuklar ete ve kana paydaş olduklarına göre, kendisi de aynı şekilde, aynı şeylere paydaş oldu ki, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis’i, ölüm aracılığıyla yok etsin;

Böylece Mesih’in oğulluk ayrıcalığı ile birlikte alçalışını da bir arada düşünürsek, O’nun eşsizliği tekrar gözümüzün önünde belirir. Sahte öğretmenler ‘*Yasa-işler-gelenek*’ tutsaklığını yerleştirmeye çalışmakla Mesih’in üstünlüğünü (Luka 2:10-11) göz ardı etmekteydiler.

İbraniler 7:15 Ve Melkisedek'in benzeyişinde başka bir kâhin ortaya çıktığına göre, bu söylediğimiz artık çok daha açıktır.

16 O ki, bedensel emrin yasasına göre değil, ama sonsuz hayatın kudretine göre kâhin olmuştur.

Böylece '*zamanın doluluğu geldiğinde*' Mesih'in oğulluğunda, ayrıcalığında, alçalışında Yasa altında doğması, Yasa altında olan bizlerin oğullar olarak evlat edinilmesi sağladı (Efesliler 1:5). Yasa, işler ve gelenek, bunları bizim için yapamayacağından, aklanma veya miras için Mesih'ten başka bir yola ihtiyacımız olmadığını biliyoruz (İbraniler 9:14-15, I.Petrus 1:18-20).

4:6 Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun "Abba! Baba!" diye seslenen Ruh'u'nu yüreklerine gönderdi.

Mesih'te "*yetişkin-özgür çocuklar*" yani evlat edinilmiş kimseler olduğunuza kanıt mı istiyorsunuz?

3:13-14 İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve **bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım** diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" diye

Öyleyse artık Mesih'e iman eden kimselerin yaşamını Yasa altında sürdürmesi gerekmiyor. Artık iman eden kimselerin yaşamını "*Mesih'te*" sürdürmesi gerekiyor:

2:20 Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşıyorum, Mesih bende yaşıyor. **Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.**

3:13-14 ayetinde “Ruh’u aldığımızı”, 2:20 ayetinde de “Tanrı Oğlu'na imanla” yaşadığımızı okuyoruz. Bu durumda “*Oğul olmak; Ruh’u almak; Tanrı Oğlu'na iman*” birbiri ile ilişkili şeylerdir. Ve 4:6 ayeti “*Mesih'in Ruhunun bizler de 'Baba' dediğini*” söylüyor. Yani iman ile bizlerde etkin olan Mesih ve iman ile bizlerde etkin olan “Oğulluk Ruh” Tanrı'nın çocukları olduğumuza dikkat çekiyor. Böylece şunu görüyoruz: Tanrı'nın köle çocuğu yoktur. Tanrı'nın çocukları özgürdür.

4:6 ayeti aynı zamanda Kutsal Üçlübir Tanrı'ya işaret ve tanıklık etmektedir: **Tanrı, Tanrı'nın öz Oğlu, Tanrı'nın öz Oğlu'nun Ruh.** Kutsal Üçlübir Tanrı, halkının kurtuluşunu sağlayan Tanrı'dır; halkının arasında yaşamak isteyen Tanrı'dır. Tanrı'nın Üçlübirliği bize yaratan, sağlayan, kurtaran, görünmez Tanrı'yı daha iyi anlayabilme, kavrayabilme sağlıyor. Bu şekilde bildiğimiz bir Tanrı'ya iman ile yaklaşıyoruz. Çünkü Tanrı'yı bilmeden O'nunla birleşemedik. Tanrı'nın insana olan bu yakınlığı insanın Tanrı'ya yaklaşmasını mümkün kılıyor.

Kutsal Kitap şöyle diyor (İşaya 63:16; 64:8):

II.Korintliler 6:18 “Ve size baba olacağım ve siz bana oğullar ve kızlar olacaksınız” her şeye gücü yeten Rab diyor.

Baba Tanrı: İlave Çalışma Notu
- WUI.189

Böylece “*bilinmeyen tanrıya*” değil; Kutsal Üçlübir Tanrı’ya iman ile, halkının kurtuluşunu sağlayan (Çıkış 4:22-23, Tesniye 1:31-32) Tanrı’ya iman aynı şey olarak karşımıza çıkıyor. Ve bu Tanrı’nın halkına olan yakınlığından dolayı, babalık ilgisinden dolayı kendisine “*Baba*” diyebiliyoruz.

4:6 ayetine bakarak “*Kutsal Üçlübir Tanrı*” kavramını aklımızda tuttuğumuzda “*Aracı’nın*” yani Mesih’in neden Tanrı olması gerektiğini daha iyi anlayabiliriz:

WUI.38. Aracının hangi sebepten ötürü Tanrı olması gerekliydi? Aracı, Tanrı olmalıydı öyle ki, insan doğasını sonsuz Tanrı öfkesi ve ölüm gücü altında batmaktan kurtarıp, koruyabilsin, çektiği acılara, itaatkarlığına ve yakarışına değer ve etkinlik kazandırabilsin; ve Tanrı’nın adaletini tatmin etsin, kayırışını elde etsin, özel bir halk satın alsın, onlara Ruhunu versin, tüm düşmanlarını yensin ve onları sonsuz kurtuluşa getirsin.

Böylelikle oğulluk yetkisi olan, özgür bireyler olarak Tanrı’ya, kurtulmuşluğumuzdan emin olarak yaklaşır, Mesih’in Ruhunu aracılığı ile “*Baba*” diye seslenebiliriz. Bu durumda Ruh, Tanrı’nın çocukları olduğumuzun güvencesi ve kanıtıdır:

Efesliler 1:13 Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz.

14 Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir.

Böylece 4:7 ayetine baktığımızda, bütün bunlardan dolayı bir sonuç görüyoruz: Tanrı'nın çocuklarıyız (özgürüz); yani mirasçılarız. **Halleluya!**

4:6 ayetine Kutsal Ruh'un işi açısından bakarsak, evlat edinilmemizi yani oğulluk lütfunun bize verilmesini, Tanrı'nın yüreklerimize Kutsal Ruh'u göndermesinden biliyoruz (II.Korintliler 1:22). Ve Kutsal Ruh bizleri aydınlatarak Kutsal Kitap'ın bildirisinden bizleri emin kılar (I.Yuhanna 2:20, Yuhanna 16:7, 13-14):

I.Korintliler 2:9 Yazılmış olduğu gibi, "Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını Hiçbir göz görmedi, Hiçbir kulak duymadı, Hiçbir insan yüreği kavramadı."

10 Oysa Tanrı Ruh aracılığıyla bunları bize açıkladı. Çünkü Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır.

11 İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez.

12 Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık.

13 Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz.

Bu gerçek de bizleri Hristiyan umuduna sağlam bir şekilde bağlamaktadır (Romalılar 5:5). Çünkü Kutsal Ruh aklanmamız ve mirasımız dahil, "Mesih'te" olan her şeyin bize bağışlandığının güvencesidir (Romalılar 8:15-17):

Efesliler 4:30 Tanrı'nın Kutsal Ruhunu kederlendirmeyin. **Kurtuluş günü için o Ruh'la mühürlendiniz.**

4:7 Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı.

Bize oğulluk Ruhunu gönderen Tanrı (4:6), aynı zamanda bizi kölelikten özgürlüğe (4:1, 31) getiren ve mirasçı yapan Tanrı'dır. Mesih'te Tanrı'nın çocuklarıyız (3:26); ve Mesih'te sonsuz mirasımız vardır (Yuhanna 3:36, Romalılar 5:1-2).

Böylelikle Mesih'teki lütuf antlaşmasına (I.Korintliler 11:25) dayanarak bağışlandığımızı [*sonsuz yaşamımızı*] biliyoruz:

Matta 26:28 "Çünkü bu **benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır.**

Böylece Mesih'in aracılığına, Mesih'teki lütuf ile kurtuluşu bakarak; Mesih'in Tanrı'nın adaletini bizler yerine tam

mükemmel bir şekilde yerine getirmesine güvenerek; Tanrı'yla bizi barıştırdığına ve böylece sonsuz mirasımıza (3:29) iman ederiz:

İbraniler 9:12 Erkeçlerin ve buzağuların kanıyla değil, ama sonsuz kurtuluşu elde ederek, kendi kanıyla ilk ve son kez kutsal yere girmiştir.

15 Ve bu nedenle O, yeni antlaşmanın aracısıdır; öyle ki, birinci antlaşma altındaki suçlardan fidyeyle kurtuluş için bir ölüm meydana geldiğinden, çağrılmış olanlar sonsuz miras vaadini alsınlar.

Mesih'in sonsuz kurtuluşumuzu sağlamak için kendi kanını ilk ve son kez dökmesi (İbraniler 9:12) Tanrı'nın işinin Mesih'te tamamlandığını göstermektedir (II.Korintliler 1:21-22):

Efesliler 4:30 ... Kurtuluş günü için o Ruh'la mühürlendiniz.

Romalılar 8:17 Eğer **Tanrı'nın çocukları**ysak, aynı zamanda **mirasçısı**ız. Mesih'le birlikte yüceltmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçısıyız, Mesih'le ortak mirasçılarız.

Bu yüzden ilerleyen bölümde Pavlus “*Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin*” diye haykıracaktır (5:1).

4:1-7 İlave Çalışma Notu

- Romalılar 8:13-17 ayetleri ile Galatyalılar 4:1-7 ayetlerini birlikte değerlendiriniz.

- **WUİ.74. Evlatlığa alınma nedir?** Evlatlığa alınma Tanrı'nın karşılıksız lütfunun bir işlevidir, biricik Oğlu İsa Mesih'te ve O'nun içindir, bunun aracılığıyla aklanların hepsi O'nun çocuklarının sayısına katılır, üzerlerine O'nun ismi konur, Oğlu'nun Ruhü kendilerine verilir, O'nun Baba ilgisi ve yönetimi altındadırlar, Tanrı oğullarının özgürlük ve ayrıcalıklarına sahip olurlar, tüm vaatlerin mirasçıları ve yücelikte Mesih'le birlikte ortak mirasçılar yapırlar.

- **WUİ.97. Ahlaksal yasa özel olarak yeniden doğmuş kişilere ne açıdan faydalıdır?** Her ne kadar bu kişiler yeniden doğmuş olsalar, Mesih'e inansalar ve işler antlaşması olarak ahlaksal yasa aracılığıyla aklanmak ya da mahkûm edilmeksizin bu yasadan özgür kılınmış olsalar da; yasanın tüm insanlarla birlikte kendileri için olan faydaları yanında, özellikle, Mesih'in onların iyilikleri için yasayı tutmasına ve onların yerine çarmıhın lanetine katlanmasına ne denli bağlı olduklarını göstermesi; böylece onları daha fazla hamt etmeye ve itaat kuralı olan bu yasaya uymak için gösterdikleri çabayla onları bu şükranı ifade etmeye yönlendirmesi açısından faydalıdır.

4:8 Ne var ki, eskiden Tanrı'yı tanımadığınız zamanlarda, gerçek olmayan tanrılara kölelik ettiniz. 9 Şimdiyse Tanrı'yı tanıdınız, daha doğrusu Tanrı tarafından tanındınız. Öyleyse nasıl oluyor da bu değersiz, etkisiz ilkelere dönüyorsunuz? Yeniden onların kölesi mi olmak istiyorsunuz?

4:8-9 İlave Çalışma Notu

- **Hİ.95. Putperestlik nedir?** Tanrı'nın kendi Sözü'nde açıkladığı tek gerçek Tanrı'nın yerine ya da karşısına sahip olduğumuz ya da icat ettiğimiz başka bir şey koyup güvenimizi onun üzerine koymak putperestliktir.¹⁵

¹⁵ I.Tarihler 16:26, Galatyalılar 4:8-9, Efesliler 5:5, Filipililer 3:19

-WUİ.109

4:8 ayetinde insanların Tanrı'yı tanımadığı zamanlarda, gerçek olmayan tanrılara kölelik ettiğini okuyoruz. Böylece Tanrı'yı Mesih'te tanımanın ayrıcalığına dikkat edin. Çünkü dünya Mesih'i tanımadı (Yuhanna 1:10). Bu yüzden dünya Tanrı'dan ayrı düştü (Efesliler 4:18); yani aklanma ve kurtuluştan ayrı düştü; yani vaat ve mirastan mahrum kaldı:

Efesliler 2:11 Bunun için, öteki uluslardan doğan sizler bir zamanlar ne olduğunuzu anımsayın: Bedende elle yapılmış sünnete sahip olup "sünnetli" diye anılanların "sünnetsiz" dedikleri sizler, 2:12 o zaman Mesih'siz, İsrail'de vatandaşlıktan yoksun, vaade dayanan antlaşmalara yabancı, dünyada umutsuz ve tanrısızdınız.

Ayrıca 4:8 ayetinde “Tanrı’yı tanımamak” konusunun “köle olmak” konusu ile ilişkilendirildiğini görüyoruz. Böylece imanlılar dinsel törenlere odaklanmakla lütfu kazanamazdı. Çünkü **Tanrı’yı kazanmak ve lütfu kazanmak birbirinden ayrı şeyler değildi** (I.Korintliler 1:26-30[26, 30]). Bu durumda Tanrı'nın özgür çocuklar

olarak çağırıldığı kimselerin köle olarak yaşamaya gayret etmeleri uygun değildi.

Hristiyan yaşamı için bakmamız gereken örnek Müjde’de açıklanmış ve Mesih’in yaşamında açıkça sergilenmiştir. Hristiyan yaşamı Mesih’in izinden giden bir yaşamdır. **Mesih’ten verilmeyen bir öğreti ile kişiler Mesih’in gösterdiği hedefe ulaşamazdı.**

Mesih bizleri Kutsal Ruh’a dayalı bir yaşam için özgür kılmıştı; Kutsal Ruh’a dayalı bir güven ile yaşamak yerine insan işlerine dayalı bir yaşam özgürlük yaşamı değil kölelik yaşamı olacaktır:

Filipililer 3:3 Çünkü gerçek sünnetliler Tanrı'nın Ruhunu aracılığıyla tapınan, Mesih İsa'yla övünen, insansal özelliklere güvenmeyen bizleriz.

Tanrı’yı tanımak ve Tanrı tarafından tanınmak ayrıcalığı Mesih’te verilen bir lütuftur (Matta 11:27, Romalılar 8:29):

Yuhanna 17:3 Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımalarıdır.

Böylece “*değersiz, etkisiz ilkelere dönerek onların kölesi mi olmak*” şeklindeki uyarı, mektubun okuyucularına 3:3 ayetindeki “Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz?” şeklindeki diğer bir uyarıyı hatırlatmaktadır.

Ruh ile devam eden bir yaşamda Mesih'i tanımanın ve O'na ait olmanın özgürlüğü varken, insan çabası ile devam eden bir öğretiş ise kişileri değersiz ilkelere köleliğine getirecektir. Galatya kiliselerine etki etmeye çalışan öğretiş bu anlamda onları imandan 'geri çekilip mahvolma' noktasına götürmeyi amaçlamaktadır (İbraniler 10:38-39).

Kişilerin "*değersiz, etkisiz ilkelere*" bağlılık gösterme çabası gerçek imanın yerini alamazdı (4:3, 9). Bu sebepten de Tanrı'yı Sözü'nde öğrettiği gibi değil, insanın öğrettiği gibi kabul etmek putperestlik olacaktı.

Tanrı'ya, Tanrı'nın kendisi tarafından verilmemiş her hangi bir dini tapınış tasarlayarak yaklaşmaya çalışmak; gerek kendimizin icat edip uyguladığı şeyler olsun, gerekse diğerlerinden gelenek olarak aldığımız şeyler aracılığıyla Tanrı'ya tapınmaya çalışmak olsun; bunun yapılmasını buyurmanın ve böyle yapmayı onaylamanın (WUİ.109) "*Karşımda başka ilahların olmayacak*" diyen birinci emir ve "*Kendin için oyma put, yukarıda göklerde olanın, yahut aşağıda yerde olanın, yahut yerin altında suda olanın hiç suretini yapmayacaksın; onlara eğilmeyeceksin ve onlara ibadet etmeyeceksin çünkü ben, senin Tanrının Rab, benden nefret edenlerden babalar günahını çocuklar üzerinde, üçüncü ve dördüncü nesil üzerinde arayan ve beni seven ve emirlerimi tutanların binlercesine inayet eden kıskanç bir Tanrırım*" diyen ikinci emir açısından yasak olduğunu hatırlamalıyız.

Bu durumda Galatyalı imanlılar 4:8-9 ayetlerini okuduğunda bir zamanlar, Mesih'e iman etmeden önce nasıl

yaşadığını (4:3) hatırlayıp kendisini düzeltmesi gerekcekti.

Çünkü sahte öğretmenlerin insan işlerine dayalı bir güven ile Yasa'ya bakarak vaatleri ve bereketleri almaya çalışmaları insanın *kendi çabası ile kutsal değerleri satın almaya çalışması* anlamına gelecekti. Ancak bu yol Tanrı'nın kendi planında öngörülmemiştir. O halde Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da öğretmediği bir yolu Tanrı'ya giden yol olarak öngörmek insan yapımı bir öğretişe yani putperestliğe dönmek olacaktı.

4:10 Özel günler, aylar, mevsimler, yıllar kutluyorsunuz!

Dini bir etkinliğe katılmakla Tanrı ile diri bir ilişki yaşamak her zaman aynı anlama gelmeyebilir. Yapılan bir dini etkinliğin anlamı, amacı, motivasyonu en önemlisi Mesih merkezli olup olmadığı dikkate alınmalıdır. Bu kutlanılan bayram ya da özel günler ya da törenler Tanrı'nın Sözü'nde emrettiği düzenin bir parçası mıdır yoksa insan icadı bir öğretinin amacı mıdır?

Sünnet Kutsal Kitap içinde var olan bir uygulamadır; ancak sünnete katılmak Tanrı'nın lütfunu kazanmanın yolu olarak öğretildiği zaman bu uygulama Mesih merkezli bir Tanrı öğretisi olmaktan çıkar.

Benzer şekilde bayramlar ve anma günleri Kutsal Kitap içinde var olan uygulamalardır; ancak lütuf çağında bunlar *'Mesih'te nasıl bir anlam kazandılar'* ona bakmamız lazım; bunlar *"Mesih'te nasıl bir amaca hizmet etmektedir-*

ler; bunlar Mesih'te neye işaret etmek için vardılar?" ona bakarak değerlendirmeliyiz.

Yoksa "burada yazılı olana göre yapıyorum; demek ki dindarım; ya da burada yazılı olana göre yapıyorum; yani günah işlemiyorum" şeklinde bir yaklaşımın veya öğretinin parçası olma hatasına düşebiliriz.

Bütün bu etkinlikler Mesih'teki özgürlük ile değerlendirilmelidir (WIA.XX). Yani yaptığımız, katıldığımız, yaşadığımız her şeye Mesih'te bakmalıyız (Koloseliler 3:23-24, Romalılar 14:8, II.Korintliler 5:15, Meseller 3:6).

Kutsal Kitap'a bakışımız '*tek bir antlaşma kitabına bakma*' bütünlüğü ve tutarlılığı içinde olmalıdır. Böylece yaptığımız, katıldığımız, yaşadığımız her şeye Mesih'te bakmalıyız. Lütfu kazanmak ve kurtulmak için değil, Kutsal Üçlübir Tanrı'nın övülmesi ve yüceltilip ilan edilmesi için, lütuf edildiğimizi ve kurtarıldığımızı bilerek yaşamalı ve buna göre uygulamalarımızı düzenlemeliyiz.

Bu durumda 4:9-10 ayetleri kiliselere sokulmaya çalışılan öğretinin "*değersiz, etkisiz ilkelerin köleliği*" olduğunu hatırlatmaktadır. Bu durumda kiliseye düşen insan icadı bir öğretinin kölesi olmak yerine "*Mesih'teki lütuf ve Mesih'teki özgürlük boyunduruğu*" altına girmektir (Matta 11:28-30, Romalılar 6:16-18).

Özel günler kutlamak '*Rab için yaşamak*' merkezli değilse kişinin işler ile lütuf kazanma çabasının bir parçası olurlar. Buradaki ayetin karşı çıkışı bir günün ya da ayın kutlanmasından çok, bunların yararsızlığına rağmen kişinin bun-

lara dayalı bir güvene sarılması durumudur. Bir şeyi yemek ya da yememek, bir günü kutlamak ya da kutlamamak “**Mesih’te**” anlam ifade edecektir. Merkezinde Mesih’in olmadığı bir eylem ya da bir kutlamanın değeri olmayacaktır (Romalılar 14:5).

4:11 Sizin için korkuyorum. Yoksa uğrunuza boş yere mi emek verdim?

Sahte öğretmenlerin yorumuna göre sünnet, Yasa ve geleneklere bağlılığının kişiyi götüreceği diğer bir nokta da kendisini “*özel günler, aylar, mevsimler, yıllar kutlamak*” konusunda gösterecekti. Bu yüzden de ortada olan durum onların ruhsal yaşamlarına bakıp korkmalarını gerektirecek kadar ciddi idi (Romalılar 14:5-8). Bu yüzden Pavlus 20. ayette “*şimdi yanınızda bulunmayı ve sesimin tonunu değiştirmeyi isterdim. Bu halinize şaşıyorum!*” diyerek üzüntü ve kızgınlığını dile getirir.

Pavlus Kelam öğretişinin gereği olarak imanlılara yönelik pastorel ilgisini saklayamaz (II.Korintliler 11:2-3; 12:20-21). Benzer şekilde 5:2-4 ayetleri de aynı şekilde ‘uyarı, azarlama, karşı çıkma’ sözleridir.

İlave Açıklama

1-) Hiç beklemediğiniz anda size “*lütuf nedir?*” diye sorulsaydı, “*lütuf ve kurtuluş; lütuf ve umut*” konusunda ne kadar süre konuşabilirdiniz?

Hiç beklemediğiniz anda size “*lütuf ve siz?*” hakkında kişisel bir soru sorsaydım yukarıdaki sorulara verdiğiniz cevaptan farklı olarak ne söyleyebilirdiniz?

“Lütuf, merhamet, bağışlamak” konularını bir arada düşündüğünüz zaman aynı kilisede bulunduğunuz diğerleri ile ilişkinizi nasıl değerlendirirsiniz? Kilisedeki insanlara “*lütuf*” hakkında bir şeyler söylemeniz gerekseydi, insanlar sizin anlattıklarınıza dayanarak, yaşayışınızı “*lütuf ve sevinç*” konusu ile ilişkilendirebilir miydi?

2-) Yukarıdaki sorulara verdiğiniz cevaplar 4:8-11 ayetlerine baktığınızda olması gereken cevabı oluşturuyor mu? İlk iman ettiğinizde sevinçle kabul ettiğiniz Mesih ve Kurtuluş Müjdesi halen sizin için aynı sıcaklıkta mı? Lütuf, sevinç, umut, karşılıksız bağışlanma, karşılıksız kurtuluş konularını göz önüne aldığınızda hayatınızda “**değersiz, etkisiz ilkelere dönme**” konusunda sıkıntılar oluyor mu?

“Kendi kararlarınız, kendi prensipleriniz, yapılmasını ya da yerine getirilmesini istediğiniz kendi düzeniniz, planlarınız” konusunda yaptıklarınız ile lütuf konusu hakkında yaptığınız konuşmalar birbiri ile örtüşüyor mu yoksa çelişiyor mu?

3-) 4:4-5 ayetlerindeki “*zaman dolunca*” ifadesini Mesih’in beden alıp aramıza gelmesi ile ilişkili olarak düşünürüz. Zaten kilisede en azından Kutlu Doğuş (Noel) döneminde 4:1-7 ayetleri okunur.

Başlangıçtaki Söz (Tekvin 1) zaman dolunca Mesih’te beden alıp aramıza geldi (Yuhanna 1:1-3, 14). Tanrı, Mesih aracılığında tarihe bu şekilde müdahale etti. Müjde’yi eşsiz, üstün ve yetkin kılan yönü de budur. Müjde Mesih’le ilgilidir; Müjde Mesih’ten bir haberdur; Tanrı’nın Müjde’si Mesih ile ilişkilidir. Bu yüzden Müjde’nin yaşamlarda yerleşmesi ile Mesih’te kökleşmek birbiri ile yakından ilişkilidir.

Yaşamlarınızda bir kuraklık ya da canınızda ruhsal bir baskı hissettiğiniz dönemler olmuştur. Böyle zamanlarda bazen insanlar kendilerini Tanrı’dan uzak hissederek; bazen de insanlar “*Tanrı’nın kendilerine uzak olduğu*” şeklinde bir düşünce ile Tanrı’yı suçlama hatasına düşerler. Böyle zamanlarda ihtiyacınız olan şeyi kısaca “*Mesih’te yenilenmek*” olarak tanımlayabiliriz. Mesih’in gücü ile dinlenmek, Mesih’in gücü ile yüklerden kurtulmak insanın esas ihtiyacıdır. Ve bunun da yolu Müjde’de yenilenmekten geçer.

Müjde okunurken Kutsal Ruh yüreklerde çalışır. Vahiy edilmiş Tanrı Sözü yetkin bir dokunuş ile canı tazeler, Tanrı'ya ve Müjde'de açıkladıklarına dair güveni yeniler. Kutsal Ruh'un gücü ile, bizim Müjde'den okuduğumuz sözler ya da bir başkasının sesinden dinlediğimiz ayetler günah, bilgisizlik, zayıflık, ihtiyaç konusunda kendimizi anlamayı; güç, diriliş, özgürlük ve sonsuz yaşam konusunda Tanrı'ya dair güvende yenilenmeyi bize bağışlar. Kutsal Ruh'un gücü ile Müjde bize bilgelik verir.

RAB'bin doğru kuralları Tanrı Sözü'nden okudukça yüreği sevindirir, gözleri aydınlatır. Kutsal Yazılar'daki adil ve pak sözler Rab'bin kutsal korkusunu ve Rab'bin kutsal sevgisini bize yeniden hatırlatır; canımızı hayatın acılıklarından özgür kılar ve canımıza tatlılık, hoşnutluk, doygunluk getirir. Kutsal Yazılar'daki uyarılar, teşvikler gözlerimizi Mesih'in zaferine ve ödülümüze çevirir. Tanrı'nın nefesinden gelen Kutsal Yazılar okudukça *"öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek"* için suçları ve günahları gösterir (II.Timoteyus 3:16); Tanrı'yı hoşnut eden yaşam için teşvik ederek isyan ve itaatsizliği dizginler. Kutsal Müjde okudukça yürek düşüncelerini yasa tanımazlıktan Tanrı'ya makbul isteklere döndürmek için Kutsal Ruh'un gücü ile düşünümüzü yeniler (Mezmur 19:7-14).

Mesih'teki yaşamda durgunluk yaşadığımızı düşündüğümüzde, yaratılış ve kurtuluştaki etkin olan Tanrı'ya yine O'nun Kutsal Sözleri ile yaklaşır, bizler için yüceliğinden soyunarak aramıza gelmiş olan Mesih'e bakarak yenilenmeyi ve güçlenmeyi pratik ederiz. Zaman dolunca bakirenin rahminden çekinmeyen, biz insanlar ve kurtuluşumuz için göklerden gelen Mesih'e yaklaşma yolumuz Müjde'den geçer. Bağışladığı koruma, kutsama ve kurtuluş için bizlere güvence olarak Kutsal Ruh'u vermiş olan Mesih'e yaklaşma yolumuz Müjde'de de açıklanmıştır. Mesih'teki bereketlere sarılma yolumuz, Tanrı Sözü'ne iman ile sarılmaktan geçer. Tanrı'dan bağışlanan özgürlüğü, Tanrı'nın çocukları olma ayrıcalığımızı; yani Tanrı'daki yeni kimliğimizi hatırlama ve bunlara yeniden sahip çıkabilmeyi Müjde ile birlikte çalışan Kutsal Ruh bağışlar. Böylece yabancıken evlat edinilmiş biri olduğumuz, köleyken özgür kılındığımızı görür, bedelini ödeyemeyeceğimiz bir kurtuluşun bize bağışlanmış olmasından duyduğumuz şükran ile sevinir, büyük lütfundan doğan esenlikle aydınlanırsınız.

Böylece "*zaman dolunca*" şeklindeki ifade bize Mesih'in aramıza gelmesi kadar; buna bağlı olarak sonraki işlerini hatırlatır. Çünkü Mesih'in gelişi bir amaç içindir. Bu amacı da Mesih '*Kutsal*

Yasa ve peygamberlik sözlerini tamamlamak' olarak ifade etmiştir.

İlk günah ve düşüşten sonra günahın, benliğin, dünyanın, şeytanın baskısı altında yorgun ve ezilmiş olanlara Mesih '**günahların affı, özgürlük, kurtuluş ve sonsuz yaşam'** vermek üzere "*zaman dolunca Yasa altında doğarak bizlere oğulluk hakkını bağışladı*" (4:4-5).

Müjde'yi vaaz edişini, mucizelerini, öğrenci yetiştirmesini, denenmesini ve acı çekerek kendi kanıyla Müjde'yi mühürlemesine bakarak Mesih'in "*zaman dolunca*" ortaya çıkmasına ve lütufkâr kurtuluşunu bizlere sunmasına verebileceğimiz tek cevap vardır: Müjde'ye göre yaşamak; bunun da anlamı Mesih gibi yaşamaktır. Yani lütuf, esenlik ve özgürlük yaşamında devam etmek; yani bağışlanmış ve kurtulmuş kimseler olarak yaşamak, esenlik Müjdesi'ne ve lütufkâr Mesih'e vereceğimiz tek cevaptır.

Böylece "**zaman dolunca Tanrı, bizler oğulluk hakkını alalım diye, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi**" diyen 4:4-5 ayeti bize, Tanrı'nın yaratılış ile başlattığı işini kurtuluş ile tamamladığını müjdelemektedir. Adem'in suçunun Adem soyundan kaldırılması için **Mesih başlangıç olmuştur.** Yani "**zaman**

dolunca” Tanrı’nın tarihe girerek yaratılışa müdahale etmesi, ilk düşüşten sonra bütün yaratılışın Mesih’in egemenliğine doğru yönlendirildiğini görmemiz açısından önemlidir.

Hem Vaftizci Yahya’nın hem de Mesih’in vaazlarını hatırlayın:

Matta 3:1-2 O günlerde Vaftizci Yahya Yahudiye Çölü’nde ortaya çıktı. Şu çağrışı yapıyordu: **"Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır."**

Matta 4:17 O günden sonra İsa şu çağrıda bulunmaya başladı: **"Tövbe edin! Çünkü Göklerin Egemenliği yaklaştı."**

Vaftizci Yahya, **“zaman dolunca”** ortaya çıkmasını beklediği Mesih’in yollarını hazırlamak için, tarihin, bir başlangıç noktasında olduğunu ilan etmiştir. Mesih ise yaratılıştan bu yana doğru insanların özlemle beklediği (Luka 2:25)⁸⁰ peygamberlerin müjdelediği zamanın (I.Petrus 1:10-12) kendisi ile birlikte geldiğini, zamanın dolduğunu, beklenen zamanın amacına ulaşmış olduğunu vaaz etmiştir.

---

⁸⁰ Zekeriya’nın ve Meryem’in şükran ilahisinde *“halkının yardımına gelen Tanrı’ya şükran”* ifadesi bu yüzden belirgindir.

Galatyalılar Mektubunu okurken vaat ve mirasımıza Mesih'te bakıyor; vaat ve mirasın lütuf ile bağışlandığı, Ruh ile mesh edilmiş özgür insanların kurtuluşlarının Mesih'te tamamlandığını okuyoruz (2:16; 3:13-14, 16, 18).

İbraniler 1:1 Tanrı eski zamanlarda birçok kez ve birçok yollardan peygamberler aracılığı ile atalara konuşmuş olup,

2 Bu son günlerde her şeyin mirasçısı olarak tayin ettiği, aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu'nda bize konuştu;

3 O ki, Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı ve O'nun özvarlığının öz görünümü olarak ve kendi kudretinin sözüyle bütün şeyleri devam ettirir. Günahlarımızın arınmasını kendi aracılığıyla yapmış olup, yücelerde ulu Tanrı'nın sağında oturdu;

Böylece İbraniler Mektubu '*zamanın Mesih'te dolduğunu*' hatırlatarak, Mesih ile tarihe "**son çağ**" şeklinde yeni bir başlangıç verildiğini, aynı zamanda Mesih'in aracılığı ile yaratılmış olan her şeyin sahibi olduğunu vurgulamaktadır. Çarmıhtan sonra (*günahlardan arınmayı sağladıktan sonra*) Mesih'in göklere çıkması ise, Tanrı'nın ilk günah ve düşüşten sonra Mesih'te yapacağı kurtuluş işinin ise artık tamamladığını vurgulamaktadır.

Böylece ilk günah ve düşüşten hemen sonra verilen Mesih vaadi (Tekvin 3:15) "**zaman dolunca**" yerine gelmiş oldu. **Öyleyse zamanın doluluğunda (son çağda)** yaşayan bizler için Müjde'nin gerçekliği Mesih'in beden alması ile aramıza gelmesi kadar gerçektir. **Öyleyse zamanın doluluğunda (son çağda)** yaşayan bizler için Müjde'nin açıkladığı kurtuluş yolu Mesih'in çarmıh ölümü ve göklere yükselmesi kadar gerçektir. Öyleyse günahların affı, ölümlerin beden ile dirilişi, sonsuz yargı ve sonsuz yaşam vaadini içeren Mesih'in ikinci gelişi bu **son çağda** yaşayan bizler için sarsılmaz bir gerçek, solmaz ve diri bir ümittir.

4-) **4:6 Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun "Abba! Baba!" diye seslenen Ruhunu yüreklerinize gönderdi.**

Bu ayetteki "*Tanrı... gönderdi (Tanrı... başısladı)*" sözü için okuyucunun söylenebileceği ilk şey "*şükürler olsun; övgüler olsun*" demek olmalıdır.

Luka 11:13 Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?

Bizler kötü yürekli iken, yani Tanrı'nın iradesine karşıt kimselerken, yani bizler Tanrı'yı henüz sevmiyorken (I.Yuhanna 4:10), yani bizler Tanrı'ya düşmanken (Romalılar 5:10, Efesliler 2:14-16); Tanrı yüreklerimize Kutsal Ruh'unu gönderiyor.

Bu yüzden her zaman Tanrı'ya şükretmeliyiz, bu yüzden her zaman Tanrı'yı övmeliyiz. Benzer şekilde Mesih de nasıl dua etmemiz gerektiğini öğretirken, bizleri öncelikle "Baba" diye çağırdığımız Tanrı'yı yüceltmeye davet ediyor:

Matta 6:9 Göklerdeki Babamız,
Adın kutsal kılınsın...

Zaten yaratılışımızın amacı da Tanrı'yı yüceltmek ve sonsuza dek O'ndan zevk almaktır (WKİ.1).

Tanrı'yı övebildiğimiz için ayrıcalıklı kimseler olduğumuzu düşünebiliriz. Bu bir anlamda doğrudur da. Ancak bizleri kutsal kılan ve kurtuluş bağışlayan Kutsal Ruh yüreklerimizi Mesih tutkusu ile doldurduğu gibi, her dua ve övgümüzü de benlik tutkularımızdan arındırarak Tanrı'nın huzuruna pak bir şekilde çıkarmaktadır:

Romalılar 8:26 Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle bizim için aracılık eder.

27 Yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder.

Kendisine ait olmamız için bizi evlat edinen Tanrı, bize Kutsal Ruh'u veren Tanrı, dualarımızı paklayan Tanrı olduğuna göre, *"bizde bir şey yok, övgü yücelik ve tapınma Kutsal Üçlübir Tanrı'nındır"* demekten başka bir övüncümüz olmaz.

5-) Miras (4:7) konusu hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Genelde miras konusu geçince, pek çok kişi bunun sonsuzlukta sahip olacağımız bir şey olduğunu düşünmeye meyillidir. Bu bir anlamda doğrudur -canımızın yenilenmesi, yeni beden, günahın özgürlük, günahın cezasından özgürlük, sonsuz yaşam, göklerin egemenliğindeki yaşam ve payımız gelecekte sahip olacağımız mirasımızdır.

Cennetin kendisi ya da iman edenlerin ödülü her ne olursa olsun; en önemli ödülümüz ya da **mirasımız Rab'dir**. Bu anlamda "*mirasımız tek bir şeydir*" demek doğru olur. Başka diğer şeyler Baba'da, Oğul'da, Kutsal Ruh'ta olmamızdan dolayı bize bağışlanacaktır. Yani Tanrı'da olmamızda dolayı Tanrı'da olan şeyler bize verilecektir.

Öyleyse mirasımız ya da ödülümüzün kendisi, daha şimdiden bu dünyada Tanrı'da olmamızdır. Gelecekteki diğer şeyler şimdiki zamanda bizim Tanrı'ya ait olmamızdan çıkmaktadır.

İbrahim'in mirası ve ödülü bu dünyada Tanrı tarafından tanınmak (4:9); Tanrı'yı tanımak ve bu dünyada Tanrı'ya ait olmak oldu:

Tekvin 17:7 Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuza dek sürdüreceğim. Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım.

Ve İbrahim ile yapılan antlaşma aynı zamanda onun bütün soyunu kapsıyordu. Bu antlaşma ilişkisi altında İbrahim Tanrı'yı tanıdı ve O'na bağlı yaşadı. Benzer şekilde bizler de daha şimdiden Kutsal Antlaşması ile Tanrı'ya ait bir halk olmak üzere Tanrı'ya ayrıldık (I.Petrus 2:9). Kendisini bize İlahi Sözünde açıklayan bu Tanrı'yı

Kutsal Kitap'tan tanıyoruz; O'na ait olmak üzere emirlerini ve yasaklarını öğreniyoruz. Ve Tanrı'yı bu yaşamda ve sonsuz yaşamda payımız (mirasımız, ödülümüz) olarak görüyoruz (Ağıtlar 3:24, I.Korintliler 3:23):

Mezmun 16:5 Benim payıma,
Benim kâseme düşen sensin, ya RAB;
Yaşamım senin ellerinde.
73:26 Bedenim ve yüreğim tükenebilir,
Ama Tanrı yüreğimde güç,
Bana düşen paydır sonsuza dek.

6-) "William Wilberforce 18. yüzyılın sonuna doğru İngiltere'de yaşamış, zengin, iyi eğitilmiş ve iyi bir konuşma yeteneği olan biriydi. Politikaya atılmaya karar verdiği sırada Tanrı'nın çağrısı ve yönlendirmesi ile Mesih İsa'daki kurtaran imana sarıldı; Tanrı'nın ev halkına katıldı. Wilberforce artık yeni bir kişi olmuştu. Bazı Müjdeciler arkadaşları onun politikayla uğraşmasının doğru olmadığını, "Tanrı'nın hizmetine" girmesini önerdiler. Çünkü bu kişilere göre siyasetle uğraşmak dünyasal bir işti, imanlıların Tanrısal işlerle uğraşması gerekmektedir. Wilberforce "Yüce Lütuf" ilahisinin yazarı John Newton'a gidip bu konuda ne düşündüğünü sordu. Newton "İnanıyorum ve umuyorum ki, Tanrı seni hem kilisesinin hem de milletimizin iyiliği için aramızdan çıkardı" cev-

bını verince Wilberforce parlamentoda kalmaya karar verdi. Çünkü bunun da bir Tanrı hizmeti olduğunu düşünüyordu. Diğer samimi imanlı Hristiyan arkadaşlarıyla birlikte parlamentoda, İngiliz İmparatorluğunda köleliğin kalkması konusunda mücadele ettiler, Hindistan'da Tanrı Müjdesi'nin yayılmasına öncülük ettiler, endüstriyel reformların gerçekleşmesine, çocuk işçilerin durumlarının düzeltilmesine çalıştılar. İngiltere'deki yoksul ailelerin durumlarının düzelmesi için gayret ettiler, fakir çocukların okumaları için çalıştılar, insani olmayan hapisane şartlarının değişmesinde rol oynadılar."⁸¹

Mesih' e bağlanmış iman ile çalışan Wilberforce gibi parlamenterler her inançtan insana önemli hizmetlerin ulaşmasını sağlamış oldular. Bütün bunları Mesih İsa'ya olan samimi imanlarından dolayı yapmış oldular; bütün bunları Mesih İsa'ya olan samimi imanlarıyla yaptılar; bütün bunları Tanrı'nın Müjdesi'den dolayı yaptılar.

Bu olaydan ne öğreniyoruz? Lütuf Müjdesi sadece kişilerin yaşamlarını, Tanrı'ya ve Tanrısallığa bakışlarını değiştirmiyor; Mesih'in lütufkâr özgülük Müjdesi'ne inanan kimseler Tanrı'nın lütfunun başkalarınca tadılmasına da aracılık

---

⁸¹ Rev. Prof. Robert Lynn, Yaşam İçin Teoloji, Haberci Yayıncılık, 2007, İstanbul.

ediyorlar. Wilberforce ve çevresinde onun gibi düşünen arkadaşlarının ne yaptıklarına dikkat edin. Toplumun çoğunluğuna uymanın getirdiği rahatlık ve güvene teslim olmadılar; yerleşmiş gelenekler ve kültüre lütuf penceresinden bakıp, alışıla gelmiş düzenin ve uygulamaların Müjde'ye uyup uymadığını anlamaya çalıştılar.

Bu da bir anda olan bir şey değildir, lütuf ile her gün yaşamının ve lütuf ile her gün yürümenin getirdiği bir değişimdir. Bu insanlar lütfun bütün insanlar için olduğunu gördüler, Müjde'nin Hindistan'da yayılmasına ön ayak oldular. Bu insanlar köle, yoksul veya tutuklu demeden "lütufta yaşamının lütufkâr olmak" olduğunu bilerek ve inanarak yaşadılar. Müjde herkese ulaşsın, lütuf herkesi bereketlesin diye çalıştılar.

Kelam şöyle diyor:

Matta 5:46 Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne ödülünüz olur? Vergi görevlileri de öyle yapmıyor mu?

47 Yalnız kardeşlerinize selam verirseniz, fazladan ne yapmış olursunuz? Putperestler de öyle yapmıyor mu?

48 Bu nedenle, **göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun.**

Bu durumda sizlerin lütuf anlayışınız sadece sizinle uyum içindeki kimseleri kapsıyor olursa, sizler de kendi yasanızı yazmış olmaz mısınız?

Bu durumda kilisenizin üyeleri ile, diğer kiliselerin üyeleri ile, başka inançtan kimseler ile ilişkinizi lütuf ne şekilde etkilemiştir?

Size düşman olanlar, sizden nefret edenler için olan tavrınızı “*lütuf*” nasıl belirlemiştir? Benzer şekilde yaşadığınız toprakların üzerindeki her bir insan için iyilik konusunda lütufkâr ve cömert olmaya hazır mısınız?

Aksi bir durumda Galatya’daki kiliselerdeki lütufu bırakmış ve dünyanın ilkelerine dönmüş bazı kimseler ile sizin aranızda görünür bir fark olmayacaktır. Böyle bir fark sizin yaşamınızda olmazsa kilisenizde nasıl böyle bir fark yerleşecek? Kilisenin ilkeleri ile dünyanın ilkeleri arasında bir fark gözükmese cennetin temsilcileri olma misyonumuz gölgelenmez mi?

7-) Belki “**değersiz, etkisiz ilkelere dönme**” konusu sizin için çok uzak bir olasılık. Öğretinizin sağlamlığına güveniyorsunuz. Ancak Söz’ün okunması, vaazı, çalışılması gibi konular yanında kilisenin yaşamına baktığımızda bayramlar, anma günleri, sakramanetler, evlilik, cenaze konu-

ları dahil, kilise ve kilisenin yaşamı içindeki temel konular belirli aralıklarla dikkatlice yeniden öğretilip hatırlatılmazsa zaman içinde anlamı bilinmeyen bir geleneğin uygulamaları haline dönüşme riski vardır. Kilise zaman içinde bu konuların unutulma ihtimalini düşünerek ve kiliseye yeni katılımların olmasını fırsat bilerek, iman açıklaması içindeki öğretileri belirli aralıklarla tekrar etmeyi düşünmelidir.

Kilise aynı şeyleri tekrar etmekten çekinmemelidir. Örneğin, her Paskalya Yortusunda farklı ne vaaz verebilirsiniz? Konu bellidir: diriliş, kurtuluş. Bu konuya Mesih merkezli bir şekilde bakarak söyleyebilecekleriniz bellidir. Ya da bir Nikah Töreninde evlilik konusunda ne kadar farklı vaaz verebilirsiniz? Kutsal Kitap'ın evlilik konusunda birden fazla fikri yoktur.

Bu durumda bazı konular üzerinde aynı şeyleri tekrar etmenin sakıncası yoktur. Sağlıklı bir evlilikte "*seni seviyorum*"lar yıllar boyu tekrarlandığı halde bunlar evliliği sıradanlaştırmak yerine güçlendirmeye hizmet ederler. Benzer şekilde bazı konularda sıklıkla aynı şeyleri duymak, bizleri unutkanlığımıza, zayıflık ve ihmalkârlığımıza rağmen bina etmek için gereklidir.

O zaman kilise günah öğretisini, kurtuluş öğretisi, Kelam öğretisi, Mesih öğretisi benzer şekilde inanç açıklamalarında esas teşkil eden konuları belirli dönemlerde okumalı, hatırlatmalı ve gerektiğinde uyararak öğretmelidir.

8-) Acaba kendiniz ya da kiliseniz açısından baktığınızda “**değersiz, etkisiz ilkelere dönme**” konusuna yaklaşımınızı bir korku mu ya da başka bir şey mi belirliyor?

Acaba siz ya da kiliseniz açısından baktığınızda “**özel günler, aylar, mevsimler, yıllar kutlama**” konusuna bakışınızı “**değersiz, etkisiz ilkelere dönme**” konusu mu etkiliyor yoksa bu konuları birbirinden bağımsız olarak mı değerlendiriyorsunuz?

Bir keresinde Epifani duası ya da Yükseliş Günü duası hakkında konuştuğum bir kilise görevlisi “**özel günler kutlamadığını**” düşünmekteydi. Ancak pastörün eşinin doğum gününde kiliseden bazı hanımları davet ettiğini biliyordum. Belki bu konu “kişisel” veya “sadece kültürel” olarak değerlendirilebilirlerdi. Ancak o önderin kilisesinde [**Pazar günü**] “anneler günü” konusuna nasıl atıfta bulduklarına baktığınızda gerçekte “**bir gün kutluyor**” olduklarını görebilirdiniz.

Bu durumda kilise Kutsal Kitap içinde var olan bir anma olayını kendi uygulamalarından çıkarmış; bunun yerine **'dünyanın tören takvimi'**nden bir uygulamayı kilisenin uygulamaları arasına yerleştirmiş olmaktadır.

Benzer şekilde Kutlu Doğuş (Noel) bir "anma günü" iken, dünyanın bunu daha popüler olarak kullanmasından dolayı, bu olay bir "bayram" niteliğini kazanmış durumdadır. Ancak elçisel kilisenin esas bayramları içinde olan iki bayram ise (Paskalya ve Pentekost) Kutlu Doğuş'a göre biraz "ikinci planda kalmış" görüntüsü vermektedir - en azından bazı coğrafyalarda.

Dikkat edilmezse bu ve benzer durumlar gelecekte ülkenin yerel ya da milli bayramları sebebiyle kilisenin de etkinlerini tatil etme durumunu getirme ihtimali bile vardır. Ya da bu etkinliklerin kilise içine getirilmesi durumu da ortaya çıkabilir. Böyle bir durumda kilise daha fazla dünyaya benzer hale gelecektir.

Diğer yandan unutmayalım ki, anlamı doğru ifade edilmemiş bir kutlama yapmaktansa hiç kutlama yapmamak daha doğru olacaktır. Bu durumda kilise yaptığı ve yapmadığı şeylere net bir açıklama getirmelidir.

Diğer yandan Kutsal Kitap içindeki bir günü ya da bayramı kutlayan kilise bunu hiç yapmayan diğer bir kiliseyi de saygı ile karşılayabilmelidir.

Diğer yandan bu konuya bakışımız ile *"vaftiz, evlilik, cenaze"* gibi özel durumları nasıl bir yaklaşımla değerlendirdiğimizi gözden geçirmemiz gerekecektir. Bu olayların törenlerine ayırdığımız süre, bu olayların törenlerinin verdiği görüntü *"nasıl bir yaklaşımla ele alınmalı"* diye kilise kendi uygulamalarını gözden geçirmeli ve bunu kendi cemaatine doğru bir şekilde anlatabilmelidir.

Bu durumda *"'Rabbin Sofrası' kutlaması bir tapınma toplantısı içinde nerede, ne kadar bir süre içinde, nasıl bir yaklaşımla yapıldığında nasıl bir görüntü vermektedir?"* diye bunu düşünmemiz, konunun önemini doğru vurgulamamız önemlidir. Bu durumda *"yapılan tören, Kutsal Kitap'taki yerini ve Mesih'teki vurgusunu yansıtıyor mu?"* diye düşünmemiz gerekmektedir.

Kilise olarak uygulamalarımızın en azından dışarıdan bakıldığında *'öğretimle ilişkilendirildiğini'* dolayısı ile konu *'tören ve kutlamalar'* olduğunda kilisenin etkinliklerinin toplum tarafından Kutsal Kitap ve Hristiyanlık ile ilişkilendirildiğini göz önüne alarak *'ne yapılıyor; neden yapılıyor; nasıl yapılıyor?'* diye düşünmek gerekecektir.

Kutsal Yazılar'ın tamamına bir bütünlük içindeki bakış açısının kilise içinde yerleştirilmesine dikkat etmek için gereken özen gösterilmezse, bir kuşaktaki uygulamaların sonraki kuşakta "Kelam öğretisinin yerine geçmesi" ya da "Kelam öğretisinin kendisi gibi algılanması" kaçınılmazdır.

İlave Açıklama-I: dünyanın temel ilkeleri

Hristiyanlar olarak bizler Kutsal Ruh'la Mesih'e aşılınmış, Tanrı'nın Mesih İsa'da sunduğu lütfaya paydaş olmuş kimseleriz. Ancak bizler Mesihsiz iken yaşam felsefesi ya da dünya görüşü olarak inandığımız ve izlediğimiz kurallar, gelenekler çeşitli batıl inançlar, ve bunlara bağlı olarak özel ya da kutsal saydığımız günler, özel ya da kutsal saydığımız varlıklar veya nesnelere hayatımızın birçok alanını etkiliyordu. Bu dünyasal ilkelere bağlı olarak günleri ya da durumları anma ve kutlama inanışlarımız, bunlarla bağlı olarak ortaya çıkan alışkanlıklarımız vardı.

Yahudiler de kuşkusuz kendi inanışlarından yola çıkarak bu dünyayı yorumladılar. Kendilerinin inanışına bağlı olarak geliştirdikleri gelenek ve alışkanlıklarla birlikte yaşadılar.

Diğer yandan yaratılış itibariyle her insanın tabii olduğu doğa kanunları ve olaylarına bakışın, top-

lumun genel inanış düzeyi ve kültürü ile birlikte anlaşılıp yorumlandığını gözlemleyebiliriz.

Yahudi olmayanlar için de inandıkları putlar ve gerçek olmayan tanrılarının etkisinde kalarak kurallar, gelenekler ve alışkanlıklar söz konusu idi. Onlar insan yaşamını düzenleyen ve etkileyen doğal kuralları insan yapımı olan inançlarıyla birlikte anlamaya çalıştılar.

Bu durumda bir zamanlar Mesihsiz kişiler olarak takipçisi olduğumuz şeylerin esiri olduk. Çünkü Tanrı'nın lüftunu aramadan ya da Tanrı'nın lüftuna dayanmayan bir şekilde yaşamakla, kendi yaşamımızı düşmüş dünyaya bakarak ve düşmüş insanın ürettiği düşüncelere dayanarak düzenlemeye çalışmış olduk. Bunlar lütfa dayanmadığı için de bizleri tutsak eden dünyasal ilkeler oldular.

Örneğin, Yahudiler açısından baktığımızda, Tanrı'nın bir emri olarak Şabat Günü dikkatle ve titizlikle üzerinde durulması gereken bir uygulama olduğunu anlayabiliriz. Ancak zaman içinde insanın katı kuralcılığı yüzünden "Şabat Günü" Tanrı'nın amacından uzaklaşmış bir uygulama oldu. Kutsal Yazılar'ın tamamına bir bütünlük içinde bakmayan ve lütfa dayanmayan bir anlayışla Şabat Günü merhametin ihmal edildiği ve

insanın tutsak edildiği bir kurallar bütününe dö-nüştü. İnsanlar “Şabat Günü” deyince Tanrı’ya bakarak, Kutsal Yazılar’a vakit ayırarak, dünya-sal işlerinden dinlenerek, yaratılıştan zevk alarak yaşamak yerine “*yapılması gerekenler, yapılmaması gerekenler*” şeklinde kurallara odaklandılar; ve böylece Tanrı’nın yüreğindeki, insan için arzu et-tiği ‘kutsal dinlenme’yi ihmal etmiş oldular.

Benzer şekilde ulusların da güneş, yağmur, ve-rimlilik, hasat, kıtlık ve birçok konuda uygulama, alışkanlık ve gelenekleri vardı. Ve bu uygulamalar onlar için dünyanın temel ilkeleri idi. Örnek olarak, cinselliğin her türlüşününün tapınaklarda yaşanması yoluyla tanrıların hoşnutluğunu ara-dılar. Onlar böyle bir hoşnutlukla yerin daha be-reketli olacağını, tanrılarının kızgınlığının bu şe-kilde uzaklaşacağını düşündüler. Bu durum on-ların “*düşüncelerinde budalalığa düşmesine, anlayış-sız yüreklerini karanlık bürümesine, bedenlerini aşağı-lamalarına, yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim olmalarına*” yani gerçek Tanrı’dan daha da uzaklaşmalarına sebep oldu (Romalılar 1:21, 24; 1:18-32).

Koloseliler 2:8 Dikkatli olun! **Mesih'e değil de, insanların geleneğine, dünyanın temel il-kelerine dayanan felsefeyle, boş ve aldatıcı sözlerle kimse sizi tutsak etmesin.**

Efesliler 6:12 Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.

Böylece *dünyanın temel ilkeleri* “**Mesih'te**” anlamlandırılmadıkça, bunlar insanın tutsak olduğu şeyler olarak karşımıza çıkmaktadır. **Mesihsiz** insan da bu tutsaklıkta kendisini insanlara karşı savaşır bir durumda bulacaktır.

Bu durumda lütfü göz ardı eden bir anlayışın 2:4 ayetinde bahsedildiği üzere “*inananların İsa Mesih'te sahip olduğu özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece inananları köleleştirmek için hem açıktan hem de gizlice kiliseye sızan sahte kardeşler*” başta Pavlus'a ve dolayısı ile kiliseye ve dolayısı ile Tanrı'ya karşı savaşır bir durumda olmaları daha da açıklığa kavuşmaktadır.

Ancak “Müjde Gerçeği” açısından insanın vermesi gereken savaş “insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşı” olmalıydı.

Galatyalılar 2:20 Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşa-

mı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.

Böylece *dünyanın temel ilkeleri* insanın “Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş” yani Mesih'le birleşmiş bir şekilde bakması gereken bir konudur.⁸²

Müjde tektir, bu yüzden dünya görüşümüz Müjde ile sorgulanmalı ve yaşamlarımız elçilerin bildirdiği bu Müjde'ye göre düzenlenip şekillenmelidir.

İlave Açıklama-II: dünyanın temel ilkeleri

Dünyanın temel ilkeleri bazen net bir şekilde izah edilecek şeyler olarak görülemeyebilir. Ancak “Müjde Gerçeği” ile aydınlandıkça Müjde'nin öğretmediği ya da savunmadığı bu şeylerin yaşamın içine nasıl girmiş olduğunu görebiliriz.

---

⁸² “*Dünyanın Temel İlkeleri*” konusunda Koloseliler 2:20-23 ayetleri ve Galatyalılar 4:8-11 ayetlerini göz önüne alınız: Koloseliler 2:20-21 Mesih'le birlikte ölüp dünyanın temel ilkelerinden kurtulduğunuza göre, niçin dünyada yaşayanlar gibi, “Şunu elleme”, “Bunu tatma”, “Şuna dokunma” gibi kurallara uyuyorsunuz? 22 Bu kuralların hepsi, kullanıldıkça yok olacak nesnelere ilgilidir; insanların buyruklarına, öğretilerine dayanır. 23 Kuşkusuz bu kuralların gönüllü tapınma, sözde alçakgönüllülük, bedene eziyet açısından bilgece bir görünüşü vardır; ama benliğin tutkularını denetlemekte hiçbir yararları yoktur.

“İyilik yapmak, yardımsever olmak, merhamet göstermek, alçakgönüllü hizmet” gibi konular genelde bütün dünya kültürlerinde öğretilen ve teşvik edilen şeylerdir.

Mesih’in havarilerin ayaklarını yıkadığı o zamanı hatırlarsak, Petrus önce *"Benim ayaklarımı asla yıkamayacaksın!"* diyerek karşı çıkmıştı (Yuhanna 13:4-8). Petrus hayatında ilk defa mı yetişkin birinin bir diğer yetişkinin ayaklarını yıkadığını görüyordu? Hayır. O kültürde misafirlerin ayaklarını yıkamak olağan bir uygulamaydı. Ancak Petrus’un karşı çıktığı şey *"bir lider asla ayak yıkamaz"* düşüncesinden (*gurur!*) kaynaklanıyordu.

Diğer yandan dönemin şartlarına baktığımızda çok kısa bir mesafede yürümek bile insanların ayaklarının toz veya çamura bulanmasına yeterliydi. Ve bir eve girince evdekilerin ayaklarını birisinin yıkaması olağan bir uygulamaydı.

Bunu çok iyi bildikleri halde neden hiç kimse önce davranıp bu yaygın uygulamayı kendisi yapmaya çalışmadı? Çünkü onların kafasında olan şey *"Mesih ile dolaşan özel seçilmiş kimseler; Mesih tarafından havariler olarak seçilmiş kimseler"* olduklarıydı. Bu ne demektir? Onların her biri *"büyük"* olma iddiasındaydı (Matta 20:21, Markos 9:34). Ancak Tanrı’nın egemenliğinde büyüklük alçakgönüllülükle ve hizmet etmekle belirleniyordu.

Sadece dünyasal ilkelere göre "büyük" olmak bu denli gururlu olmayı gerektiriyordu.

Böylece Petrus'un davranışının arkasında yatan düşünce şu idi: *"hiç, bir önder bu kadar alçakgönüllü olur mu; hiç, büyük biri bu kadar hizmetkar olur mu?"*

Petrus '*kendisine göre büyük olmanın*' başkalarınca kendisine hizmet edilmesini gerektirdiğini düşünmekteydi; ancak Tanrı'nın krallığında *"en küçük kim ise, en büyük odur"* prensibi geçerliydi; Tanrı'nın krallığında *"birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun"* prensibi esastı. Çünkü *"Mesih, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye gelmişti"* ve Mesih'i izleyenlerin dünyada bakacağı ve izleyeceği örnek de buydu.

Dünyanın temel ilklerine göre sadece bir akılsız kişi, bir kraldan kendi ayaklarını yıkamasını isteyebilir ya da bekleyebilirdi. Ancak "Müjde Gerçeği" bize Mesih'in günahsızlığını hatırlattığı zaman, O'nun peygamberden, kâhinden ve kraldan üstün olduğunu görüyoruz. Bu durumda Mesih'in düşmüş bir insana olan ilgisi Tanrı'nın lütfunun yüceliğini görmemiz için önemli bir gerçektir.

Böylece *dünyanın temel ilkleri* ile **Müjde Gerçeği** arasında bir ayırt edilebilir bir fark olduğunu;

Tanrı'nın Mesih'teki lütufkâr Müjdesi'ne yaklaşmakla kendimizi "değersiz, etkisiz ilkelerin" tut-saklığından (4:9) koruyabileceğimizi daha iyi an-lıyoruz.

Müjde tektir, bu yüzden dünya görüşümüz Müjde ile sorgulanmalı ve yaşamlarımız elçile-rin bildirdiği bu Müjde'ye göre düzenlenip şe-killenmelidir.

İlave Açıklama-III: dünyanın temel ilkeleri

1-) Geleneksel olarak Yahudiler Samiriyeli'leri sevmezlerdi. Samiriyeliler nasıl bir halktı; gerçekte onlar kimdi? Samiriyeliler Yahudi oymakları-nın uluslara karışması sonucu doğmuş bir halktı. Onlar Musa'nın kitapları ve Yeşu olmak üzere sadece altı kitap kabul ediyor; diğer Kutsal Yazı-lar'ı kabul etmiyorlardı. Kutsal Kitap'ın bir kıs-mına inanıp bir kısmına inanmamak aslında Kut-sal Kitap'a inanmamak anlamına gelmekteydi; ve bu iyi bir şey değildi.

Filipililer 3:5 Sekiz günlükken sünnet oldum. İsrail soyundan, Benyamin oymağından, öz-beöz İbrani'yim. Kutsal Yasa'ya bağlılık der-seniz, Ferisi'ydim.

Pavlus'un burada anlattığı özelliklerine bakınca bunların kötü değil, "iyi" olduğunu görebiliriz.

Benyamin oymağı diğer oymaklara göre daha sadık bir yol izlemiş, sürgüneyken ve sürgünden sonra diğer uluslara karışmaktan kaçınmıştı. Yeruslaim Benyamin oymağı toprakları içindeydi. Benyamin oymağı diğer oymaklara göre Yasa'ya bağıllık konusunda kendisini koruyabilmiş ve farklı inançlara karışmaktan kaçınmıştı. Böyle bir kültürden olmak açıktır ki, "iyi" bir şeydi.

Diğer yandan Yasa'da yazılı olana göre çocuk yetiştiren bir ailede büyümüş olmak da "iyi" bir şeydi. Kutsal Yasa'ya bağıllık konusunda gayretli olmak da "iyi" bir şeydi; Yasa'yı en üst düzeyde çalışıp öğrenmek ve bunu başkalarına da öğretebilir yeterlilikte olmak da (Ferisi) "iyi" bir şeydi.

Ancak bu gibi ya da benzer nitelikler bazen kişiler için bir övünme, bir gurur ve üstünlük sebebi olabiliyor; **ve bu iyi bir şey değildir**. Benzer şekilde Pavlus'un yaşadığı çağda bu özellikler Yahudi toplumu için bir toplumsal statü ya da toplumsal prestij sebebi olmuşlardı. Aslına bakarsanız yaşadığınız toplumda "*saygın bir din adamı*" statüsünde olabilmek de güzel bir şeydir.

Pavlus sahip olduğu bu ayrıcalığın kendisine verdiği gurur ile kendi standartlarını neredeyse Tanrı'nın standartlarına çıkartma hatasına düştü. Böylece kendisini Tanrı adına insanları yargılar

bir konumda buldu. Pavlus'un kendi aile ve kültür özellikleri yanında "iyi" olarak tanımladığımız eğitiminin onu böyle bir noktaya düşürmüş olması ne kadar acıydı.

Bu duruma ne sebep oldu sizce? Çünkü "*dünyanın temel ilkeleri*" uyarınca, içinde yaşanılan toplumun kendisi böyle "iyi" özellikleri olan kişilere bu türden bir beklenti içinde yaklaşıyor. Toplumun böyle "üstün" özellikleri olan kişilere bakarkenki beklentisi bazen kişiyi ansızın böyle bir konuma sürükleyebiliyor ya da kişinin düşünmediği bir durumun içine düşmesine sebep oluyor.

Böylece Pavlus "*dünyanın temel ilkeleri*" uyarınca bakmaya başlayınca; aldığı Yasa eğitiminin "*öldürmeyeceksin*" diyen emrini göremedi ve hemen unuttu:

Elçilerin İşleri 7:58 Onu kentten dışarı atıp taşla tuttular. İstefanos'a karşı tanıklık etmiş olanlar, kaftanlarını Saul adlı bir gencin ayaklarının dibine bıraktılar.

Ancak Pavlus Mesih'e iman ettikten sonra "*dünyanın temel ilkeleri*" uyarınca "**iyi, üstün, ayrıcalıklı**" olarak görülen kendindeki bu özelliklerine bakarak şunları söyledi:

Filipililer 3:4 Ben aslında bunlara da güvenebilirdim. Eğer başka biri bunlara güvenebileceğini sanıyorsa, ben daha çok güvenebilirim. 6 Gayret dersiniz, kiliseye zulmeden biriydim. Yasa'ya dayanan doğruluk dersiniz, kursesuzdum.

7 Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım.

8-9 Dahası var, **uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum.** Öyle ki, Mesih'i kazanayım ve Kutsal Yasa'ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih'e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı'dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih'te bulunayım.

Pavlus kendisinde olan bu iyi özelliklere *“dünyanın temel ilkeleri”* uyarınca bakınca *“yaşadığı suçlardan ve günahlardan ötürü ölü”* olduğunu görmedi; *“söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymakta”* olduğunu anlamadı (Efesliler 2:1-2).

Böylece Pavlus bütün bu “iyi” özelliklerine rağmen *“benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek, benliğin tutkularına göre yaşayan ötekiler gibi”* yani *“gazap çocukları”* gibi yaşamış oldu (Efesliler 2:3).

Böylece Pavlus gibi dindar bir kültür içinde büyümüş kimselerin, inancını olabilecek en üst seviyede araştırmış ve öğrenmiş kimselerin İstefan'ın öldürülmesi olayı gibi, kiliseye her seviyede zulmeden bir anlayışı benimsemelerini bazen şaşırarak karşılıyorsak da; bunları "*dünyanın temel ilkeleri*" ile açıklayabiliyoruz.

Görüldüğü üzere Pavlus gibi iyi donanımlı biri bile, bütün iyi yetişme tarzı ve eğitimine rağmen "*bu çağın gidişine uyma*" hatasına düşünce kendisini "*diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden bir kurban olarak sunmaktan*" alıkoyma hatasına düştü (Romalılar 12:1-2).

Öyleyse bizler "*dünyanın temel ilkeleri*" konusunda daha dikkatli olmalıyız.

2-) Hristiyanlık, Kutsal Kitap, kilise, Tanrı, Kutsal Üçlük gibi konularda çoğunlukla hiç bir araştırma yapmamış kişilerin kafalarındaki "*Hristiyanlık*" öğretisini nasıl ve nereden almış olduklarını hiç düşündünüz mü?

Kutsal Kitap okumamış insanların Kutsal Kitap'ı bilirmiş gibi konuşmalarının arkasında olan şey sizce nedir? Kutsal Kitap ve Hristiyan inancına ait kaynakları araştırmamış kimselerin, Kutsal

Kitap'ın öğretmediği bir Hristiyanlık bilgisine sahip olmalarını nasıl açıklarsınız?

İnsanlar Hristiyanlık hakkında Hristiyan bir kişiden öğrenmeden, bilimsel bir şekilde araştırmaksızın bu konuda kendilerini bilgili kabul etmeleri; öncelikle *"ben zaten Hristiyanlığı biliyorum"* yaklaşımını doğurmaktadır. Bu durum ise insanların Müjde'yi okumaları ve araştırmaları önünde bir engel teşkil etmektedir.

Bu durumda yanlış fikirler de zaman içinde Müjde'ye karşıt olan şeylerin bir dünya görüşü olarak yerleşmesine sebep olmaktadır. Cehalet kadar önyargı da benzer şartlardan dolayı Müjde karşıtlığını desteklemektedir. Cehalet ve önyargının eseri olan düşünceler zaman içinde toplumsal bir kanaat olarak yerleşebilmektedir.

Müjde tektir, bu yüzden dünya görüşümüz Müjde ile sorgulanmalı ve yaşamlarımız elçilerin bildirdiği bu Müjde'ye göre düzenlenip şekillenmelidir.

IV.c. (4:12-20)

Pavlus'un kiliseye ilk iman tecrübelerini hatırlatması (4:12-20) kişilerin Kutsal Ruh ile yürüyüp yaşadıkları o günlere bakarak şimdi nasıl yaşadıklarını görmeleri; Mesih'in bir peygamberden, bir kâhinden, bir kraldan üstünlüğünü, Mesih'in Kurtarıcılığının eşsizliğini ve bu sebepten de Müjde'nin eşsizliğini ve üstünlüğünü yeniden fark etmeleri içindir.

Bu bölümde Pavlus'un kiliseye "*kardeşler, çocuklarım*" şeklindeki ifadesi, kilisenin Pavlus'a ilk önce nasıl sevgi ile yaklaştığını, Pavlus'un bedensel rahatsızlığının nasıl onlar için bir deneme olmasına rağmen Mesih'i kabul eder gibi onu kabul ettiklerini hatırlatan ifadelerle uyum içindedir.

4:12 Kardeşler, size yalvarıyorum, benim gibi olun. Çünkü ben de sizin gibi oldum. Bana hiç haksızlık etmediniz.

Pavlus kiliselere "*benim gibi olun*" diyerek Müjde'yi onlara ne durumda anlattığını, Müjde'yi onlarla ne şekilde paylaştığını hatırlamalarını ister. Pavlus Müjde'yi paylaşırken Galatyalılar'a uluslardan biri gibi konuşmuştur (I.Korintliler 9:19-23). Yani Pavlus, onları Yahudileştirme çabası içinde gelen sahte öğretmenler gibi konuşmamıştır. Bu durumda Galatyalı kiliselerin kendisine yeni bir kimlik edinmeye çalışmak yerine Mesih'teki kimliğine [*ve vaftizine*] bakması yeterli olacaktır.

Yani Hristiyan olmak için başka bir kültür, başka bir dil ya da başka bir halkın egemenliği altına girmek gerekmiyor-

du. Pavlus nasıl kendi Yahudi kimliği içinde Hristiyan olmuşsa Galatya'daki kiliseler de kendi kimliği içinde Hristiyan olmuştu ve öyle kalmaya devam edecekti.

Bu durumda kilisenin Müjde'yi izleme yolu, Pavlus'un Yasa ve Yahudi geleneklerine nasıl baktığına dikkat etmek olacaktır.

Pavlus'un "size yalvarıyorum... ben de sizin gibi oldum. Bana hiç haksızlık etmediniz" şeklindeki ifadesi 4:13-16 ayetleri boyunca açıklanmaktadır. Pavlus ile Galatya'daki kiliseler arasındaki ilişkinin ilk başladığı şekliyle devam etmesi için bu ayetler bir hatırlatma ve bir ricadır.

Diğer yandan kiliselere "*benim gibi olun*" diyerek ricada bulunması, imanlıların insanlardan çekinmeksizin sahte öğretiyi reddetmesi, öğretim veya davranışlardaki yanlış *Müjde Gerçeği* ile açıkça göstermesini ve düzeltilmesini istemek anlamına gelmektedir. Çünkü Kefas daha uluslardan olanlarla yemek yerken, Yakup'un yanından gelen adamlardan *Müjde Gerçeğine* rağmen çekinerek, yanlış bir davranışta bulunmuştu. Ve Pavlus hemen bu durumu düzeltmek için girişimde bulundu (2:11-14).⁸³

4:13 Bildiğiniz gibi, Müjde'yi size ilk kez bedensel hastalığım nedeniyle bildirmiştim.

Pavlus'un bedensel rahatsızlığının ne olduğu konusunda farklı yorumlar olabilir. Ancak 4:15 ve 6:11 ayetlerine

---

⁸³ Bunu yapabilenler "*benim gibi olun*" diyerek kendilerini örnek gösterebilecektirler (6:14).

bakarak göz ve görme ile ilgili bir sorun olduğu yönündeki kanaat biraz daha güçlü gibi görünmektedir. Ancak bu rahatsızlık bedeni zayıf düşüren ya da insanı çirkin bir duruma getiren bir hastalık da olabilirdi. Böylece Pavlus bu rahatsızlığı nedeniyle bir süre Galatya'da kalmış ve Müjde'yi onlarla paylaşmıştı.

Neticede bu ayetten, Pavlus'un hastalıkta bile Rab'be hizmet ve tanıklık fırsatlarını değerlendirdiğini görüyoruz. Buradaki Müjdecî bir yaklaşım önemlidir. Bazıları Pavlus'u "*Mektupları ağır ve etkilidir, ama kişisel varlığı etkisiz, konuşma yeteneği de sıfır; acemi bir konuşmacı*" diyerek (II.Korintliler 10:10; 11:6) eleştirmekteydi. Böylece onun elçiliğine ve öğretiş yetkisi üzerine şüphe getirerek kendilerini gerçek öğretmenler gibi göstermeye çalışsan, Pavlus'a rakip kimseler olmuştu. Ama Pavlus'un bedensel hastalığı bir yana, konuşma yeteneği kötü bile olsaydı, Müjde kendisini dinletebilecek güçteydi. Ve Müjde'yi paylaşma fırsatlarını geri çevirmedi.

4:14 Bedensel durumum sizin için çetin bir deneme olduğu halde beni ne hor gördünüz ne de reddettiniz. Tanrı'nın bir meleğini, hatta Mesih İsa'yı kabul eder gibi kabul ettiniz beni.

4:13-14 ayetlerine birlikte baktığımızda şunu aklımızda tutmalıyız. Antik çağda uluslar arasında sakat doğan çocuklar ölüme terk etmek gibi bir uygulama vardı. Olimpiyatların ve arenalarda yapılan yarışların arkasında olan fikir "*mükemmel insan*" modeline ulaşma arayışına dayanmaktaydı. Bu durumda yerleşik kültür toplumunda sakat, zayıf veya kötürüm insan görmeye tahammül edemezdi.

Bunun sonucu olarak da sakat kimselerin toplum tarafından **hor görülmesi, reddedilmesi** olağan bir durumdu. Ulusların gözünde hastalık da “*tanrılar*” tarafından verilmiş bir ceza ya da yargı olarak kabul edilirdi. Böylece Pavlus’un hastalığının ne olduğunu bilmesek de, uluslar arasındaki yaygın kültüre göre bu hastalık “*tanrıların öfkесinin*” bir işareti idi.

Böylece Pavlus’un bedensel durumu her ne ise, birçok kimse için “**çetin bir deneme**” anlamına gelmekteydi. Onlar bu deneme karşısında **Pavlus’u “ne hor görmüş ne de reddetmiş, Mesih İsa’yı kabul eder gibi kabul etmişlerdir.”**

Uluslar için “*çetin bir deneme*” olan bu bedensel zayıflık durumu aynı zamanda Müjde’nin gücüne de işaret etmektedir. Pavlus birçoklarınınca “*tanrıların yargısı ve öfkesi*” altında olduğu düşünülen bir durumda iken Müjde’yi vaaz etmiştir. Pavlus birçoklarınınca “*tanrıların yargısı ve öfkesi*” altında olduğu düşünülen bir durumda iken Tanrı’nın sevgisi, merhameti, kurtarışı ve Mesih’teki lütfu hakkında vaaz etmiştir. Burada açıkça görülen şey şudur: Müjde o kadar güçlüdür ki, yerleşik kültür ve düşünüşün getirdiği kölelik bağlarını kırmıştır.

Böylece Pavlus ve Galatya’da iman edenlerin topluluğu bir “*kilise*” olmayı tecrübe etmişlerdir (6:2):

I.Korintliler 12:17 Bütün beden göz olsaydı, nasıl duyardık? Bütün beden kulak olsaydı, nasıl koklardık?

Pavlus rahatsızlığında yani bedensel engeli ve güçsüzlüğünde Müjde'yi Galatyalılar ile paylaşmış onlar da iman ile Müjde'ye yaraşır bir şekilde Pavlus'a yaklaşmıştır. Böylece Galatya kiliseleri o durumda '*Mesih'te bir beden olma*' düşüncesine göre yaşamayı tecrübe etmiş oldu. Pavlus'un kiliseye bunları hatırlatması "**başladığımız gibi devam edin**" şeklinde bir düşünce ima etmektedir.

I.Korintliler 12:17 ayetine bakarak mevcut duruma şöyle bir yorum getirebiliriz: Pavlus imanı ve bilgisi ile Müjde'yi onlara öğretiyordu; ve muhtemelen onlar da Pavlus'a bedensel hastalığı nedeniyle yapmakta zorlandığı işler için yardım ediyordu. Bu durumda Pavlus bazı işlerden dinlenmiş olarak ya da bazı işlerin zaman alan yorgunluğundan özgür olarak kiliseye Müjde'yi anlatırken öğretişin özüne daha rahat bir şekilde odaklanabiliyordu. Pavlus aklını ve bilgisini harcarken en azından bazı konularda kilise de Pavlus için zamanını ve gücünü harcıyordu.

Ve eğer kilise Mesih'te bir beden oldukları ilk iman tecrübelerini hatırlarsa, bu durumda Pavlus'un yanlış öğretisi karşısında nasıl acı çektiğini hatırlayacaktır. Geçen defa Pavlus bir bedensel rahatsızlık sonucu acı çekmişti. Ancak şimdi Galatyalı imanlılar yanlış öğretiye kulak verdiği için bu sefer Pavlus'a acı veren rahatsızlık kiliselerdeki ruhsal bir hastalıktan kaynaklanmaktadır. Ve '*Mesih'te bir beden olma*' durumundan dolayı onların çekmesi gereken acıyı şimdi Pavlus çekmektedir.

4:1-7 ayetlerinde Mesih'e iman edenlerin Tanrı'nın çocuğu olduklarını okumuştuk. Pavlus da şimdi bu kiliseye seslenirken "**çocuklarım**" diyerek (4:19) Tanrı'nın bizleri

evlat edinmesini taklit ediyor; bir baba gibi uyarıyor ve aynı zamanda bir anne gibi şefkatle konuşuyor. Bu durumda Pavlus “*çocukları yüzünden acı çeken bir ebeveyn*” durumunda konuşmaktadır.

4:15 Şimdi o sevincinize ne oldu? Sizin için tanıklık ederim ki, elinizden gelse gözlerinizi oyar bana veririrsiniz.

Müjde “*sevinç getiren bir haber*” olduğundan Pavlus’un “**sevincinize ne oldu?**” şeklindeki sorusu Galatyalılar’ın ilk iman ettiklerinde kabul ettikleri Müjde ile şimdi sahte öğretmenler tarafından verilen *sözde müjde* arasındaki farkı görmelerini ister. Kilisenin şimdi içinde bulunduğu durumu fark etmelerini ister.

Diğer yandan “**sevincinize ne oldu?**” şeklindeki soru sahte öğretmenlerle gelen öğretiliş ile birlikte kilisenin sevinçten uzaklaşmış olduğunu göstermektedir. Bu durumda kilisede hakim olan ortamı *‘karanlık ve karmaşıklık’* olarak tanımlayabiliriz. Yani sevincin olmadığı ve sevinç yaşamaya engel bir durum olduğu açıktır.

Pavlus’un zayıflık ve güçsüzlük içinde Müjde’yi sunması ve Galatyalılar’ın bunu kabul etmesi herkese sevinç getirmişti. Pavlus şimdi kilise için nasıl acı çekiyor ve onlarla ilgileniyorsa, kilise de o ilk iman ettiği zamanda Pavlus’un bedensel acıları yüzünden üzülmüştü. Ve Müjde’yi kabul etmenin sevinci ile Pavlus’a “**ellerinden gelse gözlerini verecek kadar**” sevgi duyuyorlardı.

Bu durumda Galatyalılar Pavlus'tan duydukları Müjde ile iman ettikleri zaman ile sahte öğretmenlerin bildirisine kulak verdikleri zamanı karşılaştırırlarsa, durumu daha net olarak görebileceklerdi.

Galatyalılar elçisel Müjde'yi duyunca büyük sevinç yaşarlarken; ve gözlerini Pavlus'a verecek kadar sevgi ve merhamet doluyken durum değişmişti. Şimdi ise “*dedikodu yapan; laf ile birbirlerine sataşan*” kimseler olmuşlardı (5:15); “*boş övünen, birbirine meydan okuyan, kıskanç*” (5:26) kimseler olmuşlardı. Görünen o ki, sahte öğretmenlerin kışkırtmaları ile bazılarının Pavlus'a duyduğu sevgi yerini bir nefrete bırakmıştı; ya da en azından karşıt bir tavır ile elçiden ve Müjde'den uzaklaşmaya başlamışlardı (4:16).

Tekrar “*sevincinize ne oldu?*” sorusuna dönersek, Galatyalı kiliseler “*İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve iman edenler vaat edilen Ruh'u alsınlar diye, Mesih laneti üstlenerek iman edenleri Yasa'nın lanetinden kurtardı*” şeklindeki Elçisel Müjde'yi duyunca; günahı, laneti ve yargıyı görüp, bunlardan kurtulmakla elbette sevinç duydular. Çünkü Kutsal Ruh'un bir meyvesi de sevinçtir (5:22-23, Romalılar 15:13).

4:16 Peki, size gerçeği söylediğim için düşmanınız mı oldum?

17 Başkaları sizi kazanmaya gayret ediyor, ama niyetleri iyi değil. Kendileri için gayret edesiniz diye sizi bizden ayırmak istiyorlar.

Pavlus'un kiliseyi tehlikeden koruma isteğine karşılık olumsuz tepki almaya hazır olduğunu görmekteyiz. Pavlus Müjde konusunda, Mesih konusunda, lütuf konusunda başlangıçtaki öğretide ısrarını korumaktadır. Böyle sevinci kaybolmuş bir ortamda bazı kişilerin kendisine öfkelenmesi kaçınılmaz olacaktı. Ama Pavlus'un işi gerçeği konuşmaktı (3:1-4).

Burada “*sizi **bizden** ayırmak istiyorlar*” şeklindeki ifade ile kilise Müjde'ye yaklaşmaya davet edilmektedir. Ancak sahte öğretmenlerin kiliseye yönelik ilgisinde iyi niyet yoktur. Sahte öğretmenler kiliseyi kendi yararlarına hizmet etmek üzere yönlendirmeye çalışmaktadırlar. Ve bunun da yolu onların elçisel öğretiden ayrılmasından geçmektedir.

Bu yüzden mektubun başındaki “*gerçekte başka bir müjde yoktur*” (1:7) uyarısını hatırlarsak, lütuf Müjdesi'nden başka bir yolu yerleştirmeye çalışanların iyi niyetli olmadıkları görülecektir:

2:4 Ne var ki, İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardı (4:17; 5:10).

Mesih'in kiliseye bıraktığı önder modeli açıktır:

Matta 20:28 Nitekim İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi.

Bu durumda sahte öğretmenlerin didinmesinin hizmet etmek için olmadığı açıktır. Onlar kiliseyi kendi yararları uğruna didinsinler diye uğraşmaktadırlar. Ve açıktır ki, sahte öğretmenler Mesih'e değil kendilerine hizmet etmek için çalışmaktadırlar. Bu durumda Mesih'teki ruhani bir amaca hizmet etmeyen bir düşüncenin değeri yoktur.

Buraya kadar olan Müjde ve Lütuf öğretisine bakarak konuştuğumuzda insan yapımı bir öğretişin ruhsal bir amaca hizmet edemeyeceği açıktır. Öyleyse bu sahte öğretişin, sadece kendisini getirenlerin amaçlarına hizmet edeceği da açıktır.

4:15 ayetine bakarak kilisenin Müjde'deki sevincini kaybetmiş olması da bir zulüm ya da baskı değil miydi? Böylece Pavlus kiliseye esas düşmanın kim olduğunu hatırlatır. Kilise yanlış öğretmenlere kulak verdiğinde gerçekten uzaklaşmış, sevincini kaybetmiş ve düşmanın kişisel hedeflerine hizmet etme durumuna gelmiştir.

Kendileri için gayret edesiniz diye sizi bizden ayırmak istiyorlar

Sahte öğretmenlerin görünenden farklı amaçları vardı. 2:4 ayetinde bu amaç "*İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece sizi köleleştirmek*" şeklinde özetlenmektedir. Demek ki, bu kişiler kendileri için gayret eden köleler yetiştirmek istiyorlardı. Ve böylece bu sahte öğretmenler köleleştirdikleri kişilerin hayatlarını kolayca denetleyebilirlerdi. Ancak özgür kimselere bunu yapamazlardı. Sahte öğretmenler, Galatyalılar'ın

Pavlus'a öfkelenmelerini sağlayabilecek kadar onların hayatlarını yönetme noktasına gelmişlerdi.

6:12-13 ayetlerinde sahte öğretilerin öğretilerini yerleştirmek ve kiliseyi tahrip etmek için zorlamalar ve dayatmalar içinde olmaktan kaçınmadıklarını görmekteyiz.

İlave Çalışma Notu

- WUI.104 'Karşımda başka ilahların olmayacak' diyen ilk emir Tanrı'ya ait olan sorumlulukları yapmamayı ya da bunu göz ardı etmeyi; çarpık ve yanlış düşüncelerle Tanrı'ya yaraşmayacak şeyleri düşünmeyi; kendi çıkarlarını arzularak, dünyasal güvenlik ve rahatlık için yanlış yollara başvurmayı, Tanrı'nın Ruhuna karşı direnmeyi yasaklar.

- WUI.105

4:18 Niyet iyiye, yalnız aranızda olduğum zaman değil, her zaman gayretli olmak iyidir.

Pavlus bir süre Galatya'da kalıp Müjde'yi duyurmuş ve onlara Müjde'yi emanet ederek oradan ayrılmıştı. Pavlus'un kilisedeki hizmeti sırasında gayretli gördüğü kimseler şimdi neredeydiler? Açıktır ki, Pavlus'un yanında gayretli görünen kimseler Pavlus yokken aynı gayretle devam etselerdi, belki de sahte öğretmenlerin kiliseye verdiği zarar bu kadar büyük olmayacaktı.

Pavlus her zaman gayretli olmanın bir karakter olarak kilisede yerleşmesini ister. Çünkü bu bir Mesih karakteridir (Yuhanna 2:17). Ve Müjde'de her zaman gayretli olan kimsenin "iyi niyetli" olduğunu hatırlatır. Çünkü ara sıra

Müjde için gayret edenlerin niyetleri olsa olsa mevcut durumdan bir fayda sağlamak; mevcut durumu kötüye kullanmak olacaktır. Bu da sahte öğretmenlerin kendileri için olan niyetlerini anlamamız için yerinde bir ifadedir. Sahte öğretmenler kendi çıkarları için ve kiliseyi bölmeye çalışmakta olduklarından niyetleri doğru değildi (4:17).

Cemaat adanmışlık göstermediği için iyi niyetli olma konusunda gayretli değildi. Pavlus'u daha önce bir melek gibi karşılayıp, onu "**Mesih İsa'yı kabul eder gibi kabul eden**" kilise şimdi aynı Müjde'yi duyunca öfkeleniyorsa ortada iyi niyet olmadığı açıktır.

4:19 Çocuklarım! Mesih sizde biçimleninceye dek sizin için yine doğum ağrısı çekiyorum.

Böyle bir durumda bile Pavlus'un "**çocuklarım**" şeklinde sesleniş ile kiliseye yaklaşması, cemaatin kiliseye bakışını ve önderlerin önderliğe ve kilise yönetimine bakışını tekrar gözden geçirmeleri için Kelami bir yaklaşımdır.⁸⁴

"*Çocuklarım*" ifadesinde bir beden ilişkisi söz konusudur. Tıpkı dünyasal bir anne ve babanın eseri olarak var olduğumuz gibi; Hristiyanlar olarak da Mesih'teki iman ile Tanrı'nın çocukları olduk. Mesih'in bedeninde yaptığı iş [*çarmıh*] ile ruhsal anlamda Mesih'in bedeninde bir üye olduk. Yani biyolojik bir bedenin organlarının birbirleriyle

---

⁸⁴ Pavlus Timoteyus'a yazdığı birinci mektubuna da "*imanda öz oğlum*" diyerek başlar. *Önder-öğrenci* ve *önder-cemaat* ilişkisi *baba-çocuk* ilişkisi gibi yakınlık ve samimiyet içermesi Kelam'a göre uygundur (I.Korintliler 4:14, Titus 1:4).

ilişkisi olduğu gibi, Mesih'te bulunan kimselerin ruhsal anlamda böyle bir birlik ve ilişki içinde olması esastır. Dolayısı ile bu ifade özel ve kişisel yakınlık bildirmektedir.

Bu durumda kiliseye düşen, bir aile içinde çocukların rolüne ve anne babalarının terbiye ve öğütüne nasıl bakarak devam etmeleri gerektiğini hatırlayarak Pavlus'un öğretisine yeniden kulak vermek olmalıdır.

“*Mesih sizde biçimleninceye dek*” şeklindeki ifade imanlıların ruhsal yenilenmesine işaret etmektedir. Galatyalı imanlılar bir yanlıştan dönmeli, Tanrı önünde pişmanlıkla alçalarak tövbe etmelidir. Samimi tövbe de kendisini öncelikle yürek temizliğinde ve kararlı bir ruh ile yenilenmekte gösterecektir:

Mezmun 51:10 Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat,
Yeniden kararlı bir ruh var et içimde.
12 Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini,
Bana destek ol, istekli bir ruh ver.

Galatya'daki kiliseler kaybettiği sevincine ancak ruhsal bir yenilenme ile kavuşabilirdi. Böylece sevinçli bir şekilde ve kararlılıkla Rab ile olan paydaşlıklarına kaldıkları yerden yeniden başlayabilirlerdi. Ve gayretle yani kararlı bir ruh ile hizmet ve tanıklıklarına devam edebilirlerdi.

“*Çocuklarım*” ifadesi ile birlikte “*Mesih'in inanan kişide biçimlenmesi*” düşüncesi aklımıza “*yeni doğmuş bir bebek ve bebeğin ailesi*” düşüncelerini çağrıştırmaktadır. Pavlus

da “doğum sancısı” ifadesi kullanarak “çocuklarının” kendi gözünde ne kadar değerli olduğunu hatırlatır.

Bir bebek doğduğu zaman aile sevinir; ve aile çocuğun gittikçe sağlıklı bir şekilde büyümesini ister. Aile çocuğun boyda ve bilgelikte gittikçe gelişmesini ister. Benzer şekilde Pavlus da burada kiliseye seslenerek iman ettikleri ilk zamana bakmalarını, kaybolan sevinçlerinde yenilenmelerini, Mesih karakterinde büyümelerini ister.

İlave Çalışma Notu

- BİA.24

- WİA.XIII

- **WUİ.75. Kutsallaştırılma nedir? Kutsallaştırılma Tanrı lütfunun bir işlevidir; böylece, dünyanın temelleri atılmadan önce Tanrı'nın kutsal olmak üzere seçtiği kişiler uygun zamanda, Ruhu'nun güçlü işleyişi aracılığıyla Mesih'in ölümünü ve dirilişini onlara uygulamasıyla, bütün varlıklarında Tanrı benzerliğinde yenilenirler; yaşama götüren tövbenin tohumlarına sahiptirler ve tüm diğer kurtaran lütuflar onların yüreğine konmuştur ve bu lütuflar öylesine alevlendirilmiş, çoğaltılmış ve güçlendirilmiştir ki, günaha giderek daha fazla öldükçe, yeni bir yaşama dirilirlir.**

Böylece kilise Elçisel Müjde'ye sarılmalı, Kutsal Ruh'un gücü ile Müjde'de açıklanan Mesih benzeyişine yaklaşmaya çalışmalıdır. Müjde, inananların bilgelikle eğitilip Mesih'i tanımada ilerleyebilmeleri için tek yoldur (Koloseliler 1:28-29). Bu yenilenme Rab ile gündelik yürüyüşün bir sonucu olarak zaman içinde güçlenecek; ina-

nan kişide Mesih gün geçtikçe daha belirgin olacaktır. Dini terminolojide bu sürece “*kutsallaşma*” diyoruz.

Bu durumda Mesih'in Galatya'daki bedenine elçinin kendi çocuğu olarak baktığı açıktır. Çünkü Pavlus onların bir çocuk gibi değil ama *Mesih gibi* olgun yetişkinler olmasını istiyor. Bu durumda Mektup boyunca okuduklarımızı aşağıdaki ayetlere paralel bir yaklaşımla açıklayabiliriz:

II.Timoteyus 3:14-15 Sense öğrendiğin ve güvendiğin ilkelere bağlı kal. Çünkü bunları kimlerden öğrendiğini biliyorsun. Mesih İsa'ya iman aracılığıyla seni bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak güçte olan Kutsal Yazılar'ı da çocukluğundan beri biliyorsun.

16 Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır.

17 Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur.

Bu durumda sahte öğretmenler ve Pavlus arasındaki zıtlığa dikkat edin. Onlar kilisedeki insanları iyi diyetle değil, kendileri için gayretli olsunlar diye elçisel öğretiden ayırmak ve bu şekilde köleleştirmek istiyorlardı (4:17; 2:4). Ancak Pavlus ise insanların “*Mesih gibi*” olmasını istemektedir (4:19).

Pavlus'un “*Mesih sizde biçimleninceye dek*” şeklindeki ifadesi bize *Mesih gibi* olmak üzere, *Mesih benzerliğine yaklaşmaya çalışmak* için gayretli olmamız gerektiğini hatırlatmaktadır. Gayretli olmalıyız, çünkü bu süreç bazen *sancılı* olmaktadır. Ancak burada sancıyı çeken Mesih gibi

olması gerekenler değil, Pavlus'tur. Çünkü onlar Pavlus'un ifadesi ile henüz *çocuk* durumdadırlar.

Diğer yandan Pavlus ve Mesih arasında bir bağlantı görmekteyiz. Mesih kendisini bizde biçimlemek için çarmıhta acı çekmişti. Benzer şekilde Pavlus da sahte öğretilerin baskısı ile yüzleşmek durumunda kalan Galatyalı, imanda çocuk kimseler için acı çekmektedir:

İşaya 53:11 Canını feda ettiği için
Gördükleriyle hoşnut olacak.
RAB'in doğru kulu, kendisini kabul eden birçoklarını
aklayacak.
Çünkü onların suçlarını o üstlendi.

“Mesih sizde biçimleninceye dek” ifadesi “Mesih gibi olmak; Mesih benzerliğinde olmak” konusunu vurgulamaktadır (I.Korintliler 15:49, Filipililer 3:21):

II.Korintliler 3:18 Ama biz hepimiz peçesiz yüzle
Rab'bin yüceliğini aynadaymış gibi görerek yücelik-
ten yüceliğe O'nun aynı suretine değiştiriliyoruz; bu
da Ruh olan Rab tarafından geliyor.

4:20 Şimdi yanınızda bulunmayı ve sesimin tonunu değiştirmeyi isterdim. Bu halinize şaşıyorum!

Bu ayette Pavlus, Ruh ile başlayan bir kilisenin insan çabası ile bitirmeye çalışmasının (3:3) verdiği hayal kırıklığı, acı ve kızgınlık hislerinin karşı tarafa yansımaları ve bu duyguların onlar tarafından da biraz olsun hissedilmesini ister.

Pavlus'un ses tonunu değiştirerek konuşmak istemesi yine elçisel yetkinin gereğidir. Benzeri yaklaşımı I.Korintliler 4:19-21 ayetlerinde de görürüz. nceki ayette '*doğum ağrısı çektiği*' için bu ayette bağırması zannederim mektubun okuyucuları açısından anlaşılabilir.

Diğer yandan Müjde gerçeğine uygun olarak öğretmeye çalışmak bazen azarlamayı da gerektirir. Elçinin azarlayarak ya da biraz kızgın bir ses tonu ile konuşmak istemesine "*yanınızda bulunmayı isterdim*" Şeklindeki ifade ile birlikte bakınca, bozulma noktasındaki bir ilişkinin kurtarılması isteği daha belirgin olmaktadır.

Pavlus'un gördüğü bir yanlışlık üzerine elçi Petrus'u azarlaması (2:11-12) ile buradaki tutumu benzerlik göstermektedir. Şüphesiz ki, Pavlus orada Petrus'a karşı çıkarken ses tonu biraz değişmiş olmalıdır.

İlave Açıklama

1-) Müjde'yi sizden daha az güçlü ya da sizden daha genç birinden ya da daha az bilgili ya da daha az tecrübeli birinden dinleme konusunda sabırlı mısınız? Yani "Müjde vaizi" dediğinizde kafanızda fiziksel birkaç özellik beliriyorsa buna dikkat edin.

Kilisenizde bedensel olarak engelli biri varsa, kilisenizdeki diğerleri ile olan yakınlık ve diyalogunuzu göz önüne aldığınızda, ikisi arasında ne kadar ya da nasıl bir fark görmektesiniz? Yani kilisede bir grup ile ya da bir kişi ile hafta içinde konuştuğunuz süreyi göz önüne alırsanız, böyle engelli bir kimseye ayırdığınız vakit ile kıyasladığınızda nasıl bir sonuca varmaktasınız?

Eğer kilisede olan diğer üyeler de böyle engelli biri ile çok az vakit geçiriyor ya da pazardan pazara görüşüyorsa dikkatli olun. Bu engelli kişi kilise kalabalığı içinde yalnız yaşayan biri durumunda olabilir.

Kiliseden arkadaşlarınızı arayıp bir yemeğe ya da bir tiyatroya, belki bir konsere gitme gibi sosyal etkinliklere katılımınızı göz önüne aldığınızda kilisedeki engelli kimseler de böyle durumlarda sizin için aranacak kişiler listesi içinde midir?

Kilise ailesi ile bir beden ilişkisi içinde olmanın sorumluluğu açıktır: Kilisedeki her bir üye hakkında tek tek dua edebilecek kadar bir bilgi sahibi olmak gerekir. Bu da bir ilişki ve paydaşlık ile gerçekleşir. Kilisedeki herkesin dua konularında ihtiyaçlarını biliyor musunuz?

Benzer şekilde komşularınızda veya akraba çevrenizdeki engelliler ile diyalogunuz ne durumda?

2-) Kilisede kardeşleri belli hizmet için görevlendirirken belirli kriterler aranması bir dereceye kadar anlaşılabilir. Örneğin koroya almak istediğimiz kimselerin en azından ilahileri düzgün okuyabilir olmasına dikkat ederiz. Ancak bir ses sanatçısından aramız gereken kriterleri burada ölçü olarak almayabiliriz.

Benzer şekilde kiliseye ilk gelen misafirlerle ilgilenmesi için birilerini seçerken girişken, kolay iletişim kurabilen ve güler yüzlü biri olmasına dikkat ederiz. Ancak konu Müjde'yi paylaşmak olunca bu konuda bütün cemaati hazırlamamız gerekir.

II.Timoteyus 4:1 Tanrı'nın ve dirilerle ölüleri yargılayacak olan Mesih İsa'nın önünde, O'nun gelişi ve egemenliği hakkı için sana bu-

yuruyorum: Tanrı sözünü duyur. Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir.

Bir kimsenin vaiz, öğretmen, müjdecî, dyakon gibi göreve atanması için önderlik mektuplarındaki kriterler bellidir.

Ancak insanlarla konuşmaktan çekinen kimselere Müjde'yi başkalarıyla paylaşma konusunda teşvik vermelisiniz:

I.Korintliler 2:3 Size zayıflık ve korku içinde geldim, tir tir titriyordum!

4 Sözüm ve bildirim, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu.

5 Öyle ki, imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın.

Çünkü en çekingen kimseler bile netice bir şekilde birileri ile konuşmak zorundadır. Sosyal hayatın gereği olarak insanlarla karşılaşırız. Bazen cenaze veya düğün, bazen bayram veya bir yıldönümü kutlaması olur; bazen çalıştığımız işyerinin bir etkinliği bazen aile ve akrabalarla bir araya geliriz; bazen de çok konuşkan birinin sorularına cevap vermek için konuşmak durumunda kalırız. Bu yüzden çekingen kimselere de sosyal hayatın bir gereği olarak topluluk içinde buldukların-

da en azından bildikleri ve inandıkları bir konu olması sebebi ile daha rahat konuşabilecekleri bir konu olduğundan kiliseden, Mesih'ten, Kutsal Kitap'tan, iman yaşamından konuşabilme konusunda teşvik verebilmeli; kişilerin çekingenliklerini engel gibi görme hatasından kaçınmalıyız. Benzer şekilde bedensel olarak engelli olan kimseleri cesaretlendirmeliyiz.

Bir gün bir ev toplantısı için birkaç kişi ile bir yere gidiyordum; daha iyi bildiği düşüncesi ile bir kardeşten bir ilahiyi söylemesini istedim. Aldığım cevap *"söyleyemem, sesim güzel değil"* olunca şaşırılmışım. Hizmet ve tanıklık *'bir şov, bir sahne almak, bir performans sergilemek'* konusu ile ilişkili değildir.

Dua, tapınma, hizmet, tanıklık konularında bedensel engelleri, kişilik mizacını, bazı armağan ve yeteneklerin olmamasını siz de Müjde'yi paylaşma, Müjde'yi yayma konusunda engel gibi düşünenlerden misiniz?

Eğer öyleyseniz, Pavlus için söylenenleri (II.Korintliler 10:10) gözden geçirin; ve Pavlus'un kendi kişiliği için söylediği şeyi (II.Korintliler 11:6) gözden geçirin:

I.Korintliler 2:3 Sözüml ve bildirim, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu.

Önderlik veya girişimciliğin güçle yapılması dünyasal bir yaklaşımdır. Ancak Mesih bize hem alçalış (bir bebek olarak) hem de güçsüzlük (çarmıh) içinde gelmiştir. Her Mesih imanlısına Mesih'te olan armağanlar bağışlandığından Müjde'yi paylaşmak için çok iyi tartışmacı, çok okumuş, çok bilge olmayı beklemeyin.

Her Mesih imanlısı en azından '*Tanrı size ne yaptı, Tanrı sizin için ne yaptı?*' konusunda hem kişisel bir tecrübesi hem de bilgisi vardır. Mesih'ten, Kutsal Kitap'tan konuşmaya başladığınız zaman "Sözünüzün ve ilan ettiğini bildirin, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Kutsal Ruh'un kanıtlayıcı gücüne dayanması" yeterlidir (I.Korintliler 2:4).

3-) 4:14 ayeti ile I.Korintliler 1:18-31 ayetlerini karşılaştırınız.

Galatyalı kiliselerin Ruh ile başladıklarını (3:3) biliyoruz. Bunun da görünür bir başka işareti Pavlus'un bedensel zayıflığına rağmen Müjde'yi paylaşması ve kiliselerin kurulması idi.

I.Korintliler 1:28 Dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz gördüklerini seçti.
29 Öyle ki, Tanrı'nın önünde hiç kimse övünemesin.

Tanrı'nın gücü olan Müjde (I.Korintliler 1:18), bu dünyanın bilgeliğini insanın güçsüzlüğüne rağmen yener (I.Korintliler 1:19-25).

Diğer yandan birçok toplumlarda krallar, valiler, yargıçlar, komutanlar gibi önderlik ve yetki makamları için önyargılar ve beklentiler vardır. Dünya yetki ve mevki sahibi olan kimselerde güç ve otorite görmek ister. Ancak Pavlus'un zayıflığına ve kendisi için söylenenlere baktığımızda dünyanın standartlarından aşağıda bir kişi görürüz. Benzer şekilde Mesih '*Tanrı'ya eşitliği hak saymayarak, güçsüzlük içinde ve alçakgönüllülükle aramıza gelmiş'* olduğu halde Müjde'yi vaaz etti, mucizeler ile öğretişini destekledi; geleceğin kileselerini kuracak önderleri yetiştirdi.

Dikkat ederseniz, Mesih mucizelerini yaparken bile alçakgönüllü oldu *-gücünü insanları korkutmak için kullanmadı.*

Bu durumda Pavlus'un hizmeti ve Mesih hizmeti arasında benzer bir paralellik (İşaya 53:2-3) görmekteyiz. Pavlus'un hizmeti aracılığı ile "*Ruh ile*

başlamış topluluklar” olması, Pavlus’un hizmetinin Kutsal Ruh ile mesh edilmişliğini göstermektedir:

I.Korintliler 1:28 Dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz gördüklerini seçti.

Benzer önyargılardan kendimizi korursak, insanlara bakışımız dünyasal ölçülere değil, Kelami ölçülere dayanacaktır. Böylece toplulukta en zayıf gibi görünen üyenin bile armağanı güçlenerek ortaya çıkacaktır.

4:13-14 ayetlerine birlikte bakarsak, önderlik ve hizmet konusunda alçakgönüllü olmamız gerekiyor. Çünkü alçakgönüllülük aynı zamanda başkalarından öğrenme yolumuzdur; ve alçakgönüllülük olmadan bilge olamayız. Bu dünyada zayıflık, güçsüzlük gibi görünen şeylerde Kelami açıdan bakmadan başkalarından öğrenemeyiz ve aynı şekilde güçsüz kimseleri hizmete hazırlayamayız:

Mezmun 119:141 Önemsiz ve horlanan biriyim ben
Ama koşullarını unutmuyorum.

Mesih’e ve Tanrı Sözü’ne olan bağlılığınız kendisini, dünya önünde Müjde’den utanmadan veya

dünyadan çekinmeden hizmet ve tanıklık ile kendisini göstermelidir. Neticede Kelam tanıklığınızı reddeden Mesih'i reddetmiş olur (Luka 10:16). Ve dünyasal ölçülere göre cahil, güçsüz, zayıf görülseniz bile sizi kabul edenler olacaktır (Matta 10:40; 25:40). Çünkü hizmetimiz ile Tanrı aramızda kendini belli eder ve yine hizmetimiz ve tanıklığımız kendi adımıza değil, Tanrı adına yapılan bir görevdir:

II.Korintliler 5:20 Böylece bizler Mesih'in elçileriyiz, Tanrı aracılığımızla çağırıyor gibi Mesih adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın.

4-) Müjde'yi öğrendiğiniz zaman sizde neler değişti? Müjde'yi kabul etmekle kültürünüz arasında uygun bir bağ kurabiliyor musunuz? Yoksa size Müjde'yi verenin kültürünü mü alıyorsunuz?

Müjde'yi ilk kabul ettiğinizden bu yana geçen süre içinde sizin hayatınızda neler değişti? İnsanlara ya da olaylara verdiğiniz tepkiyi veya bakış açınızı ne etkileyip yönlendiriyor? Ruh'un ürünü (5:22-23) sizin davranışlarınızı, işlerinizi, sözlerinizi nasıl etkiliyor?

Yoksa ilk iman ettiğiniz zamandaki sevginizin, sabrınızın yerini daha çabuk öfkelenen bir kişi mi aldı?

4:15 ayetindeki “*sevincinize ne oldu?*” şeklindeki ifadeye bakarak, hayatınızda ruhsal bir baskı ya da durgunluk olduğunda, kendinizi bir öfke ya da çekişme içine düşmüş bulduğunuzda siz de bu soru hakkında düşünmelisiniz: **Sevincinize ne oldu?**

Yine “**İncilerinize ne oldu; vaftizinize ne oldu?**” şeklindeki sorular bir karmaşıklık durumunda gerçeğin kendisi ile yüzleşmek için gereklidir.

5-) Tanrı sizi Mesih’te kabul edip kendi çocukları olma yetkisini verdi (Yuhanna 1:12). Bu gerçek sizin Mesih’teki bir diğerine karşı bakışınızı ve davranışlarınızı nasıl etkiliyor? Sizin diğerleri ile “*Mesih’te bir beden olma*” gerçeğine dayanarak onların hatalarına, zayıflıklarına, güçsüzlüklerine bakışınız ve davranışınız Tanrı’nın evlat edindiği birine yaraşır şekilde mi?

Tanrı sizi günahlarınız, güçsüzlük ve bilgisizliğinizle kabul etti; sizi kendi çocuğu olarak belirledi. Öyleyse siz de aynı şekilde diğerlerini kabul edebiliyor musunuz?

6-) Kilisede iyi bir şeyler yapmak istemenize karşın size yönelmiş bir öfke ile karşılaştığınızda tepkiniz ne olur? Yapıcı ve yıkıcı konuşma ara-

sındaki sınırı belirleme konusunda kendinizi yeterli görüyor musunuz?

Pavlus'un iyi niyetine karşın kiliseden ona öfke ile cevap veren kimselerin çıkması gibi durumlara karşılaşmanız halinde Müjde'deki sevincinizi koruyarak konuşabiliyor musunuz?

7-) Pavlus'un zamanında olduğu gibi, kiliseye bugün de kendilerine hizmet etmek isteyen kimseler gelebilir. Mesih'e hizmet etmekten uzak bir düşünce insana köleliği getireceğinden (2:4); böyle sahte öğretmenler insan yapımı öğretişleriyle kişilerin hayatlarını denetleme ve yönetme konusunda çalışacaklardır.

Ve köleler efendilerinin hoşnutluğu için çalışan kimseler olduğundan, yanlış öğretişe kulak veren kimseler sahte öğretmenlerin iyiliği ve çıkarları için gayret eden köleler olacaklardır.

Fakat Tanrı'nın köle bir çocuğu olmadığından, sadece Mesih'teki lütufta devam eden kimselerin yaşamları Kutsal Ruh'un denetlemesine ve yönetmesine açık olabilecektir. Ve özgürlük sadece "Mesih'te" korunabilen ve devam edilebilen bir şeydir.

Doğru öđretiŒe bakarak yaŒayan kiŒiler hayatın her alanında, nefes aldıkları zaman boyunca Rab'be tanıklık ve hizmet aracı olarak sevinçte yaŒayacaklardır. Tanrı'dan zevk alarak yaŒayacaklardır. Tersine bir durumda ise sevincini kaybetmiş yaŒamlarla kölelikte devam etmek söz konusudur.

O halde insan yapımı öğreti kendisini benliğin işleri ile kölelikte (5:19-21); Mesih'in Müjdesi ise kendisini Kutsal Ruh'un ürünü (*mevdesi*) ile özgürlükte gösterecektir (5:22-23).

8-) Yasa ve işler için kişisel çabalamalar, insanın tam mükemmel olarak yapamadığı işler karşısında suçluluk duygusu yaşamasına sebep olmaktadır. Hâlbuki gerçek iman yaşamı sevgi ve esenlik yaşamı olması gerekir. Sahte öğretişe göre yaşamaya çalışanların sevincini kaybetmesinin (4:15) sebebi budur.

4:14-15 ayetleri ile 4:16 ayeti arasında bir zıtlık görmekteyiz. Bu zıtlığın sadece Pavlus'a yönelik olmadığını, topluluğun birbirleri ile olan ilişkisinin de uyumsuz olduğunu 5:15, 26 ayetlerinden öğreniyoruz. Açıktır ki, neye inandığınız ya da neye inanmadığınız sözlerinizi ve davranışlarınızı, yaşam tarzınızı ve dünyaya bakışınızı etkilemektedir.

Bu ayetlere bakarak “dünya size baktığında ne görüyor?” diye hiç düşündüğünüz oldu mu?

9-) 3:1-4; 4:16-17 ayetlerine birlikte bakarak, kilise yönetimi ile veya önderler ile ters düştüğünüzde nasıl tepki veriyorsunuz? Böyle durumlarda sizin çözüm yolunuz nedir?

**Mezmun 141:5 Doğru insan bana vursa, iyilik sayılır,
Azarlasa, başa sürülen yağ gibidir,
Başım reddetmez onu.
Çünkü duam hep kötülere karşıdır.**

Diğer yandan önderlik etmek her zaman tatlı konuşmak anlamına gelmez. Önderler insanları kazanmak için konuşurlarken Müjde'nin sınırları dışında çıkan durumlara sessiz kalamazlar. Çünkü Mesih'in bir hizmetkarı kötü olan şeye “kötü” demek durumundadır (Yuhanna 7:7). Bu yüzden Mesih'in hizmetkarı olan bir önder insanlar yanlışla düştüğü zaman öğüt ve uyarı yanında bazen insanları Mesih'te kazanabilmek için onları Kalam'dan azarlamaları da gerekir (1:6; 4:9; 5:4, 10 krş. 3:1-4; 4:16-17).⁸⁵

---

⁸⁵ Meseller 9:8 Bir alaycıyı azarlama, yoksa nefret eder senden, Bilge bir adamı azarla; ve sevecektir seni.

Bir cemaat üyesi olarak önderler tarafından uyarıldığınız ya da azarlandığınızda siz nasıl tepki verirsiniz? Sizce Kelam'a göre kişiler böyle durumlarda nasıl davranmalı?

I.Selanikliler 5:12 Kardeşler, aranızda çalışanların, Rab yolunda size önderlik edip öğüt verenlerin değerini bilmenizi rica ederiz.

13 Yaptıkları işten ötürü onlara sınırsız saygı, sevgi gösterin. Birbirinizle barış içinde yaşayın.

Pavlus tarafından azarlanan kimselerden bazıları öfkelenmiş olabilir. Ancak Ruh'la başladıkları zamandaki sevinçlerinin artık kaybolduğunu gören Galatyalılar'dan bunu dikkate alanlar bu azarlamayı alçakgönüllülük ile kabul etmiş olmaları gerekir. Pavlus bu disiplin uygulamasını Müjde Gerçeği kilisede sabit kalsın diye yapmaktadır (2:5).

Benzer duruma düştüğünüzde sizin de tavrınız I.Selanikliler 5:12-13 ayetine uygun olmalıdır.

10-) 4:18 Niyet iyiye, yalnız aranızda olduğum zaman değil, her zaman gayretli olmak iyidir.

Tanrı'nın Müjdesi için emek verirken başkaları görsün diye değil, iyi niyetle, gayretle çalışma-

mız gerekir. Her Hristiyan kişi Mesih'in tutkusu ile bunu yapması gerekir.

I.Korintliler 15:58 Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek **dayanın, sarsılmayın**, Rab'bin işinde her zaman **gayretli olun**.

Böylece iyi niyetle (Tanrı'nın görkemi ve insanın iyiliği için) yaşamalı; her yerde, her durumda Müjde'de kalmalı, Müjde'ye göre yaşamalıyız. Mesih gibi, Müjde'yi her durumda yaşama uygulamalıyız.

Yuhanna 2:17 Öğrencileri, "Evin için gösterdiğim gayret beni yiyip bitirecek" diye yazılmış olan sözü hatırladılar.

Çünkü Mesih'in halkı uykuda değil, duada uyanık ve hizmette gayretli bir halktır:

Titus 2:14 **Mesih bizi** her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, **iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti**.

15 Bunları **tam bir yetkiyle bildir, dinleyenleri isteklendir, günahlı olanları ikna et**. Hiç kimse seni küçümsemesin.

Ve her durumda Mesih'in gayreti bizde de olsun diye dua etmeliyiz (Vahiy 3:19). Doğru öğretiler güçlensin diye dua etmeliyiz. Kiliselerin hizmet eden görevlileri Kelam eğitiminde iyi donanımlı olsun diye dua etmeliyiz. Kiliselerin imanda olgunluğu için dua etmeliyiz. Kiliseyi ve hizmetlerini dua ile desteklemeliyiz. Kilisenin hizmetlerine vaktimiz ve bilgimiz oranında katkıda bulunmak için gönüllü olmalıyız.

11-) Eğer kilisede hizmet eden bir kişi iseniz kiliseye gelirken cemaatin sizin "çocuklarımız" olduğu düşüncesi ne kadar sıklıkla aklınıza geliyor? Westminster Uzun İlmihal 129-133 sorularına bakarak kilisedeki çocuklarınızın gözüyle kendinizi ve genel olarak kilise önderliğinin görünüşünü nasıl değerlendirirdiniz?

Eğer kilise yönetim kadrosunda ya da onun belirlediği bir görevde değil de sadece cemaatseniz, Pavlus'un Galatyalılar'a "çocuklarım" şeklindeki seslenişine bakarak önderleri bir baba gibi onurlandırmayı bilip bilmediğiniz sorulsaydı bu konuda neler söyleyebilirdiniz? Westminster Uzun İlmihal 123-128 sorularına baktıktan sonra önderliğe itaat konusunda kilisede sizce eksik olan şeyler konusunda neler düşünüyorsunuz?

4:19 ayetindeki “Çocuklarım! ...sizin için yine doğum ağrısı çekiyorum” şeklindeki ifadeye bakarak iman hayatınızda bu güne kadar anne şefkati ile yaklaştığınız kaç kişi olduğunu düşünüyorsunuz?

Diğer yandan erkek ya da kadın olarak kilise ailesine ne kadar çok anne şefkati ile yaklaşabilmişseniz, Mesih karakterinde o kadar çok ilerleme yapmışsınız demektir.

En son ne zaman ve kime anne şefkati ile yaklaştınız? Yoksa bunu hiç mi hatırlamıyorsunuz?

Bu ayeti bir kadın okurken ‘anne şefkati’ ifadesini belki dikkat çekici bulmayabilir. Ya da bu ifade en azından bir kadın için başarmakta zorlanmayacağı bir tutumu ifade edebilir. Ancak birçok kadın kilise ailesine anne şefkati göstermeyi ya hiç düşünmemiş ya da bunu katlanılması zor bir durum olarak görmüşlerdir.

Diğer yandan genelde erkekler ‘anne şefkati gösterme’ konusunun annelere ait bir durum olduğunu düşünmeye yatkındırlar. Bu ayeti okuyan erkekler daha önce üzerinde pek düşünmedikleri bir konu ile karşılaşmış olurlar.

Bu durumda ister kadın ister erkek olsun, imanlılar “Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum” diyebilmek için yüreklerinde ‘anne şefkati’ duygusunu taşıyor olmaları gerekir.

İmanlılar (kadın ya da erkek) 5:22-23 ayetlerinde bahsedilen Ruh’un ürününe bakarken ‘anne şefkati’ konusunu kendilerinden ayrı bir konu olarak düşünmemelidir.

12-) “Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil -bunun size yararı olmaz-sevinçle yapsınlar” diyen İbraniler 13:17 ayetine bakarak; kilisenizde önder (baba) ile çocuklar (cemaat) ilişkisinin yeterince anlaşıldığını düşünüyor musunuz?

“Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün” diyen I.Timoteyus 5:17 ayetine bakarak kendi katıldığınız kilisenizin önderi ile olan dostluğunuzu dışarıdan izleyen dünya, sizce öndere olan Kelami saygınızı da görebiliyor mu?

IV.d. (4:21-31)

İbrahim'in soyuna düşen ayrıcalık özgür kadından doğan bir soy olarak bu özgürlüğüne sahip çıkmak ve bunu korumaktır. Köle kadının vaat ve mirasta payı olmadığına göre İbrahim soyu Mesih'te verilen bereketlere dikkatle bakmalı, Mesih'teki özgürlükte göksel olana sahip çıkmalıdır (5:1, Romalılar 8:15).

3:13-14 ayetlerinde gerçek anlamda İbrahim soyundan olmak için "Mesih'te" olmak gerektiği açıklanmıştır. Böylece bu bölüm boyunca köle ve özgür çocukların vaat ve miras payları konusunda açıklamalara yer verilirken, yasacı sahte öğretmenlerin yolunun değil, ancak Mesih'e iman eden bütün ulusların İbrahim soyu olduğu açıklık kazanır.

3:6-12 ayetlerinde yasa ve işler ile aklanma aramanın boş olduğu, aklanmanın sadece İbrahim gibi imanla (3:6) olduğu, İbrahim imanına sahip olmakla, İbrahim soyu, onun gerçek çocukları (3:7) olduğumuz açıklanmıştır. Böylece bu bölüm boyunca köle ve özgür kadından doğan çocuklar örneğine bakılarak; işler ile değil, sadece iman ile İbrahim soyu ve özgür çocuklar olma konusu açıklığa kavuşacaktır.

İlave Çalışma Notu

- 4:21-31 ayetlerine bakmadan önce 3:6-4:7 ayetlerini ve Romalılar 11:11-24; 4:1-25 ayetlerini Galatya kiliselerinde açıklığa kavuşturulması gereken durum ile ilişkilendiriniz.

4:21 Kutsal Yasa altında yaşamak isteyen sizler, söyleyin bana, Yasa'nın ne dediğini bilmiyor musunuz?

“Yasa altında yaşamak isteyen kişiler” Yasa'nın anlamı ve amacı üzerinde doğru bir bakış açısı içinde olması gerekir. Bundan sonraki ayetler boyunca bu konu açıklanacaktır.

Galatyalı kiliselerin bu hatalı yaklaşımı daha önce 4:9 ayetinde de “değersiz, etkisiz ilkelere dönerek yeniden onların kölesi mi olmak istiyorsunuz?” şeklinde bir uyarı almıştı. Öncesinde ise bu yanlışın onları lanet ve yargı altına götürdüğü (3:10), ancak “iman geldiği için Yasa'nın eğitimlik görevinin tamamlandığını” söylemişti.

“Yasa'nın ne dediğini bilmiyor musunuz?” ifadesi bize İsrail'in neden sürçtüğünü hatırlatmalıdır (Romalılar 9:30-32; 10:3-4). Ve İsrail'in sürçmesi ile Müjde'nin uluslara verileceğini Mesih daha önceden bildirmişti (Matta 21:42-44). Bu durumda ortada olan şey İsrail'in düştüğü noktaya gitmeye çalışmak gibi bir hata olacaktı.

4:22 İbrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu olduğu yazılıdır.

Sara İbrahim'in yasal eşiydi. Ancak Hacer ise Sara'nın kölesiydi. İbrahim'in Hacer'den İsmail (Tekvin 16:1-4), Sara'dan İshak adında (Tekvin 21:1-4) iki oğlu vardır. Bu iki oğuldan sadece İshak vaadin çocuğudur:

Çıkış 3:6 Ben babanın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı'yım.» Musa yüzünü kapadı, çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu.
Tesniye 6:10-11 "Tanrınız RAB atalarınıza, İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a içtiği ant uyarınca, sizi vereceği ülkeye -inşa etmediğiniz büyük ve güzel kentleri, biriktirmediğiniz iyi eşyalarla dolu evleri, siz emek vermeden kazılmış sarnıçları, dikmediğiniz bağları, zeytinlikleri olan ülkeye- götürecektir. Orada yiyip doyacaksınız (9:27; 29:13).

İbrahim ile yapılan antlaşma, İbrahim ve soyuna verilen kutsama, vaat ve miras ise gerçek anlamını Mesih'te bulacaktır (3:13-14):

Matta 1:1-2 İbrahim oğlu, Davut oğlu İsa Mesih'in soy kaydı şöyledir: İbrahim İshak'ın babasıydı, İshak Yakup'un babasıydı...

4:23 Köle kadından olan olağan yoldan, özgür kadından olansa vaat sonucu doğdu.

Hacer'den doğan İsmail olağan bir yoldan doğmuştur. **İnsan isteği ve insan planına göre doğmuştur.** Fakat İshak olağan bir yoldan değil, özgür bir kadından doğmuştur.

Sara kısır ve yaşı geçmiş bir kadinken Tanrı'nın vaadi üzerine gebe kalmaya güç bulmuştur (Romalılar 4:18-20):

Romalılar 4:13 Çünkü İbrahim'e ve soyuna dünyanın mirasçısı olma vaadi **Kutsal Yasa yoluyla değil, imandan gelen aklanma yoluyla** verildi.

14 Eğer Yasa'ya bağlı olanlar mirasçı olursa, iman boş ve vaat geçersizdir.

Romalılar 9:8 Demek ki **Tanrı'nın çocukları olağan yoldan doğan çocuklar değildir; İbrahim'in soyu sayılanlar Tanrı'nın vaadi uyarınca doğan çocuklardır.**

Tanrı'nın çocukları olağan yoldan doğan değil, Kutsal Ruh'tan doğan kimselerdir (4:29). Bu da aynı zamanda onların Tanrı'yı tanımalarını, daha doğrusu Tanrı tarafından tanınmalarını açıklamaktadır (4:9).

Tanrı İbrahim'e bir vaat verdiği halde (Tekvin 12:1-3), daha sonra vaadini geçersiz saymaz. Öyleyse bu durum diğer bir anlamda Tanrı'nın karakteri –*değişmezliği*- ile ilgili bir konudur. Bu durumda kilise kendisini İbrahim soyu ile ilişkilendirirken Mesih'e (3:13-14) yani iman ile Tanrı'dan doğuşuna bakacaktır:

Yuhanna 1:12 Kendisini [**Mesih'i**] kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi.

13 Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, **Tanrı'dan doğdular.**

Böylece köle kadından olan çocuk da İbrahim'in çocuğu olduğu halde vaadin çocuğu değildir (Romalılar 4:18-21):

Romalılar 9:7 İbrahim'in soyundan olsalar bile, hepsi onun çocukları değildir. Ama, "Senin soyun İshak'la sürecek" diye yazılmıştır.

8 Demek ki Tanrı'nın çocukları olağan yoldan doğan çocuklar değildir; İbrahim'in soyu sayılanlar Tanrı'nın vaadi uyarınca doğan çocuklardır.

4:24 Burada bir benzetme vardır. Bu kadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri Sina Dağı'ndandır, köle olacak çocuklar doğurur. Bu Hacer'dir.

Tanrı vaadini özgür bir kadından doğan soy ile devam ettirmeyi seçmiştir. Böylece köle kadından doğan çocuk İbrahim'e verilen vaadin mirasçısı olmamıştır. Bu durumda İshak yani özgür kadının çocuğu, İbrahim gibi imana dayalı bir soyun çocuğu olarak İbrahim'in imanına dayananların atası olmuştur.

Kurtuluş için iman ile Mesih'e dayananlar İshak gibi İbrahim çocukları olmuşlardır. İsmail ise insanın güvenini kendi planına ya da kendi çabasına dayandırmanın sonucu olarak doğmuştur. Bu anlamda İsmail '*insan işini*' simgelemektedir. Yahudi yanlısı sahte öğretmenlerin öğretişi ise kurtuluşu '*insan işi*' bir güvene dayandırmaktadır. Bu doğru olsaydı, Tanrı'nın vaadi geçersiz ama insanın işi geçerli olacaktı.

3:15-19 ayetlerinde İbrahim'e verilen vaadin geçerliliği ve Yasa'nın bu vaadi kaldırmadığını tekrar hatırlarsak, İsmail'in neden vaadin çocuğuna ait olan mirası olmayacağı anlaşılabilir.

4:25 Hacer, Arabistan'daki Sina Dağı'nı simgeler. Şimdiki Yerus alim'in karşılığıdır. Çünkü çocuklarıyla birlikte kölelik etmektedir.

Kutsal Yasa Musa'ya Sina dağında verilmişti ( ıkış 19:20; 20:1-17). İsrail halkı bu Yasa ile yürüyerek vaat edilen topraklara yerleşecekti. Bu durumda ellerinde Yasa ile yersel Yerus alim'e gelen halk burayı yasacı hayatın merkezi yaptı.

Ancak gerçekte onların ellerindeki Yasa'ya bakarak daha m kemmek bir kurban (Mezmur 51:16-17), Musa'dan daha üstün bir kurtarıcı (İbraniler 3:1-3) ve coğrafik Yerus alim'den daha üstün bir kent (İbraniler 12:22-24) umudu içinde yaşamaları gerekiyordu.

Bunun yerine halk iman atalarımız gibi göksel Yerus alim'e bakarak (İbraniler 11:10) yaşamak yerine, iman atalarımız gibi *“yeryüzünde yabancı ve konuk olduklarını”* kabul ederek (İbraniler 11:13) yaşamak yerine yerleşik bir düzene geçtiler. Yerus alim'de ve tapınağın etrafında yaşamanın bir güvence olduğunu düşündüler.⁸⁶ Bu durum da halkın kendine ve işlerine dayalı güvenini açıklamaktadır: İsrail halkı Mesih'e bakmaksızın *“biz İbrahim soyundanız”* güveni (Matta 3:9) içinde yaşamaktaydı. Ancak böyle bir soya dayalı güven, yani kendine güven, Tanrı'ya ve vaatlerine dayalı güvene bağlı bir yaşam önünde engel teşkil etmekteydi.

---

⁸⁶ Ancak tapınak bile Mesih'in (İbraniler 8:5, Yuhanna 2:19, 21) dolayısı ile göksel Yerus alim'in bir gölgesiydi.

Ancak Mesih'siz bir İbrahim soyu olamadığı gibi, Mesih'siz bir Tanrı halkı da olamazdı. Yasa'yı elinde tutmak, vaat edilen topraklarda tapınağa bakarak yaşamak bir anlamda "her şey tamamlandı; hiçbir şeye ihtiyacım yok" demek gibi bir gururu getirmekteydi. Böylece insana ve insan çabasına dayalı bir güven de köleliği temsil etmektedir.

4:26 Oysa göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur.

Oysa İbrahim'e verilen vaatler Mesih'te verilmiş vaatlerdir. İbrahim soyu "Mesih'te" özgürdür. İbrahim soyu (çocukları) Mesih'in bir gün geleceği Göksel Yeruşalim'i özleyerek yaşmalıdır (Mezmur 87:3-6, Vahiy 3:12):

Filipililer 3:20 Oysa bizim vatanımız göklerde dir. Oradan Kurtarıcı'yı, Rab İsa Mesih'i bekliyoruz.
İbraniler 12:22 Ama siz Sion dağına yaklaştınız; ve yaşayan Tanrı'nın şehrine, göksel Yeruşalem'e; ve bayram için toplanmış onbinlerce meleklere,

Bu durumda İsrail *yersel* ve *geçici* olana bakarken Mesih'siz ne kadar zavallı *-köle-* olduğunu görmedi. Aksine işlerine bakarak ne kadar üstün olduğuna inandı. Böylece "Mesih'in her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle zavallı bedenlerinin değiştirilip yüceltileceği" zamanı özleyerek (Filipililer 3:21), Tanrı önünde zavallılığını görüp alçakgönüllü bir şekilde yaşamadı. Yani bir köle gibi yaşadı.

Ancak Pavlus "göksel Yeruşalim özgürdür" derken (5:1) İbrahim çocuklarının esas vatanlarına (*göksel vatanlarına*)

bakarak özgürlükte yaşamayı aramalarını istemektedir. Bu ayet “*annenin özgür olduğu bir durumda, özgür annenin çocuklarının da özgür*” olduğunu hatırlatmaktadır.

Mesih’te vaadin çocuğu olan imanlılar da İshak gibi özgür kimselerdir (Romalılar 6:14, 18):

Yuhanna 8:36 Bunun için, Oğul sizi özgür kılarsa, gerçekten özgür olursunuz.

Bu durumda Galatya kilisesi Hacer gibi dışarı atılan ve mirasta payı olmayan köle çocuklar gibi mi yaşamayı seçmeli, yoksa Sara gibi yasal bir eşten doğan özgür çocuklar gibi mi yaşamayı seçmelidir?

İsrail halkı göksel Yeruşalim’e bakarak eskatolojik bir halk olduğunu unutmamalıydı:

Vahiy 3:12 Galip geleni Tanrım'ın Tapınağı'nda sütun yapacağım. Böyle biri artık oradan hiç ayrılmayacak. Onun üzerine Tanrım'ın adını, Tanrım'a ait kentin - gökten Tanrım'ın yanından inen yeni Yeruşalim'in-adını ve benim yeni adımı yazacağım.

İsrail halkı etnik bir soydan olmaya güvenmek yerine bu yeryüzünde göksel Yeruşalim’e bakarak, iman ile yaşayan özgür kimseler olarak yaşamayı aramalıydı:

II.Korintliler 5:1 Çünkü biliyoruz ki, dünyasal evimiz olan çadır yıkılırsa, Tanrı’dan bir binamız, göklerde elle yapılmamış sonsuz bir evimiz vardır.

2 Çünkü göksel konutumuzu özleyerek bu çadırda inlemektediriz.

7 Çünkü gözün gördüğüne göre değil, imanla yürüyoruz.

4:27 Nitekim şöyle yazılmıştır:

"Sevin, çocuk doğurmayan ey kısır kadın!

Doğum ağrısı nedir bilmeyen sen,

Yükselt sesini, haykır!

Çünkü terk edilmiş kadının,

Kocasından daha çok çocuğu var."

4:27 ayeti İŖaya 54. bölümünden alıntılanmıŖtır. İŖaya 54. bölüme baktığımızda Ŗunu görüyoruz: Yerusalıml övgüye çağrılmaktadır, Tanrı'nın getireceği kurtuluŖa bakarak Yerusalıml sevinmeye davet edilmektedir.

İŖaya, Tanrı'nın yargısının söz dinlemeyen insanların ve isyankâr ulusların üzerine geleceğini bildirmiŖtir (İŖaya 1:20; 34:2). Böylece İŖaya hem İsrail halkına hem de diğer uluslara yargıdan bahsederek Mesih'i (İŖaya 53) müjdelemiŖtir.

Ve yine İŖaya Göksel Yerusalıml'den bahsederken '*yenilenmiŖ gök ve yenilenmiŖ yer*' hakkında konuŖmuŖ, orada yaŖayacak olanların gök ve yer gibi sonsuz bir Ŗekilde duracağını (sonsuz yaŖam) müjdelemiŖtir:

İŖaya 66:22 "Çünkü yaratacağım yeni yer ve gök önümde nasıl duracaksa, soyunuz ve adınız da öyle duracak" diyor RAB (65:17).

İşaya 42:1-4 ayetlerinde uluslara adalet getirecek bir hizmetçiden bahsedilmektedir. 42:5-7 ayetlerinde ise bu hizmetçinin Tanrı ve İsrail halkı arasındaki antlaşmaya bir yenilenme getireceğini okuyoruz. 49:1-7 ayetlerinde bu hizmetkarın (Mesih) Yakup soyuna olduğu kadar uluslara da ışık olacağını okuyoruz.

Böylece Yuhanna 1:1-9 ayetlerine geldiğimizde hizmetinin başlangıcında Mesih'in dünyaya getireceği aydınlanma ve dolayısı ile yenilenmeye dikkat çekilir. Bu da Galatyalılar 6:15 ayetinde bahsedilen “*yeni yaratılış*” konusunu anlamamız için önemlidir.

Böylece bütün bu ayetleri göz önüne alarak 4:27 ayetine baktığımızda “**Sevin, çocuk doğurmayan ey kısır kadın!**” ifadesinin hem kısır hem de yaşı geçmiş olan, İbrahim'in yasal eşi Sara ile ilişkili olarak kullanıldığını görüyoruz.

Ancak bu sözler geçmişte sürgündeki Tanrı halkı için söylenmiştir. Ve bu ayetin alıntılandığı İşaya 54. bölüm gelecekteki Yeruşalim'e işaret etmektedir. İşaya'nın peygamberliğini okuyan ve teselli bulan İsrail halkı sürgünden sonra vaat edilen topraklarda (Yeruşalim) ne kadar büyük bir esenlik ve sevinçle yaşayacağına bakmıştı. Ancak 4:25-27 ayetlerinde Hacer ile Sara karşılaştırılırken Hacer'in, Musa'ya Sina dağında verilen anlaşmanın bir erken görüntüsü olduğu hatırlatılmaktadır (4:25). Bu durumda Sara ise Mesih'in getireceği (Matta 1:1-2)⁸⁷ Yeni

---

⁸⁷ Matta 1:1-2 **İbrahim oğlu**, Davut oğlu **İsa Mesih'in soy kaydı** şöyledir...

Antlaşma'ya (4:25-26); ve dolayısı ile Yeni Yerus alime'e işaret etmektedir.

Böylece Pavlus Yahudi yanlısı sahte öğretişin görmediği Şeyi ortaya koyuyor. "İbrahim soyu" olmakla övünen kimselerin Mesih'in ayrıcalığına bakmadan İbrahim'e ve vaatlere bakmalarının doğru sonuca çıkmayacağına işaret ediyor.

4:28 Kardeşler, İshak gibi sizler de vaat çocukları-sınız.

İsmail olağan bir yoldan doğmuştu. Ancak İshak vaadin sonucu olarak doğmuştur. Bu durumda 4:28 ayeti Hristiyanların mecazi anlamda İshak'a benzediğini ima etmektedir:

3:29 Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasısınız.

Böylece "Hristiyan" ismini aldığımız Mesih'te "Tanrı çocuğu olma yetkisi" ne bir soya ait olmamızdan, ne insan çabasından doğuyor; tersine, sadece Tanrı'nın Mesih'teki karşılıksız lütfundan kaynaklanmaktadır. Kendisine Tanrı'nın çocukları olma yetkisi verilmiş olan kimseler Tanrı'dan doğmuş olanlardır (Yuhanna 1:12-13).

İbrahim'in imanına sahip olan uluslar İbrahim'e verilen vaatlere, dolayısı ile Mesih'teki mirasa paydaş olmaktadır. Bu durumda İshak'a bakarak kilisenin kendi yerini fark etmesi önemlidir.

4:29 Olağan yoldan doğan, Kutsal Ruh'a göre doğana o zaman nasıl zulmettiyse, şimdi de öyle oluyor.

İlave Çalışma Notu
- WUI.145

Olağan yoldan doğan İsmail, Kutsal Ruh'a göre doğan İshak ile alay etmişti (Tekvin 21:9). O zamanda geçen bu olayın gelecekteki İbrahim imanına sahip olan kiliseye yönelik zulmün bir ön resmi olduğu açıklanmaktadır. Bu yüzden 4:29 ayeti İshak'a yapılan alay konusunu kilisenin o dönemde karşılaştığı baskı ve zorlukları açıklamak için kullanır.

Tanrı'dan lütuf ile miras bağışını ve bereketlemeleri almış olan kiliseye dünyanın kendi öğretişini vermeye çalışmasını bir anlamda *dünyanın elçisel öğretisi ile alay etmesi ya da dünyanın kilise öğretisini küçümseyip zulmetmesi* şeklinde açıklanmaktadır. Bu durumda kiliseye elçisel öğretilerden başka bir öğretiyi yerleştirmeye çalışanlar, kiliseye karşı baskı uygulamış olmaktadır.

Ancak kiliseye *'kim olduğu ya da neye inanması gerektiği'* elçisel öğreti tarafından söylenmiştir. Bu durumda dünyanın kiliseye, kilisenin kim olduğunu ve kilisenin ne olduğunu öğretmeye kalkışması ile dünyanın kiliseyi yok etmeye çalışması aynı şeydir. Elçisel öğreti dışında bir öğreti ile ne bir Hristiyan olarak yaşayabilir ne de kilise olarak Tanrı'ya hizmet ve dünyaya tanıklık sunabiliriz.

Elçisel öğreti dışında bir öğreti ile insanlar sadece dünyaya benzeyebilirlerdi. Bu durumda yabancı bir öğretilerle insanlar ne Hristiyan olduklarını ne de kilise olduklarını söyleyebilirlerdi. Yani böyle bir durumda Galatya'daki kiliseler dünyadan silinmiş olurdu.

Bu ayetteki “*şimdi de öyle oluyor*” sözleri ile kilisenin o dönemde yaşadığı baskı ve zorluklara doğru bir şekilde bakması amaçlanmaktadır (Elçilerin İşleri 11:19, II.Korintliler 11:24, II.Timoteyus 2:9):

II.Timoteyus 3:1 Şunu bil ki, son günlerde çetin anlar olacaktır.

2-3 İnsanlar kendilerini seven, para düşkünü, övünge, kibirli, küfürbaz, anne baba sözü dinlemez, nankör, kutsallıktan ve sevgiden yoksun, uzlaşmaz, iftiracı, özünü denetleyemeyen, azgın, iyilik düşmanı olacaktırlar.

Mesih'e yönelik olarak başlayan zulüm (Yuhanna 5:16; 7:1; 8:37, 19:18) şimdi Mesih'in ruhani bedeni olan kiliseye yönelmiştir. Kendilerine ‘İbrahim çocukları’ diyen yasacı ve lütfa dayanmayan İsrail nasıl Mesih'e karşı geldi ve O'nu reddetti ise, zaman geldiğinde de Tanrı da onları reddedecekti:

Matta 23:37 "Ey Yeruslaim! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşıyan Yeruslaim! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz.

38 Bakın, eviniz ıssız bırakılacak!

39 Size şunu söyleyeyim: 'Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun!' diyeceğiniz zamana dek beni bir daha görmeyeceksiniz."

Mesih 'Ruh'a göre doğan (Ruh'tan doğan) kimselerin Tanrı'nın Egemenliği'ne gireceğini' söylemiştir (Yuhanna 3:5, Romalılar 8:1, 13). Böylece '*olağan yoldan doğan*' kimselerin 30. ayette dışarı atılmasını anlayabiliriz (I.Selanıklılar 2:15).

Böylece kiliseye (Mesih'teki Tanrı halkına) yönelik bütün bu zulmün sonucu olarak 4:30 ayeti doğmaktadır.

4:30 Ama Kutsal Yazı ne diyor?

"Köle kadınla oğlunu kov.

Çünkü köle kadının oğlu

Özgür kadının oğluyla birlikte

Asla mirasa ortak olmayacaktır."

4:29 ayetinde bahsedildiği üzere kiliseye zulmedenler bu girişimleri yüzünden yargılanıp dışarı atılacaklardır. Mesih'e dayanan vaat, bunun dışındakileri "*günahın tutsağı ilan ediyor*" olduğundan (3:22), dışarı atılma ve mirastan mahrum olma konusu çok açıktır.

Diğer yandan "*köle kadının oğlu özgür kadının oğlu ile mirasa ortak olmayacak*" diyen söz gözlerimizi "*senin soyun İshak'la sürecektir*" diyen Tanrı'nın vaadine çevirmektedir (Tekvin 21:12):

Romalılar 9:7 İbrahim'in soyundan olsalar bile, hepsi onun çocukları değildir. Ama, "Senin soyun İshak'la sürecek" diye yazılmıştır.

8 Demek ki Tanrı'nın çocukları olağan yoldan doğan çocuklar değildir; İbrahim'in soyu sayılanlar Tanrı'nın vaadi uyarınca doğan çocuklardır.

Yahudi yanlısı sahte öğretmenler Galatyalılar'a 'Yasa-işler-gelenek' ile (işler ile) İbrahim'e verilen miras ve aklanmayı alabileceklerini öğretirken, Pavlus "köle çocuk" ifadesi ile "özgür çocuk" olmanın ayrıcalığını düşünmelerini ister. Böylece daha İbrahim zamanında bilinen bir gerçeği mektubuna alıntı yapar (Tekvin 21:10):

Mesih de İbrahim soyu olmanın tek başına bir güvence olmadığını söylemiştir:

Yuhanna 8:33 "Biz İbrahim'in soyundayız" diye karşılık verdiler, "Hiçbir zaman kimseye kölelik etmedik. Nasıl oluyor da sen, 'Özgür olacaksınız' diyorsun?"

34 İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, **günah işleyen herkes günahın kölesidir**" dedi.

35 "**Köle ev halkının sürekli bir üyesi değildir, ama oğul sürekli üyesidir.**

Öyleyse şimdi Galatyalı imanlılar Mesih'teki lütuf ile aklanma ve kurtuluş Müjdesi'ne öyle sarılmalıydılar ki, köle çocuklar olarak değil, vaat ve mirası alan İshak gibi yaşayıp, bütün ulusları bu kurtuluşa imrendirmeliydiler (Romalılar 11:11).

4:31 İşte böyle, kardeşler, bizler köle kadının değil, özgür kadının çocuklarıyız.

O halde gerek karşılaşılan baskı ve zorluklar olsun, gerek elçisel olmayan öğretilerin saldırısı olsun; kilise gözünü Mesih'te tamamlanan gerçeklere çevirmelidir. Kilise İbrahim'e verilen vaat ve mirasa bakarak özgür çocuklar olarak yaşamalı ki, dünyaya 'köle çocuklar' olarak yaşamamanın vaatten, mirastan, kurtuluştan dışarıda kalmak olduğunu gösterebilsin.

Kilisenin daima bakması gereken gerçeklerden biri özgür insanlar gibi düşünüp özgür davranmaya çağrılmış olmasıdır.

İlave Açıklama

1-) Yurt dışından seminer için gelen bir konuşmacı kendi ülkesinde yaşadığı bir tecrübeyi şöyle anlatmıştı: *"Bir kiliseye davet edilmişim. Kilisede paylaşım zamanı gelince kürsüye davet edildim; ancak konuşma yapacağım yere geçince arkamdaki sıralarda hayli boşluk olduğunu, kilisenin dışında, kapıda bekleyen çok kimse olduğunu gördüm. Bir görevliye bunun nedenini sorunca 'kilisede dikkat dağınıklığını engellemek için vaazdan önce kapıların kapatıldığını' söyledi."*

Şüphesiz ki, bu kilise zamanında böyle bir kural koyarak iyi bir amaç gözetmeyi arzulamıştı. Ancak zaman içinde bu kural insanın önüne geçme-

ye başlamıştı. Pavlus'un 4:21 ayetinde "*Kutsal Yasa altında yaşamak isteyen sizler*" şeklindeki ifade-sine bakarak çoğunlukla "*hamt olsun, biz öyle değiliz*" deme eğilimindeyiz.

Ancak böyle düşünmeniz gerek kilisede gerekse evinizde düzeni sağlamak için kendinizin koyduğu yasalarınız olmadığı anlamına gelmemektedir. Belki sizin yasalarınız henüz "*vaaz dinlemek istediği halde kilitlemiş kapı yüzünden kiliseye giremeyen insanlar*" gibi bir konuda örnek gösterilemez. Ama bu durum '*yasanızın hiç de insanın önüne geçtiği bir durum olmadığı*' anlamına da gelmiyor. Bu durumda ayetlere teolojik açıdan bakarken pratikte bu ayeti nasıl yaşadığınız da önemlidir. Öyleyse sizler kendi "*yasacılığınız*" üzerinde hiç düşündünüz mü?

2-) Mesih'e bağlanmış bir iman ile ölenlerin diriliş ve sonsuz yaşamı, Göksel Yeruşalim'de Tanrı'nın huzurunda sonsuzluk boyunca tam bir tatmin ve esenlik içinde bir yaşamı miras alacağını biliyoruz. Acaba "*Göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur*" ayetini okurken Göksel Yeruşalim'i daha önce bir anne gibi düşündünüz mü?

"Anne" kelimesi bize öncelikle kendisinden doğduğumuz bir kişiyi hatırlatır. Eğer anne özgür ise doğan çocuk da özgürdür. Bu durumda dünyadaki yaşamlarınız özgür annenin özgür çocukları

gibi olmalıdır. Bu dünyadaki yaşantısını Göksel Yeruşalim’de nasıl yaşayacağına bakarak düzenleyen kimselerden misiniz?

“Anne” kelimesi bize biyolojik varlığımızın sebebi olan bir kişiyi hatırlatır. Bizler dünyasal bir anneden olağan bir yolla doğmuş sıradan kişiler iken Mesih’teki lütuf ve kurtuluş ile, Kutsal Ruh’un bağışladığı ölümsüzlük ve yeniden doğuş ile “göksel Yeruşalim’in özgür çocukları” olma ayrıcalığına kavuşuyoruz. Bu dünyadaki fiziksel annemiz ile aramızda biyolojik bir bağ ve ilişki olduğu kadar gerçek, Göksel Yeruşalim ile, yani Tanrı ile özgür kişiler olarak sonsuz yaşam paydaşlığımız ve diri bir ilişkimiz vardır.

Sadece Göksel Yeruşalim’i bir “anne” gibi düşünmek bile sizin de bu gerçeği, Tanrı ile diri bir ilişkiyi unuttuğunuz ya da ihmal ettiğiniz zamanlar olduğunu size hatırlatmıyor mu?

“Anne” kelimesi bize sevgi, şefkat ve ilgiyi tattığımız bir kişiyi hatırlatır. Dünyasal anlamda biri tarafından sevilmenin de, birini sevmenin de güzel olduğunu bilen insanlar olarak; Tanrı’nın sevgisine, merhametine, şefkatine ve ilgisine layık görülmek sizleri, sizi sizden daha fazla sevebilen Tanrı’ya doğru artan bir tutku ile yönlendirmelidir.

4:26, 28, 30 ayetlerine baktığınız zaman kilisedeki tartışmanın boyutu ne olursa olsun, karmaşıklık karanlığının boyutu ne olursa olsun gözlerinizi şimdiki zamandan sonsuz zamana çevirmiyor mu?

Dünyanın ve sıkıntılarının getirdiği baskılardan dinlenme yolunuz nedir? Esenliğinizi kaybettiğiniz zaman baktığınızda bu ayetler size mutlak zaferinizi gösterip teşvik ve teselli etmeye yeterli değil mi?

Benzer şekilde 3:26-28 ayetlerinde kilise vaftizini ve Mesih'e aşılmaşlığını hatırlamıştı. Böylece 3:26-28; 4:26, 28, 30-31 ayetleri hem farklı öğretilere karşı elçisel imanın savunulması hem de kargaşalık ve kaos ortamında Hristiyanların kim olduklarını, kime ait olduklarını hatırlamaları açısından önemlidir. Bu ayetler aynı zamanda Mesih'le birleşmişlik, miras ve Hristiyan umudu açısından önemlidir.

3-) Dünyasal olan ile ruhsal olan arasında bir savaşım olduğunu görüyoruz. Bu durumda dünyanın kiliseye yönelik baskı ve zulmünü anlayabiliyoruz. Acaba Kutsal Kitap'a daha önce hiç "acı çekmek" konusunda öğrenmek için bakmış mıydınız?

Matta 10:16-25 (24:9), Yuhanna 16:2, II.Timoteyus 3:12 ayetleri ve daha bir çoğu kilisenin acılarla yüzleşmesi gerçeğine tanıklık etmektedir.

Ancak pratikte Hristiyanların diğer bir Hristiyan kişi için yaptığı zulüm, baskı ve zorluklar kiliseyi kendi tarihi ile yüzleşmeye, Hristiyanları da kendi benlikleri ile yüzleşmeye davet etmektedir.

Siz kendi geçmişinizi göz önüne aldığınızda, kiliseye karşı savaşı bir durum içine hiç girdiğiniz oldu mu? Benzer şekilde uzlaşmadığınız bir kardeşin hayatına zorluk ya da hizmetine engel olma durumu içine hiç girdiniz mi? Gerek size karşı yapılan bir yanlıştan, gerekse olaylara veya durumlara verdiğiniz tepkiden olsun, hiç başka kişilerin kiliseden ayrılmasına sebep oldunuz mu?

Unutmayın ki, Hristiyan kişiye dolayısı ile kiliseye zorluk gösteren bir Hristiyan, çağrısına aykırı yaşıyor ve vaaz ettiği *“lütuf ile kurtuluş”* konusunu yaşamıyor demektir.

4-) *“Bizler köle kadının değil, özgür kadının çocuklarıyız”* diyen ayet bizi sonraki ayette tekrar uyarak *“Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin”* diyor.

Yuhanna 1:12 **Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi.**

13 Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular.

Böylece **köle** –*olağan yoldan doğan* (4:29)- ve **özgür** –*Ruh'a göre doğan* (4:29)- ayrımı üzerinde dikkatli düşünmemiz gerekir. Çünkü İbrahim çocuğu olmak yani özgür olmak, yani miras ve aklanmayı almak “Mesih'te olmak” ile ilişkilidir. Çünkü Mesih bu yüzden dünyamıza gelmiştir:

Yuhanna 1:14 **Ve Söz beden oldu ve çadırını aramızda kurdu** (*aramızda yaşadı*). Ve biz O'nun yüceliğini Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik [*Oğul'un*] yüceliğini gördük.

Çünkü *insanlar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı; bunu, köle olanları özgür kılmak için yaptı* (İbraniler 2:14-15). O halde şunu unutmayın “*Mesih sizi özgür kılar, gerçekten özgür olursunuz*” (Romalılar 8:36).

Bu durumda Tanrı'nın kölelerden çocuklarının olmayacağını, "*Tanrı'nın çocukları*" olmamızın Tanrı'nın babalık sevgisinin bizimle olmasıyla ilgili (I.Yuhanna 3:1) olduğunu göz önünde tutmalıyız.

Konuya vaat ve miras açısından bakarsak şunu söyleyebiliriz: İbrahim'e verilen vaat ve mirasa yaraşır kimseler olmamız için yenilenip değiştiriyoruz (II.Korintliler 3:18). Ve bu yüzden "*Mesih görüldüğü zaman, O'nu olduğu gibi görmek üzere O'na benzer olacağımızı*" (I.Yuhanna 3:2) biliyoruz.

İbrahim'e verilen aklanma ve mirasın Tanrı çocuklarına (Tanrı'nın özgür çocuklarına) verilmek üzere Yahudi ve uluslardan insanların Tanrı'daki tam mükemmel kutsanmayı alarak Mesih'te pak kılındığını; '*Yasa-işler-gelenek*' ile değil, Mesih'te karşılıksız lütuf ile pak kılındığını (I.Yuhanna 3:3) göz önüne alarak yaşamalıyız.

Yani "*İnsanın kurtuluşu için inanması gereken her şeyin yeterli bir şekilde Kutsal Yazılar'da öğretildiğine; elçi Pavlus'un da belirttiği gibi, elçilerden birisi ya da gökten bir melek bile, Kutsal Yazılar'ın bizlere öğretmiş olduğundan farklı bir şey sunamayacağına; tüm insanların doğasından ötürü yalancı ve kibirli olduğu için ne bir geleneği, ne bir çoğunluk fikrini, ne bir kadimliği, ne bir kişinin ya da dönemin halefliğini-selefliğini, ne bir konseyi, ne bir kararnameyi, ne de*

bir resmi hükmü üstün tutamayız. Çünkü Tanrı'nın gerçeği her şeyin üzerindedir. Bundan dolayı elçilerin, 'Tanrı'dan olup olmadıklarını anlamak için ruhlari sınayın' ve de 'Eğer biri size gelir de Mesih'in Müjdesi'nden başka bir Müjde getirirse kendisini evinize almayın, ona selam bile vermeyin' sözleriyle bizlere öğretilmiş olan Müjde ile hemfikir olmayan her şeyi gönülden reddederiz" (BİA.7 -Galatyalılar 1:8-9; Tekvin 12:32; Vahiy 22:18-19, I.Yuhanna 4:1, II.Yuhanna 10).

V. (5:1-6:10)

Önceki bölümleri tekrar hatırlarsak, Müjde'nin tekliği vurgulanmış, böylece Mesih'in eşsizliğine ve üstünlüğüne değinilmiş; başka bir *müjde (yasacılık)* ile Mesih'in yaptığı işten daha iyi ve mükemmel olan bir şeyi insanın yapamayacağı açıklığa kavuşmuş, Yasa ve vaatlere Mesih'te bakmanın üzerinde durulmuş, Tanrı'nın Mesih'teki çocukları olma ayrıcalığımız ve buna bağlı olarak Hristiyan kişinin Mesih'teki miras ve zaferi hatırlatılmıştı.

5:1-6:10 ayetleri boyunca Mesih'teki özgürlüğü, dünyanın bizi köleleştirme çabasına karşı direnerek korumak; benliğin farkına vararak Kutsal Ruh'taki yaşamın güzelliğine bakarak devam etmek, dünyasallıktan kaçınarak Kutsal Ruh'ta yaşamaya odaklanmak; ve özgür kimselerin yaşaması gerektiği gibi –*Mesih gibi*- yaşamaya yönelik öğretiler hakim olacaktır. Özgür yaşamda devam etmek ve bunu korumak için imanlıların Ruh'a dayanarak yaşamaları gereklidir (5:5). İman yaşamı aynı zamanda bir direnişi gerektirir (5:1). Böylece önceki bölümlerde vurgulanan “*özgür ve köle, çocuk ve yetişkin, yersel Yeruşalim ve göksel Yeruşalim*” arasındaki zıtlık bu bölümde kendisini birbirine karşıt olan savaş durumu ile açıklar.

Buraya kadar olan öğretiler (1:1-4:31) kiliseye elçisel öğretilere sarılması konusunda yeterli açıklamalar yaptığın-dan bundan sonraki bölümler (5:1-6:18) genelde **Müjde'nin hayata uygulanmasına** dair pratik yaklaşımlar içermektedir.

Böylece Tanrı'nın çocukları olmak yani *özgür kimseler olmak* Mesih'in Müjdesi ile; *köle kimseler olmak* da sahte

öğretim ile ilişkili olduğu net bir şekilde gösterilir. Bu durumda bir kimsenin nasıl yaşadığına bakarak köle mi yoksa özgür mü olduğu anlaşılabilir olacaktır. Kölelik kendisini sünnet, diğer törenler, işler, gelenek ile gösterecektir. Özgürlük ise kendisini Tanrı'dan gelen bir sevgi ile insanı sevmek ve insana hizmet ederek gösterecektir.

V.a. (5:1-15)

Mesih'te özgür insanlar lütuf ile aklanmış insanlardır. Mesih'te özgür insanlar Kutsal Ruh'un gücüyle korunan bir iman güvencesinde devam ederler. Kutsal Ruh'taki özgürlükte yaşayan insanların imandan kaynaklanan bir umudu vardır.

Hristiyan imanını, Tanrı çocukları olma özgürlüğü, sevgi ve Müjde'den doğan umut sadece Mesih'te korunabilecek şeylerdir. Mesih bağlılığında dünyanın, benliğin baskılarına dayanma gücümüz vardır. Ancak özgürlük hiçbir zaman sorumsuzluk demek değildir. Özgürlük hiçbir zaman günaha yol açabilecek bir şekilde kullanılamaz.

Kilise '*iyi koştugu*' zamana yeniden bakıp, düzeni bozan '*mayadan*' kaçınmalı, elçinin nasıl yaşadığına tekrar bakarak (*Elçisel öğretiyeye tekrar sarılarak*) çekişme ruhundan kendisini korumalı ve sevgiyle hizmet etmeye dönmelidir. Çünkü köle kimseler hak etmek için çalışırken, özgür kimseler kendisine verilmiş olan şey için şükran sunmak üzere yaşayacaktır. Özgür bir kimsenin kendisini Rab'be şükran sunmak üzere adadığı bir yaşam, en belirgin şekilde kendisini kiliseye bağlılık ve kilise üyelerine tanıklıkta gösterecektir.

Özgür bir kimsenin sünnet olması ne anlama gelir? Sünnet Yasa altına girişin simgesidir. Öyleyse özgürken sünnet olmak, yasacı ve gelenekçi tutsaklığa dönmek, Mesih'ten ayrılmak ve Kutsal Ruh'un bağışladığı aklanmayı reddedip kişinin kendisini aklamaya çalışması demek olacaktır (5:1-12). Mesih'teki özgürlük ile yasacı kölelik arasındaki fark ise kendisini açık bir şekilde belli eder (5:13-15).

4:31 *İşte böyle, kardeşler, bizler köle kadının değil, özgür kadının çocuklarıyız.*

5:1 Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin.

Mesih'in lütufkâr ve tatlı davetini⁸⁸ hatırlayınca bu ayet için çok şey söylemeye gerek kalmıyor. Özgürlük Mesih'te bağışlanan bir lütuf olduğu için dünyanın köleleştirilmesine karşı Mesih'teki özgürlükte dimdik durabilme gücümüz vardır.

Kiliseye sızan sahte kardeşler Mesih'teki özgürlüğün yerine kölelik getirmek için çalışıyorlardı (2:4). Bu yüzden kiliselere “*göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur*” uyarısı yapılmıştı (4:26). Şimdi de bu özgürlüğün korunması dünyasal boyunduruklara direniş çağrısı yapılmaktadır.

Ruh ile başlamış olan (3:2-3) kiliselere “*biz özgür kadının çocuklarıyız; Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı; bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin*” diyerek (4:31; 5:1) seslenen Pavlus, çocuklarında Mesih'in biçimlenmesini (4:19) isteyen bir baba olarak konuşur. Aynı davet, aynı teşvik, aynı uyarı tarih boyunca bütün kiliselere yöneliktir:

---

⁸⁸ Matta 11:28 Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm. 29 Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur. 30 Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir.

İbraniler 3:14 Çünkü Mesih'e ortak olduk; eğer güvenimizin başlangıcını sonuna dek sıkı tutarsak...

Özgürlüğü doğru anlamak için köleliliği doğru tanımlamak gerekecektir. Ancak köleliği doğru tanımlamak için de özgürlüğe ihtiyacımız vardır.

Galatya kilisesinin içinde bulunduğu kaos durumu, özgürlük ve köleliği (*Mesih'in öğretisi ve dünyanın öğretisi*) birbirine karışmış şekilde anlamaya ve yaşamaya kalkışmak oldu. Çünkü sahte öğretisi onlara “*Yasa'yı da tutun, sünnet de olun, milliyetinizi Yahudilikle değiştirin; ama Mesih'e de inanın*” diye öğretmekteydi.

Bu durumda Pavlus'un 1. ayete “*Mesih bizi özgür kıldı, artık kölelik boyunduruğuna girmeyin*” şeklinde bir giriş yapması sonraki ayetlere ışık tutmaktadır. Eğer Mesih'teki özgürlük yerine kölelikte yaşayacaklarsa “*Mesih'ten ayrı, lütuftan uzak*” bir duruma düşecekler (5); iman ve sevgi yaşamından uzak kalacaklardır (6). Bu da onların birbirlerini yemeleri ya da yok etmeleri gibi bir noktaya varacak olan çekişme, kavga ve düşmanlık ruhu içine çekilmeleri anlamına gelecektir (15). Ancak Mesih'teki özgürlük çağrısına uyanlar “*benliği denetim altına alabilir ve birbirlerine sevgiyle hizmet edebilirdi*” (13).⁸⁹

Bu ayet elçinin bütün mektup boyunca karşı çıktığı her şeyi işaret ederek “*bütün bir yaşamı Mesih ve özgürlük*”

---

⁸⁹ I.Petrus 2:16 Özgür insanlar olarak yaşayın, ancak özgürlüğünüzü kötülük yapmak için bahane etmeyin. Tanrı'nın kulları olarak yaşayın.

belirlemeli!” şeklinde bir uyarı niteliğindedir. Aksi bir durum ise bütün yaşamı sünnetin belirlediği bir kölelik boyunduruğu olacaktır.

İlave Çalışma Notu

- *BİA.32*

- *WİA.XX/2. Yalnızca Tanrı, vicdanın Rabbi'dir; ve onu Tanrı Sözü'ne her şekilde karşı olan insan öğretilerinden ve buyruklarından; ya da bunun yanında iman ve tapınma ile ilgili konularda özgür kılmıştır. Öyle ki, vicdana karşı hareket ederek bu gibi öğretilere inanmak ya da bu gibi buyruklara itaat etmek gerçek vicdan özgürlüğüne ihanet etmek anlamına gelir...*

Böylece 4:31 ayetindeki “*özgür kadının çocuklarıyız*” şeklindeki ifadenin ne olduğunu 5:1 ayeti açıklıyor. Özgürlük Mesih'te bağışlanmış bir şeydir; yani özgürlük kazanılamaz. Ve Mesih'teki özgürlük Mesih'in kendisinin çarmıhta tamamladığı bir şeydir.

5:2 Bakın, ben Pavlus size diyorum ki, sünnet olursanız Mesih'in size hiç yararı olmaz.

Sünnete dayanan yaşam bir yararsızlık üzerine kurulmuş oluyor (5:2). Böylece yaşam “*yapılması gerekenler ve yapılmaması gerekenler*” listesi ile devam ettirmeye çalışılınca (5:3), bu durum Mesih'in yolundan başka bir yolda devam etmek anlamına geliyor (5:4). *Mesih'ten ayrılmış ve Tanrı'dan uzak düşmüş* bir kişinin “*ben Mesih'teyim, Hristiyanım, vaftiz oldum*” demesi ne kadar boş bir övünme olacaktır; çünkü Yasa aracılığı ile aklanmaya çalışanlar lütuftan uzak düşerler (5:4). “*Sünnet (Yasa, gelenek) ile*

devam edenlere Mesih'in hiç yararı olmaz” çünkü “Mesih'te sevgiyle etkisini gösteren iman” esastır (5:6).

İlave Çalışma Notu

- BİA.24 ... çünkü bizler sadece İsa Mesih'e olan imanımızla iyi işler yapmadan önce bile aklandık. Eğer ilk olarak ağaç iyi değil ise, bizim iyi işlerimiz de ağacın meyvesinden daha iyi olamazdı...

Mesih kendi halkını özgür kılmak için Yasa'yı tamamlamış, yargıyı ve laneti kendi üzerine almış, bizim yerimize acıdan, utançtan, denenmeden, mezardan geçmiştir. Mesih'in bu fedakarlığını yok sayan bir kişiye Mesih'in bir faydası olmayacaktır.

Mesih'in çarmıhını ve zaferini yok sayarak Yasa, işler ve gelenekler ile aklanmaya çalışan kimseler, Mesih'in kurtuluş yolunu reddetmiş, kendi kurtuluş yollarını kendileri belirlemiş olacaklardır.

Diğer yandan bu ayet bizlere kölelerin kendi yararlarına olan şeyi yapamama durumu içinde olduklarını da düşündürmektedir. Yani “Mesih'te” kendimize yararımız vardır; yararımız Mesih'tir.

Mesih çarmıhta boş yere ölmediği için Yasa aracılığı ile kurtulmayacağımızı biliyoruz. Böylece Yasa, sünnet, işler ve gelenek ile kurtuluş (doğruluk) aramanın yararsız olduğu iyi anlaşılmalıdır:

2:21... aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu (3:10-14).

Köle kendi haklarını savunamaz ve bunları talep edemez. Köle kendi özgürlüğünü kendisi sağlayamaz –*bunları yapabilecek olsaydı zaten köle olmazdı*. Kölenin bir efendi tarafından satın alınmış olduğunu, bir efendiye ait unutmayalım. Öyleyse Mesih'in [*çarmıhta*] bedel ödeyerek bizi satın alması sebebiyle, Mesih imanına sahip olanlar özgürlükte yaşayacaktır. Özgürlük, insanın kendisinin [*çabası ile*] sağlayabileceği bir şey değildir:

I.Korintliler 6:20 **Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin.**

Mesih'in satın aldığı özgürlüğe insan çabası ile sahip olmak isteyenler ise insanlara ve insan öğretilerine köle olacaklardır:

I.Korintliler 7:23 **Bir bedel karşılığı satın alındınız, insanlara köle olmayın.**

5:3 Sünnet edilen her adamı bir daha uyarıyorum: Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorundadır.

5:2-3 ayetlerine birlikte bakınca, sünnet yanlılarının dayattığı öğretişin özünde kişileri sünnet ve lütuf arasında bir seçim yapmaya zorladığı belirgin oluyor. Mesih ve lütuf konuları birbirinden ayrı şeyler olmadığına göre bu öğretiş özünde kişilerin sünnet ve Mesih arasında bir seçim yapmasına çalıştığı açıktır.

Daha önce “*Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir*” diye uyarılmış olduklarından “*Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorundadır*” ifadesi, mektubun okuyucularını yapamayacakları bir şey ile yüzleştirmektedir (Tesniye 27:26, Yakup 2:10).

Sünnet olmaksızın kurtuluş olmayacağını savunanlar (Elçilerin İşleri 15:1) Yasa'yı tutmakla kişinin kurtulacağını öğrettiğinden, bu ayette sünneti kabul edenlerin “**Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorunda**” oldukları hatırlatılmaktadır.

Sünnet İbrahim'e ve soyuna antlaşmanın bir işareti olarak verilmişti (Tekvin 17:10). Ancak bu görünür işaret özünde insanların Tanrı'nın Yasası altında olduklarını hatırlayarak yaşamaları; kime ait oldukları gerçeğine sahip çıkarak yaşamaları, vaatlere ve bereketlere sarılarak yaşamaları içindi. Bu durumda İsrail'in ödül ve yargı gerçeğini iyi anlamları gerekiyordu (Yeremya 9:25). Bu yüzden İstefan şehit edilmesinden önce verdiği vaazda Mesih karşıtı Yahudileri “*dik kafalılar, yürekleri ve kulakları sünnet edilmiş olanlar*” diye tanımlamıştı. Böylece sünnet anlam olarak yürekle, paklıkla, kutsallıkla, Tanrısayarlılıkla ilgili bir gerçeğe işaret etmektedir (Filipililer 3:3).⁹⁰

---

⁹⁰ Romalılar 3:28 Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek amlandığı kanısındayız. 29 Yoksa Tanrı yalnız Yahudiler'in Tanrısı mı? Öteki ulusların da Tanrısı değil mi? Elbet öteki ulusların da Tanrısı'dır. 30 Çünkü sünnetlileri imanları sayesinde, sünnetsizleri de aynı imanla aklayacak olan Tanrı tektir.

Bu durumda halen fiziksel sünneti, yasacı ve gelenekçi yaklaşımı kurtuluş yolu olarak görenler, insanı yaralayıp sakat edenler gibi görülmektedir (Filipililer 3:2).

Bu durumda 4. ayet yasa, sünnet, işler peşinden giderek kurtuluş arayanlara 3. ayeti daha geniş açıklamaktadır.

5:4 Yasa aracılığıyla aklanmaya çalışan sizler Mesih'ten ayrıldınız, Tanrı'nın lütfundan uzak düştünüz.

Bu ayet “*Tanrı'nın lütfunu*” başka, “*Mesih'i*” başka bir konu olarak düşünenlere de ayrıca bir cevap niteliğindedir. Tanrı'nın lütfu ayrılamaz bir şekilde Mesih'in çarmıhta yaptığı işe bağlıdır.

'Sünnet edilen biri Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorunda' olduğundan (5:3); halen aynı düşüncede olanlara söylenecek söz *'Mesih'ten ayrılmış'* olduklarıdır. Bu da *'lüftan ayrılmış'* oldukları anlamına gelmektedir. Çünkü Yasa altında kurtuluş arayanlara “*Mesih'in size hiç yararı olmaz*” uyarısı yapılmıştır (5:2; 2:21).

Yani Mesih'ten ve lüftan uzak bir bildiri *Müjde* olamazdı (1:6-9). Bu durumda Mesih'in Müjdesi'nden farklı bir kurtuluş yolu öğreten kimseler, yani sahte öğretmenler *'Mesih'ten ve lüftan ayrılmış'* kimseler olmakla birlikte; 5:10 ayetine bakarak Galatya'daki seçilmişlerin Mesih'ten ve kurtuluşlarından ayrı düştüklerini söylemiyoruz:

Mezmur 89:31 *Kurallarımı bozar,*
Buyruklarına uymazsa,

32 İsyanlarını sopayla,
Suçlarını dayakla cezalandıracağım.
33 **Ama onu sevmekten vazgeçmeyecek,**
Sadakatime sırt çevirmeyeceğim.
34 **Antlaşmamı bozmayacak,**
Ağızdan çıkan sözü değiştirmeyeceğim.
35 Bir kez kutsallığım üstüne ant içtim,
Davut'a yalan söylemeyeceğim.

Luka 22:32 ve Romalılar 11:1-7 ayetlerine bakarak, Mesih'in kurtuluşunun eşsizliğinden dolayı seçilmişlerin kurtuluşlarını kaybetmedikleri⁹¹ ama sahte öğretişe kulak vermekle bir düşkünlük durumu yaşadıklarını söyleyebiliriz. Bu durum, kilise içindeki seçilmişlerin günaha yaşamakta oldukları ve “*Kutsal Ruh'u kederlendirdikleri*” anlamına gelmektedir.

Şüphesiz ki, kilisenin içinde bulunduğu bu durum Tanrı'nın hoşnutsuzluğuna sebep olmaktadır. Tanrı'nın hoşnutsuzluğunun ise esenlik, aydınlık, bilgelik, kutsallık gibi lütuf ile belirlenmiş Hristiyan yaşamındaki bereketleri yaşamamanın önünde bir engel olduğunu söyleyebiliriz. Bu durumda Pavlus'un uyarısını alan kiliseye düşen şey, yanlış öğretiş kiliseden uzaklaştırmak ve meydana gelen kaostan dolayı tövbe etmek olmalıdır.

Mesih'in çarmıhtaki işinin tam mükemmel ve eşsiz olma-

---

⁹¹ Yuhanna 10:28 Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz. İbraniler 10:14 Çünkü kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir.

sı, Müjde'nin eşsizliğini ve Müjde'nin tekliğini getirmektedir. Böylece kilisedeki imanlılar yanlış bir müjdeye kulak vermekle Mesih benzerliğindeki yeni yaşamda ve kut-sallaşmada ilerlemekten kendilerini alıkoymuş oldular (Romalılar 2:18-19, 21, 23).

5:4 İlave Çalışma Notu

- **Hİ.30. Kendilerinde, azizlerde ve başka yerlerde kurtuluş ve güvence arayanlar tek kurtarıcı İsa'ya gerçekten inanıyorlar mı? Hayır. O'na ait olmaktan övünseler bile tek Kurtarıcıyı işleriyle inkâr ederler.**³

*Ya İsa mükemmel bir kurtarıcı değildir, ya da gerçek imanda bu Kurtarıcıyı kabul edenler kurtuluşları için gerekeni O'nda bulurlar.*⁴

³ I.Korintliler 1:12, 13; Galatyalılar 5:4

⁴ Koloseliler 1:19, 20; 2:10; I.Yuhanna 1:7

- **Hİ.95. Putperestlik nedir? Tanrı'nın kendi Sözü'nde açıkladığı tek gerçek Tanrı'nın yerine ya da karşısına sahip olduğumuz ya da icat ettiğimiz başka bir şey koyup güvenimizi onun üzerine koymak putperestliktir.**¹⁵

¹⁵ I.Tarihler 16:26, Galatyalılar 4:8-9, Efesliler 5:5, Filipililer 3:19

- WUI.105

Yasa ile kurtulmaya çalışanların durumu Mesih'ten ve lütuftan ayrılmışlıktır (3:10). Tanrı ile diri bir ilişkinin yerine Yasa'yı koymaya çalışanlar, Mesih'i kurtuluştan hariç tutmaya çalışmış olacaklardır. Bu durumda Tanrı'da

yaşamın yolu olarak Yasa'ya bakanlar Mesih'ten ve özgürlükten kopmuş kimseler olacaklardır.

Mektupta daha önce Müjde'nin ve Mesih'in üstünlüğüne değinmek için “*Yasa ile değil, Mesih ile*” diye yazarken (2:16); şimdi Hristiyan özgürlüğü (5:1-15) için de aynı uyarıyı yapılmaktadır (5:1, 13):

2:16 Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek amlandığını biliyoruz. Bunun için biz de **Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik.** Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz.

Böylece 5:4 ayeti Yasa ile aklanmaya çalışanlara “*aklanma aracı Yasa değil, Mesih'tir*” uyarısı yaparak; Yasa ile aklanmaya çalışanların Mesih'ten ayrı düşmesini ‘*lütuftan ayrı düşmek*’ ile eş anlamlı görür. Bütün bunların bir diğer anlamı da özgürlükten ayrı düşmek; kölelik boyunduruğuna girmektir.

Böylece işlerine güvenen kimseler Mesih'teki lütuftan ayrı düşmekle köleliğe bağlanmış bir şekilde kalırlar. Ancak bu ayette “*sizler Mesih'ten ayrıldınız, Tanrı'nın lütfundan uzak düştünüz*” şeklindeki ifadeye bakarken ‘*artık kilisede elçisel iman ile Mesih'e bağlanmış kimse kalmadığı*’ şeklinde bir düşünceye kapılmıyoruz. Çünkü kilisedeki karışıklığa rağmen bu mektup yazılmıştır. Yani kilise elçiye tümünden kapısını kapamış değildir.

Yahudi yanlısı sahte öğretiyeye rağmen Elçinin Mektubu okunabildiğine göre kilisede halen gerçek iman sahipleri vardır. 5:10 ayeti de bunu desteklemektedir.

5:5 Ama biz aklanmanın verdiği umudun gerçekleşmesini Ruh'a dayanarak, imanla bekliyoruz.

İlave Çalışma Notu

Bu ayetin vurguladığı aklanma (iman ile verilen doğruluk) ile umut ve Kutsal Ruh hakkında ayrıca Romalılar 5:1-5 ayetlerine bakınız.

Bu ayet 'aklanma, umut, iman' konulara dikkat çekmektedir. Bu üç şey Kutsal Ruh'un işleyişi ile mümkündür. Dolayısıyla ile bu üç şey Kutsal Ruh'un varlığına işaret etmektedir. Kutsal Ruh'un işareti olan bu üç şey aynı zaman da yeni yaratılışımızın da bir işaretidir (6:15). Bu durumda sünnet yanlısı öğretiş ile elçisel öğretiş arasındaki fark kendini Kutsal Ruh'un bağışladığı yeniden doğuş lütfunda belli edecektir.

Bütün bir yaşamı sünnet belirleyecek ise, Kutsal Ruh'a dayanmayan bir yaşam içinde aklanma söz konusu olabilir mi? Elbette hayır! Kutsal Ruh'a dayanmayan bir yaşam içinde umut söz konusu olabilir mi (5:5)? Elbette hayır! Çünkü insanlar yaptıkları ve yapamadıkları işler listesine baktıkça yetersizlik ve zayıflık içinde oldukları gerçeği ile yüzleşecek, işlerinin kabul edilmemesi korkusu altında esenlik ve umut olmadan yaşamak durumunda kalacaklardır.

Bütün bir yaşamı sünnet belirleyecek ise yaşam amacı yararsızlığa dayalı olacağından, *sevgi ile etkin iman* yerine (5:6) yaşamı Tanrısal bereketleri kaybetme korkusu, ölüm korkusu belirleyecektir.

Aklanmamız Mesih'te yani çarmıhta gerçekleşti. Şu anda yaşamakta olan bizler ise aklandıktan sonra "Ruh'a dayanarak" yaşamalıyız; aklandıktan sonra Kutsal Ruh'tan gelen destek ile iman yaşamını sürdürebiliriz; aklandıktan sonra Kutsal Ruh'tan gelen umut ile kurtuluşumuzun tam mükemmel kılınacağı zaman -*Mesih'in ikinci gelişine*- bakarak yaşayabiliriz.

Kilise imana dayalı olan umut ile beklerken sevinçli ve gayretli olacaktır. Ancak insanlar imana değil de işlerine dayalı olarak beklerlerse esenlik ve umutlarını çok kolay kaybedeceklerdir. Galatya'daki kiliselerin içinde bulunduğu durum tam olarak buydu.

Sahte öğretiler onların diriliş yaşamına bakmalarına engel teşkil ediyordu. Çünkü sahte öğretiler bir anlamda onlara aklandıktan sonra gerekenlerin listesini sunuyordu. Müjde ise kiliseye Mesih'te lütüfkâr bir şekilde aklandıktan sonra öğretilmekteydi. Ancak Galatya kilisesi çarmıh aracılığı ile aklandıktan sonra göz önüne alarak Mesih benzerliğindeki yeni yaşamda ilerlemeye çalışmalıydı.

İlave Çalışma Notu

- 5:5 ayetine "aklanma" ve "kutsallaşma" konusunu açısından bakınız.

- WIA.XIII, WUI.77

O zaman şunu unutmayalım: Doğruluk konusundaki umuda (3:5-6) bakarak yaşamak başka bir şey; kendi işlerine ve bunların mükemmel olmayan sonuçlarına bakarak, sıklıkla umutsuzluk içinde yaşamaktan başka bir şeydir.

5:6 Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır; yararlı olan, sevgiyle etkisini gösteren imandır.

Yine bu ayet sünnete karşı çıkarken özünde '*insanın sünnet aracılığı ile aklanmayı aldığı*' şeklindeki bir öğretişe karşı çıkmaktadır. Yani '*kurtuluşu Mesih'e değil de insanın kendisinin yaptığı bir işe dayandıran bir öğretişe*' karşı çıkma durumu vardır.

Bu ayette vurgulanan konu imandır. Daha önce 3:6-14, 25 ayetlerinde de "*işler değil, iman*" vurgusu yapılmıştı.⁹² Ancak burada dikkat çekilen nokta, Mesih'teki imanın bu yaşamda kendisini nasıl belli ettiği.

Mesih'e imana dayalı bir yaşam sevgiye dayalı bir yaşamdır. Sevgiye dayalı bir yaşamı en açık şekilde çarmıhta görüyoruz. Mesih çarmıhtayken kendisine karşı olanları affetmişti. Ve yine Mesih'in haça gerilmeden önceki şu sözlerini hatırlayın:

---

⁹² Romalılar 4:11 İbrahim daha sünnetsizken imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı. Öyle ki, sünnetsiz oldukları halde iman edenlerin hepsinin babası olsun, böylece onlar da aklanmış sayılsın.

Yuhanna 13:34 Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin.
35 Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.

Bu durumda Mesih'in çarmıhta kendisine inanmayanları affetmesine bakarak; 5:11 ayetinde sahte öğretmenlerin Mesih'e inananlara baskı yapmasını hatırlıyor ve hangi öğretinin içinde "gerçek sevgi" olduğunu daha açık bir şekilde görüyoruz.

Ve yine sahte öğretinin kilise içine sızarak, "biz Hristiyanız; Mesih'e inanıyoruz" diye vaaz ettiği halde; 5:11 ayetinde açıklandığı üzere, Elçisel Müjde'yi yok etme ve karşı çıkma ruhu ile böyle kişilerin Mesih'in bedene karşı nasıl bir savaş içine girmiş olduklarını görüyoruz.

Bu iki örneği aklımızda tuttuğumuzda 5:6 ayeti Elçisel Müjde'nin Kutsal Ruh'a dayalı olarak sevgi ve esenlik ile birlikte bir yaşam getirdiğini açıkça görüyoruz. Mesih'teki aklanmayı ve Mesih'teki kutsanmayı almış kişilerin yaşamları için "Mesih'te etkin sevgi" belirleyici bir unsurdur.

5:6 İlave Çalışma Notu

- BİA.24 –Günahkârların Kutsallaşması

Tanrı'nın Sözü'nün duyulmasıyla ve Kutsal Ruh'un işleyişi ile insanda oluşan bu gerçek imanın insana yeniden doğuş verdiğine ve onu "yeni bir insan"⁵⁷ yaparak onun "yeni bir yaşam"⁵⁸ sürmesini sağladığına ve [onu] günahın köleliğinden özgür kıldığına inanırız.

Bundan dolayı, bu aklayıcı iman insanları dindar ve kutsal bir yaşam sürmekten soğutmak yerine, tam aksine, insanların içinde öyle bir şekilde işler ki, ondan ayrı olarak kendilerine olan sevgilerinden ve yargılanma korkusundan kaynaklanan işleri yapacaklarına Tanrı sevgisine dayanan işleri yaparlar.

İşte bu yüzden, bu kutsal imanın insan için meyvesiz olması imkânsızdır, Bahsettiğimiz iman boş olan değil Kutsal Yazılar'ın, "sevgiyle etkin olan iman"⁵⁹ olarak bahsettiği Tanrı'nın Sözü'nde insanın kendi kendine yapmasını buyurduğu işleri etkin kılan imandır.

İmanın iyi kökünden kaynaklanan bu işler, O'nun lütfu ile kutsandığı için Tanrı gözündeki iyi ve kabul edilebilirdir. Ancak bu işler bizim aklanmamız için sayılmazlar— çünkü bizler sadece İsa Mesih'e olan imanımızla iyi işler yapmadan önce bile aklандık. Eğer ilk olarak ağaç iyi değil ise, bizim iyi işlerimiz de ağacın meyvesinden daha iyi olamazdı.

Buna göre iyi işler yaparız, ancak bu iyi işler bize bir hak kazandırmaz— o zaman neyi hak ederiz? Hatta yaptığımız iyi işler ile O'nun bize değil, bizim Tanrı'ya borcumuz vardır, çünkü O "kendi iyi isteğine göre hoşnut olduğu şeyi istememiz ve yapmamız için bizde çalışır"—⁶⁰

Şu yazılanları aklınızda tutun: "Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, `Biz

değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin."⁶¹

Ancak Tanrı'nın iyi işleri ödüllendirdiğini de inkâr etmek istemiyoruz– fakat bu işler O'nun lütfu ile O'nun armağanları ile taçlandırılır.

Daha da ötesi, iyi işler yapsak bile kurtuluşumuzu onların üzerine dayandırmayız; çünkü benliğimizin kirlenmediği ve yargılanmayı hak etmeyen bir iş yapamayız. Eğer bir tane bile [iyi iş] gösterebilseydik, tek bir günahımızı bile hatırlaması Tanrı'nın o işi reddetmesi için yeterliydi.

Sürüklenip savrulurken hiç güvencemiz olmaksızın her zaman şüphe içinde olacaktık, eğer Kurtarıcımızın acı çekmesinin ve ölümünün sağladığı yararları dayanmasaydık bizlerin zavallı vicdanına sürekli bir eziyet edilecekti.

⁵⁷II.Korintliler 5:17 ⁵⁸Romalılar 6:4 ⁵⁹Galatyalılar 5:6

⁶⁰Filipililer 2:13 ⁶¹Luka 17:10

- WIA.XI/2 Mesih'i ve O'nun doğruluğunu alıp, bunlara dayanma eylemi olan iman, aklanmanın gerçekleştiği tek yoldur: ancak aklanmış kişiye tek başına değildir ama her zaman için diğer kurtaran lütufları beraberinde bulundurur ve bu da ölü değil, sevgiyle etkin olan bir imandır.

“Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır” ifadesine bakarken Tanrı'nın hoşnut olduğu ima-

nın yeni doğuş ile geldiğini hatırlıyoruz (Yuhanna 3:5-6). Böylece sünnet ya da sünnetsizliğin yani *insan işi ve insan gayretinin*, Kutsal Ruh'un yaptığı bir işi '*tamamlama*' ya da '*daha ileriye taşıma*' gibi bir gücü olmadığı açığa çıkarılır (Romalılar 4:4-6).

Yeniden doğuş ve iman Kutsal Ruh'un işi olduğuna göre, Tanrı'yı hoşnut eden imanın '*sevgiyle etkin iman*' olduğu açıktır.

Antlaşma işareti olan sünneti almak, Tanrı ile ilişkiyi sağlayan, Kutsal Ruh'un lütufkâr bir şekilde armağan ettiği doğruluğu sağlayamazdı. Ve yine sünnet, Kutsal Ruh'un bağışladığı sevginin, Mesih'e aşılınmışlığın tek başına sebebi ve aracısı olmazdı.

Mesih İsa'daki sevgiyle etkin kılınmış iman, insanların akılda ve yürekte Tanrı'ya bağlanmış olarak yaşamalarını getirecektir. Bu sevgi bir iş yapma ya da yapamama korkusundan uzaktır. Tanrı'nın sevgisi yetkin olduğu için korkudan uzaktır. İçinde korkunun olmadığı bir yaşam da esenlik yaşamıdır. Ancak böyle bir sevgi Tanrı'ya ve insana hizmeti arar (5:13).

Bu sevgi, içinde merhamet ve bağışlayıcılık olan bir sevgidir; alçakgönüllüdür. Düşmüş insana merhamet eden Tanrı'nın sevgisinin inananların hayatında yerleşmesi ile iman yararlı ve etkin olur. Bu sevgi, inananların *Mesih gibi sevmesi* ve *Mesih gibi yaşamaları* ile anlamını bulur. *Ve yasacının işler ile yerine getirmeye çalıştığı Kutsal Yasa* ancak Mesih'teki özgürlükte ve Mesih'teki sevgide yerine getirilebilir:

Romalılar 13:8 Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın. Çünkü başkalarını seven, Kutsal Yasa'yı yerine getirmiş olur.

5:7 İyi koşuyordunuz. Sizi gerçeğe uymaktan kim alıkoydu?

Sahte öğretmenlerin yaymaya çalıştığı sünnet, gelenek ve iyi işlere dayalı, Yahudi kültürünün şekillendireceği yaşam Müjde'den ayrı bir yol izlediğinden, kişiler bu şekilde Tanrı'da ilerlemesi gereken yoldan başka bir yolda devam edecekleri için Müjde'nin gerçeğine uymaktan alıkonulmuş olacaktı (5:7).

Galatyalı kiliseler elçiden lütuf Müjdesi'ni duyup iman ettiği ilk zamanlarda “*ne güzel koşuyordunuz*” dedirtecek bir şekilde ilerleme içindeydi. Ancak araya giren *dünyanın mayası* yüzünden şimdi **gerçeği dinlemekten uzaklaşmış** bir duruma gelmişlerdi.

Bu ayetin ‘*gerçekten uzaklaşma*’ şeklindeki vurgusu 3:1 ayetindeki ‘*büyülenmiş olma*’ benzetmesini hatırlatmaktadır. Çünkü artık kilise ilk başladığı koşuyu tamamlayamayacak şekilde hedefinden sapmıştır. Kilise yanlış öğretiyi kulak verdiği *Müjde Gerçeğine* göre yaşamaktan uzaklaşmıştır.

Birazcık dünyanın mayası için içine girince (5:9) kiliseyi koşması gereken hedeften alıkoyacaktır. Kutsal Yasa'yı Tanrı'nın lütfuna bakmaksızın anlamaya çalışan yasacı zihniyet, işler ve kişisel gayrete dayalı öğretisinde Yasa'yı

bozmaktan başka bir iş yapamazdı (Markos 7:6-13). *Müjde gerçeği* bize yasacı ikiyüzlülükten kurtulma özgürlüğünü bağışlamıştır:

Luka 12:1 ... Ferisiler'in mayasından -yani, ikiyüzlülükten- kaçın.

Müjde gerçeğinden uzaklaşmak kişileri her değişik öğreti ile farklı yönere savuracaktır. Mesih'in Müjde uğruna alçalışı ve kurbanı Tanrı'nın sevgisini yüreklere ve yaşamlara yerleştirmek içindi. Mesih'in Müjde uğruna bıraktığı tanıklıktan uzaklaşanlar *işler* ile *boş övünen* kimseler olarak kalacaktı. Mesih'in sevgiye dayalı özgürlük Müjdesi ise lütfaya dayalı olan sevinç ve esenlik ile yaşanabilecek bir yol göstermektedir (Efesliler 2:14-16, Romalılar 10:4, I.Korintliler 5:8).

5:8 Buna kanmanız sizi çağırmanın isteği değildir.

Tanrı'nın isteği mektup boyunca açıklanmaktadır.

Galatyalılar'a en başta söylenen şey şu idi:

1:6 Sizi Mesih'in lütfuyla çağırımı bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum.

7 Gerçekte başka bir müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır.

Mesih Kutsal Yasa'yı tamamlamış olduğundan (Efesliler 2:14-16, Romalılar 10:4), Müjde'nin sevgi, lütfu ve özgürlük çağrısından başka bir isteği olamazdı. Bu durumda

Müjde'nin çağrısı yasacı sahte öğretmenlerin çağrısı ile örtüşmezdi. Bu da demek oluyor ki, sahte öğretişlerin yolu Tanrı'nın isteği değildir (Yakup 1:13).

5:9 Azıcık maya bütün hamuru kabartır.

5:6 ayetinin işlere değil, Tanrı'nın Mesih'teki karşılıksız sevgisine dayalı; yani lütfa dayalı Müjde ile çağrısı ile 5:7-9 ayetleri arasında zıtlık görölmektedir. Çünkü Galatya kiliseleri Mesih'e ve Müjdesi'ne en başta bağlılıkla yaşarken ve adanmışlıkla devam ederken (koşarken), şimdi ise kilise bu koşudan durmuş, gerçeğe uymaktan alıkonulmuştur (5:7). Tanrı'nın Mesih'teki isteği sevgi ve lütuf yaşamı iken (5:6) kilise kendisini çağırın Tanrı'nın isteğinden uzaklaşmıştır (5:8). Çünkü Müjde'ye eklenebilecek en basit bir insan işi bile onu “*akıl karıştıran başka bir haber*” olarak (1:7), kişileri Mesih'in esas amacından uzaklara saptıracaktır (5:9). Çünkü Müjde eşsizdir, tektir, mükemmeldir; Müjde, meleklerin bile düzeltmesine ya da yenilemesine ihtiyacı olmayan bir bildiridir.

Diğer yandan “*maya*” sözü Mesih'ten önceki yaşamı hatırlattığı gibi, bu kelimenin tam zıddı olan “*mayasız*” sözü de temizlenmiş olma, Mesih'teki kurban sebebiyle ‘*doğruluk, paklık yaşamını alma*’ çağrışımı yapmaktadır:

I.Korintliler 5:6 *Övünmeniz yersizdir. Azıcık mayanın bütün hamuru kabarttığını bilmiyor musunuz?*

7 Yeni bir hamur olabilmek için eski mayadan arınıp temizlenin. Zaten mayasızsınız. Çünkü Fısıh kuzumuz Mesih kurban edildi.

8 Bunun için eski mayayla -kin ve kötülük mayasıyla- değil, ictenliğin ve dürüstlüğün mayasız ekmeğiyle bayram edelim.

Öyleyse *yasacılık*, yani *dünyasallık mayasının* kabarttığı hamur ile Mesih'teki mayasız ekmeğini –*saf, içine yabancı bir şey karıştırılmamış yaşamı; diri yaşam Müjdesi'ni*- birbirinden ayırmak gerekir. Bunu da en iyi şekilde yasacı ve sahte öğretmenlerin verdiği öğretişin meyvesine bakarak görebiliriz. Benliğin mayalı işi meyvesizdir; sadece işleri vardır (5:19-21). Ancak Mesih'in mayasız ekmeği – *diri yaşam Müjdesi*- Kutsal Ruh'a dayalı olduğundan yürek ve yaşamlarda Mesih benzerliğindeki meyvelerde (5:22-23) kendisini gösterecektir.

Bu durumda Galatyalılar sahte öğretişe kulak verdikten sonraki kendi yaşamlarındaki kuraklığa bakarak, "iyi koş-tukları" zaman ile (5:7) şimdi içinde buldukları zaman arasındaki farkı daha net bir şekilde görebileceklerdi.

5:10 Başka türlü düşünmeyeceğinize ilişkin Rab'de size güvenim var. Ama aklınızı karıştıran kim olursa olsun, cezasını çekecektir.

5:10 İlave Çalışma Notu

- I.Korintliler 1:18-25 ... 23 Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar.

24 Oysa Mesih, çağrılmış olanlar için -ister Yahudi ister Grek olsun- Tanrı'nın gücü ve Tanrı'nın bilgeliğidir.

25 Çünkü Tanrı'nın «saçmalığı» insan bilgeliğinden daha üstün, Tanrı'nın «zayıflığı» insan gücünden daha güçlüdür.

- WUI.89. Söz kurtuluş için nasıl etkin kılınır? Tanrı'nın Ruhü, Söz'ün okunmasını özellikle de vaaz edilmesini, günahkârları [günah hakkında] ikna etmekte ve onları geri döndürmekte (imana getirmekte), onları kutsallık ve tesellide bina ederek iman aracılığıyla kurtuluşa götürmekte etkin kılar.⁹³

Ortada olan karmaşıklığa rağmen bu ayet “*Rab'de size güvenim var*” diye kiliseye seslenebilmektedir. Çünkü Kutsal Yazılar insan isteğinden değil Kutsal Ruh'tan doğmuştur (I.Petrus 1:21); yazılanlar peygamberlik sözlüdür; yazılanlar karanlığa rağmen “*ışık saçan çıra*” gibi aydınlatıcı sözlüdür; Kutsal Yazılar Tanrı'nın diri sözlüdür (II.Petrus 1:19-21).

Elçi burada işlerine güvenen sahte öğretmenlere rağmen, Tanrı Sözü'nün okunduğunda akıl ve yürekleri aydınlatacağına olan güveninden dolayı “*Rab'de size güvenim var*” diyebilmektedir. Çünkü 1:6 ayetinde vurgulanan “*Mesih'teki lütuf ile çağıran Tanrı*” kurtuluşun kaybedilmezliği konusunda açıktır.

Tanrı Sözü'nü kiliseye ilettikten sonra da yanlış öğretiler peşinden gidenlerin üzerine gelecek olan Tanrı yargısı kaçınılmazdır (İbraniler 4:12-13):

---

⁹³ Nehemya 8:8, I.Korintliler 14:24-25, Elçilerin İşleri 26:18; Mezmur 19:8, Elçilerin İşleri 20:32, Romalılar 15:4, II.Timoteyus 3:15-17, Romalılar 10:13-17, Romalılar 1:16

İbraniler 4:13 Ve hiçbir yaratık O'nun görüşünden gizlenemez; ama kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözlerine her şey çıplak ve açıktır.

Elçi Pavlus Müjde'yi Galatyalılar'a bildirip Mesih'in ve Müjde'nin eşsizliğini ilan etmekle, aynı zamanda Müjde'nin gücünü de o yere bildirmiş olmaktadır. Bu durumda Galatyalı kiliselere Müjde'den başka bir bildiriye savunanların yargılanması kaçınılmaz olacaktır (1:7-10, Luka 17:1). Buradaki **“aklınızı karıştıran kim olursa olsun, cezasını çekecektir”** ifadesinin II.Petrus Mektubunda yanlış öğretilere verilen cevap ile nasıl örtüştüğüne dikkat ediniz:

II.Petrus 2:17 Bu kişiler, susuz pınarlar, fırtınanın dağıttığı sis gibidirler. Onları koyu karanlık bekliyor.

18 Çünkü yanlış yolda yürüyenlerden henüz kurtulanları, boş ve kurumlu sözler söyleyerek benliğin tutkularıyla, sefahatle ayartırlar.

19 Onlara özgürlük vaat ederler, oysa kendileri yozlaşmışlığın kölesidirler. Çünkü insan neye yenilirse onun kölesi olur.

Benzer şekilde benliğin işlerine göre yaşayanlar (5:19-21) için *“öyle davrananlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar”* şeklinde bir uyarı vardır (I.Korintliler 6:9-10; 15:50). Bu durumda Tanrı Sözü'ne göre yaşamayanların benliğin işlerine göre bir yaşam içine düşmeleri kaçınılmazdır. Yani Mesih'in Müjdesi'nden başka bir bildiriye kurtuluş yoktur (Elçilerin İşleri 4:12).

“Başka türlü düşünmeyeceğinize ilişkin Rab'de size güvenim var” şeklindeki ifade, Müjde'nin tekliğinin, eşsizliğinin ve üstünlüğünün vurgulandığı bölümleri hatırladığımızda, Müjde'nin sahte öğretişler karşısında **zaferli** olduğunu da vurgulamaktadır. Bu mektubun 5. ve 6. bölümlerine baktığımızda “*Müjde özgürlüktür*” diyen mesajı iyi düşünmek gerekmektedir. Mesih'in Müjdesi, tutsaklığa götüren dünyanın bildirisinden insanları özgür kılarak zafer kazanacaktır.

Diğer yandan bu ayet Mesih'in akladığı ve iman bağışladığı kimselerin zaferine ve dolayısı ile Müjde'ye karşıt olan bir bildirin taraftarlarının da yargılanacağı gerçeğine bir gönderme yapmaktadır. “*Ama aklınızı karıştıran kim olursa olsun, cezasını çekecektir*” şeklindeki ifade aynı zamanda Müjde'nin sunduğu kurtuluşun kapsadığı kimselere de zafer müjdelemektedir.

5:11 Bana gelince, kardeşler, eğer hâlâ sünneti savunuyor olsaydım, bugüne dek baskı görür müydüm? Öyle olsaydı, çarmıh engeli ortadan kalkardı.

İlave Çalışma Notu

- *Müjde uğruna acı çekmek konusunda Müjde'nin ne öğrettiğini araştırınız.*
- *II.Timoteyus 2:3 Mesih İsa'nın iyi bir askeri olarak benimle birlikte sıkıntıya göğüs ger.*
- *II.Korintliler 12:10 Bundan dolayı Mesih uğruna zayıflıklarda, hakaretlerde, zorluklarda, zulümlerde, darlıklarda hoşnudum; çünkü ne zaman zayıfsam, o zaman güçlüyüm.*

- Filipililer 1:29-30 Çünkü Mesih uğruna size yalnız Mesih'e iman etmek değil, daha önce bende gördüğünüz ve hâlâ sürdürdüğümü duyduğunuz zorlu çabanın aynısını göstererek Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi.

5:10 ayetinde Tanrı Sözü'ne güven ve yargı ile ilgili mesaj verilirken, bu ayette “bir elçi olarak benim yaydığım Müjde'yi dikkate alın” şeklinde bir uyarı vardır.⁹⁴

“Bana gelince, kardeşler, eğer hâlâ sünneti savunuyor olsaydım” şeklindeki ifade Pavlus'un bütün hayatını ikiye bölmektedir: *Mesih'te Önce, Mesih'ten Sonra*.

Elçideki *Mesih'te Önce ve Mesih'ten Sonra* görülen farklılık Lütuf Müjdesi'nin inanan kişide etkin olduğu zaman nasıl akıl ve yürek değişimi (*yenilenmiş bir yaşamı*) getirdiğini anlamamız açısından önemlidir.

Mesih'e iman etmeden önce Pavlus sünnete ve dolayısı ile işlere dayalı bir yaşam sürmekte gayretli idi. Yasa'ya, Mesih ve Müjdesi açısından baktığı zaman artık Yasa ve Yahudi uygulamalarını bir aklanma ve kurtuluş yolu olarak görmüyor (Filipililer 3:1-9). Böylece Mesih'teki Müjde'ye nasıl bağlılıkla yaşadığını “gördüğü baskılar” ile açıklıyor. Müjde ve Mesih uğruna sıkıntılara, baskılara katlanmış ancak rahat yaşamak uğruna günaha kölelik demek olan sahte öğretişe katlanmamıştır.

---

⁹⁴ Benzer şekilde 1:7-9 ayetlerinde açıklanan Tanrı Sözü ve buna karşı durmanın getireceği yargıdan bahsettikten sonraki 1:10 ayeti de 5:11 ayeti ile örtüşmektedir.

2:3 ayetinde (... *sünnet edilmeye zorlanmadı*) Pavlus Yeruşalim’de yaşadığı bir tecrübeyi hatırlatarak (Elçilerin İşleri 11), sadece kendisinin değil, diğer elçilerin de sünnet, yasa, Yahudi gelenekleri açısından *Müjde Gerçeğine* göre aynı düşündüklerini hatırlatır.

Diğer yandan elçilerden halka yönelik böyle bir ‘*zorlama*’ söz konusu (2:3) değilken sahte öğretmenlerin elçi dahil olmak üzere halka yönelik baskısı (5:11 *krş.* 6:12), her iki öğretişin dayandığı gücü (I.Korintliler 1:18 *krş.* 23-24) tartmamız açısından önemli bir kriterdir. Kendilerine imanlı görüntüsü veren sahte öğretmenler, Mesih’in elçisine dünya ile birlikte baskı uygulamaya (4:29) çekinmiyorlar.

Mesih’teki özgürlüğü korumak için dünyanın baskılarına direnmek gerekir. Pavlus da öyle yaparak özgürlüğünü korumak için kendi bilinen tanıklığından bir hatırlatma yapar. Dünya, benlik ve şeytan imanlıları köleleştirmek için uğraşacaktır. Öyleyse 5:1 ayetindeki “*dayanın*” sözünün aynı zamanda mücadele etme gerektiren bir yaşam ve tanıklık demek olduğunu anlamak gerekir.

Yasa’yı savunmadığı için Müjde uğruna baskı ve sıkıntıya katlanan elçi, sahte öğretmenlerin çizgisinde olanların rahatlığına karşın kendi yaşamını göstererek ortada olan zıt durumu görmelerini istiyor. Çünkü Pavlus özgürlük Müjdesi’nin çarmıhta açıklandığını göstermek istiyor. Çünkü elçi insanın onayını değil, Tanrı’nın onayını içeren Müjde ile kurtuluşa inanıyor. Bu da diğer bir ayeti aklımıza getirmektedir:

1:10 Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım.

1:10 ayetinde “*Mesih'e kul olmak ve Tanrı'ya hoşnut etmek*” arasında bir paralellik görmekteyiz. 5:11 ayetine de bu açıdan baktığımızda sahte öğretiler verenlerin insan onayı ve insan mutluluğu üzerine kurulu, insan işi bir bildiri savunduklarını; bu yüzden de elçisel Müjde'ye karşı çıkışlarını Pavlus'un yaşamına getirdikleri baskı ve saldırılar ile sürdürdüklerini görmekteyiz.

Öyleyse 1:10 ayetinin “Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım” şeklindeki ifadesi bize bir gerçeği vurgulamaktadır: **Mesih'e kul olmadıkça Tanrı'ya hoşnut edemeyiz.**

Ve yine 5:11 ayetindeki “*Öyle olsaydı, çarmıh engeli ortadan kalkardı*” şeklindeki ifadeye bakarak; Mesih'i, çarmıh ile birlikte anlamamız gerektiği ortaya çıkar. **I.Korintliler 15:3-4** ayetlerinde “*Mesih'in, günahlarımıza karşılık ölüp, gömülüp ve yine günahlarımıza karşılık Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildiğini*” okuyoruz. Mesih'in bu işi **I.Korintliler 6:20** ayetinde “**Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'ya bedeninizde yüceltin**” yani “*Tanrı'ya hoşnut edin*” şeklinde açıklanırken; aynı mektubun 7:23 ayetinde ise “**Bir bedel karşılığı satın alındınız, insanlara köle olmayın**” yani “*insanların mutlu eden bir yaşamı, insan onayını, benliğin tatminini aramayın*” şeklinde bir mesaj verilmektedir.

Bu durumda insan öğretisine bağılılık “kölelik” demek oluyor ve yine Mesih’e kul olmak ise “özgürlük” olarak ortaya çıkıyor.

çarmıh engeli (I.Korintliler 1:18-25):

Romalılar 9:30 Öyleyse ne diyelim? Aklanma peşinde olmayan uluslar aklanmaya, imandan gelen aklanmaya kavuştular.

31 Aklanmak için Yasa'nın ardından giden İsrail ise Yasa'yı yerine getiremedi.

32 Neden? Çünkü imanla değil, iyi işlerle olurmuş gibi aklanmaya çalıştılar ve "sürçme taşı"nda sürçtüler.

33 Yazılmış olduğu gibi:

"İşte, Siyon'a bir sürçme taşı,

Bir tökezleme kayası koyuyorum.

O'na iman eden utandırılmayacak."

Tanrı'nın iyiliğini, bereketini, sevgisini ve kurtarışını pek çok kimse istiyor. Ancak herkes çarmıha gerilmiş birini Kurtarıcı olarak kabul etmek istemiyor. Çoğunluk kendi işlerine yani kendi doğruluğuna dayanan bir yolda kendi kurtuluşlarının sahibi olmayı istiyor. İnsanlar kendi çabalarına dayanan işleri Tanrı'nın yeterli görmesini istiyor. İnsanlar kendi yetersizliklerini, düşmüşlüklerini, günahlarını görmek istemiyor; ama insanlar “iyi” olduklarını ya da “çok kötü olmadıklarını” düşünerek, Tanrı'nın adaleti ve kutsallığına rağmen kurtuluşa layık olduklarını ileri sürmüş oluyorlar –*ancak Kutsal Kitap bizlere “gazap çocuğu” olduğumuzu söylüyor* (Efesliler 2:3).

Kutsal Kitap ile aynı düşünmeyen insanlar Tanrı'nın insanı sonsuz yargı ile mahkûm edeceğini kabullenmek istemiyorlar. Birçok kimse çarmıha gerilmiş Mesih'i hayatlarının Rab'bi olarak kabul etmek istemiyor; ama kendi işleri ile, yani Mesih'siz olarak kurtulmak istiyorlar. Yani kişiler bu durumda kurtuluşu Tanrı'da yani Mesih'te değil de kendi işlerinde aramış oluyorlar. Çarmıh engeli budur: kişiler, hayatlarını Rab'be teslim etmek yerine, kendi hayatlarının rabbi olmak istiyorlar.

4:29 ayeti ile Yuhanna 15:18-23 ayetini birlikte okuduğunuz zaman, baskılar Mesih'e sadık olan kimselere (özgür Tanrı çocuklarına) dünyanın (benliğe köle olanların) yaptığı bir onaylama gibi gözükmektedir. Böylece 5:11 ayeti Pavlus'un Mesih'in Müjdesi'ni savunduğu için acı çektiğini gösterdiğinde dünya'nın Müjde'ye karşı çıkararak Mesih'in Sözleri'ni doğrulamış olduğu açığa çıkmaktadır (Filipililer 1:27-28).

5:12 Aklınızı çelenler keşke kendilerini hadım etseler!

Galatyalılar İsrail kültürüne yabancı kimselerdi. Antlaşma işareti olarak İsrail'e verilen sünnet uygulamasının tam olarak anlamını bilemezlerdi. Ve İsrail kültüründe sünnetin toplumsal olarak yerleşmiş bir değer olduğunu tam olarak anlamaları zordu. Ancak Galatyalılar kültür olarak Kibele (cybele) rahiplerinin hadım edilmiş kimseler olduğunu biliyorlardı.⁹⁵ Böylece Pavlus Galatyalı imanlılara

---

⁹⁵ Nizami ÇUBUK, Hierapolis Tiyatro Kabartmaları, Arkeoloji ve Sanat Yayınları, İstanbul 2008, s. 6.

“eğer sahte öğretmenler bu kadar dindar ise sünnet ile kalmayıp kendilerini hadım etsinler” diyerek, sünnet töreninin tek başına Mesih’teki kurtuluşun yerini alamayacağı gibi, ‘dindarlık ve doğruluk’ adına sünnetten daha ileri bir adımın da (*hadım edilme*) bir anlamı olmayacağını vurgulamaya çalışmaktadır.

Çünkü *Mesih İsa’da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır* (5:6). Böylece Galatya kiliseleri insan işi olan törenlerin, insan gayretine dayalı işlerin değil, *Mesih’teki sevgiyle etkin imanın* değerine bakmaya çağrılmaktadır.

Böylece “*aklınızı çelenler keşke kendilerini hadım etseler*” şeklindeki ifade lütfun yerine insan çabası yerleştirme gayreti içinde olanların ‘*daha ileri bir gayrete neden gitmedikleri*’ şeklinde bir söz dokundurması yapmaktadır.

Böylece İsrail kültüründen gelen Mesih imanlıları sünnete lütuf Müjdesi açısından bakmaları gerektiği gibi, putperest kültürden gelen Galatyalı Mesih imanlıları da insan işi olan ‘*hadım edilme*’ törenine lütuf Müjdesi açısından baktıklarında “*Mesih İsa da sevgi ile etkin imanın*” ne kadar değerli ve zaferli olduğunu düşünmeleri gerekecekti.

Bu anlamda yerleştirilmeye çalışılan sünnet töreni (*ve bununla birlikte diğer uygulamalar*) aslında bu kişileri Mesih’in kilisesinden koparan bir uygulama olduğu anlaşıldır.

“*Aklınızı çelenler keşke kendilerini hadım etseler*” ifadesini diğer bir ayet şöyle açıyor:

6:12 Bedende gösteriŒe önem verenler, yalnız Mesih'in çarmıhı uğruna zulüm görmemek için sizi sünnet olmaya zorluyorlar.

13 Oysa sünnetlilerin kendileri bile Kutsal Yasa'yı yerine getirmiyor, sizin bedenlerinizle övünebilmek için sünnet olmanızı istiyorlar.

5:1 Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanun. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin.

5:13 Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın. Birbirinize sevgiyle hizmet edin.

İlave Çalışma Notu

- Romalılar 6:1-23 ayetleri “Mesih ile birleşmişlik” açısından ne söylüyor?

- Romalılar 6:1-14 ayetleri “günahattan özgürlük” konusunda ne söylüyor?

- Romalılar 6:14-23 ayetleri “günaha kölelik” konusuna nasıl yaklaşıyor?

4:4-7 ayetlerinde ‘Tanrı’nın, Yasa altında olanları Mesih’te özgürlüğe kavuşturduğunu; bu özgürlükte kölelikten kurtulmuşluk ile birlikte oğulluk ruhu ile bereketlendiğimizi; artık köle olmadığımız için mirasçılar olduğumuzu’ okumuştuk. Bu durumda 5:1, 13 ayetleri Galatyalılar’a “Mesih’teki özgürlüğünüzü (Luka 4:18-19) kaybederseniz İbrahim çocuklarına verilen mirası da kaybederseniz” uyarısı vermektedir.

Mesih'teki özgürlük Mesih ile gündelik olarak yürümeyle yaşanabilecek bir şeydir. Esenlik, kutsallık ve doğruluk yaşamı için bize özgürlük bağışlanmıştır. Ve özgürlüğümüz Tanrı çocuklarının kurtuluşunun özgürlüğüdür (Romalılar 6:18-22). Ancak sahte öğretişin bildirisi lütfada dayalı olmadığından insanların esenlikte değil, korku tut-saklığında yaşamaları söz konusudur. Çünkü insanlar ne kadar gayretli olarak işler yaparsa yapsın, yaptıklarının Tanrı katında yeterli olup olmadığından, kabul görüp görmediğinden emin olamazlardı. Bu da, kişinin içinde esenlik olmayan, korkudaki bir yaşama tutsak olması demektir.

Ancak Tanrı bizlere Mesih aracılığı ile kendisine korkusuzca hizmet edebilme özgürlüğünü bağışlamıştır:

Luka 1:73-75 Nitekim bizi **düşmanlarımızın elinden kurtaracağına**
Ve ömrümüz boyunca
Kendi önünde kutsallık ve doğruluk içinde,
Korkusuzca kendisine tapınmamızı sağlayacağına dair
Atamız İbrahim'e ant içerek söz vermişti.

Ayetin burada ne dediğine dikkat edin: **“özgürlük benlik için fırsat olmasın.”** Burada “benlik” olarak tercüme edilen sözün “beden” anlamına geldiğini unutmayın.⁹⁶ Ayet *“bedende sürdürdüğünüz bu yaşamda doğal isteklerin peşinden giderek günah işlemeyin”* demek istemektedir.⁹⁷

---

⁹⁶ Ryken, s. 217

⁹⁷ Grekçe’de beden ve benlik için kullanılan kelime aynıdır (sarks). Bu kelime cümle içindeki anlamına göre bazen “beden” olarak tercüme edilmektedir: II.Korintliler 5:6 Bu nedenle her zaman

Bir insan günahı hangi durumdayken işliyor? Tabii, bedendeysen yani yaşarken işliyor. O halde “*beden*” derken kemik ve etten meydana gelmiş fiziksel varlığımızı değil de, bu fiziksel varlık içinde yaşayan günahlı, düşmüş ve bozulmuş doğamızı hatırlamalıyız. Böylece 5:19-21 ayetlerinde “*benliğin (bedenin) işleri*” olarak verilen liste bedendeysen, doğal arzularla sürüklenerek yaptığımız isyankârlığı ve yaşadığımız yasa tanımazlığı; yani bedendeysen içinde bulunduğumuz günah ve tutsaklık durumu tanımlamaktadır.

Bu durumda “**özgürlük benlik için fırsat olmasın**” diyen ayete bakmadan önce “*düşman –kölelik*” durumunu iyi anlamamız gerekmektedir. Zekeriya şükran ilahisinde “*ömrümüz boyunca –bedende yaşadığımız günler boyunca- Tanrı’nın önünde kutsallık ve doğruluk içinde yaşayalım ve korkusuzca kendisine tapınalım diye Tanrı bizi düşmanlarımızın elinden kurtardı*” demektedir. Bu durumda Mesih’teki özgürlük bizi günahtan yani kölelikten kurtaracak güçtedir. Öyleyse iman edenler kölelik demek olan benliğin işlerinden (5:19-21) özgür yaşamalıdır:

I.Petrus 2:16 Özgür insanlar olarak yaşayın, ancak özgürlüğünüzü kötülük yapmak için bahane etmeyin. Tanrı’nın kulları olarak yaşayın.

Yine 4:24-31 ayetlerine bakarken gördüğümüz üzere, özgürlüğümüz, Tanrı’ya “*Babamız*” olarak, korkusuzca yak-

---

cesaretimiz vardır. Şunu biliyoruz ki, bu **bedende** yaşadıkça Rab’den uzaktayız.

laşabilme ayrıcalığıdır. Mesih'teki doğruluk, kutsallık, esenlik ve güven içinde Tanrı'ya yaklaşma özgürlüğümüz vardır. Ve bu özgürlük de günah işlemeye bir bahane olmaz.

5:13 ayeti bir anlamda “*insan yapımı bir törene tutsak olmayın; insan kurallarına köle olmayın*” şeklinde bir mesaj da içermektedir. Öyleyse özgür kimselerin karakteri kendisini Mesih gibi hizmette göstermelidir (Matta 20:28).⁹⁸

Mesih gibi hizmet etmek içinse “*özgürlüğü beden in istekleri doğrultusunda kullanmamak*” gerekmektedir. İmanlılar ancak benliğin isteklerinin peşinden gitmemekle Mesih gibi birbirlerine sevgi ile hizmet edebilirler. Bu durumda özgürlük kendisini hizmet ile gösterirken kölelik ise kendini günah ta (5:19-21 [5:15, 26]) belli edecektir:

Yuhanna 8:34 ... günah işleyen herkes günahın kölesidir.

Günah ise özünde Tanrı'ya karşı gelmektir, Tanrı'ya isyan ve Tanrı'nın düzenine itaatsizliktir. Böylece insanın insana karşı işlediği günahlar da “*günah ta tutsaklık*” içinde devam etmek demektir. Öyleyse Mesih imanlıları kendilerini sevgi ile hizmete adanmalı ve böylece günah tan kaçınmaya çalışmalıdır.

---

⁹⁸ Luka 22:26 Ama siz böyle olmayacaksınız. Aranızda en büyük olan, en küçük gibi olsun; yöneten, hizmet eden gibi olsun.

Ayetin “siz özgür olmaya çağrıldınız... Birbirinize sevgiyle hizmet edin” şeklindeki mesajı 5:22-23 ayetlerinde özgür kimselerin hizmet için sahip olduğu donanımı göstererek anlamını belli edecektir. Ve yine sıradaki 14. ayet ile ilişkilidir.

5:14 Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: "Komşunu kendin gibi seveceksin."

15 Ama birbirinizi ısırıp yiyorsanız, dikkat edin, birbirinizi yok etmeyiniz!

5:13-15 İlave Çalışma Notu

- Yakup 3:14-18, I.Korintliler 6:6-8

Müjde'den başka bir şey yaşamı yönlendirdiğinde kişiler ceza ve yargıya doğru gitmiş olacaklardı (5:7-10). Baskılara boyun eğmeden yanlış öğretilere direnerek Mesih'teki özgürlükte devam etmekten başka bir yol yoktur (5:11-13). Özgürlükte yaşanan bu yaşam, gücünü sevgiden alır (5:13). Öyleyse bu yaşamı belirleyen şey sünnet ya da kölelik değil, Mesih'teki lütuf ve özgürlük olmalıdır. Mesih'teki özgürlük yaşamı kendisini 'komşuyu sevmekte' gösterirken (5:14), kölelik yaşamı ise sevgi yoksunluğunun getirdiği kötü şeyler ile kendini gösterecektir (5:15).

5:13 ayetinin 'benliğe köle olmaksızın özgür yaşam ve birbirimize hizmet etme' düşüncesi bu ayetlerde daha açık bir şekilde kendini göstermektedir. Yasacı sahte öğretmenler “yap-yapma” şeklinde kural ve işlerle Kutsal Yasa'yı tuttuklarını düşünürken, 5:14 ayeti Yasa'nın işlere değil, sevgiye dayalı olduğuna işaret eder. Bu yüzden 14. ve 15.ayetleri arasında bir zıtlık vardır.

Yasa'ya göre “*insanı sevmek*” ancak Tanrı'nın sevgisi ile mümkündür. Bu yüzden Yasa önce “*Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla seveceksin*” diye emretmiştir. Tanrı'yı severek, Tanrı'nın sevgisi ile yürüyen bir insan, insan komşusunu seven bir kimse olarıktan günahıtan kaçınarak insana sevgi ile hizmet edebilecektir.

5:15 ayetinde ise Yasa'yı tutmak için sünnet ve Yahudiliğin diğer ritüellerini öğretmeye çalışanların, aslında Pavlus'un hayatını zorlaştırmakla (5:11) Yasa'ya karşı gelme durumu içinde olarak yaşadıklarını öğreniyoruz. İnsanı sevmeyen kimseler Yasa'yı tuttıklarını nasıl söyleyebilirler ki?

5:15 İlave Çalışma Notu

- WUİ.136

- Yakup 4:1-12

5:15 ayeti sahte öğretişin kiliseye çekişme, kavga getirdiğine dikkat çekmektedir. Böylece 5:14 ayeti ise Yasa'yı sevgi ile onaylamanın Mesih'te mümkün olduğunu gösteriyor. Ve aslında bu ayet Yasa'yı reddetmiyor ya da “*eski*” diyerek kaldırmıyor. “*Yasa sevgiye dayalıdır*” diyerek Galatyalılar'ın gözünü *işlerden Mesih'e ve Kutsal Ruh'un ürünü olan sevgiye çeviriyor.*⁹⁹

---

⁹⁹ Bu olay işlere odaklanmış bir şekilde yaşayan ve halka öyle öğreten en başta dini önderlere ve sonra bütün İsrail'e Mesih'in yaptığı açıklamayı hatırlatmaktadır (Matta 22:35-40). Mesih kendisini denemek amacıyla Yasa uzmanının “*en büyük buyruk hangisidir?*” şeklindeki sorusuna “**Yasa ve peygamberlikler sevgi üzerine dayalıdır**” diyerek cevap vermişti.

5:25-26 ayetleri de benzer bir zıtlık göstermektedir: bir tarafta Ruh sayesinde yaşayan kimseler, diğer tarafta boş övünme ve kıskançlık ile dolu kimseler olması, yine Lütuf Müjdesi ve sahte öğretiş arasındaki farkı görünür kılmaktadır. Bu şekilde Ruh'a uyanlar ve benliğe uyanlar (I.Korintliler 3:3) ayırımına dikkat edin.

Mesih'teki özgürlük ruhsal anlamda büyümeye hizmet etmesi gerekirken, özgürlük yanlış yorumlandığında kişiler düşebilecekleri sınırlara kadar giderek bu özgürlüğü zorlayabilirler. “*Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin*” diyen emri (5:1) unutulunca, kişiler nasıl olsa “*Mesih'i inkâr etmem istenmiyor*” düşüncesi ile “*şunu yapmak iyi, bu da iyi*” gibi düşüncelerle dünyanın mayasını hoş görmeye başlayacaklar; durum ilerledikçe de yaşamları Mesih'in arzu ettiği yönden farklı bir şekilde gelişecektir (5:9). Bu durumda kişiler özgür kimseler olarak sevgiyle kilise üyelerine hizmet (5:13) etmekten geri kalacaklar ve bu ayette olduğu gibi çekişme, bölünme, ayrılık gibi; kilisede olmaması gereken bir durum içine düşeceklerdir.

Mesih'te tamamlanmış olan Yasa'ya baktığımızda görmemiz gereken şeyler ritüeller değil, Tanrı'nın Mesih'te açıkladığı isteği ve insanın Tanrı'ya olan sorumluluğudur (Matta 7:12; 22:37-40, Romalılar 13:8, 10). Yasa insana Tanrı'nın kutsallığını açıklarken insanın bundan öğreneceği şey aynı zamanda insanın düşmüşlüğü ve kurtarılmaya olan ihtiyacı olmalıdır. Yasacılar kuralları takip edip ritüelleri yaptıkları için ‘*günah işlemediklerini*’ öne sürerler (Luka 11:42; 18:9-14). Ancak Tanrı'nın kutsallığına bakan kimseler kendi günahlarını [*pişmanlıkla*] görebilir-

ler (I.Timoteyus 1:15). Yine imanlılar Yasa'ya baktıklarında Tanrı'nın düşmüş insana verdiği değeri ve lütfun yüceliğini görürler –*ritüelleri değil*.

İlave Açıklama

1-) Galatyalılar Mektubunun '*Hristiyan özgürlüğü*' hakkındaki öğretilerine Romalılar 14. bölümden bakarak anlatınız.

2-) Galatyalılar Mektubunun '*Yasa ve özgürlük*' hakkındaki öğretilerine II.Korintliler 3. bölümden bakarak anlatınız.

3-) Kilisenin içinde bazen Hristiyan olduğunu söyleyen ama elçisel öğretilerden başka bir şey inanan kimseler olmuştur. Böyle bir tecrübe yaşamak bir kilise için çok sarsıcıdır. Ancak Kutsal Yazılar'dan öğreniyoruz ki, sahte öğretilerle dünyanın bir sorunu yoktur. Bu yüzden Elçi Yuhanna yanlış öğretiler yanlılarının kilise içinde gözükebileceğine dikkat etmektedir:

I.Yuhanna 2:18 Çocuklar, bu son saattir. Mesih Karşıtı'nın geleceğini duydunuz. Nitekim şimdiden çok sayıda Mesih karşıtı türemiş bulunuyor. Son saat olduğunu bundan biliyoruz.

19 **Bunlar aramızdan çıktılar, ama bizden değildiler.** Bizden olsalardı, bizimle kalırlar-

dı. Ayrılmaları hiçbirinin bizden olmadığını ortaya çıkardı.

Bu durumda Mesih'teki özgürlük doğru bir şekilde anlaşılmalı; kilise içindeki düzen ve öğretiş birliği dikkatli bir şekilde korunmalı, kilisenin paklığına leke gelmemesi için; ve Müjde'nin bildirisine aykırı bir anlayışın kilisede yerleşmesi tehlikesine karşın dikkatli olmalıyız. Galatya'daki imanlıların yaşadığı sarsıcı tecrübeden kendimizi korumak için bu durum kilisede disiplin ve afroz mekanizmasının dikkatli işle-mesi gerekmektedir.

Romalılar 11:11-24 ayetlerinde kesilen ve aşıl-an dallar örneğine bakarken ulusların Tanrı'nın kilisesine nasıl kabul edildiğini öğreniyoruz. An-cak bu ayetlerden imansızlığın Tanrı'nın kilise-sinden kesilip atıldığını da okuyoruz. Bu du-rumda sadece kilisede hizmete ayrılan kimselerin eğitimi değil, kilise üyeliğine kabul edilen kimse-lerin de eğitimi dikkat ve özen gösterilmesi gere-ken bir konudur.

BİA.32 -Kilisenin Düzeni ve Disiplini

Kiliselere yönetenlerin,
kilise bedeninin devam etmesi için
kendileri arasında belli bir düzeni
kurmalarının ve bunu yerleştirmelerinin
faydalı ve iyi olduğuna inansak da,

bu kişilerin
tek Efendimiz olan
Mesih'in
bizler için
düzenlemiş olduğundan
sapmama konusunda her zaman dikkatli ol-
maları gerektiğine inanıyoruz.

Bu yüzden Tanrı'ya olan tapınmamızda
bütün insan icatlarını
ve yasaların üzerimize koyduğu
vicdanımızı herhangi bir şekilde
bağlayan ve zorlayan her şeyi reddederiz.

Kabul ettiklerimiz ise sadece,
herkesin Tanrı'ya itaatini sürdürmesinde
düzenin ve birliğin sağlanmasında
uygun olanlardır.

Bütün bu zorunluluklarla birlikte,
Tanrı'nın Sözü'ne göre
aforoç uygulaması
olması gereklidir.

I.Korintliler 5:3-5, I.Korintliler 10:1-2, I.Timoteyus
1:20 ayetlerine bakarak disiplinin "kilise" olma-
nın bir gereği olarak işletilmesinin elçisel öğreti-
nin bir gereği olduğunu düşünıyoruz. Önderlik,

bazen hoş olmasa da disiplini çalıştırmayı gerektirir.

Unutmayın, 2:11-14 ayetlerindeki durum da bir disiplin uygulama konusuna örnektir. Yani gerek görüldüğünde bir kişiye uyarı ve azarlama ile kendisine düzeltme getirmesini istemek de bir disiplindir.

4-) 5:10 Başka türlü düşünmeyeceğinize ilişkin Rab'de size güvenim var. *Ama aklınızı karıştıran kim olursa olsun, cezasını çekecektir.*

Mesih'in Müjdesini çarpıtarak insanların aklını karıştırmak isteyenler (1:7); imanlıların Mesih'te sahip olduğu özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için çalışan kimselerdi (2:4).

Sahte öğretilere *akılsızlık*, sahte kardeşlere *büyücü* yakıştırmaları yapan Pavlus, Mesih'in Müjdesi'ne ve kilise topluluğuna karşı savaştığı bu kimselere kulak verenler için daha önce *"akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi?"* diye (3:1) uyarılmış ve onlara şunu söylemişti:

4:17 Başkaları sizi kazanmaya gayret ediyor, ama niyetleri iyi değil. Kendileri için gayret edersiniz diye sizi bizden ayırmak istiyorlar.

Böylece 5:10 ayeti sahte öğretişi Müjde diye yaymaya çalışanların kaçınılmaz yargısını hatırlatır. Kendisini 'kardeş' diye tanıtarak yanlış öğretileri yaymak isteyen kimseler tarih boyunca hep olmuştur. Havari Yuhanna da böyleleri için uyarıda bulunurken "Mesih karşıtı" ifadesini kullanır:

I.Yuhanna 2:18 Çocuklar, bu son saattir. Mesih Karşıtı'nın geleceğini duydunuz. Nitekim şimdiden çok sayıda Mesih karşıtı türemiş bulunuyor. Son saat olduğunu bundan biliyoruz.

19 Bunlar aramızdan çıktılar, ama bizden değildiler. Bizden olsalardı, bizimle kalırlardı. Ayrılmaları hiçbirinin bizden olmadığını ortaya çıkardı.

20 Sizlerse Kutsal Olan tarafından meshedildiniz; hepiniz bilgilisiniz.

21 Gerçeği bilmediğiniz için değil, gerçeği ve hiçbir yalanın gerçeğe ilgisi olmadığını bildiğiniz için size yazıyorum.

22 İsa'nın Mesih olduğunu yadsıyan yalancı değilse, kim yalancıdır? Baba'yı ve Oğul'u yadsıyan Mesih karşıtıdır.

23 Oğul'u yadsıyanda Baba da yoktur; Oğul'u açıkça kabul edende Baba da vardır.

24 Başlangıçtan beri işittiğiniz söz içinizde yaşasın. Başlangıçtan beri işittiğiniz söz içi-

nizde yaşarsa, siz de Oğul'da ve Baba'da yaşarsınız.

25 Mesih'in bize vaat ettiği budur, yani sonsuz yaşamdır.

26 Bunları sizi saptırmak isteyenlerle ilgili olarak yazıyorum.

Bugünün dünyasında da elinde Kutsal Kitabı tutarak kendisini Hristiyan gibi gösteren *sahte kardeşler* ve onların sahte bildirimleri mevcuttur. Böyle tehlikelere karşı kiliseyi, kilisenin birliğini korumak için sizin çözüm önerileriniz nelerdir?

Bu günün dünyasında kiliseye öğretiler olarak saldıran başka düşünceler sizce nelerdir?

Sizce ulusların Yahudileştirilmesi tehlikesi bugün için yok mudur?

Filipililer 3:5 Sekiz günlükken sünnet oldum. İsrail soyundan, Benyamin oymağından, özbeöz İbrani'yim. Kutsal Yasa'ya bağlılık dersiniz, **Ferisi'ydim.**

6 Gayret dersiniz, kiliseye zulmeden biriydim. Yasa'ya dayanan doğruluk dersiniz, kusursuzdum.

7 **Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım.**

Pavlus'un kendi biyografisini özetlediği Filipililer ayetlerine bakarak Galatyalılar Mektubunda bahsi geçen Yahudi yanlısı sahte öğretişe yönelik savunmanın Hristiyan imanı açısından ne kadar ciddi bir konu olduğunu düşündünüz mü?

Kutsal Kitaba Mesih ve çarmıh (ölüm ve diriliş zaferi) merkezli bakmadıkça insanlar farklı öğretişlerle çok kolay bir şekilde sürüklenebilirler. Galatyalı kiliseleri tehdit eden düşünce de benzer bir yol izlemişti: *"bakın, Kutsal Kitap sünneti emretmiyor mu? O halde Kelam'a göre sünnet olmalısınız"* diye başlayıp *"bakın, Kutsal Kitaba göre nasıl yaşıyoruz, sizin de aynı yapmanız lazım"* diyerek henüz imanda yeni, tecrübesiz kimselere özel *günler, aylar kutlamayı (4:10) öğreterek Müjde'yi değil de kendi kültürlerini yerleştirmeye*, böylelikle ulusları bir anlamda Yahudileştirerek kendilerine tabi kılmaya çalışmışlardı.

Pavlus bu sahte kardeşler için daha sonra şöyle uyarıda bulunmuştu (5:12):

6:12 Bedende gösterişe önem verenler, yalnız Mesih'in çarmıhı uğruna zulüm görmemek için sizi sünnet olmaya zorluyorlar.

13 Oysa sünnetlilerin kendileri bile Kutsal Yasa'yı yerine getirmiyor, sizin bedenlerinizle övünebilmek için sünnet olmanızı istiyorlar.

Diğer yandan bugünün dünyasında doğrudan kiliseyi hedef almaksızın humanizm, feminizm ya da başka düşünce akımlarının kiliseyi etkilemediğini düşünebilir miyiz? Mesih ve Müjde merkezli sağlam bir bakış açısı edinmedikçe, insanların farklı ve yeni olan şeylere yönelik ilgisi, kişileri farklı noktalara sürükleyebilir.

Öyleyse bir kilisede önder ya da yönetici olmaksızın bile, Mesih ve Müjde merkezli eğitim ile donatılmış kimseler olmak için gayetli olmamız gerekir. Çünkü yanlış öğretiler imana karşı olduğu için sadece kilise topluluğunu bölmek ve/veya dağıtmak için çalışmıyor. Böyle durumlar kişilerin aile yaşamlarını ve iş yaşamlarını da etkiliyor.

5-) Bazen kişiler Mesih'teki özgürlüğü doğru anlayamazlar. Bu durumda kilisede sapkın bir öğretinin getireceği baskı kadar olmasa da bir karışıklık meydana gelir.

“Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı” sözüne bakınca öncelikle insanın düşmüşlüğü hatırlamamız gerekir. Bizler Adem'in soyu olarak düşmüş ve ölmüş kimselerken Mesih'te diriliş ve özgürlük bağışlanmış kimseler olduk. Dünya

benlik ve şeytan bizi günah ve ölümün egemenliğinde tutsak etmişken Mesih'te kurtarıldık.

Ancak Mesih'teki diri yaşam ve özgürlüğe getirilmiş yeni konumumuzda *'hiç kimseye ihtiyacı yok'* bir durumda değilizdir. 2:20 ayetine bakarak iman ettikten sonra da Mesih'e her gün, nefes aldığımız tüm zamanlar boyunca ihtiyacımız olduğunu, önce Mesih'in bizde yaşaması ile bizim O'nda kaldığımızı, böylece O'nun uğruna yaşayabildiğimizi söyleyebiliriz.

Bu durumda Mesih çarmıha gerildiğinde bizim suçlarımız çarmıha gerilmiş oldu:

II.Korintliler 5:21 Çünkü bizler Mesih'te Tanrı'nın doğruluğu olalım diye, Tanrı bizim uğrumuza günahı bilmeyen Mesih'i günah yaptı.

Bu durumda Mesih'e iman etmiş olma durumdan dolayı kişiler artık kendilerini Kutsal Kitap okudukça Tanrı Sözü'nü *'anlıyor, öğreniyor, imanda günden güne büyüyor, aydınlanıyor, yeterince biliyor'* **güveni** içinde bulabilirler.¹⁰⁰ Böylece *'artık*

---

¹⁰⁰ Bu kısmen doğrudur; Kelam okuma ve araştırma olmadan Kelam'da büyüme de olmaz. Ancak kilise topluluğu olarak bir arada, birbirimize hizmet ederek Kelam öğreniriz, Tanrı'yı ve insanı sevme pratiği içinden bakarak Kelam öğreniriz; Tanrı ile Müjde temelinde diri bir ilişki ve paydaşlık içinde devam ederken, buna

kimseye ihtiyaçları olmadığı' şeklinde gelişen bir güven ile, kilisede hizmet eden kişilerden daha iyi bir vizyona sahip oldukları yönünde bir gurur ile yaşamaya başlayabilirler; bu durumda da kendilerini kilisenin birlik ve düzenine karşı bir hareketin içine düşürmüş olurlar. Ve bu durum sağlıklı bir kilise işleyişi içinde hemen dikkat çeker ve rahatsızlık yaratır.

Böyle bir durum içinde olan kimselerin zaman içinde günahı dizginleme gücünden uzaklaştığına tanık olabilirsiniz. Çünkü sadık imanlılar için bile Mesih'te bağışlanan kutsallık bu yaşamda tam mükemmel yetkinliğe ulaşmaz.¹⁰¹

Özgürlük birbirimizle barış içinde yaşamaya engel bir şekilde kullanılamaz. Mesih'teki özgürlük, imanın ev halkının ayaklarını yıkamaya çağrılı olduğumuzu unutturmaz (Yuhanna 13:14). Mesih'teki özgürlük, yenilenmiş bir sevgi ile Tanrı

---

bağlı olarak imanın ev halkı ile birlik ve paydaşlık yaşayarak imanda büyür, Kelam'da güçlenir, bilgelikte aydınlanırız.

¹⁰¹ WÜİ.78. **İnananlardaki kutsallaştırılmanın mükemmel olmaması nereden kaynaklanır?** İnananlardaki kutsallaştırılmanın mükemmel olmaması, her kısımlarında halen varlığını sürdüren günah kalıntılarından ve benliğin ruha karşıt olan daimi arzularından kaynaklanır; böylece inananlar çoğu zaman ayartılara yenilerek birçok günaha düşerler, ruhsal hizmetlerinde engellenirler ve en iyi işleri bile Tanrı'nın önünde mükemmellikten yoksun ve kirlidir.

halkını sevebilme (Yuhanna 13:34) emrini çiğneyemez.

Mesih'teki özgürlük kişilerin kendilerini Tanrı halkı ile birlikte yaşam pratiğinden alıkoymaları için değildir:

Romalılar 1:12 Yani, ben aranızdayken karşılıklı olarak birbirimizin imanı ile cesaret buluruz demek istiyorum.

Mesih'teki özgürlük, kardeşlik sevgisiyle herkesin birbirine saygı göstererek yaşadığı bir paydaşlıktır (Romalılar 12:10).

Mesih'teki özgürlükte yaşamak kiliseye sevgiyle hizmet etmeyi arar (Galatyalılar 5:13).

Mesih'teki özgürlük, "birbirinizle aynı düşüncede olun; bilgiçlik taslamayın" emri ile çatışmaz (Romalılar 12:16).

Mesih'teki özgürlük Kutsal Ruh'tan gelir; bu yüzden de Ruh'ta yürüyerek özgürlükte yaşayabilir ve Mesih'teki özgürlükte devam ederek iman hayatında ilerleyebiliriz. Ancak bu şekilde kendimizi 'boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler olmaktan' koruyabiliriz (5:25-26). Mesih'teki özgürlük ve sevgi olmaz-

sa benliğin işleri (5:19-21) ve günaha kölelik kendini hemen gösterecektir.

Tanrı bizi kabul ettiği, bizi sevdiği için kurtulduk; ve kurtulduğumuz için de özgürüz. O halde Mesih'teki özgürlükte devam eden bir yaşamda Tanrı'da kurtuluşumuz için yapmak zorunda olduğumuz bir şey yok -*zaten Tanrı Mesih'te kurtuluşu verdi*. Öyleyse kurtulmuş insanlara yaraşır biçimde yaşamalı; kurtulmuş insanlara yaraşır biçimde düşünmeli ve konuşmalıyız.

Tanrı bize Mesih'teki lütufla kurtuluşu bağışladığı zaman bize Mesih'in bedeninde bir üye olma ayrıcalığını da vermiş oldu:

Romalılar 12:4-5 Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz.

O halde özgürlük bize bir bedenden (Mesih'in kilisesinden) bağımsız bir yaşamı getirmez.

Özgürlük "*tek başına bağımsız olmak*" demek değildir. Özgürlük Mesih'te yaşanan, Mesih'e bağlılıkla devam eden bir şeydir. Özgürlük, günahtan özgürlüktür; günahtan ve günahın suçluluğun-

dan, günahın yargı, utanç ve cezasından özgürlüktür.

Mesih'teki özgürlük, Yasa'nın lanetinden, dünyadan, şeytandan, benlikten, ölümün ve mezarın gücünden, sonsuz yargıdan özgürlüktür. Özgürlük, bir çocuğun babasına güvenle yaklaşmasından daha güçlü bir güven ile Tanrı'ya yaklaşabilme özgürlüğüdür. Mesih'teki özgürlük olmadan kişiler esenlik ve güven duygusu içinde olamazlar. Tanrı'ya korku ile yaklaşmaya çalışırlar. Bazen de Tanrı'ya yaklaşma cesaretleri hiç olmaz.

Çünkü özgürlükten önceki hayatta Mesih ve diriliş güvencesi olmadığı gibi, Yasa altında olmanın köleliği ve Tanrı karşısında Yasa'yı bilip de yapamamanın suçluluğunun verdiği güvensizlik ve korku vardı.

Ancak özgürlük hiçbir zaman ahlaki yasadan bağımsız olduğumuz anlamına gelmez. Özgürlüğümüz Mesih'teki kurtuluşumuzla, kurtuluşumuz da Mesih'in bizi satın alması ile ilişkilidir:

I.Korintliler 6:20 Bir bedel karşılığı satın alınıyorsunuz; onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin.

I.Korintliler 7:23 Bir bedel karşılığı satın alınıyorsunuz, insanlara köle olmayın.

Bizim bedelimizi Mesih'in çarmıhta ödediğini iyi anlamak lazım:

Vahiy 5: 9 Yeni bir ezgi söylüyorlardı:

"Tomarı almaya,

Mühürlerini açmaya layıksın!

Çünkü boğazlandın

Ve kanınla her oymaktan, her dilden,

Her halktan, her ulustan

İnsanları Tanrı'ya satın aldın.

10 Onları Tanrımız'ın hizmetinde

Bir krallık haline getirdin,

Kâhinler yaptın.

Dünya üzerinde egemenlik sürecekler.

Öyleyse özgürlük, bizi satın alan Efendi'ye "kul" olarak yaşayabilme özgürlüğüdür. Çünkü Mesih'siz bir yaşamda ölüme götüren günahın köleleriydik. Şimdi satın alındığımız Efendi'nin örnek bıraktığı şekilde yaşama özgürlüğü bize verildiğine göre ahlaki yasadan bağımsız bir hayat düşünemeyiz. Bu yüzden günahla lekelenmemiş bir yaşam (Yakup 1:27, Vahiy 14:4) için mücadele etmeye çağırıyoruz. Mesih'teki özgürlükte, hamt olsun, buna gücümüz vardır -Mesih'in bizde yaşamasından kaynaklanan bir güç.

6-) 5:1 ayeti ile 5:7 ayetini karşılaştırdığımızda *"bir zamanlar özgür olduğunuzu hatırlarsanız, şimdi ne durumda olduğunuzu görürsünüz"* şeklinde bir mesaj çıkarabiliriz. Bu noktadan 1:6 ayetine dönersek Tanrı'nın Mesih'teki lütufkâr çağrısı ile sahte öğretişin arasındaki fark yeniden belirgin olur.

7-) Kiliseye katıldıktan sonra hızlı bir ilerleme gösteren bir kimsenin daha sonraları *"iyi koşuyordunuz, sizi gerçeğe uymaktan kim alıyordu, ne alıyordu"* diyebileceğiniz bir yöne gitmelerine tanık olmuşsunuzdur.

Genelde Hristiyan bir kişinin karşı cinsten Hristiyan olmayan biri ile olan arkadaşlığının zaman içinde kişileri kiliseden soğuttuğunu, kopardığını görmüşümdür. Kilisenin aktivitelerine sevinçle katılan, gönüllü roller üstlenen, gerektiğini evini veya başka imkânlarını kilise için seferber eden böyle kimselerin zaman içinde değiştiğini, eski samimi diyalogunuzun kaybolduğunu görürsünüz.

Diğer bir durum da iki kişinin aynı evi paylaştığında ya da ticari bir ortaklığa girdiğinde görülür.

Sizce insanların bu değişikliğine bundan başka en çok neler sebep oluyor; hiç düşününüz mü?

Böyle durumlar için üretebildiğiniz çözümler nelerdir? Böyle istenmeyen durumların yaşanmaması için kilise öğretinizde, paydaşlık ve disiplin anlayışınızda sizce neler daha belirgin olarak vurgulanmalı?

Bu konuda İbraniler 12:1 ayetine dayanarak nasıl bir yorum yaparsınız; ve başka neleri tavsiye edersiniz (*I.Korintliler 9:24-27, Romalılar 13:11-14, II.Korintliler 7:1, Efesliler 4:22-24, Koloseliler 3:5-10, I.Timoteyus 6:9-12, I.Yuhanna 2:15*)?

Bir kimse iyi koşarken (5:7) başka bir yöne dönmesi (5:7-9) üzücüdür. Sebeplerden sadece arkadaşlık ve ortaklık konusuna baktığımız için I.Korintliler 15:33 ayetine dayanarak ne söyleyebilirsiniz? Unutmayın, Hristiyan birinin başka biri ile ortaklığı veya alışverişi veya bir konuda işbirliği aynı zamanda bir tanıklık fırsatı da olabilir.

Diğer yandan kişilerin iyi koşarken düşüşlerine sebep olan başka şeyler de vardır. Bu, farklı dünya görüşlerine ve felsefelere dalmak olabilir veya gurur... Sizce başka neler olabilir? Sizi düşürebilecek, iyi koşmaktan alıkoyabilecek zayıf yönleriniz hakkında neler söyleyebilirsiniz? Bunları yokmuş gibi mi yapıyorsunuz yoksa bunlarla yüzleşiyor musunuz?

8-) İnsanlar genelde kendilerinin '*çok kötü kimseler olmadıklarını*' düşünürler. Günaha köleliğin doğasındandır ki, insanlar kendi hatalarını görmezden gelir ve çabuk unuturlar. Ama başkalarının iyiliklerini çabuk unuttukları gibi başkalarının kötülüklerini unutmazlar. Yani genelde insanlar kendilerine değil de başkalarına bakarak '*daha iyi*' olduklarına inanmayı severler. Ancak Mesih'teki özgürlüğü almış kimseler gerçekte kendi doğal benliklerinin ne durumda olduğunu anlayabilirler:

Titus 3:3 Çünkü bir zamanlar biz de anlayışsız, söz dinlemez, kolay aldanan, türlü arzulara ve zevklere köle olan, kötülük ve kıskançlık içinde yaşayan, nefret edilen ve birbirimizden nefret eden kişilerdik.

Günahı ve benliği (benliğin işlerini) doğru anladıkça kurtarılmaya muhtaç kimseler olduğumuz daha da açıklığa kavuşur. Bu da bizlere Tanrı'yı şükran dolu bir şekilde sevmek ve aynı sevgi ile insana hizmet etme arzusu verecektir. Böylece zavallı bir günahkârken kurtarılmış olmak, alçakgönüllü bir şekilde diğer düşmüş insana merhamet duymayı getirecektir. Ve Titus 3:3 ayetinde yazıldığı üzere kötü kimseler olduğumuzu bilmek; kendimizde olan iyi bir şeyden dolayı değil, kendi iyi işlerimiz ve gayretimizden dolayı değil; kurtuluşumuzun Tanrı'daki lütuftan gel-

diğini bilmek bizleri bu özgürlükte devam etmek için teşvik etmektedir:

Titus 3:4-6 Ama Kurtarıcımız **Tanrı** iyiliğini ve insana olan sevgisini açıkça göstererek **bi-zi kurtardı**. Bunu doğrulukla yaptığımız iş-lerden dolayı değil, kendi merhametiyle, ye-niden doğuş yıkamasıyla ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla üzerimize bol bol döktüğü Kutsal Ruh'un yenilemesiyle yaptı.

9-) Mesih'teki özgürlük ve özgürlükte yaşam üzerinde daha derin bir araştırma yapmak için Kutsal Kitap'ta **inanınların birlik ve paydaşlığı** üzerine olan bölümlere bakarak kilisenizde gördüklerinizi ya da eksik gördüklerinizi belirlemeye çalışınız. Böylece Mesih'teki özgürlük yaşamı için, inananların Mesih'teki birlik ve paydaşlığı için ne yaptığınızı ve ne yapmadığınızı görmeye ve kendi eksikliklerinizle, hatalarınızla yüzleşmeye çalışın.

5:13 ayeti "**birbirinize sevgiyle hizmet edin**" diyerek, bizleri Mesih'teki birlik ve paydaşlığımıza yaraşır bir şekilde yaşamaya davet etmektedir.

II.Petrus 1:5-7 İşte bu nedenle her türlü gayreti göstererek imanınıza erdemi, erdeminize bilgiyi, bilginize özdenetimi, özdenetiminize dayanma gücünü, dayanma gücünüze Tanrı

yoluna bağılığı, bağılığınıza kardeşseverliği, kardeşseverliğinize sevgiyi katın.

8 Çünkü bu niteliklere artan ölçüde sahip olursanız, Rabbimiz İsa Mesih'i tanımakta etkisiz ve verimsiz olmazsınız.

10-) Mesih'teki özgür kimselerin görünür işareti **sevgiyle hizmet (5:13) etmek** olacaktır. Çünkü Yasa "*Komşunu kendin gibi sev*" diye (5:14) diye öğretmektedir. Ve yine özgür çocukların sevgisi kendisini *birbirlerinin yükünü taşımak* şeklinde (6:2 krş. 5:13-14) belli edecektir. Bunun için Oğulluk Ruhuna sahip kimseler, Mesih'in benzerliğine dönüştüğü güçlü donanımlara (5:22-23) sahiptirler.

Öyleyse '*Mesih'teki Özgürlük, Mesih'in Yasası, Birbirimize Hizmet*' konularını bir arada düşündüğümüzde karşımıza tekrar bir Mesih Vaazı çıkmaktadır:

Markos 10:42 İsa onları yanına çağırıp şöyle dedi: "Bilirsiniz ki, ulusların önderleri sayılanlar, onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de onlara ağırlıklarını hissettirirler.

43 Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun.

44 Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun.

45 Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi."

Galatyalılar Mektubunda konu olan sahte öğretmenler açıkça topluluklar üzerinde *egemen kesilip ağırlıklarını hissettirerek* ve bu yolla toplulukları elçisel öğretiden kopararak kendi krallıklarını kurmaya çalışıyorlardı. Ancak Mesih'teki özgür çocuklar ise kendilerini '*Mesih uğruna topluluktaki diğer kardeşlerin kulları*' olarak görüp sevgi ile hizmet etmeye adıyorlardı (II.Korintliler 4:5; 12:15).

Mesih'in tatlı ve hafif olan boyunduruğundan başka bir yerde Tanrı çocukları olma yetkisi ve özgürlüğü olmayacağı için imanlıların Mesih ve Müjde merkezli düşünüp öyle yaşamaları gerekmektedir (I.Yuhanna 3:16-18).

Durum bugünün kiliseleri için de aynıdır. Özgürlükte yaşamak için Mesih ve Müjde merkezli düşünmeli ve öyle yaşamalıyız. Başka türlü *ayartılmamak için kendimizi kollayamayız* (6:1). '*Mesih'teki Özgürlük, Mesih'in Yasası, Birbirimize Hizmet*' konularına birbirinden ayrı şeyler olarak değil, bir bütün olarak bakarsak, Mesih'in Yeruşalim'e gitmeden önce (çarmıhtan önce) demek istediği

şeyi daha iyi anlarız. Mesih burada bu sözleri kendisi çarmıhtan sonra dünyadan ayrılacağı için, Ruh'a dayanarak Mesih Öğrencisi olarak yaşayabilelim diye söylemiştir. Bu da bizi Mesih'te birlik ve Mesih'te paydaşlık konusuna getirmektedir.

Kurumsal olarak kilise kendisini öğreten ve yöneten görevliler ile belli eder. Ama kiliseyi herhangi bir organizasyondan ayıran en önemli özellik **paydaşlıktır**. Mesih'teki sevgi birlik, paydaşlık, dayanışma getirir. Bu yüzden kilise ile bir aile olmaktayız (Yeni Ahit'te topluluk üyelerinin birbirlerine 'kardeş' demesi bu yüzdendir).

Böylece Mesih'in buradaki vaazı "*Birbirinizin yükünü taşıyın*" sözünü (6:2) özetlemektedir.

Yuhanna 13:14 Ben Rab ve Öğretmen olduğum halde ayaklarınızı yıkadım; öyleyse, sizler de birbirinizin ayaklarını yıkamalısınız.
15 Size yaptığımın aynısını yapmanız için bir örnek gösterdim.

Mesih'in buradaki öğretisi yine yukarıdaki Markos ayetleri ile paraleldir. *Birbirimize sevgiyle hizmet etmek* için (5:13) Mesih'in alçakgönüllülüğünü ve hizmetkarlığını örnek almamız gerekmektedir (*bu sözler aynı zamanda imanlı yaşamı için Mesih'ten verilen bir vasiyettir*).

Pavlus'un Efesli ihtiyarlara veda ederken söylediği şeye dikkat edin:

Elçilerin İşleri 20:35 Yaptığım her işte sizlere, böyle emek vererek güçsüzlere yardım etmemiz ve Rab İsa'nın, 'Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur' diyen sözünü unutmamamız gerektiğini gösterdim."

Mesih'in "*aynısını yapmanız için bir örnek gösterdim*" dediği üzere, Pavlus da örnek aldığı Mesih'i hem yaşamı ile ortaya koyarak hem de diğerlerini benzer şekilde aynı örneği izlemeye davet ediyor.

Yani Lütuf Müjdesi açıkça "*birbirinize **sevgiyle** hizmet edin (5:13); yani her işte emek vererek güçsüzlere yardım edin; birbirinize **sevgiyle** hizmet edin; yani almak için değil, vermek için çalışın; böyle çalışarak birbirinize hizmet edin -bereketi (mutluluğu) böyle yaşayın*" demek istemektedir.

Mesih'teki özgürlükte olan sevgi *-kendimize değil; birbirimize yönelik olan sevgi-* hizmette, dayanmada, duada, gayette, sabırda, tesellide en büyük gücümüzdür:

Romalılar 15:1 İmanı güçlü olan bizler, kendimizi hoşnut etmeye değil, güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmeye borçluyuz.

2 Her birimiz **komşusunu ruhça geliştirmek** için komşusunun iyiliğini gözeterek onu hoşnut etsin.

Çünkü Mesih'teki yetkin sevgi sabırlıdır, şefkatlidir, kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz, haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir, umut eder ve dayanır (I.Korintliler 13:4-7).

Mesih'teki yetkin sevgi açısından Mesih'e benzemek ve her birimiz diğerine hizmet edip birbirimizin yükünü taşımak açısından baktığımızda, Kutsal Ruh'un ürününü (5:22-23 *-meyvesini*) kilise topluluğunun gelişip büyümesi için özel bir bereket ve donanım olarak görmekteyiz.

Öyleyse sahip olduğunuz donanımları hem kullanarak kilise topluluğuna hizmet eder ve diğer üyelerin iyiliğini gözeterek onlara destek olursunuz; hem de Mesih'teki özgürlüğünüzü dolulukla yaşarsınız. Mesih'teki özgürlüğü iyi anlamayan, Mesih'teki özgürlüğü yaşayamayan kişiler, sahte öğretişlerin kölelik boyunduruğunu fark edecek ya da kıyaslayacak bir kriteri olmaz. Ayaklarınız sağlam bir şekilde Mesih'te ve Lütuf

Müjdesi'nde durmadıkça kölelik getiren tehlikeyi görebilen gözleriniz de olmayacaktır.

11-) Yuhanna 8:31-47 ayetlerine bakarak "özgürlük" konusunu "Mesih'te olmak" ile ilişkilendirerek konuya daha derin bir açıklama getirmeli; özgürlüğünüzü doğru bir şekilde anlamaya ve sahip çıkmaya çalışmalısınız. Ancak özgürlük ve kölelik doğru anlaşıldığında insanlar bir ayrım noktasına geliyorlar: bir kimse Mesih'te ise 'İbrahim'e verilen vaat ve mirası alan çocuklar' olma durumu; bir kimse Mesih'te değilse 'Mesih'e ve dolayısıyla ile Tanrı'ya karşı (Mezmur 2:1-3)' olma durumu söz konusudur.

Etrafınızdaki dünyaya daha önce bu şekilde bakmış mıydınız?

Kendinizi eğer Mesih'teki özgür kimselerden biri olarak tanımlıyorsanız, özgürlüğünüzü bu dünyaya yansıttığınız nasıl olmalıdır? Ve yine Mesih'te vaadin ve mirasın sahibi çocuklar olarak bu özgürlüğünüzü nasıl yaşıyorsunuz? Dünya sizin yaşamınızdan Mesih'teki özgürlüğe dair ne öğreniyor; ya da özgürlük hakkında sizin yaşamınız dünyaya nasıl öğretiyor?

12-) Öğretirken, nasihat ederken, uyarıp azarlar-ken güveniniz bilgi ve tecrübeler mi dayanıyor;

yoksa Tanrı Sözü'nün diri ve etkin olduğu gerçeğine mi (5:10)?

İbraniler 4:12 Çünkü Tanrı'nın sözü diridir ve etkilidir, iki ağızlı her kılıçtan daha keskindir; hem canla ruhu, hem de eklemelerle ilikleri bile bölüp ayırncaya dek derin işler; ve yüreğin düşüncelerini ve amaçlarını ayırt edicidir.

Kilise lütuf ile kurtuluşu vaaz ederken, düzenini korumaya, disiplini ve sakramentleri uygulamaya çalışırken kendisini diri Tanrı Sözü ile sıklıkla denetlemeli ve böylelikle dünyasal yollardan kaçınmalıdır.

Benzer şekilde çağın dünya görüşünün başarı grafiği olarak verdiği yollar, ödül ve ceza için uygulamaya çalıştığı düzenler kilisenin etkin bir şekilde devamı için gerekli yöntemler içermeyebilir.

Öyleyse Kutsal Yasa'ya özgürlük ruhu içinde bakmamız gerekiyor. Çünkü köle değil, Mesih'te Tanrı'ya evlat edinilmiş kimseleriz. Tanrı'nın çocukları olmak, bize Tanrı'nın bizimle ilgilendiğini, bizi sevdiğini hatırlatan bir gerçektir. Kölelikte korku vardır, ancak Baba'nın çocukları olmak ise Baba ile aramızda sevgi ilişkisi olduğu gerçeğini gösterir. Kutsal Yasa'ya, Mesih'e ve O'nun

yaptığı işe özgürlük ruhu içinde baktığımızda lütuftaki yaşamın eşsizliği gözümüzde daha da görünür olacaktır.

13-) Mesih'teki yaşamı almak ve bu yaşamda devam etmek için Hristiyan kişiye verilmiş olan lütuf, inananları köleden ayıran özel bir destektir. Kölelik ise destek ve koruyuculuktan uzaktır. Köle bir kimseyi korku yönlendirirken Mesih'te Tanrı'nın çocuğu olan özgür bir kimse ise lütuf aracılığı ile sevgide yetkin kılınmıştır. Kölelik itaati, insan çabası ve ahlaksal disiplinlere bağlanarak devam etme gayretini içerir. Ancak özgür kimseler bir kabul edilme veya bir kabul edilmeme korkusu olmaksızın sevgi ile hizmeti ararlar. Özgür kimseler Tanrı'nın özel ilgisi ve koruyucu sevgisi altında olduğunu bilerek Tanrı'ya şükranla yaşarlar.

Bu durumda sizin yaşamınızda şükran, övgü, hamt kendini nasıl gösteriyor? Sizin yaşamınız Tanrı'ya ait olmanın verdiği bir güven içinde ve korkulardan uzak mı? Tanrı'da kabul edilmiş kimseler olduğunuz bilinciyle mi yaşıyorsunuz yoksa kabul edilmek için mi çalışmaktasınız? Hayatınızda bir şeyi yapmak ya da bir şeyi yapmamak konusundaki kararlarınızı etkileyen korkularınız var mı? Benzer şekilde Tanrı'ya duyduğunuz şükran, hayatınızda bir şeyi yapmak ya

da bir şeyi yapmamak konusundaki kararlarınızı nasıl etkilemektedir?

Dindarlığınızı, Tanrısayarlığınızı *'dünyanın gözünde nasıl gözüktüğünüz düşüncesi'* ne ölçüde etkiliyor? Mesih'teki yaşamınızı dünyanın etkisi olmadan Müjde'ye göre düzenlemek konusunda zaman zaman düşündüğünüz oluyor mu? İnsanlarca beğenilme ya da onaylanma arzusu ile yüzleştiğiniz zamanlarla nasıl baş ediyorsunuz?

Kurtarılmaya muhtaç biri, düşmüş biri olduğunuzu bilmek ve düşmüşlüğüne rağmen, düşmüşken kurtarılmış bir kişi olmak, lütfu anlamanız ve Tanrı'nın çocuğu olma ayrıcalığına sarılmanız için yeterli bir teşviktir.

14-) *"Mesih'teki özgürlük kendisini Tanrı'ya şükran sunmak üzere yaşamayı gerektirir"* ise, bu şükran kendisini sizin yaşamınızda nasıl belli etmektedir?

Mesih'teki özgürlükte yaşadıkça kardeşlere sevgi ile hizmet edebiliriz. Mesih'teki sevgi ile dünyaya tanıklık ve hizmet götürme çağrımız vardır. Mesih'teki sevginin gücüne dayanarak var oluşumuzu Tanrı'ya şükran sunmak üzere yaşamaya, buna göre hizmet ve tanıklığa çağrılmış kimseler olduğumuzu bilerek yaşamalıyız.

Elçisel öğretiyeye sahip çıkmak ve bir kilise üyesi olmanın sorumluluklarına sahip çıkmak üzere kilisedeki kardeşlere Mesih'teki sevgi ile hizmet etmeye çağrılmışızdır (5:13):

Yuhanna 13:35 **Birbirinize** sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.

Romalılar 12:10 Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın.

Mesih'in kutsal evrensel ve kutsal elçisel kilisesinin bir parçası olduğumuzu hatırlatan bir ayete bakalım (Romalılar 12:16, Efesliler 4:2):

Romalılar 12: 4-5 Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz.

Bu ayet bize bütün kişisel ve sosyal farklılıklarımızı "çok sayıda üyelere oluşan tek beden" olarak açıklamaktadır. Bu durumda 'bir kilisenin üyesi olmak' konusunun ne anlama geldiğini iyi düşünmemiz gerekiyor. Ve burada 'kilise' için verilen 'beden' tanımlamasına bakarak; bir an için beyninizin görme veya duyma organınız yarar-

na çalışmadığını düşünün! Bedende aksayan bir şey olduğu çok açık olarak belli olmaz mı?

Pavlus Mesih'teki özgürlükte düşünüp, Mesih'teki özgürlükte yaşadığı için Mesih'in bedende aksayan ya da kanayan yaradan rahatsızlık duymaktadır. Çünkü Pavlus uzakta ya da yakında olsun Galatya kilisesini kendi bedeni gibi görmekte ve bu beden içinde kendinin de bir organ olduğunu gördüğü için acı çekerek konuşmaktadır. Konuya bu açıdan baktığımızda 1:7-9 ayetleri bir ağlayış çığılığı gibi gözükmektedir: *"Tanrım, lanete ve gazaba götüren sahte bir öğretiden bedeni koru; Mesih'in çürümeye terk etmediğin bedeni gibi (Mezmur 16:10), sonsuz yargıya götüren öğretinin acıları ile kıvrılmaktan halkını koru"*

Efesliler 4:32, Koloseliler 3:9, Yakup 5:9 ayetlerine bakarak [aslında bu konuda daha pek çok ayeti araştırarak] ve tek bir kişi olarak; farklı dilden, farklı kültürden, farklı uluslardan gelen; bazen de aynı topraklarda aynı dili konuştuğumuz halde farklı aile, farklı gelenek ve farklı yetiştirilme tarzımızdan gelen, farklı dünya görüşlerinden gelen tek bir Hristiyan birey olarak birbirimize ne kadar bağımlı olmamız gerektiği konusunu ciddiyetle düşünmemiz gerekmektedir.

15-) Mesih'teki sevgi ile sevmeyi öğrenmeyen kimseler daha fazla olarak kendi yaptıkları iyi

şeylere odaklanırken, başkalarının ise yanlışlarına odaklanma eğilimi gösterirler.

Bu durumda böyle kişiler sevgi gücüne dayanmadığı için '*çok sayıda üyelerden oluşan tek beden*' olmayı (Romalılar 12:4-5), yani beden birliği içinde olmayı başaramazlar. Öyleyse Hristiyanlar kendilerini Mesih'teki sevgi ile denetlemeli, sınamalı ve böylece Mesih'te derinleşmeye çalışmalıdır. İman olgunluğu kendisini diğer imanlılarla uyum içinde yaşayabilme pratiğinde belli edecektir.

İnsanlarla daha fazla olarak iyi yaptığınız şeyler hakkında mı konuşuyorsunuz? Hiç insanlarla konuşurken kötü yaptığınız işleri örnek göstererek onların benzer hataları yapmaması için çalıştığınız oldu mu? Eğer kötü yaptığınız şeyleri konuşarak kilisenin tavsiye, tecrübe ve bilgilerinden; dua, teşvik ve bereketlemelerinden yararlanma pratiğiniz yoksa, sizler daha fazla başkalarının iyi yönlerine değil de kötü yönlerine bakmaya eğimli bir kişi olursunuz.

İnsanlara bazen yaptığınız kötü şeyleri yüksek sesle söyleyemeyebilirsiniz ya da her şeyi herkes ile açıkça konuşamayabilirsiniz. Ancak değişmek için itiraf etmenin gerektiği açıktır. Yanlışlarınız, günahlarınız, hatalarınız için başkalarının dua

desteğini de aramalısınız. Ve kilise yaşamınızda beden birliğini korumak için *“birbirimize ihtiyaçımız var”* dűřüncesi ile hareket etmelisiniz.

Hataları eleştirmekle ya da hatalardan dolayı başkalarını utandırmakla mı ¼nl¼s¼n¼z; yoksa iyilikleri ¼ven, g¼zel Şeyleri takdirle karşılayan, insanları Kalam’da teşvik eden biri olarak mı tanınıyorsunuz?

İnsanların g¼venerek her Őeylerini anlatabildiği biri ile g¼r¼řmeye, bir konuyu ya da bir sırrı paylaşarak yardım dilemeye en azından bir kere ihtiyaçınız olmuştur. Benzer Şekilde sizler de Mesih’teki sevgide g¼çlendikçe başkaları tarafından g¼venilir bir kimse olacaksınız.

16-) Kaybedilemez bir kurtuluşu miras aldığımızı bilmek bize alçakg¼n¼ll¼ bir y¼rek ile daima Tanrı’ya Ő¼kran ile yaklaşımımız konusunda yeterince g¼çlü bir teşviktir. Ő¼kran dolu bir y¼rek de esenlikte bir yaşamın içinde doğar.

Mesih’in çarmıhtaki işine yaşamlarınızı açın. Mesih’in çarmıhtaki işinin işığında y¼ređinizi ve d¼ř¼ncenizi yıkayın. ¼zg¼rl¼kte yaşamak budur: Ő¼kran ve esenlikte yaşamak budur. Benliğin, bireyciliğin Mesih’in çarmıhına gerildiği yaşamlar ¼zg¼rd¼r, esenliktedir ve sevinçlidir. Mesih ben-

zerliğindeki yaşamlarda iyi *meyve* görülür (5:22-23).

17-) Mesih'teki sevgi ile etkin iman (5:6) sizde kendisini nasıl gösteriyor? Sizler Mesih'teki sevgi ile etkin imanı nasıl yaşıyorsunuz? Mesih bağlılığındaki sevgi gündelik yaşamınızda size karşı yapılmış yanlışlara verdiğiniz tepkiyi nasıl belirliyor?

Mesih sevgisindeki iman gündelik yaşamda sizin ilginize, şefkatinize veya yardımınıza ihtiyaç duyduğunda kendisini nasıl gösteriyor? Mesih'teki özgürlük ve sevgi ile beslenen imanınız bilginize, maddi veya manevi desteğinize ihtiyaç duyulduğu zamanlarda kendisini nasıl belli ediyor?

Kilisenizden ya da başka bir kiliseden size karşı bir yanlış yapıldığında ya da size karşı bir yanlış bir söz söylendiğinde imanınızdaki sevgi kendisini nasıl belli ediyor?

Konu adalet, bağışlama, merhamet gösterme, ihtiyaç içindeki birine karşılık beklemeden bir yardım veya şefkat gösterme olduğu zaman iman ve sevginiz gündelik hayatta nasıl etkin bir şekilde çalışıyor?

İman ve sevginiz Kutsal Ruh'a dayanarak sıkıntıda olanlara teselli ve yardım sunmakta cömert mi? İman ve sevginiz Kutsal Ruh'a dayanarak acıları paylaşmakta, sorunları çözmeye sabırlı mı?

Hristiyan özgürlüğünüzü Mesih'teki sevgi ile etkin imana dayanarak nasıl yaşıyorsunuz? Hem "özgür" hem de "hizmet eden" kimseler olarak (5:13) Mesih'teki yaşamı nasıl koruyup devam ettiriyorsunuz?

V.b. (5:16-6:6) -5:16-26

Hristiyanlar insan öğretişlerine kulak vererek Mesih'teki özgürlüğü kısıtlamaktan kaçınmalıdırlar. Ve Mesih'teki özgürlükte yaşamak için sünnete değil Kutsal Ruh'a ihtiyaçları vardır. I.Korintliler 12:12-27 ayetleri beden birliği hakkında konuşurken şunları söylemektedir:

12 Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir.

13 İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, **hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaf-tiz edildik ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı.**

14 İşte beden tek üyeden değil, birçok üyeden oluşur.

27 Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenın ayrı ayrı üyelerisiniz.

Bu durumda Hristiyanlığımızı dayandırdığımız şeyler Mesih'in çarmıhı ve Mesih'in Müjdesi olup; bunlara dayanarak yaşamamız için Mesih'e aşılınmamız ise Kutsal Ruh'un işleyişi ile mümkün olur. Böylece Mesih imanlıları Kutsal Ruh'un yönlendirdiği bir yaşamda ilerlemek için gayretli olmalıdırlar.

Bu bölüm Galatyalı imanlılara “işler” konusunda kafa yormak yerine “KUTSAL RUH'UN GÜCÜ” hakkında düşünmeyi öğütlemektedir. Tek tek inananlar olarak Mesih'te olmamız gereken kişinin gelişmesi ve olgunlaşması için bu bölüm bizlere yardımcı olmaktadır.

Yine Mesih'teki özgürlüğü pak bir şekilde yaşamak için bu 'bedenin işlerinden' de özgür olmamız gerekecektir. Aksi bir durum bizi benliğe tutsak edecektir (5:15, 19-21, 26). Başka şekilde söylemek gerekirse, özgürlüğün devamı ve korunması için Ruh'un yönetiminde yaşamak esas olup (5:16-18, 22-25), benliğin yönetiminde yaşayanlar kölelik içinde devam edecekler ve Ruh'a karşıt olan düşmanlıklardan dolayı Mesih'e ve kilisesine karşıt bir durum içinde olacaklardır (5:19-21, 26). Özgürlük yaşamı ve kölelik yaşamının pratikte kendisini nasıl ifade ettiğine bakıldığında, aradaki farktan dolayı kolayca anlaşılabilir (6:1-6). Böylece Ruh'ta yaşam ve kölelikte yaşam doğru bir şekilde ayırt edilmesi gereken bir konu olarak imanlıların gözü önüne serilir.

5:16 Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmersiniz.

17 Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıttır; sonuç olarak, istediğinizi yapamıyorsunuz.

Kutsal Ruh'ta yaşam ve benlikte yaşam kıyaslaması okuyucuları yaşamları üzerinde düşünmeleri, gittikleri yolları görmeleri içindir. Bu yüzden daha sonra Pavlus "benliğine eken ölüm biçecek, Ruh'a eken sonsuz yaşam biçecektir" diyecektir (6:8).

5:16-17 İlave Çalışma Notu

- Romalılar 8:1-17

- Galatyalılar 3:13-14, Romalılar 8:2-3

- *Ruh'ta yaşam (5:13-14, 17) ve benlikte yaşam (5:15-16): Romalılar 13:13-14, Koloseliler 3:5-6 krş. Galatyalılar 3:19-21*
- *Ruh'ta yaşam ve benlikte yaşam (5:16-17, Yuhanna 3:5-6, I.Yuhanna 2:15-17): Koloseliler 3:5-17 krş. Galatyalılar 3:19-23*

Günahtan kaçmak için Kutsal Ruh'un yönetiminde yürümeliyiz; insanı sevmek ve insanlık ailesine alçakgönüllülikle hizmet etmek için (5:13-15) Kutsal Ruh'un yönetiminde yürümeliyiz. Ve hatırlayalım ki, *İbrahim'e verilen bereket ve vaatler yanında, Kutsal Ruh'u bizler alalım diye Mesih İsa çarmıhta bizim yerimize laneti üstlendi* (3:13-14).

Ve yine Tanrı isteğini özgür bir şekilde yerine getirmek için Hristiyan kişi Kutsal Ruh'un yönetiminde yürümelidir (yaşamalıdır). Bağışlanma ve kurtuluş vaadi içeren "*Eski Ahit içindeki Yeni Ahit Müjdesi*" Mesih'te tamamlanmıştır. Ve bu Müjde de bütün bunların Kutsal Ruh ile birlikte verildiğini açıklamaktadır (İbraniler 8:10-12).

Öyleyse Kutsal Ruh ve benlik arasındaki çatışma hakkında düşünmeden önce şunu aklımızda tutmamız lazım: Kutsal Ruh güçlüdür, Kutsal Ruh zaferlidir ama benlik bu savaşta zayıf durumdadır.

İlave Çalışma Notu

- *5:16 ayeti için 3:13-14 ayeti altında gösterilen WIA.XIX./6 bölümünü okuyunuz.*

O halde *laneti* olmayan bir yaşam için de Kutsal Ruh'un

yönetiminde yaşamalıyız. Kutsal Ruh'un özgürlük veren gücü içimizdedir. Mesih'teki özgürlüğe sarılmak da Hristiyan sorumluluğumuzdur. Mesih'teki özgürlüğümüz için Tanrı'nın isteğine itaat etmek ve dolayısı ile *benliğin işlerinden* özgür olmamız yeterlidir. Mesih'teki özgürlüğümüz Tanrı'nın isteğine itaat etmek ve dolayısı ile bizlerin Mesih benzerliğinde değişmemiz için gerekli olan Kutsal Ruh'un ürünü olan şeylerde büyümemiz için gereklidir (Romalılar 8:27, 29). Kutsal Ruh ile yürümek Mesih'teki yeni yaşamda yürüyebilmenin tek yoludur.

Unutmayalım ki, "*Ruh'un yönetiminde*" olmak Mesih'te olmak ile mümkündür. Ruh'un yönetiminde olalım diye Mesih çarmıh lanetinden bizi özgür kılmıştır. Öyleyse bu ifadeyi "*bizi satın alan Efendiye tabi olmak*" şeklinde düşünmeliyiz. Mesih'in boyunduruğu altında yürümeye devam ettikçe Mesih'in zaferi altında yürümeye devam etmiş oluruz. Bu da Mesih benzerliğinde ilerlemek, Mesih benzerliğinde değişerek devam etmemiz demektir. Çünkü inananlara Kutsal Ruh yapılan bazı işler sonucunda değil, Müjde'ye iman etmekle verilmiştir (3:2).

İlave Çalışma Notu

- **Hİ.32. Niçin sana Hristiyan deniliyor?** Çünkü Mesih'in bedeninin iman ile bir üyesiyim⁹ ve O'nun mesh edilmesini paylaşıyorum.¹⁰ O'nun ismini açıklamaya,¹¹ kendimi yaşayan bir şükran kurbanı olarak O'na sunmaya,¹² bu yaşamda iyi bir düşünceyle günaha ve Şeytan'a karşı durmaya,¹³ ve bundan sonrakinde, bütün yaratılış üzerinde sonsuzluk boyunca Mesih'le hüküm sürmeye¹⁴ mesh edildim.

⁹ I.Korintliler 12:12-27

¹⁰ Yoel 2:28, Elçilerin İşleri 2:17, I.Yuhanna 2:27

¹¹ Matta 10:32; Romalılar 10:9, 10; İbraniler 13:15

¹² Romalılar 12:1; I.Petrus 2:5, 9

¹³ Galatyalılar 5:16, 17; Efesliler 6:11; I.Timoteyus 1:18, 19

¹⁴ Matta 25:34; II.Timoteyus 2:12

Böylece 5:5, 16-17 ayetlerine baktığımızda Kutsal Ruh'un ölümsüzlük bağışlayan özgürlüğünde, günahı ve cezasını gösteren Yasa'nın suçlamasından özgür olduğumuzu görüyoruz. Çünkü *iman ve Mesih'teki yetkinlikte, Tanrı Oğlundaki doluluğun olgunluğunda* yenilenmiş bir düşünce ve yenilenmiş bir yürek ile yürümek; kişinin düşünce, söz ve eylemleriyle birlikte gündelik yaşamın her alanında pratik ettiği köklü bir değişimdir. Bu değişim Mesih karakterinin inanan kişiye işlenmesi değişimidir (Efesliler 4:13).

5:16 ayeti ile başlayan benlik ve Ruh'un çatışması bu bölüm boyunca devam edecek; böylece ilerleyen ayetlerde *benlik 'işler'* ile *Ruh* ise *'ürün (meyve)'* ile gösterilecek; ve böylece Kutsal Ruh'ta paydaşlığı olanlar ile olmayanlar arasındaki fark daha da görünür olacaktır.

5:18 Ruh'un yönetimindeyseniz, Yasa'ya bağımlı değilsiniz.

4:6, 5:16, 25 ayetleri de benzer bir şekilde "*kim size 'yasa şudur: böyle yapın' derse dinlemeyin*" vurgusu içermektedir: Çünkü Mesih'in tamamlamış olduğu lütüfkâr işine vereceğimiz cevap Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşamak olmalıdır. Yaşamlarımız ve tanıklığımız Mesih'teki lütfâ

sunulmuş şükran sunusu olmalıdır. Ve yaşamlar lütuf üzerine dayalı şükran ile devam etmelidir –*Yasa'nın kural ve törenlerinin boyunduruğu ile değil.*

Zaten Kutsal Ruh da '*Tanrı'nın yollarında kalabilmemizi sağlamak*' vaadi ile verilmişti (Hezekiel 36:25-27):

Yuhanna 16:12 Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız.

13 Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, yalnız duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek.

14 O beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alıp size bildirecek.

Dikkat ederseniz Mesih Kutsal Ruh için "*sizi tüm gerçeğe yöneltecek*" diyor. Böylece Kutsal Ruh'un bizi yönlendirdiği gerçek Mesih'in aracılığımız ile yüceltilmesini getiriyor (14) –*yani Tanrı'nın hoşnut olduğu şeyi yapmamızı sağlıyor.*

Mesih günahkârların kurtarıcısı olarak geldi (Tekvin 3:15) ve günahkâra böylece lütufkâr bir şekilde –*karşılıksız olarak*- kurtuluş bağışladı (I.Yuhanna 5:11-13). Ve bunu yaparken, bize imanı Kutsal Ruh'ta, lütuf aracılığı ile verdi (Efesliler 2:8). Mesih çarmıhta tamamlayıp bağışladığı yeni yaşam ve kurtuluşu yine Kutsal Ruh aracılığı ile almamızı sağladı (Yuhanna 3:16):

II.Korintliler 1:20 Çünkü Tanrı'nın her ne vaatleri varsa Mesih'te "evet"tir. Bizim aracılığımızla Tanrı'ya yücelik için Mesih'te "Amin" deriz.

21 Şimdi, bizi sizinle birlikte Mesih'te pekiştiren ve bizi meshetmiş olan Tanrı'dır;

22 O bizi mühürledi ve yüreklerimize güvence olarak Ruh'u verdi.

Efesliler 1:13 Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz.

14 Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir.

Öyleyse Ruh'un yönetimde olmak, Hristiyan kimliğimizle ilişkili bir gerçektir. 5:16-18 ayetlerine bir bütün olarak baktığımızda benlik ve Ruh arasındaki zıtlığın vurgulanması da bu yüzdendir. Dünya benliğe göre yaşar ancak Hristiyanlar Ruh'a göre yaşamalıdır. Mesih'teki yaşam ve kurtuluşun işareti olan Ruh, dünyasal yaşamdaki benliğe karşıttır.

5:16-18 ayetleri bundan sonraki 5:19-23 ayetleri için bağlayıcı niteliktedir. Çünkü Kutsal Ruh'a dayalı bir yaşam sürerek benliğin işlerinden (5:19-21) kendimizi koruyabiliriz. Kutsal Ruh'a dayalı bir yaşam ile benlik çarmıha gerildikçe Tanrı'nın hoşnutluğunda ilerleyen bir yaşam kendisini Ruh'un ürünü ile (5:22-23) gösterecektir.

Böylece 5:16-18 ayetlerinde gördüğümüz beden/benlik ve Ruh arasındaki zıtlık kendisini 5:19-21 ve 5:22-23 ayetlerinde 'işler' ve 'ürün –meyve' ile gösterecektir.

5:19-21 Benliğin işleri bellidir. Bunlar fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeylerdir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum, böyle davrananlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar.

5:19-24 İlave Çalışma Notu

- WİA.XVI/5. Gelecekte açıklanacak olan görkem ile iyi işler arasındaki büyük oransızlıktan ve Tanrı'yla bizim aramızdaki büyük ayrılıktan (uzaklıktan) ötürü en iyi işlerimizle bile günahların bağışını ya da Tanrı'dan gelen sonsuz yaşamı kazanamayız ve bunlar aracılığıyla ne her hangi bir kazanç sağlayabilir ne de önceki günahlarımızın hak ettiği bedeli tatmin edebiliriz, ancak yapabildiğimiz her şeyi yerine getirdiğimizde bile yalnızca bizden zaten istenmiş olan yükümlülükleri yerine getirmiş oluruz ve yine değersiz hizmetkarlar olarak kalırız: bunlar iyi olduklarından O'nun Ruhu'ndan çıkarlar; fakat bunlar bizim tarafımızdan yapıldıklarından ötürü lekelidirler ve Tanrı yargısının şiddetine dayanamayacak kadar zayıflık ve yetersizlikle karışık durumdadırlar.

- 5:19-21 krş. Romalılar 1:21-32 (WUİ.139).

5:16-18 ayetlerinde Kutsal Ruh'ta yaşam ile benliğin (bedenin) işlerinden özgür olacağımızı okumuştuk. Çünkü benlik tutsaklık yaşamı, Ruh ise özgürlük yaşamı olarak birbirine zıttır. Mesih'ten önceki yaşam yani Mesihsiz yaşam “aldatıcı tutkularla yozlaşan eski yaratılışın” köle-

lik yaşamıdır (Efesliler 4:22-23). O halde 5:19-21 ayetlerine bakarken Galatyalılar köleliğin ne kadar kötü olduğunu; ve kötülüğün ne kadar çirkin, kötülüğün Tanrı suretinde yaratılmış olan insana ne kadar yakışmayan bir şey olduğunu düşünmelidir (I.Petrus 4:3).

1-) Benliğin işleri: *fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, bü-yücülük.*

Buradaki liste Tanrı'dan ayrılmış olan insanın Tanrı'ya isyan ve düşmanlığına dikkat çekmektedir. Bu listedeki şeyler Mesih'in düşmüş insanın Tanrı ile arasındaki düşmanlığa getirdiği barıştırma işine karşıt şeylerdir. Bu listeye baktığımızda antik dönemin putperestliği aklımıza gelmektedir. Çünkü o dönemin dini uygulamaları içinde cinsellik de yer almaktaydı. Konuya bu açıdan bakınca kilise kendi putperest geçmişinden ve etraflarındaki ulusların yaşamlarından ders çıkararak Ruh'ta yaşamın – *paklıkta yaşamın*- ayrıcalığı üzerine düşünmeli ve benliğe dayalı yaşamın ne olduğunu tekrar gözden geçirmeliydi (Nahum 3:4).

Diğer yandan buradaki liste Tanrı'nın yaratılıştaki olan orijinal planına karşıttır. Tanrı insanı kendi suretinde yaratırken, insan Tanrı'yı sevsin ve Tanrı'ya hizmet etsin; insan birbiri ile dayanışma ve sevgi içinde birlikte yaşasınlar diye yaratmıştır. Ve yine Tanrı insanı yarattığında insanın yalnız kalmasını istememiş ve Adem'e bir yardımcı vermiştir. Buradaki listede insanın evlilik dışında bir ilişki içinde olması ile ruhsal dünyaya Tanrı düşmanı bir şekilde bakmasını yan yana görmekteyiz.

Tanrı'dan ayrılmış bir insanın, Tanrı'nın yarattığı esas amaca karşıt olarak, suretinde yaratıldığı Tanrı karşısında kendi bedenini aşagılaması isyankârlığın ve yasa tanımazlığın bir işaretidir. Putperestlik ve büyücülük ise gerçek Tanrı'dan ayrılmış insanın yolu olduğuna göre; benliğin işleri listesindeki diğer bütün şeyler Tanrı'yı tanımayan insanın bir korku ya da bir sorumluluk duymaksızın nasıl bir düşmüşlük içinde yaşayacağına işaret etmektedir.

Diğer yandan “*benliğin işleri*” listesi içindeki bu şeyler eski İsrail'in Tanrı'yı bırakıp ulusların putlarına döndüğü zamanda nasıl fuhuşa düştüğünü hatırlatmaktadır. Ayrıca Kutsal Kitap'ın Tanrı'yı bırakmanın kendisini “*zina*” olarak tanımladığını da unutmamalım (Yeremya 3, Hezekiel 23):

İsaya 57:3 Ama siz, ey falcı kadının çocukları,
Fahişelik ve zina edenlerin soyu, buraya gelin!
4-5 Siz kiminle alay ediyorsunuz?
Kime dudak büküyor, dil çıkarıyorsunuz?
Ağaçlar arasında, sık yapraklı her ağacın altında
Şehvetle yanıp tutuşan,
Vadilerde, kaya kovuklarında çocuklarını kurban
eden,
İsyan torunları, yalan soyu değil misiniz siz?
8 Kapılarınızın, sövelerinizin arkasına
İğrenç sembeler koydunuz.
Beni bıraktınız,
Yataklarınızı ardına kadar açıp içine girdiniz,
Oynaşlarınızla anlaşp birlikte yatmaya can atıyorsunuz.
Onların çıplaklığını seyrettiniz.

9 Çeşit çeşit hoş kokular sürünüp ilah Molek'e yağ götürdünüz.

Elçilerinizi ta uzaklara gönderdiniz,
Ölüler diyarına dek alçalttınız kendinizi.

11 "Sizi kaygılandıran, korkutan kim ki,
Bana ihanet ediyor, beni anmıyor,
Yüreğinizde bana yer vermiyorsunuz?
Benden korkmamanızın nedeni
Uzun zamandır suskun kalışım değil mi?

Özet olarak benliğin işleri olan "fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyüçülük" İsrail'in Tanrısı'nı bırakmak anlamına gelmektedir. "Fuhuş" veya "zina" olarak tanımlanan ifade Tanrı ve halkı arasındaki "antlaşma" ilişkisine işaret etmektedir:

Yeremya 3:20 **Ama bir kadın kocasına nasıl ihanet ederse,**

Sen de bana öyle ihanet ettin, ey İsrail halkı!" Böyle diyor RAB.

Yeremya 31:32 "Atalarını Mısır'dan çıkarmak için Elllerinden tuttuğum gün

Onlarla yaptığım antlaşmaya benzemeyecek.

Onların kocası (*Efendisi*) olmama karşın,

Bozdular o antlaşmamı" diyor RAB.

Böylece Mesih vaat edilen yeni Yeni **Antlaşma'nın** (Hezekiel 16:58-60) aracısı olmuştur. Öyle ki, İsrail gerçek Tanrı'dan ayrılmasın, benliğin işlerine göre yaşamasın; ama lütufkâr bir kurtuluş ile, Ruh'ta yaşamda devam etsin diye İsrail'in günahını, güçsüzlüğünü Mesih çarmıh aracılığı ile kendi üzerine almıştır. İman edenlere bağışla-

nan Kutsal Ruh'a dayalı olan yaşamda artık benliğin işlerine yer yoktur.

2-) Benliğin işleri: düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik.

Bu bölümde bozulmuş insan ilişkileri vurgulanmaktadır:

I.Yuhanna 2:9 Işıktaki olduğunu söyleyip de kardeşinden nefret eden hâlâ karanlıktadır.

10 Kardeşini seven ışıktaki yaşar ve başkasının tökezlemesine neden olmaz.

11 Ama kardeşinden nefret eden karanlıktadır, karanlıkta yürür ve nereye gittiğini bilmez. Çünkü karanlık gözlerini kör etmiştir.

Benliğin işleri listesinin bu kısmında düşmüş insanın insan ile arasındaki düşmanlığa dikkat çekilmektedir. Ve bunlar Mesih'in insanlar arasına getirdiği barıştırma işine karşı şeylerdir. Mesih Kutsal Yasa'yı mükemmel bir şekilde yerine getirmek için onu tamamlamış; insan Tanrı'ya ve insan insanı sevsin diye ilk günahın yol açtığı düşmanlığı çarmıhta kendi bedeninde yıkmıştır (Efesliler 2:14-16). Böylece benliğin işleri için önce verdiğimiz "*fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük*" gibi şeylere ek olarak bu bölümde sıraladığımız benlik işleri de insanın insana ve Tanrı'ya duyduğu düşmanlığın bir işaretidir. Çünkü düşüş ile insan "*sevgiyi*" kaybetmiştir.

5:11 ayeti kendilerine dindar süsü vermiş olan sahte öğretmenlerin Pavlus'a nasıl zorluk ve baskı yarattıklarını hatırlatmaktadır. Böylece benliğin işleri listesindeki "*düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular,*

ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik” olarak özetlenen benlik kaynaklı işler, sahte öğretmenlerin nasıl bir günah tutsaklığı içinde olduğunu; ve onların öğretişi peşinden gidenlerin düşecekleri kölelik durumunu da göstermektedir.

3-) Benliğin işleri: sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeyler.

Son olarak benliğin işleri listesinde verdiğimiz bu liste ise önce iki bölüm halinde verdiğimiz diğer listeyi destekleyen şeylerdir. Sarhoşluk ve çılgınca eğlenceler Tanrı’ya karşıt olan bütün şeyleri destekleyip bazen de bunlara zemin hazırlamaktadırlar.

Böylece üç bölüm halinde baktığımız benliğin işleri listesini gösteriyor: *her bir liste diğerini teşvik etmektedir.*

Benliğin işleri sitesi “*Benliğe göre yaşayanlar Tanrı Egemenliği’ni miras alamayacaklar*” şeklinde bir uyarı ile tamamlanıyor (Hİ.87). Benzer bir uyarı Efesliler 5:5-6 ayetlerinde de yapılmaktadır. Benliğin işlerine baktığımız üç bölüm boyunca bunların Tanrı’ya ve insana düşmanlık olduğunu gördük. Bu durumda Tanrı’ya itaatsizlik ve isyankârlık içinde olan insanın Kutsal Ruh ile bir paydaşlığı olmayacağına göre ayetin bu uyarısı bir sonuç olarak kendiliğinden çıkıyor.

Özetle 5:19-21 ayetlerinde verilen liste insanın ne kadar derin bir yozlaşmışlık içinde, düşmüş olduğunu göstermektedir. Bunlar aynı zamanda insanın yüreğinin durumunu ve bedende sürdürdüğü bu yaşamda içine düşeceği kötü istek ve günahları da göstermektedir. Ancak 5:24

ayeti bu düşmüş insana zaferin mümkün olduğunu söylemektedir: Güveni “işler-yasa-gelenek” üzerinde değil de, güveni Mesih’e dayalı olanlar benliği, benliğin günah ve ölüm tutsaklığına götüren işlerini çarmıha germişlerdir.

5:19-21 ayetleri boyunca okuduğumuz benlik işleri bazen dışarıdan kolay görülebilir şeylerdir. Ama kıskançlık, çekememezlik gibi şeyler bir insana baktığımızda hemen görülemez. Yahudi yanlısı yasacı sahte öğretmenlerin verdiği öğretilerde de mutlaka “öldürme, fuhuş” gibi günahlara dindarca bir karşı çıkış vardı. Ancak Pavlus benliğin işleri listesinde verdiği eylemler yanında, eylemin kaynağı olan yürek durumuna da işaret etmektedir (Matta 5:21-22, 27-28; 15:18-19). Ve yüreği değiştirmenin yolu da benliği çarmıha germekten geçmektedir. Kutsal Ruh’ta buna gücümüz vardır.

Benliğin işleri listesinin hemen ardından Ruh’un ürünü hakkındaki listenin gelmesine bakınca, Elçi Pavlus mektup boyunca yasacı sahte öğretmenlere karşı yaptığı savunmaya sanki burada nokta koyar gibi *Kutsal Ruh ile paydaşlığı olmayanların kişisel gayrete ve işlere dayanarak benliğin işlerini silemeyeceklerini* açıkça vurgulamış olur.

5:22-23 Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur.

İlave Çalışma Notu

*Ruh'un her bir ürünü hakkında birer tanım yazınız.
Bunların her biri teorik ve pratik olarak ne anlama
geliyor, açıklayınız.*

Özgürlükte yaşam, sevgi ile hizmet ve sevgi ile tanıklık yaşamı için Kutsal Ruh inanan kişide verdiği meyveler ile Tanrı'nın çocuklarının dünyada belli olmasını sağlar.

5:16-18 ayetlerindeki mesajın Romalılar 8. bölümdeki ayetlerle nasıl örtüştüğüne dikkat ediniz:

Romalılar 8:5 Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler.

6 Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir.

7 Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de...

8 Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler.

9 Ne var ki, Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin değil, Ruh'un denetimindesiniz. Ama içinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir.

Böylece Kutsal Ruh'tan gelen ürüne baktığımız 5:22-23 ayetleri boyunca aklımızda 5:16-18 ayetlerindeki Ruh'a dayalı yaşam uyarısı olmalıdır. Çünkü kendi aklımıza güvendiğimizde ya da kendi gayretlerimizle yaptığımız işlere güvendiğimizde benliğin tutkularına yenik düşeriz. Ancak Mesih'teki lütuf ile devam eden bir yaşamda güvenimiz Kutsal Ruh'un kendisi üzerine güçlenecektir.

5:22-23 ayetleri Pavlus'un Filipi kilisesi için olan duasını da hatırlatmaktadır:

Filipililer 1:9 Duam şu ki, sevginiz, bilgi ve her tür sezgiyle durmadan artsın.

10-11 Öyle ki, üstün değerleri ayırt edebilesiniz ve böylece **Tanrı'nın yüceltilip övülmesi için** İsa Mesih aracılığıyla gelen doğruluk meyvesiyle dolarak **Me-sih'in gününde saf ve kusursuz olasınız.**

Bu ayetlerde Mesih aracılığıyla gelen doğruluk meyvesiyle dolmamız için Pavlus'un sevgi, bilgi ve sezgi lütuflarını (armağanlarını) dilediğini görüyoruz. Neden? Çünkü bunlar bir amaç için olmalı: **Tanrı'nın yüceltilip övülmesi için.** Tanrı bizim aracılığımızla nasıl yüceltilip övülür? Bizler Mesih dönene kadar ya da biz Mesih'e dönene kadar kurtaran lütuflarda kalarak, yani **saf ve kusursuz olarak** yaşamakla Tanrı aracılığımızla yüceltilip övülmüş olacaktır.

O halde 5:22-23 ayetlerindeki liste bize benliğin işlerinden uzak oldukça yürüyeceğimiz yolu gösteriyor. Ve yine bu liste Mesih'in dünyasal bütün öğretmenlerden, bütün peygamberlerden ve kâhinlerden farkını gösteriyor. Ve yine bu liste bize Kutsal Ruh'ta devam ettikçe Mesih benzerliğinde nasıl ilerleyip büyüyeceğimizi göstermektedir. Ve yine bu liste Rab'de ışık olduğumuzu ve Işık Çocukları olarak yaşamamızın her iyilik, doğrulukta ve gerçekte nasıl görülebilir olduğunu göstermektedir (Efesliler 5:8-9).

Bu ayetlerde bahsedilen Ruh'un ürününe Mesih'in kimliği ve Mesih'in işi açısından bakmalıyız. Çünkü 5:19-21 ayet-

lerindeki insan tiplmesi ile 5:22-23 ayetlerindeki insan tiplmesi birbirine zıttır. Bu zıtlık ise Ruh'un ürünü kişisel olarak sağlayamayacağımızı ya da bunları başaramayacağımızı; ama bunların Mesih'te mümkün olan şeyler olduğunu ifade etmektedir:

Yuhanna 15:4 Bende kalın, ben de sizde kalayım. Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden meyve veremez. Bunun gibi, siz de bende kalmazsanız meyve veremezsiniz.

5 Ben asmayım, siz çubuklarsınız. Bende kalan ve benim kendisinde kaldığım kişi çok meyve verir. Bensiz hiçbir şey yapamazsınız.

Acaba bir kimse Ruh'un ürünü olmaksızın kendisini Tanrı'ya teslim edebilir mi?

Romalılar 12:1 Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun.
Ruhsal tapınmanız budur.

Mesih'in katlanış ve fedakarlığı açısından baktığımızda Ruh'un ürünü bize Mesih'i daha geniş bir açıdan gösteren; Mesih'in peygamberlerden üstün olan güzelliğini, farklılığını gösteren bir yaklaşım sunmaktadır.

2:19 Çünkü ben Tanrı için yaşamak üzere Yasa aracılığıyla Yasa karşısında öldüm.

20 Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sür-

dürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.

5:24 Mesih İsa'ya ait olanlar, benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir.

5:24 ayeti Mesih ile birleşmişliğimizin mükemmelliğine dikkat çekmektedir (3:26-29, Romalılar 12:4-5, Efesliler 1:23):

Romalılar 6:1 Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim?

2 Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız?

3 Mesih İsa'ya vaftiz edildiğimizde, hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz?

4 Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük.

5 Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleştiyseniz, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz.

6 Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz.

7 Çünkü ölmüş kişi günahattan özgür kılınmıştır.

8 Mesih'le birlikte ölmüşsek, O'nunla birlikte yaşayacağımıza da inanıyoruz.

9 Çünkü Mesih'in ölümden dirilmiş olduğunu ve bir daha ölmeyeceğini, ölümün artık O'nun üzerinde ege-menlik sürmeyeceğini biliyoruz.

10 O'nun ölümü günaha karşılık ilk ve son ölüm olmuştur. Sürmekte olduğu yaşamı ise Tanrı için sürmektedir.

11 Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın.

12 Bu nedenle bedeninizin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin.

13 Bedeninizin üyelerini haksızlığa araç ederek günaha sunmayın. Ölümden dirilenler gibi kendinizi Tanrı'ya adayın; bedeninizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun.

14 **Günah size egemen olmayacaktır.** Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfü altındasınız.

Eğer bizler diriliş ve özgürlük yaşamına sarılarak devam edersek, Mesih'in en yüce göklerden bir gün tekrar kilisesini yanına almak için geleceği umuduna bakarak devam edersek benliği çarmıha germek için gücümüz ve umudumuz vardır. İnananların Mesih'le olan birleşmişliği, Mesih'le birlikte ölmüş [*dirilmiş ve göksel yerlere yükselmiş*] olmamız gerçeğindedir. İnananların Mesih'le birleşmişliği Mesih'in çarmıha gerilmesi kadar gerçektir.

Böylece Mesih sayesinde '*bedenin/benliğin işlerinden soyunmuş*' oluyoruz; ve yine Mesih'in yaptığı mükemmel iş Yasa'nın bize karşı olan yargısını kaldırdığından dolayı; Mesih'te olanların benliği ve işlerini çarmıha germe gücü vardır:

Koloseliler 2:11 Ayrıca Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedenini benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nda sünnet edildiniz.

12 Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden diriltiren Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz.

13 Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı.

14 **Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimize olan yazılı antlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı.**

Mesih'le birlikte ölmüş, Mesih'le birlikte gömülmüş, Mesih'le birlikte dirilmiş ve Mesih'le birlikte göklere yükselmiş olmamız bir gerçeğe işaret etmektedir. *Bütün yaşamınız Mesih'le birlikte Tanrı'da saklıdır.* Bu ne anlama geliyor? Bizler *-Mesih'le birleşmiş olanlar-* beden ve can olarak yaşamda ve ölümden Mesih'e aitiz (Hİ.1). Ait olduğumuz ve birleşmiş olduğumuz Efendi'nin kutsal yardımı sayesinde günaha hayır diyebilme gücümüz vardır:

6:14 Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.

Koloseliler 3:3 Çünkü siz öldünüz, yaşamınız Mesih'le birlikte Tanrı'da saklıdır.

4 Yaşamınız olan Mesih görüldüğü zaman, siz de O'nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz.

5 Bu nedenle **bedenin dünyasal eğilimlerini fuhşu, pisliği, şehveti, kötü arzuları ve putperestlikle eş olan açgözlülüğü öldürün.**

Mesih'in bizi kurtarmasına seviniyoruz; ve Mesih'teki kurtuluşumuz için Tanrı'ya şükrediyoruz. Ancak inanan bir kişi olarıktan Mesih'in bizleri kurtarması ile ilişkimiz bu noktada bitmiyor. Bizler de yaşamlarımızı Mesih'e teslim ediyoruz (etmeliyiz); çünkü Mesih bizlerin kurtarıcısı olduğu gibi, aynı zamanda yaşamımızın da Rabbi'dir.

Mesih'e iman etmiş kimseler olarak bizler, eski mirasın bizdeki kalıntısının halen bizi günaha eğimli kıldığını unutmamalıyız. Mesih'e iman etmekle, bir anda Kutsal Ruh'ta yürüme tecrübesi edinmiş olmuyoruz. Ancak bunu arzulamalı, sıklıkla kendimizi denetlemeli, gündelik olarak yaşamlarımızı Kelam'ın ışığına getirerek kendimizi düzeltmeye çalışmalı, Kelam ve dua ile her gün, gündelik olarak çarmıhımızı taşımayı öğrenmeliyiz. Bu şekilde Ruh'ta ürün vermeye başlıyoruz –çünkü meyve bir günde çıkmıyor; Rab'bin lütfu ve desteği ile, Rab ile uzun yürüyüşümüz ile birlikte meyve gözükmeye başlıyor.

Mesih'e iman etmiş kimseler olarak bizler başkalarına göre günahı reddetme konusunda daha güçlüyüz. Kutsal Ruh'taki meyveler aynı zamanda diriliş ve yaşamın (Tanrı Egemenliği'nin) simgeleridir –çünkü *benliğin/bedenin işleri Tanrı yargısını alacaktır.*

5:25 Ruh sayesinde yaşıyorsak, Ruh'un izinde yürüelim.

Bu ayete bakarken 5:24 ayetindeki “*Mesih'le birleşmişlik*” ve bunun sonucu olarak “*Mesih'teki diriliş ve özgürlük yaşamımız, bedenin benliğinden soyunmuş yaşamımız*”

konusunu vurguladık. Burada dikkat ederseniz Hristiyan olarak var oluşumuz Mesih'in etkin işi ile çok yakından ilgilidir. Bu yüzden bütün yaşamımız Mesih'te saklıdır – *beden ve can olarak yaşamda ve ölümden Mesih'e aidiz.*

Böylece 5:25 ayeti önceki ayeti onaylamaktadır. Böylece bu ayete '*bütün yaşamımızın Mesih'le birlikte Tanrı'da saklı olması*' gerçeğinden yola çıkarak *Kutsal Ruh'ta yaşam; Kutsal Ruh'un gücüne dayalı bir yaşam; Kutsal Ruh'tan gelen umuda dayalı esenlikte yaşam; Kutsal Ruh'un desteğinde bir yaşam*' açısından bakmalıyız:

II.Korintliler 3:6 O bizi yazılı olan değil ama Ruha dayalı olan Yeni bir Antlaşma'nın hizmetçileri olmamız için yeterli kılmıştır. Yazılı yasa öldürür ama Ruh diriltir.

Mesih'teki özgür kimseler Kutsal Ruh'a dayanarak (I.Korintliler 15:45) devam ettirdikleri özgürlük ve esenlik yaşamına (Yuhanna 6:63) dünyadan ve benlikten bir şey karışmaması için dikkat etmelidir. Bize ölümden diriliş ve sonsuz yaşam veren Kutsal Ruh'a dayanarak bu dünyadaki adımlarımızın ya da kararlarımızın dünyaya ışık ve tuz olmasına çalışarak yaşamalıyız. Dünyanın bizlerin düşüncesini, yüreğini lekelemesine karşı dikkatli olarak yaşamalıyız. Sözlerimizle ve işlerimizle pak kalmak için Ruh'un izinde yürümeye gayret etmeliyiz.

5:26 Boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler olmayalım.

5:26 İlave Çalışma Notu

Bu ayet Kutsal Ruh'un ürününe sahip bir kimsenin tam zıddı olan bir karakteri ortaya koymaktadır.

Pavlus 5:11 ayetinde Galatya kiliselerine, Mesih'in Müjdesi'ni savunduğu için Yahudi yanlısı sahte öğretmenler tarafından baskı gördüğünü söylemişti. 5:15 ayetinde ise kilisenin sahte öğretiye kulak vermesiyle içine düştüğü durumu hatırlatmıştı. "*Kutsal Yasa! Kutsal Yasa kutsal-dır!*" diyen bu sahte öğretmenlerin Yasa'yı Mesih'siz bir şekilde çarpıtılmış yorumlamaları yüzünden kilise bir an için Ruh'taki yaşamı bırakmaya başlamış; ve bunun neticesinde "*birbirlerini ısırıp-yeme*" noktasına gelmişlerdi. Kilise artık "*Mesih'in çarmıha gerilmiş olarak gözlerinin önündeki tasvirini*" (3:1) unutmaya başlamış; "*Ruh'la başladıkları o zamanın yerini insan çabasıyla bitirme*" (3:3) gayreti almaya başlamıştı. Bu durumda 5:26 ayeti böyle bir ruhsal kaos ortamında bir sonuç olarak doğmaktadır. Gerçek öğretinin olmadığı yerde benliğin işlerinin olması kaçınılmaz bir sonuçtu.

Kutsal Ruh'un ürünü hakkında okuduktan sonra böyle bir ayeti okumak kilise için de şaşırtıcı ve düşündürücü olmalıydı. Mesih'in Müjdesi'ni vaaz etmekle görevli kilise dışarıdan bakıldığında nasıl görülmeliydi? Ruh'un ürünü ile mi; yoksa boş övünme, meydan okuma, kıskançlık özellikleriyle mi?

5:14 ayetinde "*Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: 'Komşunu kendin gibi seveceksin'*" diye hatırlatan Pavlus, şimdi de onlara "*boş yere övünen, birbirine meydan oku-*

yan, birbirini kıskanan kişiler halen Kutsal Yasa'yı tuttuklarını, tutabildiklerini nasıl söyleyebilirler?" şeklinde bir gönderme yapmış olur. Böylece 5:11, 14, 15, 26 ayetlerine birlikte bakarsak açık bir şey var ki, Ruh'un ürününe (5:22-23) sahip olan bir kimseyi Kutsal Yasa nasıl suçlayabilir? Ama konu bir suçlama yapmak olsaydı, Ruh'un ürünü bu dünyaya insanın düşmüşlüğüne göstermeye yeterli olduğundan, Ruh'un ürünü içindeki liste, bütün insanlara –Mesih hariç- kimsenin tam mükemmel olmadığını göstermektedir.

Bu Mektubu incelerken V. Bölüme (5:1-6:10) başladığımızda, bu bölümün özgür kimselerin nasıl yaşaması gerektiğine dair pratik yaklaşımlar içerdiğini söylemiştik. 5:26 ayetine gelmeden önce "**Ruh'un ürünü**" hakkında okumuş olan kilise şimdi şu soru ile de yüzleşmek durumundaydı: *Boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler Tanrı'nın özgür kıldığı kimselere benziyorlar mı; Yasa, gelenek, işler ile aklanmayı ve kurtuluşu savunanlar neden benliğin işlerinden kurtulmamışlardır; Yasa, gelenek, işler ile aklanmayı ve kurtuluşu savunanlar kimselerde neden Ruh'un meyvesini görmüyoruz?*

İlave Açıklama

1-) Unutmayalım ki, benlik dediğimiz bozulmuş insan doğası yani günahlı doğa, yeniden doğan insanlarda bu yaşam boyunca varlığını sürdürür (WİA.VI/5).

Ancak Mesih'te olanlara iman ve lütuf sayesinde benlikten özgürlük de verilmiştir (Koloseliler 1:13):

Yuhanna 8:34 İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir" dedi.

36 Bunun için, Oğul sizi özgür kılar, gerçekten özgür olursunuz.

Bu özgürlük kendisini aynı zamanda imanlıya Tanrı'yı hoşnut eden şeyi sevmeyi de bağışlar:

Filipililer 2:13 Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır.

Böylece insan benliğinin işlerine köleyken özgür kılındığında artık doğruluğa hizmet etmek üzere çağırılmıştır:

Romalılar 6:18 Gunahtan özgür kılınarak doğruluğun köleleri oldunuz.

22 Ama şimdi gınahtan özgür kılınıp Tanrı'nın kulları olduğunuza göre, kazancınız kutsallaşma ve bunun sonucu olan sonsuz yaşamdır.

Özgürlük bağışlanmış bir kişinin kutsallaşma çağrısı onu bu yaşamda tam mükemmel yapmaz. Çünkü kurtarılmış insan halen bozulmuşluğun kalıntıları taşımaktadır. Böylece 5:17 ayetinde açıkça vurgulandığı üzere Ruh ve beden birbirine karşıt olduğu bir savaş durumu içindeyiz (WİA.XIII/2).

Öyleyse Hristiyan hayatına başladığımız iman ve tövbe, aynı zamanda Hristiyan hayatının devamı için de gerekli bir yoldur. Çünkü bu savaşta güvenebileceğimiz şeyler yaptığımız iyi işler değildir. WİA.XVI/4 şöyle diyor:

Bu yaşamda itaatin en yüksek derecelerine ulaşmış olan insanlar bile, Tanrı'nın istediklerinden çok daha fazlasını yapmakta yetersiz kalırlar. Gerçekte bu kişiler, yapmakla yükümlü olduklarının büyük bir kısmını yerine getirmekte başarısızdırlar.

Öyleyse Hristiyan hayatında Kutsal Ruh'a dayalı bir yaşamdan başka bir alternatifimiz yoktur. Mesih'in çarmıhta yaptığı tam mükemmel işin yanında insanın yapacağı işler değersiz ve yetersiz kalır. Bu durumda kişisel kurtuluşun güvenliğini "işler" üzerine kuranlar kendilerini Mesih'e denk tutmuş olurlar; bu da kişinin kendisini "kurtarıcı" olarak ilan etmesi demek olur (3:10

ayeti altındaki İlave Çalışma Notu Hİ.62 ve 5:6 ayeti altındaki İlave Çalışma Notu BİA.24'ü okuyunuz).

Öyleyse Kurtarıcı Rab Mesih'in Özgürlük Müjdesi dünyanın düşünüşünden farklıdır. Tanrı Sözü'nü dikkatlice çalışmak da bize bu farkı görmeyi ve öncelikle kendimizi düzeltmeyi getirmektedir. Tanrı'nın Sözü aracılığı ile elçisel imanın ne olduğunu öğrenmek, öğretmek ve bunu bütün farklı inanış biçimlerine karşı savunmak zorundayız. Böylece kilise olarak Mesih'in Özgürlük Müjdesi'nin doğru bir şekilde vaazı ile uğraşırken, yanlışları ve hataları düzeltmek için Pavlus'un burada yaptığı üzere Tanrı Sözü'ne uygun olmayan her şeyi reddederek uyarması örneğine baktığımızda; gerektiğinde kilisenin disiplin kullanmasının kiliseyi ve kilisenin devamını korumak için gerekli olduğu unutulmamalıdır.

Doğru öğretiler bize açıkça şunu öğretmektedir: Kurtarıcı Rab Mesih'i tövbe ve iman ile kabul etmek; ve iman hayatında böylece tövbe ve iman ile yürümek; bunun sonucunda da günahattan artan bir şekilde nefret ederek kaçınmaya çalışmak ve Mesih'teki doğruluğun ardınca giderek kutsallıkta ilerlemeye çalışarak devam etmek. Böyle bir iman hayatının kökleşmesi için benliği ve işleriyle birlikte benliğin tutkularını Mesih'in çarmıhına germek gerekmektedir.

Mesih'in tam mükemmel itaat ile alçalışına bakarak, Mesih'in çarmıh acılarına ve ölümü yenen dirilişine bakarak yürüdükçe benliğe karşı savaşma gücümüz vardır.

2-) 5:16-26 ayetlerine bakarak "Kutsal Ruh'un amacı nedir?" sorusu üzerinde düşünmemiz gerekiyor.

Mesih'in çarmıhta tamamladığı işten dolayı inananlara yeniden doğuşu veren Kutsal Ruh'ta yenilenmiş bir yürek edindik. Mesih'in kilise uğruna kendisini feda etmesi Kelam ve Kutsal Ruh ile yıkanıp temizlenmemiz içindi (Efesliler 5:26). Böylece inananlar Mesih benzerliğinde olgunluk düzeyine doğru bir değişim ve ilerleme içinde olacaktır (Efesliler 4:13):

I.Korintliler 6:9-10 Günahkârların, Tanrı Egemenliği'ni miras almayacağını bilmiyor musunuz? Aldanmayın! Ne fuhuş yapanlar Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne oğlanlar, ne oğlancılar, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular.
11 Bazılarınız böyleydiniz; ama yıkandınız, kutsal kıldınız, Rab İsa Mesih adıyla ve Tanrımız'ın Ruhu aracılığıyla aklandınız.

Tanrı lütfunu günahkâra bir Aracı olan Mesih ile sunmuş; böylece Mesih'te insana günahların affı ve sonsuz yaşamı bağışlamış; bu yolla insanı Mesih'e bağlamak üzere ona iman bağışlamış; insanın Mesih benzerliğinde büyümesi ve güçlenmesi için lütufkâr bir şekilde insana Kutsal Ruh'unu vermiştir.

Böylece *Ruh sayesinde bir yaşam ancak Ruh'un izinde yürüme* ile şekillenecektir. Öyleyse bütün yaşamımız, nefes aldığımız tüm zamanlar Ruh'un lütufkâr bir armağanıdır. Yani kendimiz kendi gücümüzle yaşayacağımız zamanı sağlayamayız. Bu durumda birçok insanın yaptığı üzere dünyayı ikiye bölmek yanlış olacaktır. İnsanlar dünyasal yaşam ve ruhani yaşam olarak dünyayı böldüklerinde dua zamanı dindarlığa odaklanıp dünyayı unutuyor; ibadetten çıktıktan sonra ise Kutsal Kitap'ı unutuyorlar. Ancak Tanrı hayatımızın bütün alanlarında olmak istiyor. Evimizde, işimizde, komşularla ilişkilerimizde, alışverişte, tatilde, her zaman ve her yerde Rab için çalışmalı, yaptıklarımızı Rab için yapmalı, Rab için yemeliyiz. Ya da yapmadığımız bir şey Rab'in görkemine hizmet için olmalıdır (Koloseliler 3:17, 23-24, Romalılar 14:5-8):

Romalılar 14:8 Yaşarsak Rab için yaşarız; ölürsek Rab için ölürüz. Öyleyse, yaşasak da ölsek de Rab'be aitiz.

II.Korintliler 5:15 Ve Mesih hepsi uğruna öldü; öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil ama kendileri uğruna ölen ve dirilen Mesih için yaşasınlar.

Gerek açıkta gerekse özel yaşantımızda Tanrı ilk yeri almalıdır. Düşünce ve duygularımız, sözlerimiz ve işlerimiz "*Ruh sayesinde yaşayan ve Ruh'un izinde yürüyen*" biri olduğumuzun tanıklığını dünyaya vermelidir. Dünya benliği çarmıha germiş birinin Ruh ile yürümesinin ne demek olduğunu sizin yaşamınızda görmelidir.

Yeni yaratılış ve yeni yaşamın Kutsal Ruh'tan geldiğine tanıklık etmekteyiz. Öyleyse dünya bizlere baktığında, yaşamın her alanında yeni yaratık olan ile benliğe tutsak olan arasındaki farklı görmelidir.

Hristiyan yaşamının bir mücadele olduğunu unutmadan (5:16-18, 24-25; 2:19-20; 6:14), yaşamlarımıza müdahale etmek ve saldırmak isteyen şeylere karşı kararlı olmamız gerekiyor.

3-) 5:16-18, 25 ayetlerini tek bir cümle gibi okuduktan sonra "*Kutsal Ruh sayesinde yaşıyorum, Kutsal Ruh'un izinde yürümeliyim; ama bu gerçek,*

tek bir Hristiyan olarak benim yaşamum için ne anlama gelmeli?" sorusu üzerinde düşünmeliyiz.

Tanrı sadece bizlerin kilisedeki yaşamını değil, Tanrı sadece bizlerin iman kardeşleriyle bir araya geldiği zamandaki yaşamını değil; Tanrı bizlerin bütün yaşamını istiyor. Yani kimsenin bilemediği ve göremediği iç dünyamızda bile, duygularımız "*Hristiyanca*" olabilmeli. Kimsenin bilemediği ve göremediği iç dünyamızda aklımızdan geçen düşünceler "*Mesih'e yaraşır*" olabilmeli. Kilisenin dışında olan, kilisenin görmediği ve bilmediği yaşamımızda Ruh'un ürünü etkin bir şekilde işlemeli.

Ve yine gözlerimizin bakışı Tanrı'yı kederlendirmemeli; gözün tutkuları yaşamımızı biçimlendirmemelidir. Ellerimizde adalet ve merhamet hüküm sürmeli. Bir alışverişte önce biz adil olmalıyız. Ve muhtaç birine verirken ya da yardım ederken ellerimiz Mesih'in merhametli ve cömert eli olmalıdır.

4-) İnsan olarak Adem'den gelen düşmüşlük mirasımız çok derindir. Bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımız da bu yüzden çok belirgindir. Yasa'nın mükemmelliğine bakmak, insanın bu bedendeysen Yasa'nın gereklerini yerine getiremeyeceğinin en belirgin aynasıdır:

6:13 Oysa sünnetlilerin kendileri bile Kutsal Yasa'yı yerine getirmiyor...

Böylece benliğin *-bedenin-* Kutsal Ruh'a aykırı olanı arzulaması açıkça insan yaşamında kendini belli eder. Ancak günaha "*hayır*" deme gücümüz vardır. Çünkü benliğin günaha tutsaklığını Mesih kendi bedeninde çarmıha germiştir.

5:16-17 ayetlerine bakarken kutsallaşma hakkındaki şu sözler aklımızda olmalıdır (WİA.XIII.2):

Bu kutsallaşma tamdır ve kişinin tüm varlığını içerir; ancak insanın her kısmında halen bozulmuşluğun kalıntıları bir dereceye kadar bulunduğundan kutsallaşma bu yaşamda mükemmel değildir; ve bu nedenle bedenin Ruh'a karşıt, Ruhun da bedene karşıt olarak şehvet beslemesi ile barışın imkânsız olduğu sürekli bir savaş ortaya çıkmaktadır.

Böylece günahlı doğamız yani benlik hakkında konuşurken aklımızda düşmüş bir bedende yaşadığımız olmalıdır. Çünkü benlik, bu düşmüş bedende varlığını sürdürür. Yani benliğimiz bu bedendeki yaşam boyunca yaptıklarımızın, düşündüklerimizin arkasında olan şeydir. Böylece imanlılar olarak biliyoruz ki, iyi ve kutsal olanı ne kadar arzularsak arzulayalım; yaptığımız ha-

talı, eksik, günahlı işler daima iyi işlerimizi gölgeleler. Bundan da ötesi, Tanrı'nın iradesine uygun olarak, insan [*bildiği halde*] yapması gerekenlerin çoğunu yerine getirmez. Bu gerçek de bizleri Romalılar 7:14-25 ayetleri ile yüzleşmeye götürmelidir.

Romalılar 7:18 İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum. İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç yok.

19 İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum.

23 Ama bedenimin üyelerinde bambaşka bir yasa görüyorum. Bu da aklımın onayladığı yasaya karşı savaşıyor ve beni bedenimin üyelerindeki günah yasasına tutsak ediyor.

Ancak bu ayetler bir gerçeğin aynası olmakla birlikte son değildir. Bu ayetler bizi insan olarak içinde bulunduğumuz bu zavallılık ve çaresizliğimizle yüzleştiriyor. Alçakgönüllülükle kendimizin kim olduğunu anlayabilirsek, kendimizde güvenebileceğimiz bir şey olmadığını da göreceğiz. Bu gerçek de bizleri Kurtarıcı Rab İsa Mesih'in lütfuna daha büyük bir güçle sarılmak için teşvik ediyor.

Romalılar 7:14-25 ayetlerinden okuduğumuz ve bize kim olduğumuzu söyleyen, aslında kendi-

miz hakkında olduğunu kabullenmekte bazen de zorlandığımız ve bize günah ve zayıflık içinde olduğumuzu gösteren bu ayetler harika bir Müjde ile noktalanıyor:

Romalılar 7:25 Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya Şükürler olsun!

Evet, aklımızın onayladığı Tanrı'nın Yasası'na karşın benliğimiz günahın yasına kulluk ediyor. İŞte bu karanlık içinden de Mesih'in Müjdesi parlıyor: **"Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya Şükürler olsun!"**

Rabbimiz İsa Mesih'e Şükürler olsun ki, O bizi bu çamurdan çıkartıyor. Günahın olduğu yerde Mesih lütfunun Müjdesi ile zavallı yüreklerimize sevinç saçıyor.

Rabbimiz İsa Mesih'in bize öğrettiği duada *"Ayartılmamıza izin verme, kötü olandan bizi kurtar"* diye seslenmemiz de insan olarak günahlı bir doğamız olduğunun bizim tarafımızdan onaylanması için Rab tarafından verilmiş sözler değil mi?

Bu duada günah ve ölümle işaretlenmiş, toprak kaplar olan bizler Mesih'te olanların meyve verdiğini ve Mesih'siz bir Şey yapamayacağımızı kabul etmiş olmuyor muyuz (Yuhanna 14:4-5)?

“Ayartılmamıza izin verme, kötü olandan bizi kurtar” diyen itirafımız şeytanın, dünyanın ve benliğin baskısından kurtarılma özlemi değil mi? Ve bu dua anlamını ve Müjde’sini, bu duayı kime söyledüğümüzde buluyor: *“Göklerdeki Babamız – Mesih’in kutsal adı ve aracılığını ile... amin.”*

Ve böylece bizler Baba Tanrı’ya Mesih aracılığı ile Kutsal Ruh’un gücünde sunduğumuz bu dua ile, canımızı Pavlus’un söylediği şu söze getirmiş oluyoruz: **“Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun!”**

5-) 5:17 ayeti bize Mesih’in *“Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür”* sözünü (Matta 26:41) hatırlatmaktadır. Çünkü her iki ayet de benlik ve Ruh arasındaki zıtlığa dikkat çekmektedir.

Elçilerin dönemindeki kilisede bu iki ifade iyi bilinen bir şey olması gerekirdi. Petrus’un Mesih hakkındaki iman açıklaması Ruh’a dayanmaktaydı (Matta 16:17 *–Bu sırrı sana açan göklerdeki Babam'dır*). Ancak daha sonra Petrus Mesih’in çarmıh hakkında konuştuğunu duyunca *–kendisi de acı çekmekten korkan biri olarak–* Mesih’i azarlayarak *“Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek”* dediği zaman Mesih ise Petrus'a *“Çekil önümden, Şeytan, Bana engel oluyor–*

sun. Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür”
şeklinde bir azarlama ile karşı çıkmıştır.

Görülüyor ki, Adem’den gelen düşmüşlük mirası sebebiyle bizler Ruh’a dayanmayı bırakınca dünyasal insanın yoluna düşebiliyoruz. Mezmur 51’de düşmüş insanın günahı bilerek işlediğini (1-5) okuyoruz:

51:1 Ey Tanrı, lütfet bana,
Sevgin uğruna;
Sil isyanlarımı,
Sınırsız merhametin uğruna.
2 Tümüyle yıka beni suçumdan,
Arıt beni günahımdan.
3 Çünkü **biliorum isyanlarımı,**
Günahım sürekli karşımda.
4 Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim,
Senin gözünde kötü olanı yaptım.
Öyle ki, konuşurken haklı,
Yargılarken adil olasın.
5 Nitekim **suç içinde doğdum ben,**
Günah içinde annem bana hamile kaldı.

Mezmur’un bu ayetlerinde günah işleyen birinin ağlayışına tanık olurken Mezmur’un 10-11 ayetlerinde Ruh’un desteği aranmaktadır. Benzer şekilde biz imanlılar da Kutsal Kitap’taki insanlar gibi iyi ve kötünün bir arada bulunduğu bir düşmüş yaratılış içindeyiz.

Çünkü "benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular" ise (5:17 krş. Romalılar 7:18-19) Ruh'a dayanmayı unuttuğumuzda bedenin güçsüzlüğünün bizi götüreceği yer düşüş olacaktır (Luka 23:33-34).

Bu yüzden 51. Mezmur'da olduğu gibi günahı Tanrı'nın gördüğü şekilde görüp, suç ve isyanımızı alçakgönüllü bir şekilde kabul ederek, pişmanlıkla Rab'be dönüp Kutsal Ruh'un mesh edişini her gün Rab'den talep etmeliyiz (Yakup 4:5-6).

6-) 5:19-21 ayetlerindeki benliğin işleri listesine bakınca insan ne kadar günahlı olduğunu açıkça görmektedir. Ve bu liste içindeki suçlar açıkça Tanrı'nın düşmanları olduğumuzu iddia etmektedir. Çünkü Kutsal Yasa zaten bunları yasaklamakta ve lanetlemektedir.

Bu kötü tabloya baktığımızda, umutsuz ve karanlık olarak görünen durumdan Mesih'te özgür ve Mesih bağışlanmış kimseler olduğumuzu hatırlarsak (5:24), kurtuluşumuzun ne denli harika bir şey olduğunu görüp sevinç ve övgü ile Rab'be şükredebiliriz.

Bir zamanlar nasıl bir durumda olduğumuzu unutmazsak, Mesih'te kurtulmuş kimseler olmanın ne kadar yüce bir lütuf olduğunu anlarız.

7-) Ruh'un ürünü burada üç farklı tercümeden bir araya getirilmiştir:¹⁰²

sevgi - sevgi - sevgi
sevinç - sevinç - sevinç
esenlik - selâmet - esenlik
katlanış - tahammül - sabır
iyi yüreklilik - lütuf - şefkat
iyilik - iyilik - iyilik
içten bağlılık - sadakat - bağlılık
yumuşak huyluluk - hilim - yumuşak huyluluk
tutkulara üstünlük - zaptı nefis - özdenetim

Şimdi bu listedeki Kutsal Ruh'un ürününe bakıp da, bu özelliklere sahip bir eşiniz olsun istemez miydiniz? Ve yine bu meyvelere sahip anne-baba tarafından büyütülmüş olsaydınız hayatınızın ne kadar daha farklı değişebileceğini düşünebiliyor musunuz?

Ya da eğer evli iseniz eşinizin bu ayetleri okuduktan sonra, belki yüzünüze karşı hiç söyleme-

---

¹⁰² *Birinci sırada T.Cosmades tercümesi; ikinci sırada Kitabı Mukaddes eski tercüme; üçüncü sırada Kutsal Kitap yeni tercüme.*

se de sizden daha farklı bir kişi olmanızı bekleyebileceği hiç aklınıza geldi mi?

Eğer çocuklarınız varsa, Hristiyan bir ebeveyn olarak sizler de kuşkusuz çocuklarınızda bu ürünü görmeyi arzuluyor olacaksınız? Konuya çocuklar açısından bakıldığında ise onlar sizlerde yerleşmiş davranış modelini almaya yatkın olduklarından bu noktada soru şudur: çocuklarınız, yaşamınız boyunca sizde Kutsal Ruh'un ürününü ne oranda görüp tanıdılar?

Peki ya siz, hiç bu ürünün sizde artan bir şekilde büyümesi için dua etmiş miydiniz? Mesih'teki yaşamınıza bakarak, aradan geçen zaman boyunca bu üründe ilerlemeniz konusu sizce tatminkâr bir durumda mı?

Dünya sizin hayatınızda Ruh'un ürününü ne şekilde görüyor; ne kadar etkin görüyor?

8-) Boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler sizce nasıl kişilerdir?

İnsanlar için genelde yalnızlık bir sorundur. Tanrı bizleri insanlara ve Tanrı'ya muhtaç bir şekilde düzenleyip yaratmıştır. Dolayısı ile bizler yalnızlık içinde kaldığımızda insani yönlerimizin bir kısmından da eksik kalmış oluyoruz.

İnsanın kendisini bir yere ait hissetmesi önemli bir güven temelidir. İnsanlar çoğunlukla kendilerinin başkalarınca beğenilmesinden hoşlanırlar. Yani bir anlamda bu diğerleri tarafından alkışlanma isteği gibidir. Sözlerimizin veya işlerimizin başkalarınca beğenilmesi ya da onaylanması, vizyonumuzun diğerleri tarafından savunulması, başarılarımızın takdir edilmesi hoşumuza gider; ve özgüvenimizi destekler.

Bir grubun parçası olmak her zaman iyi amaçlar için bir araya gelmiş olmak anlamına gelmiyor. Bir yere ait olma hissimiz, eğer doğru yeri bulmazsak kendisini başka şekillerde gösterecektir.

Galatyalılar Mektubunda, bir tarafta Ruh'un izinde yürümeye çalışan bir grup olmamız teşvik ediliyor. Ancak bu grubun karşında başka bir grup görüyoruz. Bunlar da Ruh'un izinde yürüyenlerden farklı olarak kendilerini övünme, meydan okuma, kıskanma ile ifade edenlerin grubudur.

Kişiler kendi benliklerine uyarak yürüdüklerinde, kendilerini yüceltmış olacaklardır. Bu yüzden kendileri ile *övünen*, kendilerine benzemeyenlere gerektiğinde *meydan okuyabilen* ama benliğe tut-

sak oldukları için de *kıskançlığı* hiçbir zaman üzerlerinden atamayan kimselerdir.

Ancak Ruh'un izinde yürüyenler dünyanın değil Rab'bin onayını aradıklarından, yaptıkları işlerin sonuçlarından çıkan iyi bir şeyden dolayı kendileri ile değil, Rab ile övüneceklerdir (6:14). Çünkü Ruh'un izinde yaşayanlar Rab için yaşadıklarından, söyledikleri ve yaptıklarıyla Tanrı'ya şükran sunma amacındadırlar. Ruh'un izinde yürüyenler, kendi işleri ile övünenlerin aksine Rab'bin işlerini duyurmak için yaşarlar. Böyleleri, başkalarına meydan okuyup korku salan ve baskı uygulayanların aksine, düşmanlarına bile sevgi ile yaklaşan kimselerdir.

İbrahim'e verilen vaat ve bereketleri almış olan Tanrı çocukları ile Mesihsiz yaşayanlar arasında böyle bir belirgin fark vardır. Tanrı'nın ev halkından olan ile umutsuz yaşayanlar böyle bir belirgin fark vardır.

Ruh sayesinde yaşayanlar kendilerini insanın değil, lütuf, esenlik ve merhamet ile Tanrı'nın mesh ettiğini, Tanrı'nın onayladığını bilerek yaşadıklarından dünyanın onayını, dünyanın beğenisini aramazlar. İmanın ev halkının içinde olmaktan, kiliseye ait olmaktan dolayı doğru yerde bulunmanın güvenliği içindedirler. Böyleleri için

geriye tek bir şey kalıyor: bu yerde kalmayı sürdürmek için özgürlüklerine sahip çıkarak yaşamak; Mesih'teki kardeşlerle birliktelik, paydaşlık içinde yaşamak; kilisenin her üyesinin birbirine ihtiyacı olduğu gerçeğine göre yaşamak...

Bu durumda birbirinin iyiliğini gözeterek çalışanların olduğu yerin esenlik ve güvenliği dünyanın vereceği geçici şeylerden daha kalıcı ve güçlüdür.

9-) Koloseliler 3:1-17 ayetleri ile Galatyalılar 5:16-24 ayetlerini karşılaştırınız.

10-) Galatyalılar 5:22-23 ayetlerine "yaşam götüren tövbe" açısından bakınız.

11-) Galatyalılar 5:22-23 ayetlerine bakarken Ruh'un ürünü içindeki her bir özelliği Mesih'i ilişkilendirebiliriz:

Mesih'te gerçek sevgi vardır; Mesih'te gerçek sevinç vardır; Mesih'te gerçek esenlik vardır; Mesih'te gerçek sabır vardır; Mesih'te gerçek şefkat vardır; Mesih'te gerçek iyilik vardır...

Ya da aynı gerçeği şöyle ifade edebiliriz:

Mesih sevgidir; Mesih sevinçtir; Mesih esenliktir; Mesih sabırdır; Mesih şefkattir; Mesih iyiliktir...

Diğer yandan Ruh'un ürününe "iman nedir?" sorusu açısından baktığımızda şunları söyleyebiliriz:

Mesih'teki imanın meyvesi sevgidir;
Mesih'teki imanın meyvesi sevinçtir;
Mesih'teki imanın meyvesi esenliktir;
Mesih'teki imanın meyvesi sabırdır;
Mesih'teki imanın meyvesi şefkattir;
Mesih'teki imanın meyvesi iyiliktir;
Mesih'teki imanın meyvesi bağlılıktır;
Mesih'teki imanın meyvesi sevgidir;
Mesih'teki imanın meyvesi yumuşak huyluluktur;
Mesih'teki imanın meyvesi özdenetimdir.

Ruh'un ürünü hakkında düşünmek sizin "iman" tanımınızı nasıl etkiliyor?

V.b. (5:16-6:6) -6:1-6

Bu bölümün ayetlerini yaşamak ancak Ruh'un ürününe (5:22-23) sahip kimseler için mümkün gözüküyor. Birini ruhsal olarak yola getirmek için (6:1) sevgi, sabır, şefkat lütuflarına ihtiyaç vardır. Başkalarının yüklerini taşımak için (6:2) yine benzer lütuflara ihtiyaç vardır. İnsan olarak kendimizi doğru anlamak için (6:3), Tanrı'nın insan için ne yaptığını görmek, insanın Tanrı ve insan ile doğru bir paydaşlık ilişkisi içinde devam etmesi için Ruh'un ürününe ihtiyaç vardır (6:4). İnsanın kendisini denetlemesi ve kendi sorumluluklarına sahip çıkarak Hristiyan tanıklığı ile yaşaması için Ruh'un ürününe ihtiyaç vardır (6:4-5). Hristiyanlar kendi yüklerini taşımak için (6:5) Ruh'a dayalı bir şekilde yürümelidir (5:25). Çünkü Hristiyan yaşamı kişinin kendi gayretine dayalı bir yaşam olmaktan öte Ruh'un gücüne dayalıdır. Başka türlü paylaşım dayalı bir yaşamı nasıl anlayabilir ve Mesih'teki bereketleri şükranla karşılayan, iyilikleri unutmayan, nimetleri aziz tutan bir yüreği nasıl edinebilirdik ki (6:6)?

6:1 Kardeşler, eğer biri suç işlerken yakalanırsa, ruhsal olan sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin. Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın.

6:1-2 İlave Çalışma Notu

Hİ.107. Komşumuzu herhangi bir şekilde öldürmek yeterli midir? Hayır. Kıskançlık, kin ve öfkeyle yargılamak yerine Tanrı bize komşularımızı kendimiz gibi sevmemizi,⁷ onlara karşı sabırlı, barışsever, nazik, merhametli ve dostça davranmamızı,⁸ kendimiz için olduğu kadar onlara gelecek zararları önlemeye

çalışmamızı, düşmanlarımıza bile iyi davranmamızı⁹ söylüyor.

⁷ *Matta 7:12; 22:39, Romalılar 12:10*

⁸ *Matta 5:-312, Luka 6:36, Romalılar 12:10, 18, Galatyalılar 6:1-2, Efesliler 4:2, Koloseliler 3:12, I.Petrus 3:8*

⁹ *Çıkış 23:4-5, Matta 5:44-45, Romalılar 12:20 [Messeller 25:21-22]*

5:24 ayeti Kelami iman sahiplerine “**Mesih İsa'ya ait olanlar**” diye seslenirken, bu ayette “**ruhsal olan sizler**” ifadesi kullanılmaktadır. Benzer bir yaklaşım I.Korintliler 2:13 ayetinde de vardır (**ruhsal kişiler**).

Öyleyse şu açıktır: Mesih'teysek Kutsal Ruh'u almışızdır; Mesih'teysek Ruh'un ürününe sahibizdir (5:22-23); Mesih'teysek Ruh'un gücü ile benliği çarmıha gerebiliriz (5:24); Mesih'teysek Ruh sayesinde yaşadığımız için Ruh'un izinde yürürüz (5:25). Çünkü Kelami iman sahipleri artık dünyasal değil ruhsal kimselerdir; Mesih'e benzeyen kimselerdir; iman edenler Tanrı için ayrılmış, Tanrı için yaşayan kimselerdir.¹⁰³

Öyleyse Galatyalı imanlılar “*boş övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan*” yani benliğe dayalı (5:26) bir tutum içinde olmak yerine, **ruhsal kişilere** uygun bir tutum içinde olması gerekiyordu. Bu mektup aracılığı ile

---

¹⁰³ Yuhanna 17:16 Ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değiller. Koloseliler 3:1 Mesih'le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor. Efesliler 2:6 Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu.

ilk iman tecrübesini hatırlayan kilise, sahte öğretiyeye kulak vermekle içine düştüğü durumu görüp Ruh'un gücüne dayalı bir şekilde, ruhsal insana yaraşır bir şekilde yaşamaya başlamalıydı.

Bu ayete tersinden bakarsak kilisede birinin suçunun açığa çıkması neticesinde o kişinin, yumuşak ruhla yola getirilmesi için çalışan kimsenin olmadığını düşünebiliriz. 5:26 ayetindeki uyarı bu düşüncüyü desteklemektedir. Yani kilise bu durumda disiplini iyileştirmek için değil de intikam almak için kullanmış olur. Diğer yandan bu ayet kilisede dedikoduculuk olduğunu; insanların birbirlerinin suçlarını açığa vurarak kendilerinde olan şeyle övündüklerini düşündürmektedir.

Hâlbuki ayet bize *“birbirinizin zayıflıklarını, günaha eğilimini, yumuşaklıkla iyileştirin; sevgiyle birbirinizin yaşamlarını güçlendirin”* şeklinde bir mesaj vermektedir. Böylece ayetteki *“kardeşler”* kelimesi onlara bir aile olduklarını hatırlattığından insanların suçlarını açığa vurarak onları utandırmanın ya da küçük düşürmenin Tanrı'nın ev halkı içinde olmaması gerektiği hatırlatılmaktadır. Sorunların, zayıflıkların bir aile bağlılığı içinde iyileştirilmesi günaha lütüfkârca bir yaklaşım göstermek olacaktır. Günah ile mücadelede ruhsal kişiler olarak davranmak gerekiyordu.

Bazen insanlar mücadele ettikleri ve açıkça karşı çıktıkları günahlar ile denirler. Bu yüzden günahla mücadele etmek noktasında herkesin uyanık olması gerektiğinden *“Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın”* ifadesi çok yerindedir. Mesih'in, ikiyüzlülüğü azarladığı Matta 7:1-5

ayetleri bize herkesin bir konuda eksiği, yanlışı, güçsüzlüğü ve günahı olduğunu; kimsenin bir diğerinden üstünlüğü olmadığını hatırlatmaktadır. Öyleyse bugün bir *kardeşin* içine düştüğü aynı durumuna yarın düşmemek için kendimiz ruhsal kişiye yaraşır biçimde düşünmeli ve öyle davranmalıyız.

6:2 Birbirinizin yükünü taşıyın, böylece Mesih'in Yasası'nı yerine getirirsiniz.

6:1 ayetinde ruhsal olan kimselerin bir kimsenin karakter özelliğine dikkat çekilmişti: böyleleri bilgi ve disiplini, başkalarından intikam almak veya başkalarını yaralamak için değil; “*yumuşak ruhla yola getirmek*” için kullanan kimseler; bilgi ve disiplini “*kardeşçe*” kullanan kimselerdi.

5:14 ayetinde “*Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: “Komşunu kendin gibi seveceksin”*” diyen Pavlus, şimdi kiliseye yaşamsal bir hatırlatma yapar. Sunnet-Yasagelenek-işler ile uğraşarak birbirlerini yeme (5:15) noktasında duranlara “*Yasa sevgidir*” diye hatırlatmıştı. 6:2 ayetine gelince de “*Yasa Mesih'tir*” diye hatırlatır.

Mesih “*dünyanın günahının yükünü çarmıha taşımıştır*” (Yuhanna 1:29). Galatya kiliseleri de benzer şekilde Mesih'i taklit ederek yani *Ruh'un izinden giderek* (5:25) birbirlerinin yüklerini taşımaları, ve sevgi ile hizmet etmelidir (5:13). Mesih'in emri de budur:

Yuhanna 13:34 Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin.

35 Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.

Böylece Ruh'un ürününden bahsedilirken neden **“agape – sevgi”** kelimesi kullanıldığı daha da açıklanmış oluyor. Çünkü aynı Mesih'in yarası *“Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin”* de demektedir (Matta 5:44).

Böylece Pavlus Galatya'daki kiliselerden şunu bekliyor: herkes aynı iman olgunluğunda olamayabilir; ancak herkes birbirinin acılarını teselli etmeli, yaralarını sarmalı, sorunlarına çözüm bulmaya çalışmalı ve birbirini Müjde'de teşvik etmelidir. Herkes hayatı ve insanı doğru bir şekilde anlasın ve buna göre yaşasın diye, Müjde gerçeğine uygun bir şekilde herkes birbirini bina etmeli; herkes dünyanın, benliğin, yasacılığın insana yüklemeye çalıştığı kölelik boyunduruğundan kurtulsun diye herkes sevgi ile birbirine yardımcı olmalıdır. Herkes yapılması gerekeni başkalarından beklemeden sorumluluk almalı ve üzerine düşeni yapmalı (6:5).

Hayatın devamı içinde herkesin sorumlulukları ve taşıması gereken yükleri vardır. Diğer yandan günahla lekelenmiş bir dünyada beklenenden farklı gelişen olaylarla karşılaşırız. İnsanlar ani olarak karşılına çıkan zor ve acı durumlarda korku, panik, umutsuzluk gibi durumlar yaşayabilirler. Böyle durumlarda kişilerin üzerlerindeki yükün ağırlığı altında ezilmemesi için ruhsal bir kardeşten yardım görmesi gerekir. Kişiler esenlikle ilerlemeleri ve karşılaştıkları sıkıntıları Rab'be getirerek devam etmeleri için desteğe, ilgiye, şefkat ve teşvike ihtiyaç duyarlar. Böyle du-

rumlarda bilgi, tecrübe, bilgelik ile zamanımızı bir kişiye harcayarak; onun için dua ederek ve onunla birlikte dua ederek o kişinin yüküne yardımcı oluruz. Bu yol aynı zamanda birine kelime olarak sevgimizi söylemesek de sevgimizi ortaya koyma ve ifade etme yoludur.

6:3 Kişi bir hiçken kendini bir şey sanıyorsa, kendini aldatmış olur.

Ruh'un ürüne sahip bir kişi kendini küçük görmez, kendini büyük de görmez. Bu tutum insan ilişkileri açısından olduğu kadar, insanın Tanrı ile olan ilişkisi açısından da önemlidir. Ruh'a dayalı bir güven ile Ruh'un izinde yürüyen bir kimse (5:25), kendine olan boş güven ile boş övünen, başkalarına meydan okuyan (5:26) biri gibi değildir.

İşaya 41:14 ayetinde İsrail halkı için "*toprak kurdu*" yani "*solucan*" benzetmesi yapılmaktadır. Görkemli Tanrı'nın önünde insan nedir ki? Bütün kainatı sayısız çok çeşitliliği ve güzelliği ile yaratan Tanrı diğer bir ayette de insana "*kırın otu*" diye seslenmektedir (İşaya 40:7).

Ruh'a dayalı bir güven ile yaşayan bir kimse bu yüzden alçakgönüllüdür. Bütün kainatın sahibi olan Tanrı'nın, sayılamaz çok eserleri içinde sadece bir "*solucan ya da basit bir kır otuna*" bu denli özel bir ilgi gösterip, ona "*yücelik ve onur tacı*" vermesi karşısında insanın yapabileceği tek şey, anlaşılabilir bu yüce lütuf için Tanrı'nın önünde şükran duyarak alçalmaktır.

Bu ayet "*bir hiçken kendini bir şey sanan bir kimse kendini aldatmış olur*" demektir. Galatya kiliseleri bu du-

rumda kendini aldatan bir duruma düştüğünü görüp kötü yolundan dönmesi gerekecekti. 3:10 ayetinin ne dediğini hatırlayın:

3:10 Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir."

Sahte öğretişe kulak verenler, işlerine [*benliğe*] güvenmekle kendileri kurtarabileceklerini iddia etmiş oldular. Bu da kendilerini "*kurtarıcı*" ilan etmek anlamına gelmekteydi. Böyleleri sadece kendisini aldatmış olmuyordu; aynı zamanda lanet altındaydı.

İnsan olarak içinde bulunduğumuz durum bu idi; ama "**Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun!**" (Romalılar 7:25); Tanrı bizi düşüş ve ölüm konusunda bırakmayıp lütfu ile kurtuluşunu sundu.

Bu durumda Galatyalılar bu gerçeğe bakarak ne kendilerini büyük ne de kendilerini küçük görmek hatasına düşmeden, alçakgönüllü ve kararlı bir şekilde yanlış öğretiş ve dünyanın mayasını kiliseden atmalıydı.

Diğer yandan Mesih'in Luka 18:9-14 ayetlerinde Ferisi ve vergi görevlisi hakkında anlattığı mesel bu ayet için iyi bir örnektir. Çünkü o Ferisi aklanmadan evine dönmüş oldu – *kendini bir şey sanıyordu, kendini aldatmış oldu*. Ayrıca Mesih'in "*Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan yüceltilecektir*" şeklindeki uyarısı buradaki ifade ile uyum içindedir (Matta 23:12):

I.Korintliler 8:2 Bir şey bildiğini sanan, henüz bilmesi gerektiği gibi bilmiyordur.

Tanrı'nın varlığı karşısında insan bir hiçtir. Ama Tanrı'nın insana gösterdiği lütuf karşısında insanın yapabileceği şey ise sadece Tanrı ile sevinmek ve Tanrı ile övünmektir. Çünkü Tanrı'nın emirlerinin hepsini bile yerine getiren kişinin "*Biz değersiz kullarız*" demekten başka yapabileceği bir şey yoktur.¹⁰⁴

6:4 Herkes kendi yaptıklarını denetlesin. O zaman başkasının yaptıklarıyla değil, yalnız kendi yaptıklarıyla övünebilir.

Eğer imanlılar kendilerini denetlerlerse, Tanrı önünde nasıl yaşadıklarına bakarlarsa, başkalarının nasıl hatalar yaptığına bakmadan kendilerinin Tanrı önünde nasıl durduğunu görürlerse, Müjde'nin onları düzeltmek konusunda eğitici olduğunu da göreceklerdir. Sahte öğretiyi Müjde arasındaki farkı iyi görüp imanlıların şimdi kendilerini denetlemesi (test etmesi) gerekmektedir.

Eğer imanlılar Müjde'nin eşsizliğine, Müjde'nin üstünlüğüne, Müjde'nin özgürlüğüne bakarak kendilerini denetlerlerse, Tanrı'nın insanı gördüğü şekilde kendilerini görmeye başlayacaklardı. Pavlus da Müjde hakkında, lütuf ve

---

¹⁰⁴ Luka 17:10 Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, `Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık` deyin. Romalılar 12:16 Birbirinizle aynı düşünce de olun. Böbürlenmeyin; tersine, hor görülenlerle arkadaşlık edin. Bilgiçlik taslamayın.

Mesih hakkında bu kadar bahsettikten sonra, mektubun başından beri konuştuklarına dayanarak “*haydi, şimdi kendinizde övünecek bir şey bulabilirsiniz gösterin*” demek istemektedir.

Aslına bakarsanız Galatya’daki kiliseler Müjde ile kendisini denetlediğinde kendisinde övünecek bir şey olmadığı açığa çıkacaktır. Çünkü Müjde bize “*sünnetlilerin bile Yasa’yı tutamadığını*” söylüyor (6:13). Benzer şekilde 2:18 ayeti de Mesih’ten ayrı olarak insanın Yasa’yı sadece çiğnediğini gösteriyor. Böylece bu ayet “*kendinizde övünebilecek bir şey olup olmadığına bakın*” diyerek kiliseleri Mesih’e ve Müjdesi’ne sarılmaya davet ediyor.

Müjde gerçeği bize lütuf ile kurtarılmış kimseler olduğumuzu söylüyor. Bu durumda Galatyalılar ne ile övünebilirdi? Geriye sadece Rab ile övünmek kalıyor (I.Korintliler 1:31).

Eğer kilise Mesih’e ve Müjdesi’ne bakarak kendisini samimiyetle denetlerse Kelam’a göre şöyle diyecekti (*Romalılar 4:6-8*):

*İyi işlerine bakmaksızın
Tanrı'nın aklanmış saydığı kişi bereketlenmiştir!
Suçları bağışlanmış,
Günahları örtülmüş insanlar bereketlenmiştir!
Bereketlenmiştir günahı Rab tarafından sayılmayanlar!*

6:5 Herkes kendine düşen yükü taşımalı.

Hristiyan olarak Tanrı'daki özgürlüğümüzü korumak bizim kendi sorumluluğumuzdur. Hristiyan bir birey olarak yaşadığımız toplumda bir kilise üyesi olarak yaşamak ve öylece tanıklık sorumluluğumuz vardır. Gerek kilisede gerekse içinde yaşanan toplumda, Kelam'a göre müdahale etmemiz ya da yardım etmemiz gereken bir konu olduğunda bunu bir başkasının gelip yapmasını beklemeden olaya ya da konuya en yakında duran kişi olarak [*Kelam'a göre*] gerekeni yapma sorumluluğumuz vardır.

Yani yanı başındaki hasta bir kardeşe bir tas çorba götürmenin, şehrin öbür tarafındaki kilisenin dyakonuna ait bir görev olduğunu düşünen ve bu konuda bir şey yapmak istemeyen bir kişi "*elini sıcak sudan soğuk suya vurmak istemeyen*" biri gibi davranmış olacaktır. Paydaşlık ve sevgi ile yaşanması gereken iman hayatı için böyle bir davranış aynı zamanda Hristiyan tanıklığının gücünü zayıflatır.

Bizler insan olarak Tanrı'ya ve insana ihtiyaç duyarız. Yaratılışımızda böyle bir bağımlılık vardır. O zaman Tanrı'ya olan bağımlılığımız, bizleri toplumda tek tek Hristiyan bireyler olarak insan olma sorumluluğuna yararlı bir şekilde yaşama davet etmektedir.

Ruh'un ürününden bahsettikten sonra bu ayete gelmemizi, Pavlus'un kilisede biraz daha fazla meyve görme arzusu olarak açıklayabiliriz. Ve Hristiyan hayatında bireysel sorumluluklarına sahip çıkmayı şu iki ayet çok güzel özetliyor:

Eyüp 19:4 Yanlış yola sapmışsam,

Bu benim suçum.

Yeremya 31:30 Herkes kendi suçu yüzünden ölecek.
Koruk yiyenin dişleri kamaşacak.

Böylece 6:5 ayeti, yaptığı iyi şeylerden dolayı ya da başardığı sorumluluklardan dolayı bir gurur içine düşmeden yaşamayı teşvik ediyor. Kendi erdemlerini överek başkalarından daha doğru veya başkalarından daha iyi olduğunu göstermeye çalışmadan yaşamayı ima ediyor.

Yine Matta 25:14-30 ayetlerindeki emanet para benzetmesini hatırlayın. İki köle kendisine emanet edilen para ile biraz daha para kazanmışlardı. Ancak üçüncü köle parayı aldığı gibi toprağa gömmüş ve efendisi döndüğü zaman aldığı parayı aynen geri verdiğinde efendisi onu azarlamıştı:

Matta 25:26-27 Efendisi ona şu karşılığı verdi: 'Kötü ve tembel köle! Ekmediğim yerden biçtiğimi, harman savurmadığım yerden devşirdiğimi bildiğine göre paramı faize vermeliydin. Ben de geldiğimde onu faiziyle geri alırdım...

28 Haydi, elindeki talantı alın, on talantı olana verin!

29 Çünkü kimde varsa, ona daha çok verilecek ve o bolluk içinde olacak. Ama kimde yoksa, kendisinde olan da elinden alınacak.

Bu durumda 6:5 ayeti bir anlamda kiliseye “*sorumluluklarınıza sahip çıkın*” demektir. Eğer Ruh’un ürününde (meyvesinde) güçleneceksek üzerimize düşeni en iyi şekilde yaparak “*sadece yapmamız gerekeni yaptık*” demeliyiz (Luka 17:10).

Diğer yandan 3:4 ayetine bakarak Galatya'daki kardeşlerin ilk iman tecrübelerinde ne kadar gayretli olarak yaşadıklarını düşündüğümüzde, zaman içinde kiliseye giren yanlış öğretişin kiliseyi nasıl böldüğünü, böylece kilisenin nasıl çekişme ve kıskançlık içine düştüğünü göz önüne alırsak, “*Herkes kendine düşen yükü taşımalı*” diyen bu ayet Galatya'daki kardeşleri zaman içinde ‘boş verdikleri, önemsemedikleri’ şeyleri iyi düşünmeye davet etmektedir. Çünkü yanlış öğretiş biraz da onların dikkatsizliği yüzünden kiliseye girmiştir.

Ve yine 3:3-4 ayetlerine bakarak Galatya kiliselerindeki kardeşlerin Ruh ile başlayıp iyi koştukları zamanı hatırlayıp kendilerini düzeltmeleri gerekiyordu. Ve kilisenin Mesih'te olması gerektiği şekilde devam edebilmesi için her üyenin üzerine düşeni yapması gerekmektedir.

Ruh'un ürünü açısından düşündüğümüzde Galatyalılar kendi sorumluluklarına ya da kişisel yüklerine, bir başkasının ne yapıp ne yapmadığına bakmaksızın sahip çıkmalıdır. Galatyalı Hristiyanlar Ruh'un ürününde büyümek için sorumluluklarına sahip çıkmalıdır. Mesih'i bilgi olarak tanımak, iman olarak yürekten güvenmek, sorumluluk olarak işlerimizle O'nun iyiliğini, bereketlerini başka yerlere taşımak ve ilan etmek gerekir –*Kutsal Kitap'tan Mesih'e ve iman dair öğrendiğimiz şeylerin bir sonucu olarak, Tanrı'nın yüceliği ve insanın iyiliği için işlememiz gerekir; çünkü gerçek imandan iyi işler taşar* (Matta 16:27, Romalılar 2:6-9; 14:12, II.Korintliler 5:10).

Bu ayet, Galatya'daki kiliselerin sahte öğretmenlerin verdiği yanlış öğretişten gelen “*şu işleri yapıyorum, şu işleri yapmıyorum*” şeklindeki kişisel bir kendine güven ve kişinin kendisi ile övünmesinden farklı bir yaklaşımını gerektirmektedir.

Vaftizli birer Hristiyan olarak (3:26-28) yükümüzü taşıma gayretimiz, kendimizde olan bir erdem yardımı ile olmuyor. Bütün bunlar, iman edenleri Ruh'un ürünü ile donatan Ruh sayesinde mümkün; yani bütün bunlar Rab sayesinde mümkün oluyor. Bu durumda Galatya'daki kiliseler bu ayete baktığı zaman “*Her gün yükümüzü taşıyan Rab'be övgüler olsun*” diyebilmelidir (Mezmur 68:19):

I.Petrus 5:7 Bütün kaygılarınızı O'na yükleyin, çünkü O sizi kayırır.

Öyleyse kişiler kendi yüklerini taşıırken dünyanın kaygılarından uzak bir şekilde Tanrı'nın kutsal koruma ve sağlığına güvenerek (Luka 12:7, Filipililer 4:6) yürümelidirler.

6:6 Tanrı sözünde eğitilen, kendisini eğitenle bütün nimetleri paylaşsın.

Bu ayet, alan ele verebilen bir el olmayı öğütlemektedir. Buradaki Kelami prensip açıktır: **herkes bereketleyerek bereketlendiğine şükretsin!** Böylece her bir kişi diğerinin yükünü taşıma sorumluluğunu da almış olacaktır; ve bu da Mesih'in yasasını yerine getirme sorumluluğu içinde olması gereken bir şeydir (6:2).

Yahudi kültürden gelen Hristiyanlar kilise önderlerinin desteklenmesi konusunda bilgiliydiler (Levililer 6:16, 26):

Tesniye (25:4) 18:1 "Levili kâhinlerin, bütün Levi oymağının öbür İsraililer gibi payı ve mülkü olmayacak. RAB için yakılan sunularla, RAB'be düşen payla geçinecekler.

12:19 Ülkede yaşadığınız sürece Levililer'i yüzüstü bırakmamaya dikkat edin.

Şimdi bunu uluslardan gelen imanlıların da öğrenip yaşamlarında pratik etmesi gerekmektedir. *Meseller* maddi konuda cömert olmayı desteklemektedir. Galatya'daki kiliseler de benzer şekilde Müjde hizmetinde çalışan işçileri, bu hizmeti layıkıyla yerine getirebilmelerinde yardımcı olmayı öğrenmeliydi:

11:25 Bereketleyen kişi bereketlenecek
Ve su verenin kendisine su verilecek.

22:9 Cömert olan bereketlenecektir
Yemeğinin birazını yoksullara verdiği için.

Konu maddi bir ihtiyaç olabilir ya da manevi bir destek olabilir. İhtiyacı olana Kelam'dan bir teşvik veya teselli veya bir şifa sözü söylemek; ihtiyacı olan biri ile ekmeğini paylaşmak, bir karşılık beklemezsiniz '*Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur*' prensibi içinde yaşamak, Hristiyan olma sorumluluğu içinde var olan bir şeydir. Böylece 6:5 ayetindeki öğüdün bir gereği olarak, Galatyalı Hristiyanlar kendilerine bağışlandığı gibi, cömert bir yürekle bağışlayanlardan olmaya, bu şekilde üzerilerine düşen yükü (6:2, 5) taşımaya davet edilmektedir. Çünkü Me-

sih “iŒçi yiyeceğini hak eder” diyerek (Matta 10:10) iman-
nın ev halkı içindeki her bir bireyi böyle bir sorumluluk
altına getirmiŒtir.

Diğer yandan 5:15, 26 ayetlerini hatırlayarak 6:5-6 ayetle-
rine baktığımızda Pavlus’un onları içinde buldukları
durumda oldukları haliyle terk etmeyip bir ilerleme nokta-
sına getirmek için nasıl gayret ettiği daha açık bir Œekilde
görülmektedir.

Pavlus Rab’den aldıklarını bu mektup ile Œimdi kiliseye
vermektedir. Böylece bir öğretiŒ yaşama geçmekte ve bir
öğretiŒ meyve vermektedir. Bu yol aynı zamanda Rab’bin
büyük bir lütuf ile baęıŒladıęı bereketlerine sarılma ve
bunu dünyaya ilan etme yoludur. Dünyanın gözünde “kili-
se” olmasından dolayı biraz farklı; ancak Œimdi dünyanın
mayası ve yanlıŒ öğretiŒ yüzünden kavga ve çekiŒmenin
olduğu bir yer olmasından dolayı da dünyadan farklı gö-
zükmeyen bu yerin Kalam ile yenilenmesi neticesinde,
bütün dünya Rab’bin Ruhu’nun nasıl büyük bir güç oldu-
ęunu, Rab’bin Ruhu’nun nasıl özgürlük ve bereket getir-
diğini ancak bu Œekilde görebilecekti.

Diğer yandan kilise içine düŒtüęü kaos ortamından Me-
sih’teki özgürlük ve Mesih’teki paydaŒlık konumuna
dönmeden Mesih’teki ayrıcalıklarını yaşayamayacaktı.

Bu konuda İbraniler mektubundaki bir prensibi örnek gös-
terebiliriz:

İbraniler 13:5 Yaşam tarzınız para sevgisinden arınmıŒ
olsun; Œimdiki durumunuzdan hoŒnut olun; çünkü

kendisi demiştir: “Seni asla, ne bırakırım ne de seni asla terk ederim.”

6 Öyle ki, cesaretle diyebiliriz: “Rab benim yardımcımdır ve korkmayacağım; insan bana ne yapabilir?”

Bu durumda kilise üyeleri Tanrı’nın sağlayışına güvenerek yürürse, her bir üye kendisine bol bağışlandığı üzere gerek maddi bir yardım olsun, gerek bir kişinin iyiliği için harcanan emek, zaman ya da bir armağan olsun, kilisesini desteklemiş; ve kilisenin öğretene ve yönetene görevlilerinin hizmetlerini güçlendirmiş olacaktır.

Diğer yandan bu ayet her kilise üyesini, kilise yönetimindeki sorumlu kardeşlerini her şekilde desteklemeye davet etmektedir. Bu durum I.Korintliler 12:12-14, 25-27 ayetlerinde vurgulanan “*beden birliği*” hakkındaki yaklaşımla aynıdır.

İlave Çalışma Notu

WUİ.127. Astların üstlere karşı borçlu oldukları onur nedir? Astların üstlere karşı borçlu oldukları onur, yürekte,¹⁰⁵ sözde¹⁰⁶ ve davranışta tüm gerekli saygı,¹⁰⁷ onlar için dua ve hamt;¹⁰⁸ sahip oldukları erdem ve lütufları taklit etmek;¹⁰⁹ yasal olan buyruk ve öğütlerine istekli itaatkarlık;¹¹⁰ düzeltmelerine gerek-

---

¹⁰⁵ Malaki 1:16, Levililer 19:3

¹⁰⁶ Meseller 31:28, I.Petrus 3:6

¹⁰⁷ Levililer 19:32, I.Krallar 2:19

¹⁰⁸ I.Timoteyus 2:1-2

¹⁰⁹ İbraniler 13:7, Filipililer 3:17

¹¹⁰ Efesliler 6:1-2, 6-7, I.Petrus 2:13-14, Romalılar 13:1-5, İbraniler 13:17, Meseller 4:3-4; 23:22, Çıkış 18:19, 24

tiği gibi boyun eğmek;¹¹¹ çeşitli rütbelerine ve konumlarının doğasına uygun olarak kendilerine ve yetkilerine sadık olmak,¹¹² bunları korumak¹¹³ ve devam ettirmek;¹¹⁴ zayıflıklarına katlanmak ve bunları sevgiyle örtmek,¹¹⁵ öyle ki, onlar ve yönetimleri için onur kaynağı olsunlar.¹¹⁶

İlave Açıklama

1-) "Kilise olmak" kültürel ya da politik bir dernek olmaktan farklı bir şeydir. Bu yüzden 5:26-6:2 ayetlerinde kilisenin nasıl bir yer olması ve nasıl bir yer olmaması gerektiği; imanda zayıf kimselelere nasıl yaklaşılmaması gerektiği; günah işleyen kimselere nasıl davranılması ve nasıl davranmaması gerektiği gösterilmektedir.

Ortada bir suç olması durumunda öncelikle Tanrı'nın lütfunu hatırlamalıyız: Biz daha günahkârken Mesih bizim için öldü (Romalılar 5:8). Tanrı sevgisini bu denli güçlü bir şekilde açıkladı. Bu demektir ki, dünya kurulalı beri seçilmişlerin hepsi günah işlemiştir. Seçilmişler günah işlediği halde Tanrı bağışlamasını sunmuştur. Öyleyse

---

¹¹¹ İbraniler 12:9, I.Petrus 2:18-20

¹¹² Titus 2:9-10

¹¹³ I.Samuel 26:15-16, II.Samuel 18:3, Ester 6:2

¹¹⁴ Matta 22:21, Romalılar 13:6-7, I.Timoteyus 15:17-18, Galatyalılar 6:6, Tekvin 45:11; 47:12

¹¹⁵ I.Petrus 2:18, Meseller 23:22, Tekvin 9:23

¹¹⁶ Mezmur 127:3-5, Meseller 31:23

yargılamak için değil, **yumuşak ruhla** kişiye konuşarak, öğreterek, ikna ederek, öğüt vererek günahın açtığı yarayı iyileştirmek için çalışmalıyız. Böyle durumlarda 'günahla mücadele ve insanla mücadele' arasındaki farkı göz önünde tutmalıyız.

Eğer kişi Kelam'ın öğretisi doğrultusunda yapılan uyarılara kulak asmayıp günaha devam ediyorsa kilise disiplini içinde son nokta olan aforoz uygulanacaktır.

Ancak böyle bir durumda bile kiliseden bazıların günaha düşmüş ve hatta aforoz edilmiş birine 5:26 ayetinde bahsedildiği şekilde kaba davranmaya hakkı yoktur.

Ve yine 5:15 ayetinde bahsedildiği üzere kilisede hiç kimse "*birbirini ısırtıp yeme*" noktasında olmamalıdır. Bu tür davranışları benimsemek Mesih karakterinde büyümenin önünde bir engeldir.

Kilise yönetimi böyle davranışlara sessiz kalmaz. Kilisede bazı suçları görmezlikten gelmek önder karakteri ile bağdaşmaz. Ve önderler gözetimlerdeki sürünün canı için hesap verecek kimseler olduğundan (İbraniler 13:17); en küçük yanlışlara yumuşak ruhla öğüt vererek, öğretip uyararak düzeltme getirmekle sorumludurlar.

Zaten bir kiliseye üye olmak ya da bir kilisede vaftiz olarak üyeliğe katılmak, tek tek her bir kişinin, o kilisenin öğretiş, sakrament, disiplin yetkisinin altına girmesi anlamına gelir. Zaten Hristiyanların birbirinden bağımsız olduğu bir kilise yapılanması Kalam'ı açıdan mümkün değildir.

2-) Hristiyanlar olarak Ruh'un izinde yürümeye çalışırken yaptığımız iyi şeylerin iyi meyveler getirmesini elbette sevinçle karşılarız. Ancak dikkatli olmazsak kendi yaptıklarımıza ve bunların iyi sonuçlarına odaklanarak diğerlerini az gayretli olarak görme hatasına düşebiliriz. Bu durumda ise kendimiz ile övünmüş oluruz.

Kişiler kendi yaptıkları iyi şeylere ve bunların iyi sonuçlarına odaklanmaya başladıklarında diğerlerinin hatalarına, eksikliklerine odaklanmaya başlarlar. Ancak yaptığımız işlerde Mesih'e bakarak kendimizi koruyabilir, kilisenin diğer üyelerini yaşamlarımızla teşvik edebilir, kendimiz ile övünme ayarısından korunabiliriz.

Kişinin kendini olduğundan başka biri sanması ya da öyle göstermeye çalışması bir probleme işaret eder. Böyle birinin Tanrı ve özellikle kilise ailesi ile olan ilişkisi sorunlu olur. Çünkü kişi

Tanrı'nın açıkladığı şekli ile kendisinin ne olduğunu anlamamış ya da kabul etmek istememiştir.

Bu durumda böyle biri yardım etmesi gerekirken yardım görmeyi bekler, sevgi göstermesi gerekirken sevgi görmeyi bekler. Böyle bir durumda kendi hatalarına odaklanmaksızın bağışlaması gereken hataları yargılamaya başlar; böyle bir ruh hali de uzlaşma, paydaşlık ve birlik içinde devam etmesi gereken kilise ailesini olumsuz etkiler.

3-) 5:15, 26 ayetlerindeki bir kişi sizce sosyal hayatın içinde nasıl biridir? Sosyal hayatta bu kişinin kiliseye gittiğini bilen inançsız dünya açısından böyle bir kişinin Mesih, Müjde, Kilise açısından dünyaya düşündürdüğü olumsuz mesajları göz önüne getirebilir misiniz?

İnanan ile inanmayan arasında bir fark olmalıdır. Hristiyanlar *"birbirlerin ısırtıp yiyenler"* (5:15) olarak değil; **"Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş"** (2:20) olarak; yaşayan kimseler olarak tanınmalıdır.

Benliğe tutsak biri (5:19-21) ile Ruh sayesinde yaşayan biri (5:25, 22-23) arasında bir fark olmalıdır. Hristiyanlar *"boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler"* (5:26) olarak de-

ğil; “birbirine sevgiyle hizmet eden” (5:13) ve “birbirinin yükünü taşıyan” (6:2) kimseler olarak tanınmalıdır.

Eğer kilise bu dünyada cennetin bir habercisi olacaksa; ya da eğer kilise bu dünyada cennetin bir ön tadını veya cennetin bir ön görüntüsü veren bir yer olacaksa, kilise önce “Mesih disiplininin, Mesih ahlakının” olduğu bir yer olmalıdır.

Yanlış öğretişten olduğu kadar kilisenin önderleri böyle karışıklıktan da sorumludur.

4-) 6:1 ayeti “**ruhsal olan sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin**” diyor. Görüldüğü üzere ayet üyeler arasında bir diyalog önerirken, bunun kilisede herkesçe birbirine karşı sorumluluğu olduğunu hatırlatıyor. Çünkü Hristiyanlar dünyadaki diğer anlayışlardan veya inanışlardan farklı olarak, Mesih’teki Ruh ile ‘ruhsal’ kimselerdir. Öyleyse Hristiyanlar ‘boş övünen biri olmakla’ (5:26) kalmayıp; ama aynı zamanda ‘**yumuşak ruhla yola getiren**’ kimseler olmalıdır.

Benzer şekilde Hristiyanlar başkalarına ‘meydan okuyan ya da başkalarını kıskanan kimseler’ olarak değil; insanları ‘**yumuşak ruhla yola getiren**’ kimseler olarak tanınmalıdır.

Sizin günaha bakışınız ve Tanrı'nın ev halkından bir kardeşin günahına yaklaşımınız lütuf Müjdesi'ne uygun mu? Günah sorununa Ruh'un ürününe sahip birinin davranması gerektiği şekilde mi davranıyorsunuz?

Bir kişinin günahına karşı gösterdiğiniz tepki "ruhsal kişi" ifadesine uygun olmalıdır. Kilise disiplini gereği, kişiyi yargılayıp mahkûm etme noktasına gelmeden önce günahın iyileştirilmesine çalışmak gerekmektedir. Ve bu aşama bir *kardeşe ruhsal kişinin* davranışına uygun olarak davranmayı gerektirir.

Birini en son aşamada yola getirmek için disiplin uygulamak kilise yönetiminin işidir. Bir kişinin yanlışını gören ya da bu yanlışın hedefi olan durumdaysanız bunu yumuşaklıkla öncelikle o kişi ile konuşmak sizin sorumluluğunuzdur. Diğer yandan konu kendisi olmadıkça ortadaki yanlışlıklara seyirci kalmak, bu ayetin vermeye çalıştığı bakış açısının tam zıddı bir durumdur. Bu durumda ortada olan bir günaha sessiz kalmak öncelikle günahı önemsememek olarak açıklanabilir. Ya da bazen bencil kişiler kendi esenliklerini korumak ya da herkes ile iyi geçinmek adına durumu görmezden gelirler. Ancak böyle davranışlar imanda olgunluk önünde engel teşkil eder.

5-) Sizin “ruhsal kişi” tanımınız nasıldır?

Öncelikle Galatyalılar Mektubuna bakarak “ruhsal kişi” için Mesih’te özgür kılınmış (5:1, 13) bir kimse diyebiliriz. Ruh’un ürünü hayatında görülen kimse diyebiliriz.

Romalılar 15:1-2 ayetine bakarak ‘kendi hoşnutluğu için değil, güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenen, komşusunu ruhça geliştirmek için çalışan, komşusunun iyiliğini, hoşnutluğu gözetken kişi’ tanımı yapabiliriz.

Yahuda 22-23 ayetlerine bakarak ‘kararsızlara merhamet eden, günahın cehennem ateşi olduğunu görerek insanların kurtuluşu için çalışan, merhametli kişi’ tanımı yapabiliriz.

Yine Yakup 1:19, 26; 3:13, İbraniler 12:14, Romalılar 14:17, II.Korintliler 12:10, ayetlerinden “ruhsal kişi” tanımına kriterler bulabiliriz. Size göre başka hangi ayetler bu tanıma referans olabilir?

Kendi “ruhsal kişi” tanımınıza dair bir liste yaptıktan sonra bu listede kendinizde eksik olanları işaretleyip, bu konuda bir kilise görevlisinden danışmanlık almak üzere adım atın.

6-) *Kişinin bir hiçken kendisi bir şey sanması* aslında üzücü bir durumdur. Çünkü Kişinin kendini bilmesi ile Tanrı'yı bilmesi arasında bir ilişki vardır. Yani Tanrı'yı tanıdıkça kendimizi iyi tanırız.

6:3 ayetindeki gibi birinin toplumda bir kilise üyesi olarak tanındığını düşünürseniz, bu kişinin sözleri, eylemleri hakkında toplumda kiliseye, Hristiyanlığa, Kutsal Kitap'a, Tanrı'ya karşı oluşabilecek ön yargıları düşünün (II.Korintliler 2:17; 4:2; 11:12-15, Filipililer 2:3, Yahuda 12-13).

Bu durumda Luka 20:45-47 ayetlerindeki "*dindar*" olarak tanınan kişinin yüzünden pek çok kişinin Tanrı'ya ve Müjdesi'ne karşı ne kadar olumsuz düşündüğünü düşününüz (I.Korintliler 13:2, II.Korintliler 3:5):

Romalılar 2:24 Nitekim şöyle yazılmıştır: "Sizin yüzünüzden uluslar arasında Tanrı'nın adına küfrediliyor."

Bu konu için Tanrı'dan bilgelik dilenmeliyiz (I.Korintliler 3:18).

Bilgelik dualarının sizin hayatınızdaki yeri nedir?

Meseller 25:14 Bulutlar ve yağmursuz rüzgar gibidir

Bir adamın yalan hediyelerle övünmesi.
26:12 Kendi gözünde bilge bir adam görüyor musun?
Böylesinden fazla bir ahmak için daha çok umut vardır.
27:2 Seni başkası övsün ve kendi ağzın değil;
Bir yabancı *övsün* ve senin dudakların değil.
29:20 Sözlerinde aceleci bir adam tanıyor musun?
Ondan çok bir ahmak için umut vardır.

Unutmayın, bilgelik arayışımız için elbette okumak, araştırmak, düşünmek, başkalarının fikirlerini, farklı düşüncelerini öğrenmek ve kendimizi geliştirmeye çalışmak önemlidir. Ancak bilgelik kendi başımıza ya da insan rehberler ile ulaşabileceğimiz bir konu değildir. Bilgeliği Tanrı'dan dileniriz. Böylece dua ederken, aynı zamanda Tanrı'nın bize kim olduğumuzu, ne durumda olduğumuzu göstermesini istemeliyiz; kendimiz ile ilgili olarak, yüreğimize dair gerçekle yüzleşebilmeliyiz (I.Korintliler 11:28, II.Korintliler 13:5):

Mezmun 26:2 Dene beni, ya RAB, sına;
Duygularımı, düşüncelerimi yokla.
139:23 Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi,
Sına beni, öğren kaygılarımı.
24 Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı,
Öncülük et bana sonsuz yaşam yolunda!

7-) "Mesih'in Yasası" deyince ne anlıyorsunuz ya da bunu nasıl açıklarsınız? Bu konuda bir tanım yazmak için özellikle Müjde'leri gözden geçiriniz (Yuhanna 13:14-15, 34; 15:12).

8-) Kilisede 'başkalarının yüklerini taşıma' konusunda örnek gösterebileceğiniz kaç kişi tanıyor-sunuz? Yoksa kilisedeki çoğunluğun kim olduğunu bilmeden, nasıl yaşadıklarından habersiz ve onlar için nasıl dua edeceğini bilmeyen bir kişi olarak mı yaşı-yorsunuz?

Başkalarının hata ve başarısızlıklarına, başkaları-nın üzüntü veya kaygılarına sizin yaklaşımınız ne şekildedir?

Başkalarının zayıflık ve güçsüzlüklerine "bir kar-deşin yükünü taşımak" açısından yaklaşmayı, Ruh'un ürününde güçlenmek için bir fırsat ola-rak kullanma pratiği içinde misiniz?

Diğer yandan kendinize düşen yükü taşıdığınız-da, imanın ev halkını desteklemiş olursunuz. Bu şekilde ihtiyacı olan birine Mesih'in esenliğini, Mesih'in paydaşlığının gücünü ve bereketlerini taşı-mış oluyorsunuz.

Yumuşak huylulukla kardeşleri teşvik etmeli, güçlendirmeli, hatalarına düzeltme getirmek için

gayretli olmalısınız. Bunu yapabilmek için de etrafınıza bakarken yardımınıza muhtaç kişileri, desteğinize ihtiyaç duyanları görebilmelisiniz. *Sizin ilgi, teşvik, teselli, öğüt veya [maddi-manevi] yardımınıza muhtaç olan kimseleri görebilmek için de dua ediyor musunuz?*

9-) Kendisini ve yaptıklarını denetleyen kimseler başkalarının ne yaptıkları ya da ne yapmadıkları konusuna doğrudan odaklanmak yerine, kendi yaptıklarıyla Rab'be nasıl hizmet ettiklerini, içinde buldukları durumda Rab'bin onlardan nasıl bir yaklaşım beklediğini anlamaya odaklanırlar. Aksi bir durum ise başkalarının bize nasıl davrandığına ve nasıl davranmadığına bakarak adım atmak hatasına düşmek olur. Böylece kişiler bir anda kendilerini, sevgiyi sadece kendilerine gösteren kişilere gösterir bir durumda bulabilirler; yardımı, ilgiyi, merhameti ve bağışlamayı başkalarından gördükleri iyiliğe göre ölçmeye başlarlar.

Ancak bizler karşılıksız vermeye çağrılmış kişileriz; bu yüzden de Rab'be bakarak devam etmemiz gerekir. Başkalarının başarısızlığına bakarak başarılı olduğunu düşünen insanlar başkalarının başarılı olduğu durumlarda ise ortada olan bu durumdan rahatsız olmaya başlarlar.

Böylece inananlar benliğin zayıflığına kapılmadan, dünyada gördükleri üzere başkalarının işlerine odaklanmak yerine, içinde buldukları durumda kendileri kilisenin ve insanlık ailesinin iyiliği için ne yaptıklarına bakmaları yerinde olur.

10-) “**Herkes kendine düşen yükü taşımalı**” diyen 6:5 ayetine bakınca Hristiyan olmanın sorumlulukları konusunda düşünmek gerekiyor:

6:6 Tanrı sözünde eğitilen, kendisini eğitenle bütün nimetleri paylaşsın.

Romalılar 14:4 Sen kimsin ki, başkasının kulu yargılıyorsun? Kulu haklı çıkarana da haksız çıkarana da efendisidir. Kul haklı çıkacaktır. Çünkü Rab'bin onu haklı çıkarmaya gücü vardır.

Romalılar 12:18 Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın.

İbraniler 10:25 Ve bazılarının alışkanlığı olduğu gibi bir araya toplanmamızı terk etmeyelim, ama günün yaklaştığını gördüğünüz derecede daha çok birbirimizi cesaretlendirelim.

Ve yine “**Herkes kendine düşen yükü taşımalı**” diyen 6:5 ayetine bakınca insanlara Tanrı'nın insana baktığı şekilde bakmak ve insan ilişkilerinde

Tanrı'nın Sözü'ndeki modele yaklaşmaya çalışmak gerekiyor:

Efesliler 5:1 Bunun için, sevgili çocukları olarak Tanrı'yı örnek alın.

2 Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Tanrı'ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün.

3 Aranızda fuhuş, pislik ya da açgözlülük anılmasın bile. Kutsallara yaraşmaz bu.

4 Aranızda açık saçıklık, budalaca konuşmalar, bayağı şakalar da olmasın.

Bunlar size yakışmaz. Bunun yerine şükredin.

Meseller 4:24 Hilekâr ağzı senden uzaklaştır
Ve sapkın dudakları *uzaklaştır* senden.

4:27 Sağa sola sapma,

Ayağını kötülükten uzak tut.

6:14 Kalbinde sürekli huysuzlukla kötülük tasarlayan,

Çekişme yayan biri.

15 Bu yüzden onun felaketi ansızın gelecek,
Birdenbire kırılacak ve şifası olmayacak.

16 RAB'bin nefret ettiği altı şey,

Evet, O'na iğrenç gelen yedi şey vardır:

17 Gururlu gözler, yalancı bir dil

Ve suçsuz kanı döken eller,

18 Kötü planların aleti bir yürek,

Kötülüğe koşan ayaklar,
19 Yalan savuran yalancı bir tanık
Ve kardeşler arasında çekişme yayan kişi.
8:13 RAB korkusu kötülükten nefret etmektir;
Gururdan, küstahlıktan ve kötü yoldan
Ve sapık ağızdan nefret ederim.

6:5 ayetine baktığınızda siz bu örneklerle kendi hayatınız için neler ilave etmek gerektiğini düşünüyorsunuz?

11-) İnsanların birbirini ısırıp yeme ve yok etme noktasına gelmesini (5:15); boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler olmasını (5:26) dünya, benlik, şeytan ile açıklayabiliriz.

Ancak Müjde'yi çarpıtan ya da Müjde'ye karşıt öğretilerin kiliseye girmesini nasıl açıklayabiliriz? Kilisede düşmanlık ve çekişme durumu olmasını nasıl açıklayabiliriz? Kötü ünü olan insanların kilisede rahatça dolaşmasını nasıl açıklayabiliriz?

Bu durumda konu Kelami önderlik konusudur. Pavlus'un Efes kilisesindeki ihtiyarlara söylediği kutsal öğüde bakın:

Elçilerin İşleri 20:28 Kendinize ve Kutsal Ruh'un sizi gözetmen olarak görevlendirdi-

ği bütün sürüye göz kulak olun. Rab'bin kendi kanı pahasına sahip olduğu kiliseyi gütmek üzere atandınız.

29 Ben gittikten sonra sürüyü esirgemeyen yırtıcı kurtların aranızda gireceğini biliyorum.

30 Hatta öğrencileri kendi peşlerinden sürüklemek için sizin aranızdan da sapık sözler söyleyen kişiler çıkacak.

31 **Bunun için uyanık durun.** Üç yıl boyunca, aralıksız, gece gündüz demeden, gözyaşı dökerek her birinizi nasıl uyardığımı hatırlayın.

32 "Şimdi sizi Tanrı'ya ve O'nun lütfunu bildiren söze emanet ediyorum. Bu söz, sizi ruhça geliştirecek ve kutsal kılınmış olan bütün insanlar arasında mirasa kavuşturacak güçtedir.

Bu durumda Galatya kiliselerindeki önderliğin zayıflamış olduğu gözüküyor. Bu zayıflama öncelikle Kelami açıdan zayıflamadır. Çünkü Kutsal Ruh'un izinde yürüme gerçeğinden uzaklaştılar. Bu da ahlaki zayıflamanın temeli olmuştur.

Pavlus'un Efes kilisesi ihtiyarlarına verdiği öğüt ile Galatyalılar Mektubundaki paralelliklere dikkat ediniz.

Kilisenin Mesih disiplininin ve Mesih ahlakının görüldüğü bir yer olması için, güveni Kutsal

Ruh'a dayalı olan gözetmenlere (2:20; 5:5, Elçilerin İşleri 20:28) ihtiyaç vardır.

İlave Çalışma Notu

Benzer şekilde 2:24; 5:9 ayetlerini Elçilerin İşleri 20:29-30 ayetleri ile; 2:5 ayetini Elçilerin İşleri 20:31 ayeti ile; 5:25 ayetini Elçilerin İşleri 20:32 ayeti ile karşılaştırınız.

12-) Eğer elçisel öğretinin içine biraz başka öğreti karıştırılırsa; bu durumda gerçek bulanık görünecektir; yani gerçek, olduğundan farklı bir şekilde görülecektir. Galatya'daki kiliseler kendini Müjde ile denetleyip, Ruh'a dayanarak, Ruh'un izinde yürüyerek (5:25) kendini bu aldatıdan korumalıydı (6:3).

Bu gerçek bugünün Hristiyanları için de geçerlidir. Yaşamlarımız Müjde'nin eşsizliği, Müjde'nin üstünlüğü, Müjde'nin özgürlüğü altında şekillenmeli; yani yaşamlarımız Müjde gerçeğine göre devam etmelidir. Öyleyse Müjde'ye her gün dikkatlice bakarak, Kelam ve dua ile gündelik olarak çarmıhı taşımaya gayret ederek yürümeliyiz. Ancak bu şekilde kendimizi denetleyebilir ve böylece şekilde dünyanın mayasından kendimizi koruyabiliriz.

13-) Pavlus Makedonya ve Ahaya'daki kardeşlerin, Yeruşalim kilisesindeki yoksul kardeşlere

yardım göndermek istemelerini şöyle anlatmaktadır:

Romalılar 15:27 Evet, uygun gördüler. **Gerçekte onlara yardım borçlular.** Uluslar, onların ruhsal bereketlerine ortak olduklarına göre, maddesel bereketlerle onlara hizmet etmeye borçlular.

Benzer bir yaklaşımı I. Korintliler mektubunda da görmekteyiz:

I.Korintliler 9:9-10 Musa'nın Yasası'nda, «Harman döven öküzün ağzını bağlamayacaksınız» diye yazılmıştır. Tanrı'nın kaygısı öküzler mi, yoksa bunu özellikle bizim için mi söylüyor? Kuşkusuz, bizim için yazılmıştır bu. Çünkü çift sürenin umutla sürmesi, harman dövenin de harmana ortak olma umuduyla dövmesi gerekir.

11 Aranıza ruhsal tohumlar ektiyseniz, sizden maddesel bir harman biçmemiz çok mu?

12 Başkalarının sizden yardım almaya hakları varsa, bizim daha çok hakkımız yok mu? Ama biz bu hakkımızı kullanmadık. Mesih Müjdesi'nin yayılmasına engel olmayalım diye her şeye katlanıyoruz.

13 Tapınakta çalışanların tapınaktan beslediklerini, sunakta görevli olanların da sunak-

ta adanan adaklardan pay aldıklarını bilmiyor musunuz?

14 Bunun gibi, Rab Müjde'yi yayanların da geçimlerini Müjde'den sağlamasını buyurdu.

Böylece bu mektubun 6:6 ayetindeki “Tanrı sözünde eğitilen, kendisini eğitenle bütün nimetleri paylaşsın” şeklindeki ifade Tanrı’nın sağlayışına dayalı bir güven ile yaşamayı teşvik ederken; bunun aynı zamanda Tanrı’nın cömertliğine duyulan şükranın bir ifadesi olarak Hristiyan kişilerin yaşamında yerleşmesi gereken bir bereket olduğuna da işaret etmektedir (Elçilerin İşleri 20:33-35):

I.Timoteyus 6:17 Şimdiki çağda zengin olanlara gururlanmamalarını, gelip geçici zenginliğe umut bağlamamalarını buyur. Zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı'ya umut bağlasınlar.

18 İyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin, eli açık ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur.

19 Böylelikle gerçek yaşama kavuşmak üzere gelecek için kendilerine sağlam temel olacak bir hazine biriktirmiş olurlar.

Kurtarılmış kişiler olarak bedelini ödeyemeyeceğimiz Mesih'teki büyük bağış için Tanrı'ya şükran duyuyoruz. Ve Söz'ü bize ileten kilise için,

Söz'ü bize öğreten ve Rab'de büyümemize yardım eden kilisenin işçileri için Tanrı'ya şükran sunuyoruz. Aynı şekilde Söz'ü dünyaya ilan etmeye devam eden kiliseyi bu işinde desteklemek, kilisenin Rab'deki sorumluluklarını yerine getirmesi için çalışan işçileri desteklemek tek tek her bir kilise üyesinin sorumluluğudur (II.Korintliler 8:13-15):

Romalılar 12:13 içinde olan kutsallara yardım edin. Konuksever olmayı amaç edinin.

Tanrı Sözü'ne göre kilisede öğretim verenlerin; dua, vaaz, paydaşlık, sakrament, düzen ve disiplin için olan emeklerinden aldığınız ruhani payları düşündüğünüzde, kilisenin işçilerinin ihtiyaçlarına duyarsız kalmak Hristiyan bir kişiye yakışmaz. Mesih'te geliştiğiniz ve bu dünyadaki yaşamınıza göksel bereketlere sahip olarak devam etmeniz için çalışan kilisenin işçilerinin ihtiyaçlarına ilgisiz kalmak ya da bunlardan habersiz olmak Mesih'in kilisesine üye olmuş bir kişiye yakışmaz.

Vaftizinizde, evliliğinizde, hastalığınızda yanınızda olan kilise, bir gün öldüğünüz zaman da yanınızda olacak; ve sizin geride bıraktığınız ailenize teselli olmak üzere çalışmaya devam edecektir. Kendisinden ruhsal paylar aldığınız kili-

senin işçilerinin fiziksel ihtiyaçları ve hizmetlerinin devamı için olan maddi bereketleri esirgemek bencilce almak olmaz mı?

6:6 ayetindeki bu yaklaşım bize Eski Ahit içindeki başka bir örneği hatırlatmaktadır:

Tesniye 15:12 "Eğer İbrani kardeşlerinizden bir erkek ya da kadın size satılırsa, altı yıl size kölelik edecek, yedinci yıl onu özgür bırakacaksınız.

13 Onu özgür bırakırken, eli boş göndermeyin.

14 Ona davarlarınızdan, tahılınızdan, şarabınızdan bol bol verin. Tanrınız RAB'bin sizi kutsadığı oranda ona vereceksiniz.

15 Mısır'da köle olduğunuzu, Tanrınız RAB'bin sizi kurtardığını anımsayın. Bu buyruğu bugün size bunun için veriyorum.

Böylece Galatya'daki kiliseler bu ayeti okurken kendilerini Yasa'dan özgür kılmış olan Mesih'e şükran duyarak cömert olmayı arzulamalıydılar. Kölelikten kurtulmuş bir halk olarak sevinçle veren bir yürek tutumu içinde cömert olarak yaşamalıydılar. Kilise üyeleri kendilerine öğreten, uyaran, nasihat eden, emek veren; kendilerini bereketleyen eli bereketlemeyi öğrenmeliydi.

6:6 ayetini okuyan bugünün Hristiyanları olarak sizler, cömertlik konusunda kendinizi örnek gösterebilir misiniz? Kilisenin kira, temizlik, ısınma gibi zorunlu masrafları konusunda kişisel olarak sorumlu olduğunuzu ne kadar sıklıkla hatırlıyorsunuz? Kilisenin görevlilerinin hizmeti devam ettirmek için olan maddi ihtiyaçları konusunda sorumluluk üstlenme olgunluğu içinde misiniz?

Her Hristiyan kişi kilisenin işçilerine saygılı ve cömert olmaya davet edilmiştir. Çünkü dünya, sizin kiliseye gösterdiğiniz saygı kadar kiliseye saygı gösterebilir. Siz dini önderlerinizi ve cemaat temsilcilerinizi ne kadar Mesih'e yaraşır bir şekilde karşılırsanız, dünya da kilisenin mesajını o kadar ciddiye alır:

I.Timoteyus 5:17 Topluluğu iyi yöneten ihityarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün.

18 Çünkü Kutsal Yazı'da şöyle deniyor: "Harman döven öküzün ağzını bağlama" ve "İşçi ücretini hak eder."

Bu konuda cömert biri iseniz; sadece tanıdıklarınız için değil, tanımadıklarınız için ve hatta düşmanlarınız için de cömert birisinizdir; ve öyleyse sadece kilise içinde değil; bütün dünya

önünde Mesih gibi bir duruş sergileyen birisinizdir:

Meseller 25:21 Senden nefret eden aç ise yemesi için ona yiyecek ver;
Ve o susamış ise içmesi için ona su ver;
İsaya 58:7 Yiyeceğinizi açla paylaşmak değil mi?
Barınaksız yoksulları evinize alır,
Çıplak gördüğünüzü giydirir,
Yakınlarınızdan yardımınızı esirgemezseniz,
Matta 5:42 Sizden bir şey dileyene verin, sizden ödünç isteyeniyi geri çevirmeyin.

İster dua ve Kelam ile birine emek vermek olsun, isterse birine maddi bir yardım yapmak olsun, bütün bu işlerimiz Tanrı'nın sağlayışına duyulan güvenden kaynaklanmalıdır. Ve her ne konuda bağışta bulunursak bulunalım, karşı tarafın buna layık olup olmadığını düşünmeden cömert olmalıyız:

Vaiz 11:1 Ekmeğini suya at,
Çünkü günler sonra onu bulursun.
Luka 12:33 Mallarınızı satın, sadaka olarak verin. Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin. Orada ne hırsız ona yaklaşır, ne de güve onu yer.

V.c. (6:7-10)

Bu bölümde uyarılar yer almaktadır. Bu uyarılarda Tanrı'nın yargısı yanında bereketlere de dikkat çekilmektedir. Hristiyanlar Rab'de gayretli olmalıdırlar. Galatya'daki imanlıların önlerindeki yarışı koşmak için gevşemeden devam etmeleri gerekmektedir. Dünyanın mayası kiliseye bir daha girmesin diye Galatyalılar'ın gayretli olmaları gerekmektedir.

Mesih'teki özgürlükte devam eden bir yaşam, bu açıdan bakıldığında disiplinlidir. Üyeler gevşemeden devam etmek için disiplinli olmak durumundadır. Mesih'in bağışladığı özgürlükte devam etmek için yine Mesih'in yasasında kalmak gerekmektedir. Mesih'in yasası da sevgi ile kardeşlere hizmeti getirmektedir.

Bu bölümdeki ayetlere 2:20 ayeti açısından bakınca anlam daha da belirgin oluyor:

Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.

Mesih ile çarmıha gerilmiş bir kimse dünyanın aldatılarına karşı uyanıktır (6:7). “Ben artık dünyaya göre ve dünyadakiler gibi yaşamıyorum” diye düşünen bir kimse Ruh'a ekerek iyi bir hasat için çalışır; ve aldatı veya Ruh'a karşıt olanların içine düştüğü alay (Mezmur1:1) durumundan kendini korumak için Ruh'a ekerek devam eder (6:8). “Mesih bende yaşıyor” diye düşünen biri Mesih gibi iyilik yapmakta gayretlidir (6:9). “Tanrı Oğlu'na imanla yaşıyo-

rum” diyen biri kilise ailesinin iyiliği için dikkat eder (6:10). Bu durumda imanlılar uyarılara kulak vererek Kelami olana sarılmak ve tersi durumlardan kaçınmak için dikkatli olmalıdırlar. Ve yine uyarılar sahte öğretmenleri cevaplarırken onları izleyenleri de gerçeğe döndürmek için vardır.

6:7 Aldanmayın, Tanrı alaya alınmaz. İnsan ne ekerse onu biçer.

6:8 Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir.

Bir kilise içindeki insanların bir araya geldiklerinde Tanrı'yı hafife alan konuşmalar yapmalarını ve Tanrı ile alay etmelerini düşünmek çok zor. Çünkü bu insanlar artık put-perest değiller. O zaman bu ayet ne anlama gelmektedir?

Mezmunur 1. bize bereketlenmiş bir insanı anlatırken, bu kişiyi “*kötülerin öğüdüyle yürümeyen, günahkârlar ile aynı yolda gitmeyen*” bir kimse olarak tanımlıyor. Galatya'daki kiliselere saldıran *sahte kardeşler* (2:4) ismen Mesih'ten konuştuklarında Mesih'in yolundan başka bir yolu, Mesih'in Müjdesi'nden başka bir öğretiyi konuşmaktaydılar. Yani dünya değişik öğretiler ile Müjde'ye karşı çıktığı zaman bir anlamda Müjde'nin gücünü önemsemediği için Müjde ile alay etmiş olmaktadır. Ve dünyanın yalanına inanmak da aldatılmak anlamına gelmekteydi.

Bu durumda sahte öğretisi dinlemek “*aldanmak*” ve bunlara inanarak öyle yaşamaya çalışmak da “*Tanrı'yı alaya almak*” anlamına gelmektedir. Mesih'ten ve Kutsal Ki-

tap'tan ismen bahsetmek; ama bunları gerçek anlamlarından uzak bir şekilde, içeri boşaltarak konuşmak (öğretmek), bir anlamda kişinin kendi kurtuluş yolunu kendisinin belirlemeye kalkışması demek olmaktadır.

Bu da kişinin kendisini, kendisine Söz'ünü gönderen Tanrı ile aynı seviyeye çıkarması demektir. Pavlus bu durumu teolojik açıdan "*Tanrı ile alay etme*" suçuna benzetmektedir. Bu durumda kilisenin, kendisine dünyanın mayasını getiren kimseler ile ilişkisini kesmesi gerekmektedir:

Mezmun 1:1 Ne mutlu o insana ki,
kötülerin öğüdüyle yürümez,
Günahkârların yolunda durmaz,
Alaycılarının arasında oturmaz

Şüphe yok ki, insanlar ne ekerse onu biçecekti. Sahte öğretmenlerin öğretisi kilisenin bütünlüğünü bozmuş; kardeşlerin sevinci yok etmiş, kiliseye çekişme, kıskançlık ve kavga getirmişti (5:15, 26, Eyüp 4:8). Ortada olan bu kötü ürüne bakarak kilisenin ders çıkarması gerekiyordu. Ancak bir de işin sonsuzluktaki boyutu vardı.

Galatya kiliseleri içinde bulunduğu ruhsal karanlığı görmeli, *onlar için kendisini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla (2:20)* yaşamlarını düzeltmeliydi. Öyleyse Galatya kiliseleri "*aldanmayın, Tanrı'yla alay etmeyin*" şeklindeki emri yaşamına alması için sahte öğretiden uzaklaşıp, dünyanın mayasını üzerinden atıp yeniden *Müjde gerçeğine* bağlanmalıydı (İşaya 3:10-11). Müjde'nin "*Tanrı'yı bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla sev*" şeklindeki

emrini görüp kendisini düzeltmeliydi (2:20, Matta 22:37-38).

Ve yine bu ayet kendini bir şey sanıp da aldatı içinde yaşayanların (6:3) uygun karşılığı alacağı yönünde bir uyarıdır (Meseller 1:31; 14:14; 22:8).

6:8 Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir.

6:7-8 İlave Çalışma Notu

Romalılar 2:8-9; 6:13, 16; 7:4-5; 8:13; 13:14, Yakup 3:18; 4:1, Matta 19:29

Benliğin işleri (5:19-21) ve Ruh'un ürünü (5:22-23) arasındaki fark bu ayette kendisini ölüm ve yaşam olarak belli eder. Dikkat ederseniz ikisi arasında başka bir yol yoktur. Ekilen şey ya ölüm ya da yaşam üretecektir. Benliğin Ruh'a, Ruh'un da benliğe aykırı olanı arzulaması (5:17) yine bu ayette de belirgindir.

Bu durumda 6:7 ayetindeki “aldanmayın” şeklindeki uyarı bu ayet için de bağlayıcıyı olup, ölüm ve yaşam hakkında “dikkatli olun” şeklinde ciddi bir uyarıdır. Çünkü Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayanlar benliğin tutkularından özgür olacaklardır (5:16).

Açıktır ki, bu yaşamda Mesih'teki özgürlüğü Kutsal Ruh'un gücü ve Kutsal Ruh'un bizdeki ürünü ile yaşadığımız gibi; sonsuzluktaki yaşamımız da yine Kutsal Ruh sayesinde. “Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecek” ise, bunun anlamı şudur: sadece Mesih'te olanlar (2:20)

“benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germiş” oldukları için (5:24) son yargı Mesih ile birleşmiş olanları aklayacak; ama aynı yargı benliğe ekenlere ölüm getirecektir.

O halde kiliseye düşen şey açıktır: Mesih’e sarılmak, Ruh’ta devam etmek. Çünkü “Tanrı’da yaşam için Yasa karşısında ölmüş” olanlar artık benlikte değil Mesih’te yaşıyorlardır (2:19-20).

Muhtemelen Yahudi yanlısı öğretinin peşinden gidenler “iyi işler yapalım, iyi hasat biçelim” diye düşünmüşlerdir. Ancak benliğin işleri (5:19-21) listesine bakınca yaptıkları iyi işlerin benliğin işlerini tazmin edemeyeceğini alçakgönüllü bir şekilde kabul etmeliydiler:

3:10 Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir."

Böylece Ruh’a ekip sonsuz yaşam biçmek için Galatyalılar kendi yanlışını görüp tövbe etmeliydi. Bu anlamda hata ve günahları Tanrı’ya sunmanın (tövbe, itiraf) kendisi bile Ruh’a ekmenin başlangıcıdır.

Mektup boyunca sahte öğretmenlerin öğretiline getirilen cevap açıktır. Bu durumda Müjde Galatyalılar’ı ölümden ve mezardan diriliş ve sonsuz yaşama davet etmektedir.

6:9 İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde biçeriz.

6:9-10 İlave Çalışma Notu

Hİ.111. Tanrı bu emirde sizden ne talep ediyor?

*Komşularımın iyiliği için yapabileceğim her şeyde başkalarının bana davranmasını istediğim gibi onlara davranmalıyım ve ihtiyacı olanlara paylaşabileyim diye sadakatle çalışmalıyım.*⁶

⁶ İşaya 58:5-10, Matta 7:12, Galatyalılar 6:9-10, Efesliler 4:28

Artık “Tanrı ile birliktelik içinde yaşamak üzere Yasa aracılığıyla Yasa karşısında ölmüş; Mesih’le birlikte çarmıha gerilmiş; Mesih’in kendisinde yaşadığı kişi, çarmıhtaki tek kurbana dayalı iman (2:19-20)” ile ödülüne bakarak, gevşemeden devam etmelidir.

Galatya’daki kiliselere düşen şey ise bu teşvike sarılmaktır. Mevsiminde biçeceği şekilde Mesih’in iyi işlerinde kalmak; ve böylece *aldatı ve alaydan* uzak bir şekilde yoluna devam etmek gerekiyordu.

Ortada gösterilen bunca açıklayıcı ayetlerden sonra kilise kendisine yıkım getirecek olan yolu görecekti. Bu ayetleri okuduktan sonra bazı kimseler mutlaka “*kendi yıkımım için mi ekiyorum*” diye düşünmüş olmalıydı?

Mesih’in Yasa’sı da sevgi ile iyilik yapmayı öğretiyordu. Bu, bir görev ya da bir korku gereği yapılan iyilikten farklıydı. *Mesih ile birlikte çarmıha gerilmiş (2:20)* olarak yaşayan bir kişi zaten kötü bir iş yapamayacaktı. Aradaki fark ise, benlik kendi işlerine bakarak kurtuluşu hak olarak görüyor; kurtuluşu işler ile satın aldığını iddia ediyordu –

yaptığı iyi işlerine bakarak kurtuluşa layık olduğunu düşünenler bu yüzden az değildir...

Ancak Mesih *insanın yapabileceği bir şey için çarmıha gitmemiştir*. Mesih *insanın satın alabileceği bir şey için çarmıha gitmemiştir*. Bütün Kutsal Yazılar¹¹⁷ Mesih'e ve yapacağı işe işaret etmekteydi. Bu şekilde işlere odaklanmak, Kutsal Yazılar'dan Mesih'i hariç tutmak anlamına gelmekteydi. Çünkü Kutsal Yazılar kurtuluşun Mesih'te hak edilmeyen bir armağan (lütuf) olduğunu söylemekteydi.

Böylece işlere dayalı kurtuluş arayanlar, "*kurtuluş arzulamak*" gibi iyi bir şeyi istemelerine ve kurtuluşlarını özlemelerine karşın ölüm biçeceklerdi. Ve Galatya'daki kiliselere düşen şey kurtulmuşluğuna şükran sunmak için Mesih'in yolunda yürümekti; Mesih'in örnek bıraktığı şekilde yaşayarak iyi işleri ile bu dünyaya kurtuluş Müjdesi'ni (Söz'ü) ekmeye devam etmekte.

Böylece imanlılar "*gevşemezsek*" sözüne bakarak teşvik almalıydı. Yani İsrail'in geçmişte yaptığını gibi Tanrı'yı bırakma, ulusların yaşamlarına dönme ve Mesih'i reddetme durumuna düşmelerine bakarak, Galatyalı imanlılar bunlardan ders almalıydı. Mesih'in Yasası'na ve Müjde Gerçeğine sarılarak devam etmeliydi.

---

¹¹⁷ Luka 24:44 Sonra onlara şöyle dedi: "Daha sizlerle birlikteyken, **'Musa'nın Yasası'nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar'da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerektir'** demiştim."

İlave Çalışma Notu

Hİ.63. Bu ve gelecek yaşamda Tanrı'nın ödüllendirmeyi vaat ettiği iyi işlerin bir şey kazanmayacağını nasıl söyleyebilirsiniz?³ Ödül kazanılmamıştır, o lütfun bir armağanıdır.⁴

³ Matta 5:12, İbraniler 11:6

⁴ Luka 17:10, II.Timoteyus 4:7-8

Hİ.86. Günahlarımızın ıstıraplarından Tanrı'nın lütfuyla yalnızca Mesih aracılığı ile kurtulup bunları kendimiz kazanmadığımız halde neden halâ iyi işler yapmak zorundayız? Tabi ki, Mesih bizlerin kefaretilerini kanıyla ödedi. Biz iyi işler yapıyoruz çünkü bizim için yaptığı her şey için¹ bütün yaşamımızla Tanrı'ya olan şükranımızı gösterebilelim diye ve bizim aracılığımızla övülsün diye¹ Mesih Ruhu'yla bizleri kendi benzerliğine dönüştürmek üzere yeniliyor.²

İmanın meyveleriyle imanımızdan emin olabilelim³ ve bizlerin Tanrısal yaşayışı ile komşularımız Mesih'e kazanılabilsin diye⁴ bizler iyi işler yapıyoruz

¹ Matta 5:16, I.Korintliler 6:19-20

² Romalılar 6:13; 12:1, 2; I.Petrus 2:5-10

³ Matta 7:17-18, Galatyalılar 5:22-24, II.Petrus 1:10-11

⁴ Matta 5:14-16, Romalılar 14:17-19, I.Petrus 2:12; 3:1, 2

6:10 Bunun için fırsatımız varken herkese, özellikle iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım.

Bu ayet bize Matta 25:31-40 ayetlerini hatırlatmaktadır. Galatya topluluğu kendilerini izleyen inançsız dünya karşısında paylaşımcı ve cömert bir tanıklık içinde yaşamalıydı. Bu yol aynı zamanda kim olduğunu ve kime ait olduğunu belli etmek olacaktı (Matta 25:40; 12:50; 10:25 *krş.* İbraniler 3:6).

Mesih'le çarmıhtaki ölümden birleşmiş olanlar (2:20), Mesih'in uğruna çarmıha gerildiği kilise ile de paydaşlık içinde yaşarlar. Kilise üyeleri Tanrı'ya duydukları sevgi ve bağlılıktan dolayı kendilerinde olan şeyleri sevinçle birbirleriyle de paylaşırlar.

Bu paydaşlık ilişkisi sadece bir kişinin kendisinde olan bir armağanı veya yeteneği veya Tanrı'dan bağışlanmış olan bir bereketi diğer ile paylaşması ilişkisi değildir. Bu ilişki aynı zamanda onları bir arada tutmak için gereklidir. Bu ilişki kilisenin bölünme ve dağılma durumundan (5:15, 26) korunması için, Mesih ile birleşmişliklerinde (2:20; 5:24) devam etmesi gereken bir sevgi ilişkisidir:

Efesliler 4:14 Böylece artık insanların kurnazlığıyla, aldaticı düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar olmayacağız.

15 Tersine, sevgiyle gerçeğe uyararak beden başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz.

16 O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemimizin yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüüp sevgide gelişiyor.

Kutsal Ruh tarafından her bir üyeye “kilisenin ortak yararı için Ruh'u belli eden bir yetenek verilmiştir” (I.Korintliler 12:7). Böylece 6:10 ayetinde üyelerin Kutsal Ruh'a ekme işinde (6:8) tecrübe kazanmalarına, Kutsal Ruh'a dayalı yaşam pratiğinde güçlenerek ilerlemelerine yardımcı olacak yol gösterilmeye çalışılmıştır. Bu yol kilisenin ruhsal gelişimi için gereklidir:

*Koloseliler 2:19 Oysa eklemler ve bağlantılar aracılığıyla tüm Beden'e Baş'tan besin sağlanmakta, onların arasında bağlantı kurulmakta ve Beden Tanrı'nın sağladığı gelişmeyle gelişmektedir.*¹¹⁸

Ruh'a ekenler (6:8) iyilik yapmaya devam edeceklerdir (6:9-10); özellikle Tanrı'nın ev halkı ile birlik, dayanışma, paydaşlık içinde olmakla (İbraniler 6:10, I.Yuhanna 3:13-19, III.Yuhanna 5-8) kilise güçlenecek; ve böylece Mesih'in iyi olan karakterinde büyüyerek devam edeceklerdir (II.Selanıklılar 3:13):

Efesliler 4:28 Hırsızlık eden artık hırsızlık etmesin. Tersine, **kendi elleriyle iyi olanı yaparak emek versin; böylece ihtiyacı olanla paylaşacak bir şeyi olsun.**

Diğer yandan bu ayetin “fırsatımız varken herkese, iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım” mesajı Mesih'in hizmetini hatırlattığından, Galatyalı kiliseler etraflarındaki dünyanın kendilerini izlediğini bilerek Mesih'in hizmetini hayatın her alanına taşımalıydı:

---

¹¹⁸ Cosmades tercümesi.

I.Korintliler 15:58 Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın, Rab'bin işinde her zaman gayretli olun.

Bu şekilde çalıştıklarında hem inançsızlığa bir cevap vermiş olacaklardı hem de Mesih'teki özgürlükte Tanrı'nın kulları olarak yaşamının farkını, ortaya koymuş olacaklardı:

I.Petrus 2:15 Çünkü Tanrı'nın isteği, iyilik yaparak akılsızların bilgisizliğini susturmanızdır.

16 Özgür insanlar olarak yaşayın, ancak özgürlüğünüzü kötülük yapmak için bahane etmeyin. Tanrı'nın kulları olarak yaşayın.

Eğer dünyada insanlar kötülük yaparak acı çekiyorlarsa, Galatyalı kiliseler iyilik yaparak acı çektiklerinde kendilerini kınayanları utandırmış olacaklardı (I.Petrus 3:16-17). Mesih'in hizmetinde iyilik ederek (Mesih'in merhametini topluma taşıyarak) yaşamak, aynı zamanda canlarımızı Tanrı'ya emanet ettiğimiz bir yoldur:

I.Petrus 4:19 Bunun için, Tanrı'nın isteği uyarınca acı çekenler, iyilik ederek canlarını güvenilir Yaradan'a emanet etsinler.

Böylece Yahudi yanlısı sahte öğretmenlerin yerleştirmeye çalıştığı yasacılığı, Galatyalı imanlılar Mesih'in Yasası'nda kalarak silebileceklerdi. Bu şekilde ekerek ve biçmeyi umut ederek sabırla beklediklerinde (dayandıkların-

da) Rab'bin ikinci gelişine de (Yakup 5:7-8) bakarak yaşamayı pratik etmiş olacaktı.

Böylece “*fırsat varken, iyilik yapalım; fırsat varken Mesih'in hizmetini, Müjdesi'ni, merhametini uluslara götürelim*” şeklindeki mesaj, bizleri ayık ve uyanık olmaya, gözlerimizi Mesih'in gözüyle bu dünyaya bakmaya çevirmekte; ve her durumda bizlerin gayretli olmasını gerektirmektedir.

İlave Açıklama

1-) Son yargıda sahte öğretişin peşinden gidenler yargılandığında, onlar *rüzgar ile savrulan saman çöpü gibi* hemen ayrılarak belli olacaktır. Doğru öğreti ile yürüyenler *Tanrı'dan zevk alırken* sahte öğreti peşinden gidenler *yargılanınca aklanmayacaktır*. Doğru övgü ile yürüyenlerin *yolunu Rab korurken* sahte övgü ile yürüyenlerin *yolu ise onları ölüme götürecektir* (Mezmur 1).

Bu durumda samimi iman sahipleri kimlerle ilişki içinde olduklarına dikkat etmelidir.

Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş, Mesih'in kendisinde yaşadığı biri (2:20) gibi yaşamak, dikkatli ve gayretli olmayı gerektirir.

2-) Sizce yaşadığınız çağın kültürü Tanrı ile nasıl alay ediyor? Gazete, televizyon, dergi ve sine-

mada bu konuda örnek göstereceğiniz neler dikkatinizi çekiyor? Ya da bazı şarkı sözlerinin içeriğinin Tanrı'nın arzu ettiği düzene karşı olması sizce nasıl bir kültürü üretiyor veya nasıl bir kültürü destekliyor?

Evliliği sıkıcı gösteren komedilere en çok kimler gülüyor dersiniz? Evlilik bağı olmaksızın, kadın ve erkeğin bir mücadele sonundaki zaferlerinin yatakta tamamlandığı filmler Tanrı'nın yarattığı cinselliğin yanlış kullanılmasını desteklemiyor mu? Adaleti kendi doğrularına dayandıran kimselerin adalet dışı yaşamlarını konu eden filmler, adaletsizliklerden şikâyet edip de kendi adaletini kendisinin sağlamaya çalıştığı bir kültürü desteklemiş olmuyor mu?

3-) 6:7-9 ayetlerindeki "*ekin ekmek ve ekin biçmek*" şeklinde ifade edilen "*işler*" bir yargı ile ilişkilendirilerek anlatılmaktadır. Böylece "*Tanrı işleri önemsemez*" demek yanlış olacaktır. Tanrı işleri önemseydiği için insanın işlerini yargılayacağını söylemektedir.

Bu durumda "*ne ekersen onu biçersin*" şeklindeki yaygın ifadenin ruhsal dünya için de geçerli olduğunu görmekteyiz. Benlik ölüm hasadına Ruh ise yaşam hasadına gebedir.

Böylece Ruh'un yönetiminde yaşayanlar (5:16), benlikten yana yaşamazlar (5:17-18). Ancak böy-
leleri Tanrı'da kutsal yaşam yaşarlar. Öncelikle
imanlı kişinin ilk iyi işi budur: *Mesih'te kutsal ya-
şamak, vaftizine sahip çıkarak yaşamak...*

Ruh'ta ürün vermek de Mesih'te devam etmekle
mümkündür. Kiliseye düzenli bir şekilde katılı-
rız; imanın ev halkı ile olan paydaşlığımız bizi
toplu ve kişisel dua zamanları için besler. Kalam
okuma ve araştırma, dua ve tapınma, sakrament-
ler ve diğer ruhsal disiplinler Mesih'te devam
etmemize, Mesih'te büyümemize yardım ederler;
yani Ruh'ta ürün vermemiz için bize destek olur-
lar. Bütün buradaki işler lütufta yaşadığımız için
iyi işlerdir. Bütün buradaki işler lütuf altında ya-
pıldığından Ruh'un ürününün bizde görülmesi
mümkün olur.

Bizler Tanrı'nın övülmesi için, Tanrı'nın krallığı-
nın ilerlemesi için her ne yaparsak ya da her ne
söylersek, etrafımızı Mesih'teki doğruluk ve kut-
sallıkta teşvik etmek için gayretli olursak ve ina-
nanları sözlerimizle bu yolda bina edersek Ruh'a
eken işçiler olmuş oluruz.

Ancak her şeyde sevincimiz Rab'de olmalıdır.
Sevincimiz Rab'be kul olmaktan kaynaklanırsa
"biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yap-

tık" diyerek işlerimizle değil, sahibimiz olan Rab ile övünmüş oluruz.

6:7-9 ayetlerine "ekin ekmek ve ekin biçmek" yaklaşımından bakarken, bu dünyadaki işlerimizin meyvesini mutlaka bu dünyada göreceğimiz gibi bir beklenti içinde olmamalıyız. Yapılan iyi şeyler kadar yapılan kötü şeyler en son yargıda mutlaka ödülünü alacaktır:

Matta (12:34-37) 13:39 Deliceleri eken düşman, İblis'tir. Biçim vakti, çağın sonu; orakçılar ise meleklerdir.

40 "Deliceler nasıl toplanıp yakılırsa, çağın sonunda da böyle olacaktır.

41-42 İnsanoğlu meleklerini gönderecek, onlar da insanları günaha düşüren her şeyi, kötülük yapan herkesi O'nun egemenliğinden toplayıp kızgın fırına atacaklar. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır.

43 **Doğru kişiler o zaman Babaları'nın egemenliğinde güneş gibi parlayacaklar. Kulağı olan işitsin!"**

4-) Dünyasal hayatta tohum ekmek bir sabır işidir. Tohumu eken çiftçi daha sonra sulama, gübreleme, çapalama gibi işler yapmak zorundadır. Diğer yandan bazen tohum ekmek yağmur mevsimlerinin gelmesini sabırla beklemeyi gerektirir.

Yakup mektubu benzer bir yaklaşımla ektiği tohumun ürün vermesi için sabırla bekleyen çiftçiyi örnek göstererek ruhani hayat için bir ders verir:

Yakup 5:7 Öyleyse kardeşler, Rab'bin gelişine dek sabredin. Bakın, çiftçi ilk ve son yağmur-ları alıncaya dek toprağın değerli ürününü nasıl sabırla bekliyor!

8 Siz de sabredin. Yüreklerinizi güçlendirin. Çünkü Rab'bin gelişi yakındır.

Galatyalılar Mektubunda da gördüğümüz ekme-biçme benzetmesi ile verilen öğretiler sabır konusunda da bizleri düşündürmelidir.

Öncelikle *“sabır”* konusunda bakarken Ruh'un ürününü hatırlamalıyız. Yani bu mektuptaki (6:7-9) *“ekin ekme ve hasat biçme”* benzetmesine bakarken Ruh'un ürününü başka bir konu Ruh'a ekmeyi başka bir konu olarak düşünmek yerine, *‘Ruh'un ürünü için sabırlı olmak, Ruh'a ekme işinde sabırlı olmak’* şeklinde bir öğretiler benimsemek daha doğru olacaktır.

Unutmayalım ki, bazen ekilen tohumlar bizim beklediğimiz sürede meyve vermez. Veya bazen müjdeleme ve merhamet hizmeti veya Müjde uğruna yaptığımız başka şeyler bizlerin hedeflediği sonuca ulaşmayabilir. Bize düşen şey Mesih'teki tanıklığa devam etmek, Ruh'ta yürümeye devam

etmek ve Kutsal Ruh'a güvenerek sabırla (adanimışlıkla) devam etmektir. İnsanlara karşı sabırlı olmayı başaranlar Tanrı'nın zamanını bekleme konusunda sabırlı olan kimselerdir.

5-) Adem'den gelen kötü miras ve Mesih'ten gelen Ruh birbirine karşıt bir şekilde savaşmaktadır. Benliğin işleri ve Ruh'un ürünü arasındaki zıtlık ölüm ve yaşam kadar nettir.

Kişilerin işleri, bu dünyada her zaman belli olmasa da sonsuzlukta kesin bir sonuç doğuracaktır. Bu durumda kardeşlerin bina edilmesi ve teşvik edilmesi açısından sizin kilisenizin *iyi işler* öğretisi ve *kurtuluş* öğretisi tam olarak anlaşılırmıdır?

6-) Dünya benliğin işleri ile o kadar dolu ki, belki yaptığımız bir iyiliğin karşılığını hiç alamayacağız. Ancak Kutsal Yazı burada çok açık bir şekilde "*iyilik yapmaya devam et*" diyor.

Belki yaptığınız bir iyilik başkalarının sizin hakkınızda daha da yanlış düşünmesine sebep olacak; belki de yaptığınız bir iyiliği birilerine yağcılık olsun diye yaptığınızı düşünecekler; belki de yaptığınız bir iyilik, hakkınızda bir karalama kampanyasına dönüşecek. Ancak Kutsal Yazı bu-

rada çok açık bir şekilde "iyilik yapmaya devam et" diyor.

Belki de etrafınızdaki kötülükler o kadar çok ki, iyilik yapmaya layık kimse görmüyorsunuz. Ancak her şeye karşın siz Mesih'in iyiliğini takip edip sözlerinizle olduğu gibi, işlerinizle de Mesih'te olduğunuzu ilan etmeye çağrılıyorsunuz. Ve ödülünüzü Mesih döndüğünde size kesinlikle ödeyecektir. Müjde "düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin" demekle kalmıyor (Mat-ta 5:44); ancak duadaki samimiyeti işlerle doğrulamayı da emrediyor:

Romalılar 12:17 *Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin. Herkesin gözünde iyi olanı yapmaya dikkat edin.*

18 Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın.

19 Sevgili kardeşler, *kimseden öç almayın*; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın.

Çünkü şöyle yazılmıştır: "Rab diyor ki, 'Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.'"

20 Ama, "**Düşmanın acıkmışsa doyor, Susamışsa su ver.** Bunu yapmakla onu utanca boğarsın."

21 Kötülüğe yenilme, kötülüğü iyilikle yen.

İyilik yapmak, iyi şeyler yapmak bu dünyada beklediğiniz karşılığı bulmayabilir. Ancak ektiği

tohum için samimiyetle Rab'be güvenenler, bir teşekkür görme de hasadı Rab'be teslim etmiş olurlar.

7-) Şunu unutmamak lazım; sevgi ektikçe sevgi biçersiniz; ayrılık, çekişme, dedikodu ekerseniz insanları kazanmak yerine kaybedersiniz. Böylece kilisenin dünya önündeki tanıklığına da leke sürmüş olursunuz.

Kiliseden birinin bir diğerine üzüntü ya da sıkıntı kaynağı olması kadar kötü bir tanıklık olamaz. Rab ile övünen bir yaşam ekiyorsanız diğerleri için sevinç ve bereket olursunuz. Ama diğerleri için endişe veya korku olmaktan kaçının. Diğerlerinin güvendiği, teşvik olarak gördüğü biri olmanız için ne ektiğinizi denetlemelisiniz. Mesih'teki diğerlerinin iyiliğinden kendinizi sorumlu hissetmelisiniz.

8-) Hiç kilisede en saygın bir üyenin daha sonra her şeyi bırakıp adeta ortadan kaybolduğunu gördünüz mü? Ya da hizmette, duada, tanıklıkta en aktif en gayretli gördüğünüz birinin düşüşüne veya kayboluşuna tanık oldunuz mu?

İsrail Mısır'dan büyük mucizeler görerek ayrıldı. Tanrı Mısır'da gücünü ve yargısını gösterdi; ve sonucunda halk görkemli bir şekilde Mısır'dan

ayrıldı. Çöle çıktıklarında hemen *gevşediler*; Tanrı'yı hemen unuttular, bir buzağıya tapmaya başladılar, kölelik evini özlediler, çölde Tanrı'yı dediler.

Öyleyse bizler *gevşemezsek* yani *Rab'deki umuda tutunursak* dünyanın yorgunluk ve yılgınlığını yeneriz (İşaya 40:30-31); *gevşemezsek* yani *Rab'deki paydaşlığımızı bırakmazsak* usanmadan dua edebiliriz (Luka 18:1-2); *gevşemezsek* yani *Tanrı'nın merhametinde kalmaya devam edersek* cesaretimizi yitirmeyiz ve dünyanın utanç verici yollarını reddederiz (I.Korintliler 4:1-2); *gevşemezsek* yani *gözlerimizi dünyasal olana değil göksel ve kalıcı olana çevirirsek* kutsallıkta ilerleyebiliriz (II.Korintliler 4:16-18); *gevşemezsek* ... (İbraniler 12:3-12, Vahiy 2:3-4, 10; 3:5-6, 21):

Efesliler 3:12 Mesih'te ve Mesih'e olan imanımızla Tanrı'ya cesaret ve güvenle yaklaşabiliriz.

13 Bu nedenle, uğrunuza çektiğim sıkıntılar karşısında yılmamanızı rica ediyorum. Bunlar size yücelik kazandırır.

9-) Mesih'in yaptığı gibi *zamanı doğru değerlendirmek* ('*fırsatımız varken...*') konusunda (Yuhanna 9:4) siz nasılsınız? *Fırsatı değerlendirmek* konusunda pratik birimi siz? Bu konuda yapmanız gerekenleri düşündünüz mü?

Efesliler 5:16 Fırsatı değerlendirin. Çünkü yaşadığımız günler kötüdür.

Mesih'in halkı tembelle olamayacağı için zamanı iyi değerlendirmeli, gayretli olmalıdır:

Titus 2:14 Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıyıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti.

Sizin '*fırsat değerlendirmek*' konusunda başkalarına öğreteceğiniz neler olabilir (Koloseliler 4:5)?

Sizce '*fırsat*' neler olabilir (Efesliler 5:17-20)? Bu konuda öğrenmeye açık mısınız?

VI. (6:11-18)

Bu bölümün mesajını 14-15 ayetleri özetlemektedir. Yine bu bölüm bütün mektup boyunca bahsedilen 'Yasa, Mesih'te iman ve Mesih'te özgürlük' konusunun özetlenmesi niteliğindedir. Yine bu bölüm Mesih'teki özgür yaşamın devamını teşvik etmektedir.

6:11 Bakın, size kendi elimle ne denli büyük harflerle yazıyorum!

Pavlus elçisel yetki ile yazdığını belli eden ilk sözlerinden (1:1-2) sonra, şimdi mektubu kapatırken de, mektup boyunca verilen öğretişe, bu mektubu yazanın kim olduğunu akılda tutarak bakmalarını ve öyle değerlendirmelerini istiyor. Çünkü Pavlus "*insanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve O'nu ölümden dirilten Baba Tanrı aracılığıyla elçi olarak atanmış*" olduğundan, Tanrı'nın bir elçisi olarak Tanrı'nın Sözleri'ni iletmiş oluyor.

Böylece son söz ve uyarılarının, Mektup boyunca yaptığı öğretiş ile birlikte ciddiye alınmasını bekliyor. Ve "*size kendi elimle ne denli büyük harflerle yazıyorum*" diyerek bir anlamda mektuba imzasını atmış oluyor (I.Korintliler 16:21, II.Selanikliler 3:17).

6:12 Bedende gösterişe önem verenler, yalnız Mesih'in çarmıhı uğruna zulüm görmemek için sizi sünnet olmaya zorluyorlar.

Sahte öğretmenlerin sünnet dayatması, Yahudi yanlısı öğretişini yerleştirmek için bir başlangıç basamağı niteliğindedir. Bu yüzden onlar sadece sünneti anlatmıyor, aynı

zamanda sünneti zorluyorlardı (5:11). Görüldüğü üzere yasacı zihniyet gerektiğinde baskı uygulamaktan kaçınmıyordu.

2:1-3 ayetleri ile 6:12 ayetini karşılaştırdığımızda bir zıtlık göze çarpmaktadır. Pavlus Yeruslaim'e gidip Müjde'yi elçisel kilisede ileri gelenlere sunduğu zaman yanında bulunan Titus'un sünnetsiz bir Hristiyan olması anlayışla karşılanmış ve sünnet edilmeye zorlanmamıştı. Elçisel kilisesinin sünnete bakışı ile Yahudi yanlısı sahte öğretiş getiren kimselerin sünnete bakışı bu denli farklıydı. Onlar baskı ve zorlama ile başkalarına öğretişlerini kabul ettirmeye çalışıyorlardı. Samimi imanlılar ise elçisel örneğe bakarak sahte öğretişe direniş göstermek ve bedende gösterişe önem (Matta 6:2, 6, 16; 23:28) vermekten kaçınmıyorlardı.

6:13 Oysa sünnetlilerin kendileri bile Kutsal Yasa'yı yerine getirmiyor, sizin bedenlerinizle övünmek için sünnet olmanızı istiyorlar.

Sünnet ile uluslar Yasa'nın boyunduruğu altına girmeye zorlanıyorlardı. Ancak sahte öğretmenlerin kendilerinin bile bu başarmasının mümkün olmadığı daha önce de bildirilmişti (3:10-11).

Yine bu ayetteki "*sünnetlilerin kendileri bile Kutsal Yasa'yı yerine getirmiyor*" şeklindeki ifade, Mesih'in, dönemin yasacı ve gelenekçi dini önderlerini yargıladığı sözlerini hatırlatmaktadır:

Matta 23:4 Ağır ve taşınması güç yükleri bağlayıp başkalarının sırtına yüklerler, kendileriye bu yükleri taşımak için parmaklarını bile oynatmak istemezler.

Bu ayetin “*bedenlerinizle övünebilmek için sünnet olmanızı istiyorlar*” şeklindeki ifadesi yine Mesih’in benzer bir yargı sözlerini hatırlatmaktadır:

Matta 23:5 **Yaptıklarının tümünü gösteriş için yaptılar...**

6 Şölenlerde başköşeye, havralarda en seçkin yerlere kurulmaya bayılırlar.

7 Meydanlarda selamlanmaktan ve insanların kendilerini 'Rabbî' diye çağırmasından zevk duyarlar.

Böylece sıradaki ayete (6:14) gelince Mesih’in elçisi ve sahte öğretmenler arasındaki farkı görüyoruz. Sahte öğretmenler başkalarına tutmayı öğrettikleri Yasa’yı kendileri bile tutamazken Mesih’in sadık izleyicileri Mesih’le ve çarmıhla birleşmiş bir şekilde yaşıyorlar (2:20).

5:16-18, 22-25 ayetlerini hatırladığımızda kutsallığın Kutsal Ruh ile mümkün olduğu açıktır. Bu durumda Kutsal ve dindar yaşamların işareti dışsal şeyler olamazdı. Eğer sahte öğretmenler sünneti Tanrısayarlığın bir işareti gibi düşünmeye devam ederlerse ve buna rağmen Yasa’yı tutamazlarsa bu bir çelişki olacaktı.

Böylece *bedende gösterişe önem verenler* (6:12) *övünmek için* (6:13) bunu yaptıklarında bu, boş bir övünme (Koloseliler 2:23, Mata 23:15) ve gurur olacaktı:

Luka 16:15 O da onlara şöyle dedi: "Siz insanlar önünde kendinizi temize çıkarıyorsunuz, ama Tanrı yüreğinizi biliyor. İnsanların gururlandıkları ne varsa, Tanrı'ya iğrenç gelir.

Tanrı'dan ve Kutsal Kitap'tan değil de insan öğretişinden konuşan böyle kimseler hakkında Mesih "*Kendiliğinden konuşan kendini yüceltmek ister... –Yuhanna 7:18*" demiştir. Böyleleri *kendilerini tavsiye eden kimseler ve sahte elçilerdi* (II.Korintliler 10:12; 11:13).

6:14 Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir Şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.

Müjde bizim gözlerimizi dünyadan çarmıha çevirmektedir. Müjde dünyanın geçici güzelliğinden, bedende gösterişe önem vermekten, bedenle övünmekten bizlerin aklımızı ve yüreğimizi Mesih'e ve Mesih'in çarmıhının kalıcı olan görkemine çevirmektedir. Ve bu ayet 2:20 ayeti ile örtüşmektedir. Ve yine hem vaftiz işareti taşımanın hem de Mesih ile birleşmişliğin anlatıldığı Romalılar 6:1-14 ayetleri ile benzer paralelliktedir:

Romalılar 6:6 Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski ya-

radılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz.

Ve yine sahte öğretmenler tutamadıkları Yasa'nın bir işareti olan sünnet ile övünürken (6:13), Mesih'le gerçek imanda birleşmiş olan öğrencilerin övüncünün Rab olduğunu görmekteyiz. Burada Pavlus'un nasıl bir durum içindeyken Rab ile övündüğüne dikkat etmemiz gerekir. 1:10 ayetinde insanların onayını aramaksızın ya da toplumsal kabul görmenin tam zıddı bir durum içinde Rab ile övünme söz konusudur. 5:11 ayetinde ise Mesih ve Müjde uğruna çarmıhı savunurken, belli yetkileri olan sahte öğretmenler tarafından uğradığı baskıya rağmen Pavlus'un Rab ile övünmesi söz konusudur. Zaten gerçek sünnetliliğin işareti Mesih ile övünmektir (Filipililer 3:3). Burada Mesih'in özgürlük bağışlayan çarmıhını inkâr eden yasacı ve köle zihniyetin öğretişine Pavlus'un tutumu ise bir karşı duruş niteliğindedir.

Diğer yandan Pavlus'un Mesih ve Müjde ile “*övünüyorum*” şeklindeki yaklaşımı “*Müjde'den utanmıyorum*” şeklindeki, diğer bir Müjde savunmasını hatırlatmaktadır (II.Timoteyus 1:8):

Romalılar 1:16: Çünkü Müjde'den utanmıyorum. Müjde iman eden herkesin -önce Yahudiler'in, sonra Yahudi olmayanların- kurtuluşu için Tanrı gücüdür.
Markos 8:38 Bu vefasız ve günahkâr kuşağın ortasında, kim benden ve benim sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da, Babası'nın görkemi içinde kutsal meleklerle birlikte geldiğinde o kişiden utanacaktır.

Boş övünmenin (*beden ile –geçici şeylerle övünmenin*) kendisi dünyasallık olduğu (6:12-13) için, Mesih ile birleşmiş (2:20) olanlar için dünya ölüdür ve böyleleri dünyaya ölmüş olduğu için onlar Mesih'le, çarmıhın zaferi ile övünürler:

I.Korintliler (2:2) 1:29 Öyle ki, Tanrı'nın önünde hiç kimse övünemesin.

30 Ama siz Tanrı sayesinde Mesih İsa'dasınız. O bizim için tanrısal bilgeliği, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu.

31 Bunun için yazılmış olduğu gibi, "**Övünen, Rab'le övülsün.**"

Çünkü Mesih bizi bu kötü çağdan kurtarmak için çarmıhta gitmiştir (1:4). Bu yüzden gerçek imanlılar da Mesih ile birlikte çarmıha gerilmiş oldukları için (2:20) bu dünyaya ölmüşlerdir. Ve gerçek imanlılar *benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha gerilmiş* (5:24) olduklarından; bedenle övünerek yaşamak yerine (6:12-13) *sürdürdükleri yaşamı, halkını seven ve kilisesi için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürmektedirler* (2:20).

6:15 Sünnetli olup olmamanın önemi yoktur, önemli olan yeni yaratılıştır.

Mesih'teki yeni yaratılış (II.Korintliler 5:17, Koloseliler 3:10) kendisini *sünnetle ya da sünnetsizlikle değil sevgiyle etkin imanda* gösterir (5:6). Sünnetlilerin kendisi bile Yasayı yerine getiremezken (6:13), Mesih'teki yeni yaratılış Mesih'in Yasası'nı (I.Korintliler 7:19, Efesliler 2:10) yerine getirebilir (1:10; 6:2).

Diğer yandan Mesih, insanlığında gökseldir, göksel insandır (Yuhanna 3:31; 6:38, 50):

Yuhanna 8:23 İsa onlara, "*Siz aşağıdansınız, ben yukarıdanım*" dedi. "*Siz bu dünyadansınız, ben bu dünyadan değilim.*"

Böylece sünnetli olmak **doğal insanı** ve Yasa'yı simgelediğinden Pavlus tekrar Mesih'teki ayrıcalığıımıza dikkati çekiyor: Mesih'te yeni yaratılışımız vardır. İmanlılar **yeni yaratılışın çocuklarıdır.**

Bu durumda sünnet eski yaratılışı simgeliyor. Sünnet ve Yasa Adem'de düşmüş insanı, kurtarılmaya muhtaç insanı simgelediğinden bu ayet Mesih'in ölümü ve dirilişi (çarmıh) ile yaratılışa getirdiği **yenilenmiş yaşama**¹¹⁹ dikkat çekmektedir:

Öyleyse Galatya'daki kiliseler yenilenmiş insanlığın başı olan Mesih'te yeni yaratık olma ayrıcalığına (II.Korintliler 5:17) sarılmalıdır.

6:16 Bu kurala uyan herkese ve Tanrı'nın İsraili'ne esenlik ve merhamet olsun.

---

¹¹⁹ 2:19-20 ayetleri Yasa'ya ve dolayısı ile eski Adem'e ölmekle Mesih'teki gerçek yaşamın mümkün olduğuna dikkat çekmektedir: Yuhanna 3:36 Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır. I.Yuhanna 5:12 Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmıyanda yaşam yoktur.

Hangi kurala uyanlara esenlik ve merhamet müjdeleniyor? 5:16 ayetine bakınca **‘Kutsal Ruh’un yönetiminde yaşayan ve bu yüzden benliğin tutkularına uymayan kimseler’** için esenlik ve merhamet müjdelendiği anlaşılıyor. Böylece Pavlus’un *“kural”* diyerek belirlediği ilke *‘Ruh sayesinde yaşama, Ruh’un izinde yürüme’* ilkesidir (5:16, 25).

Yine bu ayete Müjde’nin ve kurtuluşumuzun neye dayandığı açısından bakınca, Mesih’teki lütuf ve Mesih’teki iman ilkesine göre yaşayanlara (2:16) esenlik ve merhamet müjdelendiği anlaşılıyor.

2:20 ayetine baktığımızda *‘Mesih ile çarmıhta birleşmiş bir şekilde yaşamının’* esenlik ve merhamet vaadini içerdiğini söyleyebiliriz. 5:1 ayetine baktığımızda ise Mesih’teki özgürlük ilkesine göre yaşamının esenlik ve merhamet içeren bir yaşam olduğunu söyleyebiliriz.

6:17 ayetine baktığımız zaman ise Müjde uğruna sıkıntılara katlanmış olanların, esenlik ve merhamet ile bereketlenmiş kimseler olduğunu söyleyebiliriz. Doğruluk uğruna zulüm gören böyle kimselerin (Matta 5:10-12) ödülünün ise Tanrı’dan verildiğini görüyoruz. Böylece her zaman ve her yerde iman, ümit ve sevgileri Rab’de olanlara, buna göre yaşayanlara esenlik ve merhamet müjdelendiğini söyleyebiliriz.

6:14-15 ayetlerine 3:13-14 ayetleri ile birlikte baktığımızda *“Tanrı’nın İsrail’i”* kavramı daha açık oluyor. İsrail ile kilise arasındaki süreklilik belirgin oluyor (4:28, 31). 3:26

ayetinde Pavlus Galatyalılar'a (uluslara) "Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın çocuklarısınız" diyerek İbrahim'in Tanrı ile ilişkisindeki iman ile Mesih'e iman arasında bir bağlantı kurmuştu. 3:28 ayetinde ise Mesih'teki imanın Yahudi ve uluslar ayrımını kaldırdığı yazılmıştır. Yine 3:29 ayeti de "Mesih'te olmak ile İbrahim'im soyu olmak" arasında bir bağlantı kurmaktadır. Böylece "Tanrı'nın İsrail'i" kavramı etnik ya da politik bir topluluk değil de '**Mesih'teki İsrail; Mesih'teki yeni yaratılış alanların topluluğu**' anlamına gelmektedir.

Bu durumda '*esenlik ve merhamet müjdeleyen kural*' elçisel Müjde'nin bildirdiği iman yoludur. Böylece yasacı sahte öğretmenlere de bir cevap verilmesi gerekirse '*bütün Kutsal Yazılar'a Mesih'in öğretisi ve çarmıhtaki işinden bakmak*' kuralının esenlik ve merhamet yolu olduğunu söyleyebiliriz.

5:11 Bana gelince, kardeşler, eğer hâlâ sünneti savunuyor olsaydım, bugüne dek baskı görür müydüm? Öyle olsaydı, çarmıh engeli ortadan kalkardı.

6:17 Bundan böyle kimse bana sorun çıkarmasın. Çünkü ben İsa'nın yara izlerini bedenimde taşıyorum.

1:7; 5:12 ayetlerine bakarak '*kimse bana sorun çıkarmasın*' şeklindeki ifadenin sahte öğretisi işaret ettiği açıktır.

Antik çağda genelde bir kölenin bedenine ait olduğu efendinin mührü ile bir işaret vurulurdu. Öyleyse Pavlus'un bu sözlerini duyan Hristiyanlar Mesih'le birlikte ölmüş olarak yaşamanın (2:20) ve dünyaya Mesih hakkında tanıklık

vermenin zorluklarını, Mesih'e ait olmanın işareti olarak görmeliydiler. Bu yüzden çarmıh işareti her bir Hristiyan için Mesih'e ait olmanın önemli bir işareti idi. Ve bu işaretler dünya önünde saçma ve utanılacak şeyler iken çarmıh işareti Tanrı için çok özel ve değerli bir anlam ifade ediyor. Çünkü Mesih dünya önünde çarmıh ile alçaltıldığında, çarmıh işareti dünyanın gözünde lanetin, saçmalığın, utancın işareti idi. Eğer insanlar Mesih'in çarmıhını taşıyarak yaşamaya devam ederlerse, Mesih'e direnen dünya şimdi aynı işareti (baskıyı) Mesih'i takip eden diğerlerine de vermekten çekinmeyecekti.¹²⁰

II.Korintliler 1:5 Çünkü Mesih'in elemeleri bizde nasıl çoğalıyorsa, bizim tesellimiz de Mesih aracılığıyla öylece çoğalıyor.

Kutsal Ruh'a uyarak (5:25) Mesih'in Yasası'nı yerine getiren (6:2) Pavlus, sahte öğretisi savunanlarca gördüğü baskıyı "*Mesih'te olmanın işareti*" olarak kiliseye gösteriyor? Çünkü eski dünyanın yolu ile Mesih'teki yeni insanın (6:15) yolu birbirinden farklıdır.

Bu izler, gördüğü baskılara rağmen "*kurtuluş Müjdesi sadece Mesih'tir*" diye vaaz etmesiyle birlikte gördüğü baskı ve reddedilmenin izleridir. Ancak Mesih'in "*yara izleri*" şeklindeki ifade II.Korintliler 11:23-33 ayetlerindeki gibi fiziksel saldırılara maruz kalmayı hatırlatmaktadır. Ama Korintliler Mektubu daha sonra yazılmış olduğundan, bu ayet doğrudan Korintliler mektubunda bahset-

---

¹²⁰ Ryken Graham Philip, Galatians, Phillipsburg: RP Publishing, 2005. s.280

tiği yaraları veya baskıyı işaret etmiş olmuyor (*diğer yandan Korintliler mektubundaki fiziksel yaralanmalar ve sıkıntılar sadece Korintliler mektubunun yazıldığı zamana ait olmayıp Pavlus'un bütün elçilik yaşamını kapsamaktadır*).

Ancak Pavlus'un Müjde'yi yayma işinde karşılaştığı benzer baskılar olduğu açıktır (5:11). Ve yine 6:12 ayetinde sünnet yanlılarının baskı kullandıklarını gösteren “*zorluyorlar*” ifadesi de bu fikri desteklemektedir. Ve eğer sahte elçilere göre sünnet önemli bir işaret ise Pavlus da Mesih ile birlikte çarmıha gerilmiş olmanın (2:20), Mesih ile birlikte çarmıha gerilmiş bir şekilde yaşamının kendisinde olan işaretini ortaya koymaktadır. Bu izler Mesih'i vaaz etmenin sonucu olarak karşılaşılan baskı ve reddedilmenin izleridir.

Diğer yandan “*Pavlus'u fiziksel baskılar durdurabilir miydi; Pavlus'un en çok acı çektiği konu bedensel yaralar mıydı?*” sorusu üzerinde düşününce; ayetin ruhsal baskıları işaret etmesi de mümkün gözükmektedir. Pavlus II.Korintliler 11. bölümde anlattığı fiziksel yaralarına ek olarak, Mesih'in kilisesi için duyduğu tutku ile kendisinin elçilik hizmetinin yükü arasında bir paralellik kurduğunu görüyoruz (Koloseliler 1:24):

II.Korintliler 11:28 Öbür sorunların yanı sıra, bütün kilise topluluklarının kaygısının her gün üzerimde baskısı var.

29 Kim zayıf olur da ben zayıf değelim? Kim günaha düşürülür de ben yanmadım?

Ancak bu mektubun altı ana mesajı olduğunu düşünürsek¹²¹ (İman, Yasa, Lütuf, Özgürlük, Çarmıh, Kutsal Ruh); “*Mesih’te olmanın izi; yani Mesih’in çarmıhtaki yara izlerini bedeninde taşımanın izi*” hakkındaki en önemli şey Kutsal Ruh’tur:

Efesliler 1:13 Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi’ni duyup O’na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen **Kutsal Ruh’la O’nda mühürlendiniz.**

Böylece Pavlus kime ait olduğunu, kim için yaşadığını belli ederek gösteriyor. Mesih gibi yaşamayı Mesih’e ait olmanın izi olarak kiliseye hatırlatıyor.

6:18 Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih’in lütfu ruhu-nuzla birlikte olsun! Amin.

Bu mektup Pavlus’un mektuplarında görmeye alışık olduğumuz (Filimon 25, II.Timoteyus 4:22) tarzda bir bereketleme ile noktalanıyor. Ve burada “*kardeşler*” ifadesi “*Mesih’teki lütuf*” bereketlemesine bağlanıyor. Böylece Mesih’in Müjdesi’nin Galatya kiliselerine getireceği zaferden emin olarak bu mektup noktalanmış oluyor. Mektubun okuyucuları “*kardeşler*” şeklindeki seslenişi duyduklarında imanın ev halkı olmayı Mesih’teki lütfu borçlu olduklarını hatırlayıp şükretmeliler.

---

¹²¹ Bu konulara “*işler, Müjde, vaftiz, benlikte yaşam, Ruh’ta (yeni yaratılıştta) yaşam*” konularını da dahil edebiliriz (Sünnet konusu Yasa konusu altında düşünüldüğünden buraya eklenmemiştir).

İlave Açıklama

1-) Ruh'un ürünü (meyvesi) ile (5:22-23) sahte öğretmenlerin arasında görünür farklar vardır:

Matta 7:15 Sahte peygamberlerden sakının! Onlar size kuzu postuna bürünerek yaklaşırlar, ama özde yırtıcı kurtlardır.

16 Onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Di-kenli bitkilerden üzüm, devedikenlerinden incir toplanabilir mi?

17 Bunun gibi, her iyi ağaç iyi meyve verir, kötü ağaç ise kötü meyve verir.

Sahte elçiler bedende gösterişe önem verirken (6:12), Mesih'in elçileri ruhsal olan şeylere ve Me-sih'in verdiği yenilenmeye önem vermektedir (6:15).

Sahte elçiler sünnet ile övünürken (6:12-13), Me-sih'in elçileri Mesih'in çarmıh zaferi ile övün-mektedirler (6:14).

Sahte elçiler kendi öğretileri için başkalarını zor-larken ve baskı uygularken (6:12; 5:11, 4:29), Me-sih'in elçileri dünya için ölmüş (6:14) bir şekilde yaşamaktadırlar.

Bu durumda ölü (Romalılar 6:6) birine dünyanın baskı yapması bir işe yaramayacağından sahte öğretişin izlediği yol etkisiz ve yararsızdır (4:9).

Ve Mesih'in Müjdesi'ni izleyenler yeni yaratılıştaki kalıcı, etkin ve zaferli bir yola bakmaktadır (2:21; 6:15-18).

Eğer sünnet kutsal olmanın işareti olsaydı Mesih'in yeni yaratılışı almamız için Ruhü ile bizde çalışarak ürün (5:22-23) vermesi gerekmezdi. Eğer sünnetli olmak kutsal olmakla aynı şey olsaydı, bu insanların bölünme ve çekişme içinde (5:26, 4:16-17) olmaları söz konusu olmayacaktı. İnsan çabası ile devam etme (3:3) gayreti içinde olanlar halen Yasa'yı tutamadıkları halde kutsal olduklarını değil, lanet altında olduklarını görmeliydiler.

2-) Hristiyanlar olarak Kurtarıcı Rab İsa Mesih'e ait olduğumuzun işaretini taşıyoruz (6:17).

Hristiyan olma işaretimiz olan su vaftizi, hayatın bütün güçlüklerinde hatırlamamız gereken bir gerçekliktir. Vaftizimizin nelere işaret ettiğini düşünmek güçlü bir teşviktir. Ve buna göre vaftizimizin bizlerden neler talep ettiğini düşünerek yaşamamız esastır.

Bir ayartı ya da ruhsal olarak kurak bir dönem içine düştüğümüzde vaftizin bereketlerini hatırlamak ve bunlara sarılmak güçlü bir destektir. Hristiyan kişinin *"ben vaftiz oldum; günahın ayartısına dayanma gücüm var; Mesih yardımcımdır; bir ki-*

lise üyesi olarak günaha 'hayır' diyebilme gücüm var; Mesih'te bağışlanmış ve lütuf edilmiş biriyim" diyerek günaha karşı koyması, ayartıya direnmesi, ruhsal baskıları yenmesi için Rab'de gerekli silahları vardır.

Diğer yandan Mesih'e ait olduğumuzun en güçlü işareti Kutsal Ruh'tur. Belki Pavlus'un bedenindeki dayak ve işkence izleri sizde yok. Ancak Pavlus gibi karşılaştığınız bütün zorluklarda "*ben Mesih'in yara izlerine sahibim*" diyerek mücadele etme gücünüz vardır.

2:20 ayetinin ne dediğine bakın:

Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.

Pavlus'un kendisini Mesih'teki bir kişi olarak tanımlarken kullandığı bu ifadeye dikkat edin. Pavlus Mesih ile birleşmişliğinden o kadar emin ve bunu o kadar güçlü bir şekilde hissediyor ki, Mesih'in yaralarını kendi yaraları olarak görüyor. Aslında bu gerçek sadece Pavlus için özel bir durum değil, bütün Hristiyanlar için aynıdır.

Böylece sadece Pavlus değil, Mesih'teki bütün Tanrı halkı günah sorunu karşısında *"Ben Mesih'le birlikte çarmıha gerildim (2:20); günah karşısında öldüm, vaftizim ile Mesih'in ölümü ve dirilişine bağlandım; eski yaratılışım Mesih'le birlikte çarmıha gerildi ve ben özgür bir kimse olarak (Romalılar 6:1-7); Mesih'teki yeni yaratılış ile mesh edildim (6:15)"* diyebilmelidir. Bizler de ruhsal anlamda Mesih'in yara izlerini O'nunla birlikte çarmıha gerilmiş olduğumuz için taşıyoruz.

Öyleyse bizler günah ile denendiğimizde *"Mesih'in bendeki yara izlerini dünyasallık ile kirletmem; Mesih ile birleşmiş olarak O'nun üyelerini günaha sunmam"* diyebilmeliyiz:

Romalılar 6:12 Bu nedenle bedeninizin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin.

13 Bedeninizin üyelerini haksızlığa araç ederek günaha sunmayın. Ölümden dirilenler gibi kendinizi Tanrı'ya adayın; bedeninizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun.

Ve Mesih'teki vaftizimizi, Ruh ile mesh edililişimizi, Mesih'le birleşmişliğimizi sıklıkla hatırladığımızda Pavlus'un tüm kiliseler için duyduğu kaygının baskısı ile (II.Korintliler 11:28-29), bizler de kilisenin iyiliği, kilisenin paklığı için çalışma

tutkusu ile dolu olacağız. Günaha düşen zayıf bir kardeşi güçlendirmek için çalışma tutkusuyla dolu olacağız.

3-) Hristiyanlar olarak Kurtarıcı Rab İsa Mesih'e ait olduğumuzun işaretini taşıyoruz (6:17).

Ve bu işaret "*kime ait olduğumuzu*" her gün hatırlamamız için güçlü bir teşviktir. Bu işaret Tanrı'nın halkı olmanın, Tanrı'da korunmanın ve Rab'bin o günü geldiğinde Kutsal Ruh ile mühürlenmişlerin hiçbirinin kaybolmayacağı güvencesidir.

Kutsal Yazılar'dan Levililer'in Tanrı'ya ait olmasının işaretini giysilerinde taşıdıklarını öğreniyoruz:

Levililer 16:4 Kutsal keten mintan, keten don giyecek, keten kuşak bağlayacak, keten sarık saracak. Bunlar kutsal giysilerdir. Bunları giymeden önce yıkanacak.

Ve yine Kutsal Yazılar'da sadece Başkâhinin alnı üzerinde "RAB'be kutsaldır" şeklinde bir mühür-ışaret- taşıdığını okuyoruz:

Çıkış 28:36 «Saf altından bir levha yap ve üzerine mühür oyar gibi 'RAB'be adanmıştır' sözünü oy;

37 lacivert bir kordonla sarığın ön tarafına bağla.

38 **Harun onu alnında taşıyacak. İsraililer kutsal bağışlarını getirirken suç işlemişlerse, suçlarını Harun taşıyacak; onlar önümde kabul görsün diye levha sürekli Harun'un alnında bulunacak.**

Ancak Başkâhinimiz olan Mesih (İbraniler 4:14-16) çarmıhta yaptığı sonsuz kurban (İbraniler 7:26-28) ile dünyasal bir giysi ya da işaret yerine, kendisine iman eden herkese Kutsal Ruh ile yeni doğuşu bağışlamıştır. Bu yüzden Mesih'te olanların "yeni yaratılış" olarak Kutsal Ruh mührü ile Mesih'in işaretini taşıdığını biliyoruz.

Hristiyanlar olarak Mesih'le birlikte mesh edilmiş olduğumuzu biliyoruz (Hİ.1):

Hİ.32. Niçin sana Hristiyan deniliyor? Çünkü Mesih'in bedeninin iman ile bir üyesiyim⁹ ve O'nun mesh edilmesini paylaşıyorum.¹⁰ O'nun ismini açıklamaya,¹¹ kendimi yaşayan bir şükran kurbanı olarak O'na sunmaya,¹² bu yaşamda iyi bir düşünceyle günaha ve Şeytan'a karşı durmaya,¹³ ve bundan sonrakinde, bütün yaratılış üzerinde sonsuzluk boyunca Mesih'le hüküm sürmeye¹⁴ mesh edildim.

⁹ I.Korintliler 12:12-27 ¹⁰ Yoel 2:28, Elçilerin İşleri 2:17, I.Yuhanna 2:27

¹¹ Matta 10:32; Romalılar 10:9, 10; İbraniler 13:15

¹² Romalılar 12:1; I.Petrus 2:5, 9

¹³ Galatyalılar 5:16, 17; Efesliler 6:11; I.Timoteyus 1:18, 19

¹⁴ Matta 25:34; II.Timoteyus 2:12.

Mesih'e iman edenler Kutsal Ruh'un bağışladığı ölümsüzlük ve yenilenmeyi alarak, dünyadan kendilerini "Mesih'te" olmanın işareti ile ayırmış olmaktadırlar (6:15). Hristiyan imanını ilk önce kişinin içsel değişimine (5:22-23) öncelik verir. Çünkü benliğin işlerini dizginleyip çarmıha germenin yolu Mesih'te olmak ve O'ndaki yenilenmeyi almaktır. Böylece Mesih'te olmamızın en önemli işareti Mesih'in yaptığı kurtarıcı işidir:

I.Korintliler 7:19 Sünnetli olup olmamak önemli değildir. Önemli olan, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmektir.

4-) Hristiyanlar olarak Kurtarıcı Rab İsa Mesih'e ait olduğumuzun işaretini taşıyoruz (6:17).

Hristiyanlar *Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş olarak yaşayacaklarsa* (2:20) Mesih'in çarmıhını gündelik olarak taşımaları gerekir:

Romalılar 8:17 Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçısıyız. Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçısıyız, Mesih'le ortak mirasçısıyız.

Bir gerçek var ki, dünya bizlerin hayatlarında Mesih'in çarmihini görmedikçe iman da etmeyecektir. Kuşkucu Tomas'ın *"Mesih'in ellerinde çivilerin izini görmedikçe, çivilerin izine parmağımla dokunmadıkça ve elimi böğrüne sokmadıkça inanmam"* demesine bakarak (Yuhanna 20:24-29) şunu söyleyebiliriz: Dünya bizlerde Mesih'in haçını görünce Mesih'in çarmih acılarının ne kadar değerli ve önemli olduğunu ancak bu şekilde anlayacaktır.¹²²

5-) Galatyalılar 6:14 Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmihından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmihı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.

6:12-13, 15 ayetlerine bakınca 14. ayetin de sünnet hakkında bahsettiği açıktır. Ayetin birinci kısmı sünnet ile övünenlere (6:13) *"Rabbimiz İsa Mesih'in çarmihun zaferinden başka bir şeyle övünmem"* diyerek cevap vermektedir. Çünkü Mesih'in çarmihı bitmiş bir işi, tamamlanmış bir kurtuluşu

---

¹²² Ryken, s. 281

simgelemektedir. Pavlus 6:4 ayetinde bu yüzden kimsenin kendisinde övünebileceği bir şey olmadığını görmesini istemişti. Böylece ayetin birinci kısmı sünnet dahil, kişilerin kendi iyi işlerine bakarak övünmelerinin boş olduğunu, imana zafer kazandıran şeyin Mesih ve çarmıhı olduğunu göstererek “övünen, Rab'le övünsün” demektir (II.Korintliler 10:16-18):

Filipililer 3:3 Çünkü gerçek sünnetliler Tanrı'nın Ruhunu aracılığıyla tapınan, Mesih İsa'yla övünen, insansal özelliklere güvenmeyen bizleriz.

6:14 ayetinin ikinci kısmı sünnet ile övünenleri (6:13) ‘dünyaya ait kimseler’ olarak görmektedir. Çünkü sahte öğretiler yanlıları dışsal şeyleri yüceltip kendileri ile övünürken, gerçek imanlılar Tanrı'yı onurlandırmak için yaşayan, Tanrı'yı yücelten kimseler olarak fark edilmektedir. Öyleyse dünyaya ölmedikçe Rab'be gerçek övgü sunamayacağımız açıktır.

Eğer insanın lütuf kazanmak için yaptığı bütün işleri (İşaya 64:6) kirli ise, insanlar sünnet dahil, bedensel başarılarına ya da merhamet işlerine dayanarak nasıl övünebilirlerdi ki?

Daha önce “Galatyalılar’a Mektubunun Genel Çerçevesi” başlıklı bölümde I.Korintliler 1:18-25 ayetlerini dünyanın çarmıha nasıl baktığı konusunda referans göstermiştik. Bu ayetlerde dünyanın çarmıha utanç duyulacak bir bildiri olarak baktığı, çarmıhı *zayıflık, güçsüzlük ve lanet* simgesi olarak gördüğünü; ve bu yüzden de ‘çarmıha gerilmiş Mesih’ fikrine dünyanın *saçma* bir bildiri olarak baktığını okuyoruz.

Böylece Pavlus “dünya benim için ölüdür, ben de dünya için” derken dünyanın öğretisi (4:3) ile Mesih’in yolunu birbirinden ayırıyor (4:4-5). Çünkü dünyaya ölmeden Mesih’in çarmıh aracılığı ile sunduğu kurtuluş armağanı için Tanrı’yı övemeyiz. Dolayısı ile bizi çarmıhta kurtaran Rab ile övünemeyiz:

Filipililer 1:20 Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı, yaşasam da ölsem de Mesih'in her zamanki gibi şimdi de bedenimde yüceltilmesi için tam bir cesaret gösterebileceğimi bekliyor ve umut ediyorum.

21 Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır.

Dünyaya göre yaşayanlar Tanrı için ne yaptıklarına, aklanmak için ne başardıklarına odaklanarak kendileri ile övünürken, Pavlus ise dünyanın

kurtuluğu için Tanrı'nın Mesih aracılığı ile çarmıhta ne yaptığına bakıyor. Böylece kurtuluğu için çarmıha bakmayan dünyanın tersine Pavlus çarmıh ile övünüyor.

İlave Açıklama: 1:1-6:18

1-) Galatyalılar Mektubuna bakarken üç ayet akımızda olmalıdır. Birinci ayet Müjde'nin ve kurtuluşumuzun neye dayandığını ifade etmektedir:

2:16 Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek aklandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz.

İkinci ayet ise, birinci ayete dayalı olarak nasıl yaşamamız gerektiğini göstermektedir:

2:20 Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.

Üçüncü ayet ise, ikinci ayette bahsedilen şekilde Mesih'le birleşmiş bir yaşamın ne demek olduğunu göstermektedir:

5:1 Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin.

Özetle *“Yasa ile değil, Mesih’e iman ile aklandık; böylece Mesih’le birleşmiş bir şekilde yaşamalıyız; ve bu yaşam bir özgürlük yaşamıdır”* şeklinde bir ana fikir çıkarabiliriz.

2.a-) Öür dileycek kadar cesur, bağışlanmayı dileycek kadar alçakgönüllü müsünüz? Belki de bu mektup çalışmasında henüz bu konuda bir ayet üzerinde düşünmüş olmadığımız için *“bu soru da nereden çıktı?”* diye düşünebilirsiniz?

Acaba bu mektup üzerinde çalışırken daha önce bilmediğiniz veya gözden kaçırdığınız bir noktadan dolayı bir yanlışlığa ya da karışıklığa sebep oldunuz mu?

Daha önce bilmediğiniz veya gözden kaçırdığınız konular Tanrı ile veya kilise ile ilgili bir hatanıza sebep oldu mu? Olduysa bunlar samimi itiraf, samimi tövbe ile öncelikle Tanrı’ya sunulması gereken konular olarak önünüzde duruyor.

Diğer yandan Tanrı’dan samimi bağışlanma dileme pratiği geliştirememişseniz bunu bir insandan dileme pratiğiniz de gelişmemiştir.

Bu mektup boyunca çalışırken Kutsal Kitap’a bakışınızda ne gibi yenilenme oldu? Bunların Tanrı ile, kilise ve dünya ile olan ilişkinize neler ka-

zandırmasını bekliyorsunuz? Yenilendiğiniz alanları Tanrı'ya şükranla getirmeli; ve bilginizin yaşamsal bir pratiğe dönüşerek Tanrı'ya olan hizmetinizde ve dünyaya olan tanıklığınızda Müjde'ye yaraşır bir şekilde devam etmesini dilemelisiniz.

2.b-) Sizce Galatya Mektubunu okumuş bir kim-
senin övgü ve şükran duası nasıl olmalıdır?

Kutsal Kitap çalışması ve ilahiyat eğitimi için gerekli olan şeyler bizleri Tanrı'yı sevmeye, O'ndan hoşnutlukla O'na övgü sunmaya, O'na hayranlıkla O'na hizmet etmeye, O'na tapınıp O'nu yüceltmeye yardım etmelidir.

3-) Belki sizin kilisenizde ailelerin çocuklarını sünnet ettirmeleri bir tartışma konusu olmadı. Çünkü bu mektubun yazılış amacı "*sünnetten kaçınmak*" için değil, sünnet ile temsil edilen "*Yahudilikten ve yasacılıktan kaçınmak*" olduğundan, günümüz kiliseleri için *-en azından sizin için-* bu bir tartışma konusu olmayabilir? Ancak her insanın günahlı olduğunu hatırlarsak; insanın Kutsal Kitap'ın tamamına bir bütünlük içinde bakmakta, bunları sorgulayıp kavramada hataları, görüş farklılıkları içinde olacağı [*olduğu da*] açıktır.

Bu durumda sizler Kutsal Kitap'ı kültürünüze nasıl uyguluyorsunuz? Farkında olmadan başka yasalar koyabilirsiniz?

4-) "Aracı tek bir tarafa ait değildir; **Tanrı ise birdir**" (3:20). Bu durumda Tanrı'nın "**bir**" olması bize Tanrı'nın eşsizliğini hatırlatıyor. Tanrı kimseye benzemez. Bu durumda antlaşma bize Tanrı'nın tekliği, Tanrı'nın değişmezliğinin gerçeğinde sarsılmaz bir güvence vermektedir. Antlaşma Tanrı tarafından onaylanmış olduğu için insanın bu güvenceye iman ile sarılması gerekmektedir.

Hristiyan özgürlüğünün temelinde Tanrı'ya güven vardır. Güven yoksa "ne olacak?" korkusu vardır. Tanrı'nın sadece sonsuz yaşam için olan vaadi için değil, bu geçici yaşamımız için de güvenilir olduğunu bilmekle Mesih karakterinde bir kişilik geliştirebiliriz.

5-) Konu 'Önderlik' olunca genelde "Timoteyus ve Titus Mektupları" aklımıza gelir? Kilisede önder olarak yetişecek kimseler bu bölümleri özel bir şekilde derinlemesine etüt eder. Galatya'daki kiliselerin içine düştüğü yanılgyı gördüğünüzde Pavlus'un bu kiliseye yönelik önderliği hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Yanlış öğretiyeye karşı "önderin 'Kalam Savunması' yapması" konusunda Galatyalılar Mektubundan nasıl bir yaklaşım ediniyorsunuz?

Bu durumda önder yetişecek kimselerin "bütün Kutsal Yazılar'a" bakışı önemlidir. Mesih'ten sonra bütün Kutsal Yazılar'ı "dağdaki vaaza bakarak mı okuyorsunuz; ya da Yüce Görev'e bakarak mı bütün Kutsal Yazılar'ı değerlendirmeye çalışıyorsunuz?

Kilise öğretiniz Kutsal Kitap'ı "Eski Ahit ve Yeni Ahit" olarak bölüyor mu; yoksa hepsine tek bir bütün olarak mı bakıyorsunuz? Kutsal Yazılar'a bakarken İsrail ve Kilise arasında bir devamlılık ve süreklilik olduğunu; bu yüzden de Yasa ve Lütuf öğretisinin çelişmediğini savunabilen bir öğretiy içinde misiniz?

Bu mektupta Pavlus'un Kutsal Kitap'a dayalı olarak verdiği mücadeleye bakarak, kiliseyi Mesih'in arzu ettiği şekilde korumak, gözetmek, güçlendirmek için nasıl çalıştığını, lütfa dayanarak kendisini nasıl ortaya koyduğunu ve yanlış öğretiyeye karşı nasıl doğru öğretiyeyi savunduğunu açık bir şekilde görmekteyiz. Bu da iyi donanımlı ve atanmış önderlerin kilise için gereklilik olduğunu göz önüne koymaktadır.

Böylece imanda olgun bir cemaat için, iman olgunluğunu hem öğretebilecek hem de bunu kendisi yaşayan kimselerin kilisede önderlik yapması önemlidir.

6-) Mesih'te lütuf altında olduğumuz için Yasa altında olmadığımızı biliyoruz. Ancak kilisede Kutsal Kitap okurken halen Yasa'yı değişmemiş Tanrı Sözü olarak okuyoruz. Bunları okurken de "eski öğreti" diye değil; bütün Kutsal Yazılar gibi değerli ve yararlı olarak görüyor ve öyle öğretiyoruz.

Çünkü Yasa insana Tanrı'nın isteğini, adaletini, kutsallığını açıklıyor. Ve aynı Yasa insanın Tanrı'ya ve insanın insana karşı olan sorumluluklarını da açıklıyor. Böylece Yasa Tanrı'daki yaşamı anlamamıza yardım ediyor. Kutsallığı özleyerek yaşamamız için bizi yönlendiriyor. Bütün yaşamımız boyunca insanlık ailesi için iyi şeyler yapmamızı teşvik ediyor ve hizmet yoluyla da Tanrı'nın Krallığının Müjdesi'nin dünyaya ilan edilmesine yardım ediyor. Yine teşvik ettiği iyi şeyler Tanrı'ya şükranlarımızı sunmamız için bir vesile oluyor; ve Tanrı'ya şükranımızı sunarak, Tanrı'da sevinerek bereketleniyor ve imanda yenilenerek güçleniyoruz.

Diğer yandan aynı Yasa Tanrı halkı için, kilisenin devamı için, kilisenin tanıklığı ve paklığı için – *mükemmel olanı yapamamak da-* en iyiyi yapma tutkusu ile bizleri motive ediyor. Vicdanlarımızı en küçük ya da önemsiz gibi gözüken konularda bile pak, tarafsız, alçakgönüllü, adil olmaya zorluyor.

Ve aynı Yasa insandan tam ve mükemmel bir itaat talep ettiği için bize zayıflığımızı, günahı ve günahlı benliğimizi, düşmüş dünyayı ve şeytanın kötülüğünü tam doğru bir şekilde görmemize yardım ediyor.

Ve Yasa, bizler için Yasa'yı tam mükemmel itaat ile tutmuş olan Mesih'e bağlılığımızı güçlendiriyor.

Böylece Yasa'ya baktığımızda günah konusunda Tanrı'nın düşüncesinin ne olduğunu görüyor; ve Yasa'ya bakarak bizler de Tanrı ile aynı fikirde olma noktasına doğru yaklaşıyoruz. Bu da içinde bulunduğumuz duruma baktıkça, içinde bulunduğumuz duruma rağmen Mesih'teki lütufkâr sevginin bize sunulması karşısında yüreklerimizi güçlü bir şükran ile dolduruyor.

Yasa bizlere Tanrı önünde kutsal bir alçalışla doğruluğu sevmeyi ve gınahtan tiksinnmeyi öğre-

tiyor. Böylece Yasa bizlere günahı ve düşmüşlüğüümüzü dizginlememiz için bir bakış açısı kazandırıyor.

Yasa aracılığı ile Tanrı'nın en küçük bir detay için olan hassasiyetini öğreniyoruz. Ve böylece kendimizi disiplin etmeyi, zayıflıklarımızı daha da ciddiye alarak kendimizi denetlemek konusundaki hassasiyetimizi güçleniyor.

Yasa'nın emirleri ve yasaklarına baktıkça günahın hak ettiği cezayı görüp kurtuluşumuzun ne denli büyük bir hediye olduğunu anlayabiliyoruz.

Yasa'ya baktıkça lanetimizi üstlenmiş olan Mesih'e olan bağlılık konusundaki ihtiyacımızın ne denli vazgeçilemez olduğunu görüyoruz. Böylece bu yaşamdaki her zorluk, baskı ve ayartının; ve bunların getirdiği acı, keder, ölüm gibi güçlüklerin günahın sonucu olduğunu biliyoruz. Ve gerek bilerek gerekse bilmeyerek yaptığımız günahların hem bizim hem de başkalarının hayatlarına zorluk getirdiğini görebiliyoruz.

Ve yine aynı Yasa, içindeki vaatlere ve bereketlere bakarak günaha karşı direnmenin Tanrı'daki ödülünü bize gösteriyor. Tanrı'nın imana dayalı olarak itaatimizden ne denli hoşnutluk duydu-

ğunu anlamamıza yardım ediyor; ve bütün bunlar da tekrar bizi, bizim için mükemmel itaat sunan Mesih'e hayranlıkla bakmaya, son nefesimize kadar O'nu izlemeye yönlendiriyor.

Yasa'nın mükemmelliği karşısında kendimizi daha çıplak, savunmasız ve zayıf görüyor ve kendimizde kendimizi haklı çıkarabilecek bir şey olmadığını anlıyoruz. Yasa karşısında hak ettiğimiz tek şeyin ölüm olduğunu gördükçe Tanrı'ya, lütfuna, merhametine olan ihtiyacımız gözümüzde daha da belirgin oluyor.

Böylece Yasa'ya baktığımızda tam mükemmel bir Tanrı tarafından verilmiş olduğunu görerek *"Tanrım, Kutsal Yasan için şükürler olsun; İsa Mesih'te amin"* diyebiliyoruz.

Çünkü Mesih'teki zaferli iman sayesinde kutsallığı özlemek ve kutsal bir yaşam sürmek tutkusu bizde kendini belli ediyor; böylece yaptığımız 'işler' Yasa'nın emirlerine ve yasaklarına karşı bir yargı ya da ceza korkusundan dolayı değil de yaratan ve kurtaran Tanrı'ya duyduğumuz sevgiden kaynaklanıyor.

Böylece bedeli Mesih tarafından ödenmiş bir kurtuluşun bize bağışlanmasına duyduğumuz sevinç ve şükran işleri, Tanrı'nın bizler için yaptığı büyük iyiliği başkalarına da ilan etmek için bizi

teşvik ediyor. Ve aracılığımızla bütün ulusların bereketlenmesi için; aracılığımızla bütün uluslarda Tanrı yüceltilsin diye Yasa'nın emirlerine ve yasaklarına bakıyoruz. Ve yaptıklarımız (işler), kendimizin iyiliğinden değil de Tanrı'nın iyiliğinden dolayı yaptığımız şeyler olarak ilan edildikçe, Tanrı bu işlerimizi bereketliyor.

Ve bizler imanımızın görünen meyveleri aracılığı ile imanımızdan ve imanımızın kaynaklandığı Tanrı'dan daha fazla emin olabiliyoruz. Böylece Tanrı'nın görkemi için yasayı öğreniyoruz; ve böylece Tanrı'dan zevk alarak yaşamayı öğreniyoruz.

7-) Galatyalılar Mektubuna genel olarak baktığımızda Mesih'i işaret eden ve Mesih'ten bahseden açık ayetler dışında, bu mektupta Mesih hangi yönü ile belirgin olarak karşımıza çıkıyor?

Matta Müjdesi peygamber İşaya'dan yaptığı bir alıntı ile Mesih kişisini tarif ediyor. Mesih öyle biri ki, en küçük bir iman kırıntısını reddetmeyecek; fakat her şekilde bu küçük imanı güçlendirmek için çalışarak imanı zafere ulaştıracaktır:

Matta 12:20 Ezilmiş kamışı kırmayacak,
Tüten fitili söndürmeyecek,
Ve sonunda adaleti zafere ulaştıracak.

Galatya kiliseleri sahte öğretiş sebebiyle Mesih'in Müjdesi'nden uzaklaşmaya başlamış; dolayısı ile elçisel imana aykırı bir yola doğru gitme tehlikesi içinde düşmüştü. Böyle umutsuz ve karanlık bir durumda Pavlus mücadele etmekten vazgeçmiyor. Pavlus'un Galatya'daki kiliselere hitap ederken sekiz kez "*kardeşler*" diye seslenmesi bize Pavlus'ta etkin olan Mesih'i başka bir şekilde göstermektedir. Pavlus da en küçük imanı hor görmüyor; ama onu güçlendirmek için çalışıyor.

Pavlus'un 4:19 ayetinde "*çocuklarım*" diyerek seslenmesi; 4:26 ayetinde "*Göksel Yerusşalim annemizdir*" diyerek Galatyalı imanlılara Mesih'te bir aile olduklarını hatırlatması; 4:28 ayetinde onları "*vaadin çocukları*" olarak tanımlaması, imanın ev halkı içindeki çocuklar (4:31) olarak görmesi, yine kiliseye Mesih'te sahip oldukları ayrıcalıkları vurguladığı gibi, aynı ailenin içinde olduklarını, aile birliğine sahip çıkmak üzere teşvik edildiklerini görebiliriz.

Pavlus kilisenin etrafında dolaşan karanlık ve tehlikeye baktığında, sahte öğretişin etkisiyle Mesih'in öğretisinden başka bir öğretiye kulak veren kimseleri, içlerinde olan zayıf imana rağmen "*kardeşlerim, çocuklarım*" diyerek elçisel kilisenin iman ailesi içinde bir bağ ile birbirlerine

bağlı olduklarını hatırlatıp, onların zayıf imanlarını güçlendirmeye, bilgisizliklerini Müjde ile aydınlatmaya devam ediyor; hem de umutsuzluğa kapılmadan...

Diğer yandan mektubun genelinde Yahudi yanlısı öğretişe verilen cevap, Luka 18:9-14 ayetlerindeki Mesih'in vaazını hatırlatmaktadır. Vergi görevlisi merhamete layık olmadığını bilerek merhamet dilenirken, yani Tanrı'dan lütuf dilenirken, Ferisi ise işlerinin ona lütuf kazandırdığını öne sürerek *"ben görevimi yaptım, kurtuluşu kazandım"* şeklinde bir yaklaşım içindedir. Ancak Mesih *"Ferisi değil, vergi görevlisi aklanmış olarak evine döndü"* diyerek iki ayrı tapınmanın arasındaki farkı göstermiş oldu. Bu açıdan bakıldığında Pavlus'un Galatyalılar Mektubundaki Müjde savunması Kutsal Yazılar'a yeni bir öğretiş ya da yaklaşım getirmek değil; bir anlamda Mesih'in bu vaazının teolojik gerekçelerini ortaya koymak olmuştur. Ve bu durumda yine mektupta bir kişi değil Mesih ön plandadır. Ve Pavlus'un teoloji dersinde Mesih'in vaaz ettiği Müjde temel bulunmaktadır. Böylece mektup boyunca Pavlus'ta etkin olan Mesih'i, Pavlus'un öğretisinde etkin olan Mesih vaazından görmekteyiz.

8-) Markos 2:18-22 ayetlerindeki Mesih ve Ferisiler'in arasında geçen sürtüşmeyi hatırlayın. Mesih o tartışmayı şu sözlerle kapatmıştı:

21 Hiç kimse eski bir giysiyi çekmemiş bir kumaş parçasıyla yamamaz. Yoksa yeni yama eski giysiden kopar ve yırtık daha kötü duruma gelir. 22 Hiç kimse yeni şarabı eski tulumlara doldurmaz. Yoksa şarap tulumları patlatır, şarap da tulumlar da mahvolur. Yeni şarap yeni tulumlara doldurulur.»

Burada Mesih *yeni yama* ve *yeni tulum* simgelerini Müjde öğretisinin tekliğini, eşsizliğini, üstünlüğünü vurgulamak için kullanmaktadır. Ferisiler'in oruç konusundan girerek ima etmeye çalıştığı şey "*Yasa ve geleneklerin yolunu (Ferisi dinini) izlemeyen kimselerin dindar olmayacağı*" şeklindeydi. Ancak Mesih onlara 19-20 ayetlerinde çarmıha gideceği (*lp, gömülüp, dirilip, yükseleceği*) bir zamana bakılarak Müjde'nin yaşanılabileceğini söylemişti.

Çünkü Mesih ile güçlü bir şekilde gelmiş olan Tanrı'nın Krallığı Ferisiliğin insan yapımı yolları ile birlikte izlenemezdi. Bu yüzden Mesih "*lütuf ile bağışlanma ve lütuf ile kurtuluş Müjdesi'nin*" yani taze şarabın, Ferisiliğin "*Yasa, işler, gelenek*" ka-

rışımından oluşan eski tulumu ya da eski elbisesine uymayacağını söylemiş oluyor.

Mesih'in buradaki yaklaşımı ile Pavlus'un öğretisindeki Mesih'in ne kadar örtüştüğünü görüyorsunuz?

9-) Antik çağda çarmıh lanetin ve utancın simgesiydi. Ve bir insanın aşağılanabileceği en aşağı seviye çarmıhtı. Çarmıh simgesi Yahudiler için çirkin ve tiksindirici bir simge idi.

Günümüzde pek çok kilisede gördüğümüz çarmıh simgesi ise sanatsal işçilikle birlikte dekoratif bir görünüm almış olduğundan; çarmıha bakmak çoğunlukla utanç, lanet, tikslenme, aşağılanma duygularını çağrıştıramamaktadır. Samimi inanlar ise çarmıh hakkında öğretirken günahın ne kadar kötü, çirkin bir şey olduğunu, günahkârlığın nasıl bir gazap ve laneti hak ettiğini, Mesih'in kurbanının eşsizliğini ve kurtuluşun ne denli paha biçilemez bir armağan olduğunu vurgularlar.

Ancak çarmıhın günümüzde birçok kişi için itici, utandırıcı, aşağılayıcı bir rahatsızlık duygusu yaratmaması, dünyanın ruhunun insanlığı nasıl etkilediğini göstermesi açısından düşündürücüdür. Böylece Kutsal Yazılar'ı etüt ederken, bunla-

rın ilk okuyucularının ne anlaması gerektiğini görmeye çalışmak iman yaşamına daha sağlam bir disiplin ile sarılmak için faydalı olacaktır.

I.Korintliler 1:18 Çarmıhla ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar içinse Tanrı gücüdür.

23 Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar.

Grekçe'de "*stauro*" kelimesi "*çarmıh*" anlamında, "*ksulon*" kelimesi ise "*ağaç [tahta]*" anlamındadır. Ancak Yeni Ahit'tin bazı yerlerinde "*çarmıh*" olarak tercüme edilen kelime "*ağaç [tahta]*" kelimesidir (Elçilerin İşleri 5:30; 10:39; 13:29, Galatyalılar 3:13-14, I.Petrus 2:24). Mesih ile ilgili haberi müjdelerken kullanılan "*ağaç [tahta]*" kelimesi özellikle Yahudiler'e Tesniye 21:22-23 ayetlerini hatırlatmaktaydı. Bu ayetlerden şunu öğrenmeliyiz: Çarmıh uluslar ve Yahudiler için saçmalık, utanç, yüzkarası olarak dünyanın gözünde lanet, zayıflık ve güçsüzlük simgesi iken kilise Mesih'in çarmıhını bir zafer Müjdesi olarak vaaz etmekten çekinmemiştir ya da utanmamıştır. Çünkü Müjde çarmıha gerilmiş ama dirilmiş bir Kurtarıcı'nın hakkında olup Müjde'yi yazan ve bunu savunan herkes için bir övünç kaynağıdır.

10-) Galatyalılar Mektubunu incelerken öncelikli olarak Pavlus'un elçiliğinin kanıtlanmasını gördük. Bu kanıt bundan sonraki öğretilerin geçerliliğini ve güvenilirliğini anlamamız açısından önemlidir. Eğer elçinin yetkisi kesin ise, elçinin Müjde savunması da o denli güvenilirdir.

Yasa suçları gösterirken (3:19) Mesih'in Müjdesi aklanma (2:16), esenlik, merhamet ve lütuf bağışlamaktadır (6:16, 18). Bu durumda Müjde'nin Yasa'ya bakışı açıktır; ve yine Müjde'nin sunduğu kurtuluşun kesinliği de açıktır.

Sahte elçiler Mesih ve Müjde hakkında birçok şey duymuş olabilirler ancak Pavlus Müjde'yi başkasından duyarak değil Mesih'ten almıştır (1:11-12); ve Tanrı'nın lütfu ile Mesih'i tanımıştır (1:15-16).

Sahte elçiler insanları köleleştirmek için (2:4) değersiz, etkisiz ilkeler öğretirken (4:9) ve bunun için baskı kullanırken (2:5), Mesih ise özgürlük getirmek için (5:1) kendisini feda etmiştir (1:4; 3:13-14).

Sahte öğretiş insan onayına dayanırken (1:10), Müjde ise tektir (1:7) ve vahiy ürünüdür (1:11-12).

Sahte elçiler öğretilerini kabul ettirmek için sinsi yollar ve gerektiğinde baskı ile uğraşırken (2:4-5) Mesih'in elçisi Tanrı Oğlu'na iman ile yaşamaktadır (2:20).

Yasa ile aklanmaya inananlar lanet altındayken (3:10) Müjde'ye iman edenlere Mesih Kutsal Ruh'u bağışlamıştır (3:13-14, 3:2-3, 5).

Sahte elçiler işler ile uğraşır insan çabasını yücelip köleleştirdikleri insanların bedenleri ile övünürken (6:13), Mesih'in elçisi Rab ile ve çarmının mutlak zaferi ile övünmektedir (6:14).

Sahte öğretiler lanet ve yargı getirirken (1:8-9) doğru öğretiler aklanma, yeni yaratılış (6:15) getirmektedir.

Yasa ile aklanmaya çalışanlar Yasa'yı yerine getiremedikleri için (6:13) benliğin işlerine tutsak olurken (5:19-21), Mesih'in Yasası'nda devam edenler Ruh'un ürünü ile Mesih benzerliğinde kutsallaşmaktadırlar.

Sahte öğretiler kölelik boyunduruğu getirirken (2:4, 5:1) Mesih kendisine iman edenlere oğulluk ruhu bağışlayıp (4:6), Ruh'ta yaşam sağlamaktadır (5:25).

Sahte elçiler insanlara düşmanlık ve çekişme getirirken (5:26) doğru öğretiş benlik yaşamına düzeltme getirmektedir (6:1-2).

Hristiyanlar Mesih İsa'ya iman ile Tanrı'nın çocukları olma lütfunu almış (3:26), Vaftiz ile Mesih'le birleşmiş ve Mesih'i giyinmiş (3:27), Yahudi ve Grek, köle ve özgür, erkek ve kadın ayrımı olmaksızın Mesih'te bir ve yeni bir halk olmuş (3:28), Göksel Yeruslaim'in özgür çocukları olarak (4:26) İbrahim'e ve soyuna verilen vaatleri miras almış (4:28) kimseler olup; bütün bunlar ölümü yenen Mesih'teki lütuf ile mümkündür (1:1-3). Bize düşen şey de kim olduğumuzu bileerek yaşamaktır.

11-) 2:11-14 ayetlerinde Petrus'un herkesçe dışarıdan görülebilir bir şekilde günah işlemesine tanık olduk.

Bu olayın İncil'de yer alması, bize Tanrı'nın vahyinin sıradan bir insan yazısından ne denli güçlü olduğunu göstermektedir. Eğer Kutsal Kitap'ın yazarları, vahiy almaksızın yazmış olsalardı, bu durumda hem elçi hem de kilise önderi olan birinin böyle bir hata yapmasının kayıtlara geçirilmesi mümkün olmayacaktı. Bu olayın İncil'de yer alması vahiy kayıtlarının ne denli güvenli bir

şekilde korunduğunu anlamamız açısından önemlidir.

Ve yine Pavlus Korint kilisesine yazdığı mektubunda (I.10:11) Eski Ahit'teki yazıları işaret ederek *"Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi"* demiş ve kilisenin İsrail tarihinden ders almasında bunların önemine dikkat çekmiştir.

Bu durumda Galatyalılar Mektubu içinde Elçi Petrus'un günahının anlatılması olayının da, her devirdeki kilisenin bundan ders alması ve imanlıları uyarması için vahiy yolu ile korunmuş olduğu daha açıklık kazanmaktadır.

12-) Tanrı'nın insanı kurtuluş planında önce İbrahim ile yapılan antlaşmayı görmekteyiz. Tanrı bir antlaşma ile İbrahim'e bir soy, bir ün, bir koruma ve bir ülke vaat etmiştir. Vaat ve kutsamalar sadece İbrahim için değil, onun soyu içindi. İbrahim ile yapılan antlaşma aynı zamanda İbrahim imanına aşılınmış olan uluslar için de geçerliydi.

Yani bu antlaşma bir kan soyuna ait antlaşma değildi; etnik bir nitelik değil, evrensel bir nitelik taşıyordu (Tekvin 22:18). Bu olaydan Dört yüz otuz yıl sonra ise Yasa verilmişti. Yasa ise İbrahim ile yapılan antlaşmayı iptal etmedi (3:17).

Çünkü Yasa Tanrı'nın vaatlerine aykırı değildi. Aksine Yasa, İbrahim'e verilmiş olan vaat ve bereketleri doğruluyordu ve Yasa İbrahim ile yapılmış bir antlaşma olduğu için verilmişti.

İbrahim ile yapılan antlaşmadan sonra yüzyıllar sonra Yasa'nın verilmesine tanık oluyoruz. Bu olaydan Tanrı'nın antlaşmasına sadık kaldığını öğreniyoruz. Yasa suçları ve cezasını gösterirken vaat ise insana özgürlük ve kurtuluş güvencesi vermekteydi. Böylece zaman dolduğunda, Yasa altında olan insanlar özgürlük ve kurtuluşa kavuşsunlar diye Mesih aracılığı ile onlara Tanrı'nın çocukları olma yetkisi verildi (4:4-5). Böylece İbrahim'e verilmiş olan vaat ve kutsama Mesih aracılığıyla uluslara da bağışlansın ve bizler Ruh'u imanla alalım diye Mesih, Yasa'nın bizim için olan lanet ve yargısını çarmıhta üzerine aldı (3:13-14).

Bundan dolayı Yazılı Yasa dahil, Kutsal Yazıların tümünün -*Musa'nın yazıları, peygamberlerin yazıları ve Mezmurlar*- Mesih ile ilgili olduğunu görüyoruz. Vaat ve Yasa'nın tümünün yerine gelmesi ve tamamlanması için (Matta 5:17, Luka 24:44) Mesih aramıza geldi, Müjde'yi duyurdu, çarmıha gerildi, dirilip göklere yükseldi ve Kutsal Ruh'u gönderdi. Böylece Mesih'ten sonraki ilk Pentekost Yortusundan sonra Yeni Ahit yazı-

ları doğmaya başladı. Bütün bu olaylar zinciri aynı zamanda vahiy edilmiş yazıların nasıl bir uyum ve tutarlılık içinde bir arada olduğunu ve yüzyıllar boyunca korunduğunu göstermektedir.

Açıkça görülen şudur: Eski Ahit ve Yeni Ahit Yazıları İbrahim ile yapılan antlaşma ile uyum içindedir. Öyleyse vaatten, Yasa'dan, Müjde'den farklı bir bildiri '*vahiy*' niteliğinden uzaktır. Ve Galatya'daki imanlılar bu mektup aracılığı ile böyle tarihsel süreç boyunca "*vaat, Yasa ve Müjde'nin*" uyumlu bir şekilde, Yasa'nın vaade dayalı, Müjde'nin de vaat ve Yasa'ya dayalı olduğunu görüp insan öğretisini bırakması gerekmektedir.

Böylece Galatyalılar Mektubunda kaydedilen bu olaylar bizlere bir ders olmak üzere kiliseyi uyarmaktadır. Vahiy edilmiş Tanrı Sözü'ne aykırı insan öğretilerinden kendimizi korumak için antlaşma, vaat ve vaadin kutsamalarını, Yasa'yı ve peygamberlik yazılarını Müjde ile uyum içinde olarak okumak, araştırmak ve öğrenip iyi öğretmek zorundayız. Böylece dünyanın mayasından kendimizi koruyabiliriz.

13-) Genelde insanlar sevmedikleri kimselerin küçük hatalarını büyütmeyi severken; sevdikleri kimselerin hatalarını bazen görmezden gelme, bazen önemsememe eğilimi içinde olurlar. İnsan-

lar bazen de bir büyük yanlış sanki küçük bir yanlışlıkmiş gibi, durumu daha sonra düzeltmek üzere konuyu o an için kapatma yoluna gitmeyi tercih ederler. Böylece sevdikleri kimselere karşı bir çeşit koruma eğilimi içinde olurlar.

Ve yine insanlar bir hatanın doğrudan kendilerine etki etmesi durumunda ise acımasızca bile olsa, kendileri için hızlı bir şekilde adaletin yerine gelmesini beklerler.

Petrus'un bu günahına Pavlus'un ani tepkisine baktığımızda öncelikle Mesih'in çarmıhta yaptığı işi hatırlamalıyız:

Efesliler 2:14-16 Çünkü Mesih'in kendisi barışımızdır. Kutsal Yasa'yı, buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak iki topluluğu birleştirdi, aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı. Amacı bu iki topluluktan kendisinde yeni bir insan yaratarak esenliği sağlamak, düşmanlığı çarmıhta öldürmek ve çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı.

Bu ayetlere baktığımızda Petrus'un davranışının Mesih'in işini görmezlikten gelmek anlamına geldiğini görüyoruz. Sahte öğretiler veren kimselerin yapmaya çalıştığı şey de bu idi. Onlar Mesih'in çarmıh aracılığı ile Yahudi ve uluslar ara-

sına barışma getirerek yeni bir insan yaratma ve iki topluluğu tek bedende birleştirme işini görmüyor; Yahudileştirilmedikçe uluslardan kimse- nin kurtulamayacağını öğretiyorlardı. Bu durumda vakit kaybetmeksizin Pavlus'un bu duruma müdahale etmesi daha da önem kazanmaktadır.

Diğer yandan bu olay bize Pavlus'un hem elçilik hizmetini anlattığı hem de vahiy hakkında konuştuğu başka bir bölümü hatırlatmaktadır:

Efesliler 3:1 Bu nedenledir ki, ben Pavlus siz uluslar uğruna Mesih İsa'nın tutuklusu oldum.

2 Tanrı'nın bana bağışladığı lütfu size ulaştırmakla görevlendirildiğimi duymuşsunuzdur.

3 Yukarıda kısaca değindiğim gibi **Tanrı, sır olan tasarısını bana vahiy yoluyla bildirdi.**

4 Bu mektubu okuduğunuzda Mesih sırrını nasıl kavradığımı anlayabilirsiniz.

5 Bu sır önceki kuşaklara açıkça bildirilmemişti. Şimdiyse Mesih'in kutsal elçilerine ve peygamberlerine Ruh aracılığıyla açıklanmış bulunuyor.

6 Şöyle ki, **öteki uluslar da mirasa ortaktır, aynı bedenın üyeleridir ve Müjde aracılığıyla Mesih İsa'da vaade ortaktır.**

7 Tanrı'nın etkin gücüyle bana verilen lütuf armağanı uyarınca bu Müjde'yi yaymakla görevlendirildim.

Yine bu ayetlerde şunu görmekteyiz: Pavlus aldığı vahiy uyarınca, Mesih'in bedeni (*çarmıh*) aracılığı ile ulusların mirasa ve vaade ortak olduklarını bildiren bir Müjde yaymaktadır. Bu durumda Petrus'un günahına bakınca, derhal müdahale edilmesi gereken bir konu olduğu açıktır. Petrus'un bu davranışı eğer dikkat edilmeseydi vahiy ile korunan Müjde'nin gerçeğine aykırı bir durumun yerleşmesi söz konusu olacaktı.

Sahte öğretmenlerin yapmaya çalıştığı şey ne idi? Vahiy edilmiş Müjde'ye ilave yapmaya çalışarak Mesih'i ve O'nun işini [Müjde'yi] sulandırmak, çarpıtmak, zayıflatmak...

Böylece Pavlus sadece sahte öğretmenlerin Mesih'in kimliğine, Mesih'in işine ve Mesih'in lütuf Müjdesi'ne yönelik saldırılarına cevap vermiş olmadı; aynı zamanda Galatya bölgesinde bu tuzığa düşmekte olan yeni imanlılara da doğru olanı göstermiş oldu.

Bazen küçük gibi görebileceğimiz hatalar sonraki kuşaklarda Müjde öğretisi gibi kabul gören yerleşmiş bir anlayış ya da alışkanlığa dönüşebilir.

Öyleyse Müjde'de iyi bir şekilde yetişmiş olmak için hem gayret etmeli hem de bu konuda dua etmeliyiz.

Diğer yandan kendimiz ve başkalarının hatalarına karşı dikkatli olmak, eleştirilere açık olmak, hatalara zamanında ve Hristiyan adına yakışır bir şekilde müdahale etmek için de duacı olmalı; böyle bir davranışın kilisede yerleşmesi için gayretli olmalıyız.

14-) Galatya kiliselerine saldıran sahte öğretmenlerin görüşleri kiliseye yerleşmiş olsaydı neler olurdu?

Bu durumda Hristiyanlar Mesih'in, Kutsal Yazılar'da hakkında yazılmış olan kimse olduğunu okuyup kabul edecekler; ancak Yahudileştirilmiş olduklarından Kutsal Yazılar'a bir Yahudi gibi bakarak Yahudi gibi yaşamaya devam edeceklerdi. Bu da bir anlamda Mesih'i bilmesine rağmen Mesih'i dini yaşamdan hariç tutma gibi bir şey olacaktı. Böylece insanlar Yasa'ya gelenekler ile bakarak yaşayacaklardı. Hayatlarında yapılması gereken ve yapılmaması gereken işler listesine bakarak yürüyeceklerinden Kutsal Ruh'la bir paydaşlık içinde olamayacaklardı. Böylece Yahudileştirilmiş bir şekilde yaşayıp, Tanrı'nın

lütfunu kazanabilmek için kişisel gayrete odaklanacaklardı.

Ancak Tanrı, Sözü'nü göndererek Mesih'te "*günahların affı, ölümlerin dirilişi ve sonsuz yaşam*" bağışladığını ilan etmiştir. Böylece Hristiyanlar Tanrı'nın Mesih'te yaptığı iyi işe bakarak, imanla yürüyen kimseler olarak korunmuşlardır. Kendi işlerine bakarak yaşamak ile Mesih'e bakarak yaşamak arasında çok belirgin bir fark vardır. Mesih'e bakanlar içsel değişimin yani Kutsal Ruh'ta bağışlanan yeni yaratılıştaki yaşayan kimseler olacak; işlere odaklananlar ise dışsal değişim merkezli yaşayan kimseler olacaktır. Birinde Tanrı'nın desteğini, yardımını arayan bir yaklaşım varken diğerinde ise Tanrı tarafından kabul edilmek için çalışmak durumu vardı.

Galatyalılar Mektubu böylece sadece yazıldığı dönemdeki kiliseleri aydınlatmış olmadı; ama her devirdeki kilisenin olabilecek her yanlış öğretilere karşı uyanık olmasını ve Mesih'teki ayrıcalığına bakarak yaşamasını da sağladı. Mesih'teki lütuf ile yaşam anlaşıldıkça yanlış öğretilerin fark edilmesi de kolaylaşacaktır.

15-) Elçilerin İşleri kitabına bakarken aynı zamanda ona bir "*tarih kitabı*" gözüyle de bakar, köklerimizi dayandırdığımız ilk kilisenin geliş-

mine, karşılaştığı zorluklara, yaşadığı bereketlere bakarak kilisenin tarihsel sürecini ve nasıl bir başlangıç yaptığını anlamaya çalışırız. Bu yaklaşım Müjde'nin gündelik yaşama nasıl uygulandığını görmek açısından da önemlidir.

Bugünün kilisesi olarak dünya önünde elçisel bir duruş sergilemek için Tanrı'nın vahiy edilmiş sözü olan Elçilerin İşleri kitabına bakarken kendi kilise yapımızı elçisel kökle ilişkilendirmek için onların ne yaptıklarına ya da ne yapmadıklarına da bakarız. Müjde'nin o dönemde nasıl savunulduğuna, kilisenin nasıl yapılandığına, farklı öğretilere kilisenin nasıl cevap verdiği bakar; böylece bugünün kilisesinin kendisini Müjde temelinde anlamlandırmasına çalışırız.

Mesih'in dirilip göğe yükselmesinden sonraki ilk Pentekost Bayramından itibaren kilisenin nasıl bir yeni başlangıç yaptığına, nasıl geliştiğine ya da nasıl baskı ve sorunlarla karşılaştığına, problemlere çözüm için nasıl bir yol izlediğine bakarak Müjde'ye göre doğru yaklaşımları anlamaya ve buna göre gerekenleri uygulamaya ve yerleştirmeye çalışırız.

Bütün bu olaylara Mesih'in kiliseye verdiği 'Yüce Görev' emri açısından baktığımızda Tanrı'nın

vaadinin nasıl yerine geldiğini daha iyi görebiliriz. Mesih göğe yükselmeden önce şöyle demişti:

Elçilerin İşleri 1:8 Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız.

Ve yine bu sözler Müjde'deki Yüce Görev emri ile ilişkilidir:

Matta 28:18 İsa yanlarına gelip kendilerine şunları söyledi: "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi.
19 Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin;
20 size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

Böylece Elçilerin İşleri Kitabı boyunca kilisenin Yeruşalim'de, Yahudiye'de, Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında nasıl geliştiğini okuruz. Bu olaylarda en net gözüken şey şudur: Tanrı 'Yüce Görev' için emretmiş ve bu görevin yerine gelmesinde etkin bir şekilde çalışmıştır. Tanrı Sözü "*Yeruşalim'den başlayarak kilisenin dünyaya yayılacağını söylemiş*" ve Mesih'ten sonraki ilk Pente-

kost'tan itibaren gelişen tarihsel süreç bu vaadin nasıl gerçekleştiğine tanıklık etmektedir.

Böylece Galatya'daki kiliselere bakarken, kilisenin karşılaştığı sorun ne olursa olsun; neticede "kilisemi kuracağım" diyen Mesih'in vaadine göre; öncesinde ise yaratılıştan bu yana Tanrı'nın Kutsal Yazılar'daki sözlerine göre korunan bir topluluk görmekteyiz. Acı çeken, baskı gören, yoksullukla mücadele eden, yok edilme durumu ile yüzleşen, yanlış öğretişin saldırısı altında olan bir kiliseye rağmen *korunan bir kilise* görmekteyiz.

Galatya Mektubu çalışırken farklı öğretilere karşı Elçisel kilisenin Müjde'yi nasıl savunduğuna bakıp; bugünün kiliselerinin Müjde'nin ilan edilmesi ve savunulması konusunda verdiği yaklaşım önemlidir. Böylece bu mektupta "sadece lütuf, sadece iman, sadece Mesih, sadece Kutsal Yazılar" şeklindeki vurgu çok belirgindir. Öyle ki, övünenler kendileri ile değil, *sadece Tanrı ile övünsünler; ve Tanrı'nın görkemi için yaşasınlar.*

Galatya'daki Hristiyan topluluklarına yönelik olaylara bakarken Tanrı'nın kiliseye nasıl merhamet ettiğini, nasıl yardım ederek aydınlattığını da görmeliyiz.

16-) Galatyalılar Mektubu "Müjde, Yasa, İman, Özgürlük, Kutsal Ruh, Vaftiz, Benlikte yaşam,

Sünnet, Ruh'ta (yeni yaratılıŖta) YaŖam" konularında bütün ayetleri sıra ile tasnif ediniz.

17-) 1:4; 6:14 ayetlerine birlikte bakalım.

1:4 Mesih, Babamız Tanrı'nın isteğine uyarak bizi Ŗimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karŖılık kendini feda etti.

1:4 ayetindeki '**Mesih'in bizi kötü çağdan kurtarması'** Ŗeklindeki ifadeye bakarak '**Mesih'in bizi dünyadan kurtardığı'** düşüncesi ile kendimizi dünyadan çekmiyoruz. Çünkü dünyayı uzak durulması gereken bir yer olarak öğretmiyoruz.

Romalılar 8:31 Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karŖı olabilir? 32 Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her Ŗeyi bađıŖlamayacak mı?

33 Tanrı'nın Ŗeçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır.

34 Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir.

35 Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı?

36 Yazılmış olduğu gibi:

"Senin uğruna bütün gün öldürölüyoruz,

Kasaplık koyun sayılıyoruz."

37 Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz.

38-39 Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir.

Romalılar 8. bölüme baktığımızda dünyanın tam içinde yaşayan Hristiyanlar görmekteyiz. Bu ayetlerde ölüm dahil olmak üzere, dünya ne yaparsa yapsın Hristiyanları Mesih'ten ve Tanrı'dan sevgisinden ayıramayacağını okuyoruz. Kim bu Hristiyanlar, ayet hangi Hristiyanlardan bahsediyor? Dünyayı bırakarak inzivaya çekilmiş, toplum hayatından kendisini ayırmış kişilerden bahsetmiyor. Aksine bu kişiler dünyanın tam merkezinde yaşadıkları için dünya tarafından baskı gören kimselerdir. Mesih'in çarmihına itaat etmek istemeyen isyankâr dünya Mesih'e karşı çıkıyor; ve bu yüzden de Hristiyanlara sıkıntı, elem, zulüm, açlık, çıplaklık ve tehlike getiriyor; ve en sonunda yasa tanımaz dünya, Mesih'e olan imanları yüzünden Hristiyanlara kılıç ile yani ölüm ile cevap veriyor. Yine burada açıkça gördüğümüz şey şudur: bu öldürülen kişiler bir manastırın güvenli, yüksek duvarları ar-

kasında kendilerini dünyadan koruyarak yaşayan kimseler değiller. Aksine tam dünyanın merkezinde Mesih'e ait olarak yaşadıkları için bütün gün imanları uğruna kasaplık koyun öldürülen kimselerdir.

6:14 Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.

1:4 ayetine 6:14 ayetinin “dünya benim için ölüdür, ben de dünya için ölüyüm” şeklindeki ifadesinden bakarak, Hristiyan olarak dünyada var oluş amacımızı anlamaya çalışalım.

Matta 10:16 İşte, sizi koyunlar gibi kurtların arasına gönderiyorum. Yılan gibi zeki, güvercin gibi saf olun.

17 İnsanlardan sakının. Çünkü sizi mahkemelere verecek, havralarında kamçılacaklar.

18 Benden ötürü valilerin, kralların önüne çıkarılacak, böylece onlara ve uluslara tanıklık edeceksiniz.

19 Sizleri mahkemeye verdiklerinde, neyi nasıl söyleyeceğinizi düşünerek kaygılanmayın. Ne söyleyeceğiniz o anda size bildirilecek.

20 Çünkü konuşan siz değil, aracılığınızla konuşan Babanız'ın Ruhu olacak.

21 "Kardeş kardeşi, baba çocuğunu ölüme teslim edecek. Çocuklar anne babaya başkaldırıp onları öldürtecek.

22 Benim adımdan ötürü herkes sizden nefret edecek. Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır.

23 Bir kentte size zulmettikleri zaman ötekine kaçın. Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu gelinceye dek İsrail'in bütün kentlerini dolamış olmayacaksınız.

Bu ayetlerde Mesih kendisine iman edenleri kurtuların arasına gönderiyor; yani tam da bu dünyanın merkezine. Yine bu ayetler Romalılar 8. bölümdeki gibi, Mesih'e olan imanları yüzünden Hristiyanların sıkıntı, elem ve kılıç ile karşılaşacağını söylüyor. Mesih bu kadar sıkıntıların olacağını söylediği halde bizi neden dünyanın merkezine gönderiyor? Aslında cevap çok açık: Mesih de dünyanın tam merkezinde yaşadı. Her baskı, zorluk, ve günahın ayartısı ile karşılaştı. Çarmıhın acısından ve utancından geçerek ölüme yürüdü. Mesih kendini bu dünyadan çekmedi. Çünkü bu dünya O'nun aracılığı ile ve O'nun yaratıldı (Yuhanna 1:3, 10). Bu yüzden Tanrı yarattığı dünyayı seviyor ve dünyayı kurtarmak istiyor (Yuhanna 3:16).

Böylece Mesih'in yeryüzündeki hizmetindeyken günahkârların dostu olarak tanınması daha da anlaşılır oluyor (Matta 11:18-19; 21:31-32):

Matta 9:9 İsa oradan geçerken, vergi toplama yerinde oturan birini gördü. Matta adındaki bu adama, "Ardından gel" dedi. Adam da kalkıp İsa'nın ardından gitti.

10 Sonra İsa, Matta'nın evinde sofrada otururken, birçok vergi görevlisiyle günahkâr gelip O'nunla ve öğrencileriyle birlikte sofraya oturdu.

11 Bunu gören Ferisiler, İsa'nın öğrencilerine, "Sizin öğretmeniniz neden vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte yemek yiyor?" diye sordular.

12 İsa bunu duyunca şöyle dedi: "Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var.

13 Gidin de, 'Ben kurban değil, merhamet isterim' sözünün anlamını öğrenin. Çünkü ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırma-ya geldim."

Mecdelli Meryem'i düşünün (Luka 7:36-50). Tam dünyanın merkezinde yaşıyor; dünyanın bütün kötülükleri ortasında yaşıyor. Mezdelli Meryem günaha hiç de uzak biri değil, tam da "günahkâr" diyebileceğimiz bir hayatı olan bir kadın.

Ama Mesih büyük merhameti ile bu kadına bağışlama ve kurtuluşunu hediye ediyor.

Kaybolan oğul benzetmesini düşünün (Luka 15:11-32). Bir oğul düşünün ki, yaşayan bir babayı ölü yerine koyarak mirastan bütün payını alıp dünyanın tam içinde seyahat ediyor. Bütün varlığını benliğe uyararak harcıyor (Luka 15:30). Bu genç adamda da Mecdelli Meryem gibi kurtuluşa layık bir yön görmüyoruz. Ama Mesih sonsuz şefkati ile bu genç adama bağışlama ve kurtuluşu hediye ediyor.

Bir zamanlar İstefanos'un öldürülmesini onaylayan Pavlus'u düşünün (Elçilerin İşleri 7:58; 8:1). Ama Mesih anlaşılmaz lütfu ile ona da aynı şefkat ve acıma yaklaşıyor ve kurtuluşu hediye ediyor.

Belki bazılarınız için bu üç kişinin geçmişini örnek gösteremeyiz. Ancak yine de bizler onlardan daha fazla kurtuluşa layık kimseler değiliz. Çünkü insan ne yaparsa yapsın, kendini kurtaramayacağı için Mesih günahkâra merhamet gösteriyor. Böylece Kutsal Kitap'ta **'insanı arayan Tanrı'** görmekteyiz. Tanrı'nın bu işine, Tanrı'nın bu çağrısına insanın vereceği cevap ise iman ve itaat oluyor.

Bir başka günahkâr olan Zakay'ı hatırlayın (Luka 19:1-10). Haksızlıkla zengin olmuş biri. Bu yüzden çaldıklarını yasaya uygun olarak dört katı ile geri ödemek istiyor. Neden? Çünkü Mesih Zakay'a geldi. Kendi toplumunda hiç sevilmeyen, Romalılar adına kendi vatandaşlarından vergi topladığı için bir hain olarak da görülen biri. Zakay dünyadan biri, günaha uzak olmayan biri. Ama Mesih ona da geliyor. Çünkü Mesih kaybolan için, günaha ölü olanlar için gelmiştir: Luka 19:10 Nitekim İnsanoglu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi.

Başka yerde şöyle yazıyor:

Yuhanna 12:46 Bana iman eden hiç kimse karanlıkta kalmasın diye, dünyaya ışık olarak geldim.

47 Sözlerimi işitip de onlara uymayanı ben yargılamam. Çünkü ben dünyayı yargılamaya değil, dünyayı kurtarmaya geldim.

1.Timoteyus 1:15 Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi" sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. Günahkârların en kötüsü benim.

Özetle, dünyayı yaşanılabilir bir yer olarak görmeyen düşünceyi onaylamıyor ve dünyayı bir çile çekme yeri olarak görmüyoruz. Çünkü Mesih bu

dünyayı kurtarılmaya değer görüyor. Çünkü Tanrı yarattığı dünyadan yüz çevirmedi.

Öyleyse Hristiyanlar olarak sabırlı bir şekilde insanlara Müjde'yi vaaz etmeye devam ederken, hata ve günahlara ise lütufkâr bir şekilde yaklaşmayı bilmemiz ve bunu önemsememiz gerekmektedir.

Böylece 1:4 ayetinde 'Mesih'in bizi kötü çağdan kurtarması' ve 6:14 ayetinde 'Mesih'in çarmıhu aracılığıyla dünyanın bizim için, bizim de dünya için ölmüş' olmamız, bizlere bu dünyada yaşamının gereği olan şeylerden el çekmeyi öğretmiyor.

Unutmayalım ki, Pavlus dünyaya öldükten sonra 'önceleri yıkmaya çalıştığı imanı savunan ve yapan' bir kişi oldu (1:23). Yani Pavlus dünyada yaşadı ama dünyadan olmayan biri olarak yaşadı (Yuhanna 17:14-16).

Romalılar 6:11 Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın.

Böylece 'günaha ölü, Mesih'te diri' bir şekilde yaşamamız için Mesih bizi dünyadan değil, şimdiki kötü çağdan kurtardı (1:4). Bizler dünyaya ölü bir

şekilde (6:14) yaşadıkça Mesih'teki özgür ve kurtarılmış yaşamın kendisi dünyanın gözünde belirgin olacaktır. Bizler yargının gazabından, günahın lanetinden, ölümün zaferinden özgür bir şekilde yaşadıkça, Kutsal Ruh'un işi aracılığı ile dünyaya günah, doğruluk ve yargı konusunda (Yuhanna 16:9-11) tanıklık etmiş olacağız.

Böylece bizler şimdiki kötü çağdan kurtarıldığımız için (1:4) ve Mesih'te diri bir yaşamda devam ettiğimiz için bir kölenin efendisine duyduğu korkunun tersine, bir çocuğun babasına duyduğu sevgi ile Tanrı'ya yaklaşabiliyoruz. Böylece bütün tanıklık ve yaşamımız neden dünyada var olmamız gerektiğini de açıklıyor.

Çünkü Mesih başkâhinsel duasında şöyle dua etmişti:

Yuhanna 17:18 Sen beni dünyaya gönderdiğin gibi, ben de onları dünyaya gönderdim.

Şimdi bu Yuhanna 17:18 ayetine Ruh'un meyveleri (5:22-23) açısından bakalım:

Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir...

Burada Ruh'un ürünü olarak anlatılan şeyler Mesih'e inanan kişileri Mesih benzerliğine dönüştüren niteliklerdir. Bu niteliklerde büyümek için gayret eden kimseler ile dünya bu gün olduğundan daha da güzel güzel olacaktır.

Dünyaya Mesih'ten bir tat katmak için Mesih gibi olmamız gerekiyor. Ve yine dünyaya Mesih'in merhametini sunmak (Matta 25:35-36) için düşmüş dünyaya Ruh'un ürününe sahip gözler ile bakmamız gerekiyor.

Şimdi bu Yuhanna 17:18 ayetine yüce görev açısından bakalım:

Matta 28:19 Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; 20 size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

Mesih bizi düşmüş bir dünyaya özel bir amaç için gönderiyor. Mesih bizi bu düşmüş dünyaya kendi hizmetini devam ettirmemiz için gönderiyor. Ve Mesih bize bu düşmüş dünyada kalmaya devam etmemizi, her şekilde kendimizi dünyadan çekmeden bıraktığı yolda devam etmemizi gösteriyor. Her günah ve isyankârlığın ortasında,

kurtarılmış yani lütuf edilmiş kimseler olduğumuzu ilan eden bir yaşam için gönderildik. Rab'be övgüler olsun...

18-) Teoloji yani Tanrı bilgisi sizin için ne anlama gelmektedir? "Teoloji" deyince en başta aklınıza zor, sıkıcı, yorucu olan akademik çalışmalar mı geliyor?

Birçok kişi teolojinin zor olduğunu düşünür. Bu düşünce ise kişilerin en başında derin bir araştırma yapma ya da yapılmış derin araştırmaları okumalarının önünde engel teşkil eder.

Böyle kişiler "teoloji" deyince, bunu "teorik bilgiler" olarak düşünmeye yatkındırlar. Onlara göre "teoloji" demek, okulda ya da bir kütüphanede yapılan sıkıcı araştırmalar demektir. Böyleleri teolojiyi, felsefe tartışmaları gibi salon tartışmaları doğurabilecek detaylı sorular ve karşıt cevapları gerektiren teorik bilgiler olarak düşünmeye yatkındırlar.

Ancak Galatyalılar Mektubunu incelerken ayetlerin ne dediğini anlamaya çalıştık ve buna göre ne yapmamız ya da ne yapmamamız gerektiğini, pratikte nasıl yaşamamız gerektiğini anlamaya çalıştık. Yani Teoloji çalışmış olduk.

Bu durumda teolojinin zor değil de keyifli olduğunu, yaşamsal ve pratik yaklaşımlarının gündelik hayatın her alanını etkilediğini açık bir şekilde anlatmalıyız. Teoloji yani '*Tanrı bilgisi*' üzerinde çalışmak, insanın aklını Tanrı'ya sunması, insanın aklını Tanrısal bilgelik altına getirmesi demektir. Böylece Teoloji çalışmak Tanrı'ya dair her şeyde ilerlemek demektir. Çünkü çalışılan metin yani Kutsal Yazılar Tanrı'nın insana konuştuğu Sözü'dür.

Anlayışsız bir yürek ile yaşayan insanla Tanrısal bilgeliliği tanımayı zenginlik kabul eden insanın yaşamı arasında fark olacağı kesindir.

Öyleyse teoloji bilgimizin derinliği nasıl yaşadığımız ile çok ilişkilidir. Ve '*nasıl yaşadığımız*' konusunu şekillendiren unsur Kutsal Kitap olmalıdır. Bu durumda teolojii doğru bir bakış açısı ile etüt edip imanda, bilgelikte ilerlemezsek, boşluğu dolduran şey dünyanın bilgisini olacaktır.

Kaynakçalar:

- Carson, D.A.; Moo, Douglas J.; Morris, Leon. *An Introduction to the New Testament*. Grand Rapids: Zondervan, 1992
- Cole, R.A. *The Letter of Paul to the Galatians: an Introduction and Commentary*. Grand Rapids: Eerdmans, 1989.
- Elwell, Walter; Yarbrough, Robert W. *Encountering the New Testament*. Grand Rapids: Baker, 1997
- Machen, Greshem. *The New Testament: An Introduction to Its Literature and History*. Carlyle: Banner of Truth, 1976.
- *Spirit of the Reformation Study Bible*. Grand Rapids: Zondervan. 2003.
- Ryken, Leland; Ryken, Philip; Wilhoit, James. *Ryken's Bible Handbook*. Wheaton: Tyndale House Publishers Inc., 2005.
- Ryken, Philip Graham. *Galatians*. Phillipsburg: P&R Publishing, 2005.